

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

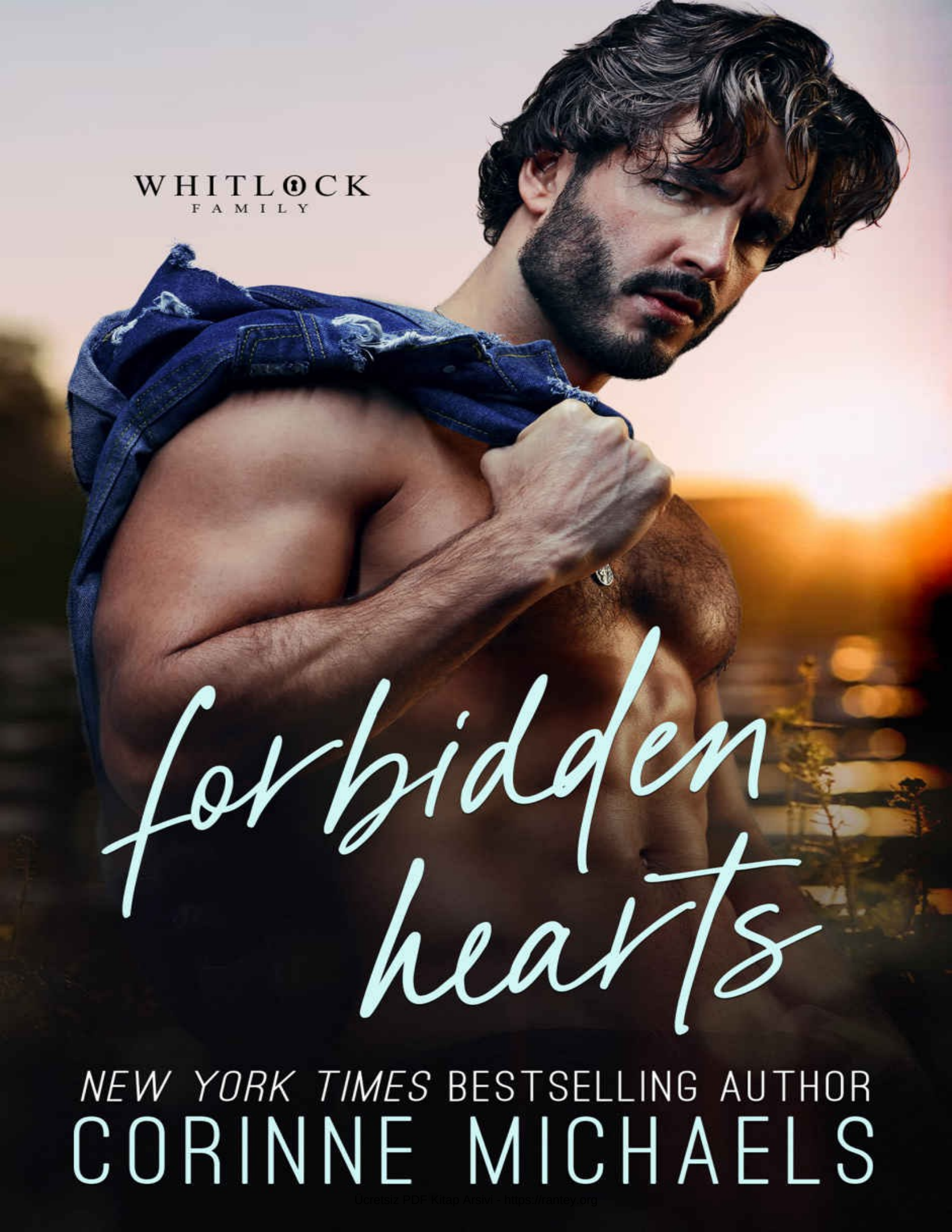
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHITLOCK
FAMILY

forbidden hearts

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
CORINNE MICHAELS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YASAK KALPLER

WHITLOCK AİLE SERİSİ

OceanofPDF.com

CORINNE MICHAELS

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz Yazarın
Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Sahne](#)

[Corinne Michaels'ın Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Yasak Kalpler

Telif Hakkı © 2023 Corinne Michaels

Tüm hakları saklıdır.

ISBN e-kitap: 978-1-957309-13-2

ISBN basılı: 978-1-957309-14-9

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın ya da yayıncının amacı dışındadır.

Kapak Tasarımı: Sommer Stein, Perfect Pear Yaratıcı

Düzenleme: Ashley Williams, AW Editing

Düzeltilme: Julia Griffis, Virginia Carey, & ReGina Kaye Fotoğrafçı: Wander

Aguiar

Model: Andrew Biernat

OceanofPDF.com

Adanmışlık

*Kalplerini, onu kıran bir pisliğe emanet eden tüm kızlara. Sizi elmas olduğunuz için el üstünde tutan kişiyi bulmanız dileğiyle.
Oh, ve benimkini kıran adama, siktir git.*

OceanofPDF.com

Sevgili okuyucu,

Kalbinizi fethedecek ve kalıcı bir etki bırakacak güzel bir aşk hikayesi yazmak her zaman hedefimdir. Ancak, tüm okuyucuların rahat olmasını istiyorum. Bu nedenle, olası herhangi bir CW'den haberdar olmak istiyorsanız, lütfen sizi kitap sayfasına götürecek olan aşağıdaki bağlantıya tıklayın. Buna ihtiyacınız yoksa, lütfen devam edin ve kalbimin tüm parçalarıyla dolu bu kitabı seveceğinizi umuyorum.

[Bu kitabın CW'sini bulmak için buraya tıklayın](#)

[OceanofPDF.com](#)

yazarın notu

Yasak Kalpler'i satın aldığınız için teşekkür ederim. Umarım siz de bu kitabı yazarken benim kadar keyif alırsınız.

Yasak Kalpler'de hikaye boyunca Amerikan İşaret Dili kullanılmıştır. Daha kolay okunabilmesi için, uygun ASL formatında yazılmamıştır. ASL kendi kuralları ve yapısı ile yazılı İngilizceden farklıdır. Çoğu zaman, karakterlerim işaret ederken aynı zamanda yüksek sesle konuşurlar. İşaret dilinin nasıl biçimlendirileceğine dair net kurallar yok ve bunu nasıl yapacağım konusunda ileri geri gittim. Sonunda tırnak işaretlerini ve italik yazıyı seçtim.

Her zaman olduğu gibi, durumları ve karakterleri mümkün olan en iyi şekilde yazmak için elimden geleni yapıyorum. Herhangi bir tutarsızlık yalnızca bana aittir ve deneyimlerime veya danıştığım kişilere dayanmaktadır.

Özellikle Olivia ile ilgili olarak sağır ve dilsiz yazısına değinmek istiyorum. D/DHH topluluğu çok çeşitlidir ve dürüst olmak gerekirse bu bir spektrumdur - hiçbir sağır/işitme engelli birey aynı değildir. İster tıbbi teşhis/bakış açısı olsun isterse de topluluk yönü olsun, herkesin farklı bir deneyimi var. Birçok kişiye danıştım ve bu kişiler arasında yazarken en iyi kararımı kullandığım çeşitlilik vardı. Olivia sağır olarak doğdu, bu nedenle kendisini Sağır (büyük harfle) olarak tanımlıyor. Onun bakış açısında olmamamıza rağmen bunu birkaç kez kullandım. Bazı D/DHH üyeleri bu kelimeyi büyük harfle yazmayı tercih etmezken bazıları da yazıyor. Her zaman daha iyisini öğrenmek ve yapmak için çabalıyorum ve Sağır temsilinin şefkat ve anlayışla görülmesini ve bazılarının yaşayabileceği şeylere farkındalık getirmesini umuyorum.

Eğitimine gelince, çok kırsal bir bölgede yaşadığı için Olivia'nın sahip olması gereken bazı kaynaklara erişimi olmayacaktır.

ona. Bu konuda yaşadığı bazı zorlukları (çok kısaca) not ediyorum. Yine, özel ihtiyaçları olan bir ebeveyn olarak kendi deneyimlerimden ve çok kırsal bir bölgede ihtiyaç duyduğumuz şeylere sahip olmadığımından yola çıkıyorum.

OceanofPDF.com

bir

OceanofPDF.com

“**A** kıyafetleri burada ve evimde hiçbir şey bırakmadım, bu yüzden anahtarı kullanmak için bir neden olmamalı, ama her ihtimale karşı burada. Anahtar.

Çocuk doktorunun, odyoloğunun, konuşma terapistinin ve ergoterapistinin numaraları dosyada yer alıyor," diyor eski sevgilim Sara -hiç çıkmadığımız için ona böyle diyebilirsiniz- ben kızım Olivia'ya bakarken. "Onu yan odaya taşımayı ve üst katı dadısına vermeyi düşünmelisin, ama eminim bu öneriyi görmezden geleceksin. İçinde okul malzemeleri olan bir çanta da var. En sevdiği atıştırılmalıklardan bazılarını da başka bir çantaya koydum. Dinliyor musun sen?"

Olivia'nın dudaklarımı hâlâ görebildiğinden emin olarak Sara'ya dönüyorum. "Evet, dinliyorum. Evet, bunların hepsini biliyorum. Evet, Olivia'nın okula gittiğinden, dişlerini fırçaladığından, pantolonunu giydiğinden ve yemek yediğinden emin olacağım."

"Peki ya oda?"

"Odasını taşımayacağım. Kendi odasını sizin evinizdekinden daha çok seviyor."

Sara cevabımdan hiç hoşlanmamış gibi görünüyor. Olivia'ya dönüyor ve benim duyabilmem için kelimeleri söylerken işaret ediyor, Olivia ile konuşurken yaptığımız şey bu. *"Baban pisliğin teki. Randevularını kaçırmadığından ve dosyadaki programa uyduğundan emin ol."*

Olivia gülümsüyor. *"Seni seviyorum anneciğim. Ona iyi bakacağım."*

"Hey, ben her şeyi halledebilecek bir yetişkinim," diye imzalayıp karşılık veriyorum.

İkisi de güler. "Elbette öylesin Ash. Şimdi, bu klasörde her şey var. Üzerinde çok çalıştım, o yüzden lütfen takip ettiğinizden emin olun."

Mükemmellik ve detay talepleriyle kesinlikle delirmiş durumda. Ben işleri akışına bırakmayı tercih ederim. Gerçi o her zaman böyleydi, bu yüzden sadece bir kızı olan arkadaşlar olarak çok daha iyiyiz.

Biz sıradan, eğlenceli bir şeydik. İkimiz de bir ilişki istemiyorduk, ama şu anda sahip olduğumuz şey tam olarak bu - ömür boyu süren, birlikte ebeveynlik yapan bir arkadaşlık. Çoğunlukla işe yarıyor.

"Biliyor musun, ben gerçekten iyi bir babayım. Doğduğundan beri ona ben baktım."

Sara bana baktı. "Ona hiç böyle sahip olmamıştın. Ben ülke dışındayken aylarca olmadı."

"İyi olacağız. Elinde dosyan varken işleri berbat edemeyiz," diyorum sırtarak.

Gözlerini deviriyor ve sonra gözyaşları içinde Olivia'ya doğru ilerliyor. Harika. Bu bir saat sürecektir bir vedalaşma olacak ve Sara arabasına geç kalacak, şoför de uçağına zamanında yetişebilmek için Philly'ye kadar göt gibi gitmek zorunda kalacak. Muhtemelen benden bir polis eskortu isteyecek çünkü zaten zamanından çalışıyor.

Onu suçladığımdan değil. Olivia'dan bu kadar uzun süre ayrılmak zorunda kalsaydım aklımı kaçırdım.

Önümüzdeki beş buçuk ay boyunca Sara İsrail'de görevde olacak. Bahsettiği bir konuda belgesel çekiyor ama ben duymadım. Bunun onun için harika bir kariyer fırsatı olduğunu biliyorum ve bu da haftada üç gecemin artık tam zamanlı olduğu anlamına geliyor. Tanrı Livvy ve bana yardım etsin.

Ama dosyamız var, yani annesine göre hayatta kalacağız.

Sara onun önünde çömelir. *"Seni çok özleyeceğim. Seni tüm kalbimle seviyorum. Baban için iyi ol."*

Olivia'nın gözleri yaşlarla parlıyor. *"Seni özleyeceğim. Görüntülü konuşabilir miyiz?"*

Başını sallıyor. *"Mümkün olduğunca. Çok meşgul olacağım ve saat farkı var ama her gün aramaya çalışacağım."*

"Uçağına kaçıracaksın," diye Sara'ya uçak tarifi denenen o sinir bozucu şeyi hatırlatıyorum.

"Bekleyebilir."

"Evet, ama olmayacak."

Sara yanaklarını silerek ayağına kalkıyor. "Mesaj ya da e-posta yoluyla günlük güncellemeler istiyorum. Onun nasıl olduğunu ve senin nasıl hayatta kaldığını bilmek istiyorum. Tanrım!"

sadece dadı sayesinde hayatta kalacağını biliyor."

Elimi göğsüme bastırdım. "Ben de seni özleyeceğim canım."

Gülüyor. "Çocuk bakımı için her şeyi ayarladın mı? Sana bahsettiğim ajansa gittin ve dadının ASL bildiğinden emin oldun mu?"

"Yapmam gereken şey bu muydu?"

Ofluyor. "Onca erkek arasında ..."

"Benden bir çocuk sahibi olacak kadar şanslıydın. Biliyorum. Bir şey değil."

"Daha kötüsünü de yapabilirdim."

Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

Liv'e bakarken gözleri yeniden yaşlarla doluyor.

"Gidemem," diye itiraf ediyor, gözyaşları artık dökülmeye hazır.

Bir pislik gibi davranıp onu gitmeye zorlamanın zamanı gelmişti. "Sara, şimdi git de uçağına yetiş ve Liv'in işini daha da zorlaştırma."

"Bana aynı olmayacağını söyleyemezsin. O değil"-Sara Olivia'nın ne dediğini görmemesi için döner-"o özel biri. Ya ajans işi batırırsa? Ya onlara sağır olduğunu söylemeyi unutursan ve onlar da işaret dili bilmeyen birini gönderirlerse? Onun iletişim kuramaz halde kalmasını istemiyorum."

"Bunu onlara söylemeyi unutmadım. Ben de en az sizin kadar endişeliyim ve kızıma bakamayacak birini gönderselerdi asla işe gitmezdim."

Olivia preeklampsi komplikasyonları nedeniyle tamamen sağır. İşitme cihazlarıyla bazı sesleri ve perdeleri duyabiliyor, ancak çok az duyabiliyor ve hiçbir kelimeyi çıkaramıyor. Sara ve ben işitme kaybını fark eder etmez ASL öğrendik ve her yönden en iyi bakımı almak için mücadele ettik, ancak Liv dudak okuma konusunda gerçekten çok iyi.

Sara'nın tam zamanlı dadısı, aynı zamanda ASL öğrenmiş olan Denise, bir hafta önce evlenmek için Florida'ya taşındı. Harika bir zamanlama.

Sara'nın omuzlarını ellerimin arasına alıyorum ve o da aynısını yapana kadar derin nefes alıyorum. "Yetişmen gereken bir uçak var. Ben harika bir babayım. Olivia iyi olacak. Ajans imza atabilecek birini bulacaklarını söyledi, her şey yoluna girecek."

"Sürekli sakın tavrınla insanı çileden çıkarıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Çıldırıktan iyidir, özellikle de benim işimde."

Sakin kafalar her zaman galip gelir. En azından ben kendime böyle diyorum. Küçük bir kasabanın şerifi olmayı seviyorum. Kasabada posta kutularını sopayla deviren çocuklar ya da inek çalan biri dışında pek sorun yok.

eğlenmek için başka bir meraya taşıyorlardı. Kardeşlerim ve ben Michigan'da büyürken aynı şeyi yaptık, bu yüzden onlara çok kızamıyorum.

Gerçi biz posta kutusu delisi değildik. Bir komşunun mülküne zarar vermenin eğlenceli olduğunu hiç düşünmemiştim ve annemiz bunu öğrenirse kellelerimizi alırdı.

Aynı zamanda yeni atanan SWAT komutanıyım, bu da istikrarlı olmam ve her zaman resmin bütününe bakmam gerektiği anlamına geliyor. Şu anda yaptığım da bu.

Şimdi düşünüyorum da, Sara'yı evden zamanında çıkması için ikna etmeye çalışmam bir rehine pazarlığı gibi görünüyor.

"Bunu yapabilirim. O iyi olacak. Sen iyi bir babasın ve onu seviyorsun." Olivia'ya bakar ve biraz sızlanır. *"Gitmeliyim, tatlı kızım."*

Olivia ona el sallıyor.

İkisi de imzalıyor. *"Seni seviyorum."*

Sara yanaklarını siliyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Altı aydan kısa bir süre içinde geri döneceğim."

"Ve tıpkı bıraktığın gibi olacak - yarın yaptıracağımız uyumlu dövmeler dışında."

"Asher," diye uyarıyor.

"Cidden Sara, sadece git. Söz veriyorum bununla başa çıkabilirim."

Başka seçeneğim yok çünkü eğer geri gelirse ve Olivia mükemmel durumda değilse, taşaklarımı kesebilir.

Çantasını kaptığı gibi sırtına atıyor ve ön kapıya yöneliyor. Sara arkasına bakmadan dışarı çıkarken gözyaşları durmadan akıyor.

Ağır meşe kapıya bakıp bekliyorum, ama o beni yanıltmıyor. Eve geri dönüyor, Livvy'yi kucağına alıyor ve yanaklarından öpüyor. Sonra koluma yumruk attı.

"Tahmin edilebilir."

Beni tersledi. "Uslu dur. Başını belaya sokma ve onu beslemeyi unutma!"

"Bir kerelikti!" Kapı kapanırken ona bağıriyorum.

Gittiğinden emin olunca Liv'e dönüyorum. *"Bugün izinliyim ve yeni dadı yarın geliyor, biraz sorun çıkaralım. Davet etmemiz gereken biri var mı?"*

Sırıttıyor. *"Rowan Amca!"*

Gülüyorum çünkü Whitlock kardeşler arasında sorun çıkarma olasılığı en yüksek olan kesinlikle Rowan. *"Sweatshirt'ünü al. Ona haber veririm."*

Olivia kaçtı, ben de kardeşime mesaj attım.

Livvy ile balık tutmak istersen ben dereye gidiyorum.

ROWAN

Çiftlikte işim var ama bir saate kadar bitiririm. Seni göreceğ
havada değilim ama Olivia'dan bahsettiğin için geleceğim.

Tam bir pislik.

Görüşürüz o
zaman.

En yaşlı Whitlock olarak, büyükannem ve büyükbabamın çiftliğini devralacağım önceden belirlenmişti, ancak bunun benim yeteneklerimin tamamen dışında olduğunu çabucak anladılar. Ben ineklerden nefret ederim, onlar da benden nefret eder, bu yüzden hayvancılıkla ilgili hiçbir şeyden sorumlu olmamam herkes için daha iyiydi. Kardeşime araziye ve arka taraftaki ranzalı evi istediğini yapabilmesi için hediye ettim ve şimdi o bir süt çiftliği işletiyor.

ROWAN

Gitmeden önce onu beslemeyi unutma.

Herkesin Olivia'yı beslemesinin nesi var? Bir kere unuttum ve asla unutmayacağım. Gerçek dışı.

Olivia kazağıyla koşarak içeri giriyor ve ben de ona planımızı anlatıyorum. *"Rowan Amca'nın işi bitmek üzere, bu yüzden balığa çıkmadan önce çiftliğe gidip onu kızdırabiliriz, kulağa hoş geliyor mu?"*

Ciyak ciyak bağılıyor ve hiç tereddüt etmeden, olta takımları da dahil olmak üzere tüm eğlenceli oyuncaklarımızı sakladığımız ahıra doğru gidiyor. Liv, Sara'nın istediğinden daha çok bana benziyor. Dışarıda olmayı ve macera dolu her şeyi yapmayı çok seviyor.

Bu da paranoyak annesini delirtiyor.

Duyuma yetersizliğinin hayatını engellemesine izin vermeyi reddediyorum.

Onunla ahırda buluşuyorum, gülerek çünkü orası aslında bir ahır değil. Daha çok oyuncaklarla dolu bir baraka. Sara'nın bilmediği iki ATV ve arazi motosikletim var. Ayrıca avcılık ve balıkçılık malzemeleri, çadırlar ... aklınıza ne gelirse burada.

Olivia bana döndü. *"Motosikletini alabilir miyiz?"*

"Annen İsrail'de olana ve beni öldüremeyene kadar olmaz." Sırıttıyor. Beni korumasına bayılıyorum.

Livvy bana *"Bir şey unuttum,"* diye haber veriyor ve sonra aceleyle eve geri dönüyor.

Onun büyük arka kapıdan geçişini izliyor, evin aldığı şekle gülümsüyorum. Annemin ölümü üzerine büyükannem ve büyükbabamın evi bana miras kaldı. Küçük ama seviyorum. Bu üç yatak odalı evde altı çocuk büyütmüşler, bu yüzden benim için oldukça büyük.

Annem öldüğünde biraz tadilat yaptım.

Aslında üç yatak odası da birinci kattaydı ve bana, Rowan'a ve Brynlee'ye daha fazla banyo sağlamak için tavan arasını boşalttım. Oraya biri Brynn, diğeri Rowan için olmak üzere iki yatak odası ve bir banyo koydum. Grady asla geri dönmeyecekti, bu yüzden onun hakkında fazla düşünmedim.

Olivia doğduğunda benim yan odamdaydı, ancak yaklaşık üç yıl önce Brynn onu üst kata, yanına almayı önerdi. Emin değildim ama o ve Brynn çok iyi anlaşıyorlardı, ben de kabul ettim. Sinir bozucu kız kardeşim bir yıl sonra taşındı ve ben de onun odasını oyun alanına dönüştürdüm. Liv buradayken, genellikle oradaki kanepede yatıyorum.

Alt katta, evi biraz genişleterek ebeveyn odasını büyüttüm ve diğer yatak odasını da misafirim gelirse diye süite çevirdim. Bu şekilde kızım yatak odamdan çıkan bir kız görmüyor.

Ancak, bu konuda endişelenmem gerekmeyle çok uzun zaman oldu.

Ev telefonu çalıyor ve sesi inanılmaz yüksek çünkü Liv bazen bu sesi duyabiliyor, ben de aceleyle telefona sarılıyorum çünkü o hattan beni çok fazla kişi aramıyor.

Evet, biliyorum, artık kimin ev telefonu var ki? Cep telefonunun güvenilir bir şekilde çektiği bir yerde yaşıyorsanız, televizyondan görüntü almak için ucunda folyo olan bir anteni tutan bir çocuk olduğunuzu hatırlarsınız ve yapmanız gerekeni yaparsınız.

"Alo?"

"Merhaba Bay Whitlock, ben dadı ajansından Stephanie."

Güzel, teyit etmek için arıyor ve Sara'ya yalamasını söyleyebilirim.

"Merhaba Stephanie. Yarın için her şeyin hazır olduğunu varsayıyorum?"

Duraklıyor ve kalbim sıkışıyor. "Bu konuda ASL bilen bir dadıya sahip olmanın bir gereklilik olduğunu biliyorum."

"Evet"

"*Bu yüzden* işi bıraktı ve ne yazık ki bu kapasiteye sahip başka bir dadım yok. Bu işi halledebiliriz. Olivia'nın yazabildiğini varsayıyorum? Söylemek istediği her şeyi not edebilir."

Hayatta olmaz. "Hayır, teşekkür ederim. Siz bana ASL kullanabilen birini bulana kadar ben başka bir şey bulurum."

Stephanie iç geçirir. "Gerçekten üzgünüm Bay Whitlock. İki ilçeyi aradım ama bir şey bulamadım. Aramaya devam edeceğim ve eğer başka birini bulursanız, lütfen bize haber verin."

Kahretsin, eminim dosyada bunun için bir çözüm yoktur.

"Üzgünüm Şef, bugün gelemeyeceğim."

"Asher, sen SWAT komutanısın, burada olmalısın. Billingsly bebek iznindeyken senin yerini alabilecek başka kimse yok."

Elimi yüzümde gezdiriyorum, hayal kırıklığına uğradım çünkü bunu biliyorum. Seslenemiyorum ama Olivia'yı onunla iletişim kuramayan biriyle de bırakamam.

Herkesi aradım. Kız kardeşim finallere hazırlanıyor ve mahkemede olması gereken büyük bir davanın ortasında. Rowan büyük bir inek krizi olduğunu söyledi-ayrıca, Sara'yı onunla bırakırsam kıcıma tekmeyle basacağından yüzde bin eminim ve diğer kardeşim savaşta, o yüzden dışarıda.

Hatta o kadar ileri gittim ki eski dadısını arayıp balayını ve kocasını bırakıp bana yardıma gelmesini istedim. Bu düşündüğüm kadar iyi gitti.

Seçeneklerim sınırlı.

"Bunu anlıyorum efendim ama Olivia'yı da bırakamam. O her şeyden önce gelir." Ağır ağır iç geçirdi. "Evet, tabii ki. Dadının işi bıraktığını mı söyledin?"

Servis ve Sara'nın ayrılmasıyla ilgili her şeyi tekrar açıkladım. Asla dışarı çağırmadım. İşim sadece sevdiğim bir şey değil, aynı zamanda iyi yaptığım bir şey. SWAT komutanlığına terfi ettiğimde bunu çok ciddiye aldım. Adamlarım ve kadınlarım bana güveniyor ve biz bir takımız. Olivia benim kızım ve onu ne dediğini anlamayan birinin yanına bırakamam. O konuşmuyor.

"İkimiz için de bir çözümüm var."

"Öyle mi?" Kısa sürede ASL bilen bir dadıyı tam olarak nereden bulacağını merak ederek soruyorum.

"Evet, aslında Phoebe iki gün önce okuldan eve geldi ve imza atabiliyor."

Bir kere güldüm. "Hayır."

Phoebe Bettencourt'un Olivia'yı izliyor olma ihtimali yok.

Hayatta olmaz. Son seferden

sonra olmaz. "Neden

olmasın?"

Biricik kızının harika olduğuna inansa da, o gelmiş geçmiş en kötü bebek bakıcısı. Kızıma en son altı yıl önce baktırmıştım ve eve geldiğimde Olivia'nın kendi saçını kestiğini gördüm. Üç yaşındaki çocuklar kendi saçlarını iyi kesemezler.

"Sanırım ikimiz de nedenini biliyoruz."

"Bu uzun zaman önceydi ve o zamandan beri büyüdü."

Evet, Olivia'yı yeni bir saç modeliyle eve getirdiğimde Sara aklını kaçırdı.

"Eminim öyledir ama Liv konusunda ona güvenmiyorum."

"Dinle, yüksek lisansının ilk yılını bitiriyor, odyoloji okuyor ve ASL biliyor. Başka ne isteyebilirsin bilmiyorum."

Olivia için bebek bakıcısı. Phoebe'nin küçük bir aksilik yaşadığını biliyorum ama o harika bir çocuk."

"Çocuğuma bakacak bir *çocuğa* ihtiyacım yok Anthony. Çocuğum evi yakıp yıkarken telefonunda kaybolmayacak eğitilmiş bir dadıya ihtiyacım var." Biraz sert olabilirim ama Phoebe'nin sicili pek parlak değil. Bu kız kötü karar verme yetenekleri olan uçar bir karmaşa. Saç kesme olayını bir kenara bırakırsak, burada yaşarken onu kaç kez kenara çektiğimi size anlatamam. Manyak gibi araba kullanıyor ama ona ceza bile yazamadım çünkü babası benim patronum.

"O zaman Liv ile başka bir şekilde iletişim kurabilecek başka bir dadı bulmanız gerekecek çünkü burada size ihtiyaç var. Dışarı çağırılırlarsa ekibi yönetebilecek başka kimse yok. Sana bir çözüm yolu gösterdim. Ona bir şans ver Asher. Bir şey olursa yakın olacaksınız ama o artık on sekiz yaşında değil."

Çözümü gerçekten bir çözüm değil, ama parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Olivia'yı ya da ekibimi hayal kırıklığına uğratamam. "Eğer bunu yaparsam Sugarloafta kalmalıyım, böylece herhangi bir sorunla karşılaşma ihtimaline karşı yakın olabilirim."

"Başka bir şehre gitmen gerekiyorsa Olivia'yı kendim kontrol ederim. Bak, ne zaman bir dadı bulacağını bilmiyorsun ve Phoebe evde ve hiçbir şey yapmıyor. Bu ona bir iş verecek ve sana da yardımcı olacak. Çok çalıştığın pozisyonunu kaybettiğini görmek istemiyorum," diyor hatırlatıcı olarak.

Başka bir seçenek olduğundan bile emin değilim. "Tamam, ama bir hata yaparsam SWAT'tan uzaklaşırım, sonuçları ne olursa olsun."

Ve eğer bu olursa, aklımı kaçırabilirim.

OceanofPDF.com

iki

OceanofPDF.com

PHOEBE

“A Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Babam yatağımın kenarına otururken soruyor.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledim.

Başka ne yapabilirim ki? Ona yüksek lisanstaki ilk yılımdan neden üç hafta erken eve döndüğümü ve geri dönmeyeceğimi -en azından o üniversiteye- söyleyemem.

Babam sert bir adamdır. Kızını da aynı sertlikte yetiştirmiş güçlü bir adam. Bu yüzden okuldaki alaylara ve fısıltılara dayanabilirim ama ondan gelen hayal kırıklığına dayanamam.

Bu yüzden, beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek adama yalan söyleyeceğim.

Aferin, Phoebe. Muhteşemlik kemerine bir çentik daha.

"Birdie, pek çok şey olabilirim ama aptal bunlardan biri değil. İkimiz de saçmalığın kokusunu bir mil öteden alabildiğimi biliyoruz."

Yüzümü ona dönüyorum, yalana inanmasını istiyorsam kendim de inanmam gerektiğini biliyorum. Bu da söylediğimde gözlerinin içine bakmak anlamına geliyor.

Parlak rozeti perdelerimin arasından sızan küçük güneş ışığında parlıyor ve bana onun aslında saçmalıkları kesmek için eğitildiğini hatırlatıyor. "Seni seviyorum ama bana güvenmek zorundasın. Derslerimi erken bitirmek dışında bir şey olmadı. Finallerimin hepsi online, yani evde seninle olmak varken Iowa'da oturmama gerek yoktu."

Gözleri kısıyor ama ben yerimde duruyorum. Sözlerimde doğruluk payı var.

"O zaman dün gece neden ağlıyordun?"

Kahretsin. Beni duydu.

"Çünkü Emmeline aradı ve birbirimizi özledik." Kulağa mantıklı geliyor.

Emmeline MacAllister oda arkadaşım, en iyi dostum ve bana yalancı demeyen tek kişi. Desteğini bir kez bile esirgemedi ve o olmasaydı asla hayatta kalamazdım. Kulağa dramatik geldiğini biliyorum ve muhtemelen de öyle, ama son üç ay cehennem gibiydi.

Alay edildim, orada değilmişim gibi konuşuldu ve korkunç isimler takıldı ama bardağı taşıran son damla insanların Emmeline ile de alay ettiklerini öğrenmek oldu.

İşte bu kadar. Burada kalamazdım. Ne olursa olsun, arkadaşımın aptallığının geri tepmesiyle uğraşmasına izin veremezdim. Her profesöre gittim, ailevi bir acil durumla ilgili bir bahane sundum, finallerimi her birinde on puanlık bir kesinti ile çevrimiçi olarak alma izni aldım ve iki gün sonra ayrıldım.

Emmeline'in temizlememe yardım etmek zorunda kalacağı bir başka büyük hatadan kaçınmak için yeterince hızlı ayrılmamıştım.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum ama zorlamamayı bilecek kadar akıllı bir adamım."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler baba."

"Bana henüz teşekkür etme Phoebe, yarın aptal olmayacağımı söylemedim." Babam alnımdan öpüyor. "Ben işe gidiyorum. Akşam yemeği için yedi gibi evde olurum."

Sanırım bu mutfak görevine geri döndüğüm anlamına geliyor. "Burada olacağım." Yuvarlanıp gidiyorum.

Annemin hayatta olmasını dileyerek arkama yaslanıyorum çünkü o ne yapacağımı bilirdi. Babam küçük polis departmanımızın şefi ve çok aşırı korumacı. Kötü anlamda değil ama beni zarar görmeyeceğim bir yere, cam bir kutuya koymak istiyor.

Gerçekten, sadece geçmişimi arkamda bırakıp ilerlemek istiyorum. Bunun neye benzediğinden emin değilim çünkü beni son derece geç kabul edecek, ilk yılımdaki tüm kredilerimi alacak ve bana mali yardım sunacak bir odyoloji yüksek lisans programı bulmam gerekiyor ki bu kolay olmayacak. Iowa Üniversitesi'ndeydim ve orayı çok sevmiştim. Harika bir kampüs ve ülkedeki en iyi ikinci programdı. Her şey mükemmeldi.

Onunla tanışana kadar.

Ön kapının kapandığını duyuyorum, beni duygularım ve kendime duyduğum nefretle baş başa bırakıyor.

Telefonum çalıyor ve Emmeline'in yüzü ekranımı boyuyor. "Neden bu kadar erken kalktın?" Selamlamak için soruyorum.

"Ben hiç uyumadım. Ders çalışıyorum, umarım sen de çalışıyorsundur," diye yumuşak bir sesle azarlıyor.

"Diğer finalime açık bir kitapla gireceğim, geçsem iyi olur."

Dün gece bir tanesini bitirdim, kitap kullanamadığımdan emin olmak için video üzerinden gözetmenlik yapıldı.

Emmeline güler. "Şanslı sürtük."

"Oh, evet, şans içinde yüzüyorum."

"Her zaman geri gelebilirsin ..."

Bu gerçekten bir seçenek değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Hayatımı mahveden adam ortalıkta dolaşıp mağduru oynarken ve bunu başka bir kıza yapabiliyorken beni utandıracak bir yere geri dönemem.

"Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz."

"Kalmalıymışsın gibi hissediyorum, böylece sana bakmak zorunda kalacak ve sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadığını bilecekti."

"Ondan bahsetmiyoruz," diye uyarıyorum.

Emmy iç geçirir. "İyi ama kaçman bir şeyleri değiştirmez. Kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmelisin."

"Peki bu ne işe yarayacaktı? Hiçbir şey. Tek başarısı, insanlar bana yuva yıkan dediğinde ağlamamayı öğretmek olurdu. Bir yalancı. Tüm yorumları gördüm, Emmy. Hepsi aynı şeyi söylüyordu. 'Bakın, daha iyi not almak isteyen bir kız daha' ya da 'Göğüslerim olduğu için A alamamam çok kötü' ya da 'Çaresizlikten bahsediyor, dehşete düşmüş görünüyor. Bunların hiçbiri doğru değildi. Ben bir sürtük ya da yuva yıkan biri değilim!'"

Emmeline beni durdurdu. "Öyle olmadığını biliyorum. Seninle nasıl olduğunu kendi gözlerimle gördüm."

"Biliyorum. I . . . Tanrım, çok aptalım. Bunu kendime ne kadar sık söylediğimi biliyor musun? Ona güvendim ve her güzel yalana inandım çünkü beni özel hissettirdi."

"Sen özelsin, Phoebe. Güzel ve akıllısın ve o senden faydalandı."

Öyle olabilir, ama önemli değil. Ben "o" kızdım. Profesörüyle yatan. O zaten evli olduğu için asla var olmayan bir geleceğin vaatlerine ve umutlarına inanan.

"Bunun bir önemi yok. Hayatın sıkıcı olduğu ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım Sugarloafa geri döndüm. Bana yaptığım tüm hataları hatırlatan kasabaya."

"Her şeyden uzaklaşmak istersen beni her zaman Cloverleigh Çiftliklerinde ziyaret edebilirsin."

Birçok kez teklif etti ve dürüst olmak gerekirse gidebilirim. Orada kimse beni tanımıyor, babam ve onun keskin polis hafiyeliği de uzakta olacak.

"Bu teklifini kabul edebilirim." Yastığa yaslanıp uzun bir iç çekiyorum. "Tanrı biliyor ya, hayatımda lanet bir tatile gerçekten ihtiyacım var."

"Transfer konusunda ne yapacaksınız?" diye soruyor.

İnsanlar Jonathan'la aramızdaki ilişkiyi öğrenir öğrenmez ayrılmaktan başka çarem kalmadı. Birisi kollarımı onun boynuna dolamış, onu öpmek için eğilmiş bir fotoğrafımı çekti ve yayınladı.

Bu yeterince kötüydü ama bir de oğlu ve karısıyla çekilmiş bir fotoğrafının yanına koymuşlardı. Jonathan'ın bana söylediği gibi boşanmadığını bu şekilde öğrendim. Sorumluluk almak yerine herkese benim onun üzerine geldiğimi söyledi.

Hayatımın son haftası cehennem gibiydi.

"Bazı okullara başvurmam ve durumumu açıklamam gerekecek. Notlarım var, ancak tüm kredilerimin transfer edilip edilmeyeceğini bilmiyorum, bu yüzden bana zaman ve para kaybettirebilir. Belki Profesör Calloway yardımcı olur. Gerçekten çok nazikti ve bir şeye ihtiyacım olursa bana ulaşmamı söyledi."

"Özür dilerim, Phoebes."

"Bu benim hatam. Sonuçlarını kabul etmek zorundayım."

"Baban ne dedi? Yoksa eve neden geldiğini ona anlatmadın mı?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Asla anlamayacak ve ondan gelecek bu tür bir hayal kırıklığıyla gerçekten yüzleşemem. Zaten kendimden yeterince nefret ediyorum."

Emmeline bir dakika sessiz kalır. "Bunu yüzlerce kez söyledim ama tek suçlu sen değilsin ve kesinlikle profesörüyle yatan ilk kız da sen değilsin."

"*Evli* profesör. Evli ve yalancı profesör." Kalbim parçalanıyor çünkü bu utanç ve pişmanlıkla yaşıyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Nereye gideceğim? Bunu nasıl kurtaracağım ve ileride sorular geldiğinde bunları açıklayacak mıyım? "Emmy . . ."

"Öyle mi?"

Ona hiçbir şey sormadan kapım çalındı. "Kahretsin, babam döndü. Seni sonra ararım."

Telefonu kapattım, kendimi yataktan zorla kaldırdım ve kapıyı açtım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Gittiğini sanıyordum."

"Evet, ama bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunu tamamen unutmuşum." "Elbette, ne konuda?"

Elini yüzünde gezdiriyor. "Eve erken geldiğini ve yapmak istediğin şeyler olduğunu biliyorum ama burada insanlara yardım etmekten başka bir şey düşünmediğimizi biliyorsun."

Oh, bu umut verici görünüyor.

"Doğru, ve içimden bir ses benden yapmamı isteyeceğin şeyin benim eğlence anlayışıma uymayacağını söylüyor."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ama dünyada yardım edebilecek tek kişi sensin, bu yüzden cevap vermeden önce düşünmeni istiyorum."

"Tamam."

"Yerine uygun birini bulana kadar küçük bir kıza dadılık yapmanı istiyorum."

İstediği onca şey arasında birine dadılık yapmamı isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Hayatımda toplam üç kez bebek bakıcılığı yaptım. İlkinde çocuk kaçtı ve onu araması için babamı aramak zorunda kaldım. İkincisinde acil servise gittik çünkü ailesi *fıstık* alerjisi dediğinde *fındık* alerjisini kastetmişlerdi. Sonuncusunda ise Asher Whitlock'un kızına bakıyordum ve o kendi saçını kesti - sadece perçemlerini kesmedi. Hayır, saçını kafa derisinin yan tarafına kadar kesmişti. Her şey çok hızlı olmuştu ve kendimi çok kötü hissetmişim, eve gelip bana dikkatimi toplamam konusunda ders verdiğinde daha da kötü hissetmişim. O adamdan nefret ediyorum.

"Baba, ikimiz de çocuklarla aramız pek iyi olmadığını biliyoruz."

"Hayır, ama o küçük değil ve sen olmalısın. Bununla başa çıkabilecek tek kişi sensin."

"Neden?" İçimi bir korku kaplıyor çünkü eğer ben olmak zorundaysam, bu benim sahip olduğum belirli bir beceri seti içindir ve bu da demek oluyor ki-

"Asher'ın dadısı işi bıraktı ve ona işte ihtiyacım var."

Evet, sahip olmadığım o şansa gelince, resmen gitti.

Bunu yapabilirsin, Phoebe. Artık küçük bir kız değilsin. Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın, ama bu sorun değil. Karakteri geliştirir. Yaz boyunca bir çocuğa bakmak planın bir parçası olmayabilir, ama evli profesörünle yatmak da değildi, ve sen

Hala nefes alıyorum. Asher Whitlock seni korkutmuyor ve kesinlikle onunla ilgilenmiyorsun. Tabii ki çok seksi ama sen seksi erkeklerden hoşlanmıyorsun. Bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun. Üç yaşında değil, dokuz yaşında ve muhtemelen bir daha saçını kestirmek istemeyecek. Bunu baban için yapacaksın, biraz para kazanacaksın, ki buna çok ihtiyacın var çünkü eve dönmek için mirastan para çekmek zorunda kaldın ve ... berbat durumdasın.

Arabadan çıkmak için gözlerimi açtığımda, Asher'ın orada durduğunu, kollarını kavuşturmuş pencereden beni izlediğini görünce çığlık atıyorum.

"Beni korkuttun!" Bağıyorum.

O da bir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve ... Tanrım. Bu adam hatırladığımdan bile daha yakışıklıymış. Sosyal medyada gördüğünüz, paylaşımları şöyle yorumlarla dolu polislerden biri:

Beni her an tutuklayabilir.

Affedersiniz memur bey, yasaları çiğnedim. Gelip beni bulun. Kelepçeler her pakete dahil mi?

Evet, o adam işte. Uzun boylu, hafif dalgalı koyu kahverengi saçları, yontulmuş çenesi ve bir kızın aklını başından alabilecek gözleri var. Mavinin farklı tonları neredeyse dönüyor ve bir saniye sonra safır, bir saniye sonra ise su olduğundan emin oluyorsunuz.

Her neyse, o gözler bana dikilmiş ve seksi bir şekilde değil.

Camı indiriyorum ve gülünç görünmemek için bunu kurtarmaya çalışıyorum. "Hey. Ben buradayım."

"Ve geç."

Öfkelendim. "Ve geç kalmadım, teşekkürler. Burada olmam gerekene kadar beş dakikam daha var, ki bu bana daha bir saat önce söylendiğini düşünürsek harika bir şey."

"Bu bir hata."

Kaşlarım havaya kalktı. "Pardon?"

"Son üç dakikadır arabada oturmuş kendi kendine konuşuyorsun. Ayrıca, neden dışarıdasın?"

"Çünkü Olivia'ya göz kulak olacak birine ihtiyacın var." *Duh.*

"Arabayı kastetmiştim. Neden içeride değilsin, Olivia'yla buluşup hazırlanmıyorsun? On dakika içinde istasyonda olmam gerekiyor."

"Bir sokak ötedekini mi diyorsun?" Beni itip kakmasına izin vermeyerek soruyorum. "Nasıl zamanında yetişeceksin? Dinle, eğer geç kalırsan, babamı arar ve seni bir uyarıyla bırakmasını söylerim. İnebilmem için biraz kayar mısın lütfen?"

İki tam adım geri atıyor, bu da bana ona çarpmadan kapıyı açmam için yeterli alan sağlıyor.

"Ajans yerine birini bulur bulmaz," diye mırıldandı Asher.

İçim rahatladı. Bütün yaz bunu yapmak zorunda kalmayabilirim. Tanrı'ya şükürler olsun. "Yazımın bir bölümünü size yardım etmek için ayırdığımı düşünerek teşekkür edebilirsiniz."

Böyle bir kasabada büyümek gerçekten zor. Yaptığınız her hata dedikodu değirmeninin bir parçası oluyor ve ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun asla unutamıyorsunuz. Bazen, aslında yapmadığınız şeyleri bile unutamıyorsunuz. Mesela havuza gıda boyası koyup yüzme takımının yarısını maviye boyadığım son sınıf şakası yüzünden tepki çektiğim zaman. Neden parmaklar beni gösteriyordu? Çünkü herkes iyilik isterken kimse kızını suçlayarak şefi üzmeyi düşünmezdi. Her zaman suçu üstlendim ve gülünç göründüm ve bunların yarısını hak etmedim bile.

Her zaman masum değildim, örneğin Asher beni Müdür Symonds şehir dışındayken onun havuzunda çıplak yüzerken yakaladığında olduğu gibi. Bunu kesinlikle yaptım.

Whitlock ailesinin hataları yok değil, ama Allah kimsenin onlara karşı tek bir hatasını bile göstermesin.

Büyük hatam henüz dedikodu değirmenine bile düşmedi ve bu sadece olgunlaşmamış bir ergen olmanın bedelini ödüyorum.

"Yapabilirdim, ama yapmayacağım."

Gözlerim kısılıyor ve bu adamdan gerçekten nefret ediyorum. Bu yüzden, sadece küçük olmak için, sesimi derin bir baritona düşürüyorum. "Teşekkür ederim, Phoebe. Kızıma göz kulak olarak gerçekten kıcımlı kurtarıyorsun." Sonra sesime geri dönüyorum. "Rica ederim, Asher. Başın sıkıştığında sana yardım edebildiğim için çok mutluyum."

Seçme şansım olduğundan değil. Babam bana ya Iowa'ya döneceğimi ya da eve neden geldiğimi söyleyeceğimi bildirdi. Dadı olmaya gidiyorum.

İçeri girdiğimizde ev hâlâ sessiz, ama saat sabahın altı buçuğu, o yüzden şaşırmıyorum. Uyuyor olmayı tercih ederdim, biliyorum.

"Çantalarınız nerede?"

"Ne?"

"Çantalar, bilirsiniz, giysiler, tuvalet malzemeleri ... temel ihtiyaçlar."

Şaşkınlıkla Asher'a bakarken gülünç görünüyor olmalıyım. "Neden bir çantaya ihtiyacım olsun ki? Yolun aşağısında yaşıyorum."

"Doğru, ama bazen vardiyalarım sabah ikiye kadar sürüyor ve ben her zaman nöbetteyim. Ayrıca, gece ve gündüz dönüşümlü çalışıyoruz. Bunu biliyorsun."

"Doğru, ama biz Sugarloafta yaşıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Yani aslında hiçbir zaman çağrılmıyorsun çünkü hiçbir şey olmuyor. Benim bir polis kızı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Asher çenesini sıkıyor. "Baban her şeyi açıklamadı mı?"

Söyledi ama ben o şartları kabul etmedim. Asher'ın evinde kalmamın imkanı yok. Mümkün değil. Tam 11 dakika uzaklıkta yaşıyorum.

"Buraya taşınmama gerek yok, özellikle de bu muhtemelen bir hafta sürmeyeceği için. Yerine birini bulacaksın. Ben büyük planlarıma geri döneceğim." *Yatakta oturup hayatımdaki seçimlerimden pişmanlık duymak.* "Bütün bunlar daha eşyalarımı yerleştirmeden oldu."

"Evet, çünkü ASL bilen dadılar bölgede çok fazla. Eğer durum böyle olsaydı, benim de bir tane olurdu."

"Belki de cimri olduğun ve onlara hak ettikleri ücreti vermediğin içindir." Cidden, babam bana ücretin ne kadar olduğunu söylediğinde, kullanacağım kelime etkilenmek olmazdı.

"Ben ucuz değilim. Ajansa göre ücret son derece adil ve insanlar sıraya giriyor."

"Ve yine de buradayım."

"Dadı değil. Bakıcılık yaptığın son çocuk neredeyse ölürken orada olduğumu unutmayalım."

Geleceğini biliyordum. "Olivia'nın bilmem gereken herhangi bir alerjisi var mı?" Şekerli bir tatlılıkla sordum.

"Hayır, bu yüzden buraya gelmenize izin veriliyor."

Uzun bir iç geçirdim. "Bak, sorumsuz olduğumu düşünüyorsun, ben de senin büyük bir pislik olduğuna düşünüyorum ama elindeki tek seçenek bu. Artık on altı yaşında değilim. Yirmi dört yaşındayım, üniversite mezunuyum ve odyoloji alanında doktora yapmaya çalışıyorum. Tamam mı? Zekiyim, odaklandım, azimliyim ve ASL biliyorum."

Ben de şu anda tüm bunların tam zıttıyım, ancak küçük konuşmam başka türlü bu kadar etkili olmazdı.

"On sekiz," diyor. "Ne?"

"Olivia saçını kestiğinde on sekiz yaşındaydın."

"Tamam mı?" Burada ne demek istediğinizi anlamıyorum ama anlambilim konusunda tartışmaya gerek yok.

"Her şeyi berbat ettiğinde on altı yaşından büyük olduğunu söylüyorum."

"Olanlar için gerçekten üzgünüm. Yüzlerce kez açıkladım ama beni duymadınız. Söz veriyorum bir daha olmayacak."

Bir kez gülüyor. "Evet, çünkü o üç yaşında değil."

"Ve ben on sekiz yaşında değilim. Yani, şuna bak, ikimiz de biraz büyüdük." Bu gerçekten sinirlerimi bozmaya başladı. "Sana bir iyilik yapıyorum Asher. Bu konuda pislik yapmana gerek yok."

Ellerini siyah saçlarında gezdirerek yüksek sesle iç geçiriyor. "Hıyarlık etmeye çalışmıyorum. Sadece Olivia benim dünyam ve bu ajans konusunda zaten tereddütlüydüm ama Sara onlarla çalışmam konusunda kararlıydı, ben de öyle yaptım. Sonra ASL bilen tek dadıları işten ayrıldı, bu yüzden Livvy'nin işaret yerine her şeyi yazmasını önerdiler. Ben sadece . . . İzin almaya çalıştım ama ilçenin SWAT lideri olduğum için babanın bana ihtiyacı var. Haklısın, ikiniz de artık küçük değilsiniz, altı yıl oldu ve üniversiteyi büyük bir hata yapmadan bitirmeyi başardınız."

Ben olsam o kadar ileri gitmezdim ama hatalarımı da ortaya dökerek değilim. "Teşekkürler."

Yumuşakça gülümsüyor ve o lanet gözler bana bakarken erimiş lav gibi. Bir an için onun Asher Whitlock olduğunu unutuyorum -babamın çalışanı ve benden nefret eden koca bir pislik- ve sadece her kadının hayalini görüyorum. O ateşli, yaşlı, hayatını düzene sokmuş, acayip bir SWAT lideri ve ateşli demiş miydim? Ne yazık ki aynı zamanda çok huysuz biri, Olivia hariç.

Başımı sallıyorum, gerçekliğe ve sonsuza kadar başka bir erkekten hoşlanmama kararına geri dönüyorum. Onlar en kötüsü. "Bunu söylediğin için minnettarım. Livvy uyanık mı? Onu bir süredir görmedim, bu yüzden gitmeden önce benim yanımda rahat olmasını istiyorum."

"Onu ben alayım. Kız kardeşim muhtemelen işten sonra uğrayacaktır. Brynlee'nin onun için Sara'nın asla onaylamayacağı yeni kıyafetleri ve başka şeyleri var."

"Kız kardeşin hâlâ Sydney için mi çalışıyor?" "Evet, çok seviyor."

Sydney Sugarloaftaki en sevdiğim insanlardan biri. Üniversite birinci sınıftan sonra eve döndüğümde onun için çalıştım çünkü avukat olmak istediğimden emindim. İkinci yılımda Jenny ile tanıştığımda her şey değişti. Oda arkadaşımdı ve dokuz yaşındayken işitme yetisini kaybetmişti. Daha kolay konuşabilmek için ASL öğrendim ve sonra kendimi ona doğru çekilirken buldum.

İşitme duyusunu nasıl kaybettiğini ve farklı olmasını dilediği şeyleri anlatıyor.

Dilin kendisi konuşmakla aynı değildir. Her kelimeyi ellerinizle söylemiyorsunuz ve kelimeler konuştuğunuzdan farklı bir sırada imzalanıyor, ancak ihtiyacınız olanı daha hızlı söylemenizi kolaylaştırıyor. Bununla birlikte, ASL'yi zihinsel olarak tam bir konuşma cümlesine nasıl çevireceğimi öğrendim.

Dilin ve Sağır kültürünün içine gerçekten daldıktan sonra, başkalarının iletişimleriyle ilgili fırsatlara ve yüksek düzeyde bakıma erişebilmeleri benim için gerçekten önemli hale geldi. İşte ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Ve yasal yoldan gitmediğim için çok mutluyum. "Onu tekrar görmek harika olacak."

Brynlee benden iki yaş büyük. Hiçbir zaman arkadaş olmadık ama birbirimizden yeterince hoşlandık.

"Güzel. Pekâlâ, Olivia'yı kaldırayım. Masanın üzerinde bir klasör var, onu oku, ezberle, bana hiçbir şey sormak zorunda kalmayacaksın çünkü Sara Olivia ile ilgili her şeyi orada listeledi. Randevuları, programı, okulla ilgili bilgiler, en sevdiği renkler, hepsi orada."

Doğru, okulda iki buçuk haftası kaldı. Hay aksi. "Peki o okuldayken ben ne yapacağım?" diye sordum.

"Biliyorsam ne olayım. Eminim dosyanın içindedir," diye bağıyor Asher uzaklaşırken.

Binder. Anladım.

Üstünü açtım ve çenem düştü. Şaka yapmıyordu. Muhtemelen seksen sayfa vardı, önlü arkalı. Neyi kabul etmiş olabilirim ki?

Acil durum bilgilerini, doktorları, terapisti listeleyen ilk sayfayı okudum ve odyoloğunun kim olduğunu gördüğümde durdum. Eğer herhangi bir randevusu varsa, kesinlikle gideceğim. Asher'la nasıl bir anlaşma yapmam gerektiği umurumda değil. Doktor King tam anlamıyla odyolojinin kralı. Son teknoloji araştırmalar yapıyor ve Philadelphia Çocuk Hastanesi'nde onun yanında staj yapmak için çok uğraştım - çünkü gerçekten en iyisi onlar - ama hiç boş yeri yoktu.

Belki bir randevuda yalvarabilirim.

Hayır. Oraya gitmiyorum. İhtiyacım olan bilgileri okumaya devam ediyorum. Alerji olup olmadığını kontrol ediyorum, ki listede hiç yok.

Çok rahatladım.

Ama Tanrım, bu kızın programı Rubik küpünden bile daha karmaşık. Okuldan sonra neredeyse her gün randevusu var, okul yaz tatiline girdikten sonra randevuları daha da kötüleşiyor. Gerçi Sara seanslar arasında bir saat "eğlence" için zaman ayırmış ama o konuya girmeyeceğim bile.

Ciddiyim, annesinin Kraft Mac and Cheese'i Olivia'nın beğenisine göre nasıl yapacağını yazmak için bazı büyük sorunları var, ama ... herkes kendi başına. Hemen ardından kendi annemi düşünüyorum. Öldüğünde böyle bir klasörü olsaydı, pek çok şey daha kolay olurdu.

Biri boğazını temizliyor ve kendimi gülümsemeye zorlayarak dönüyorum. Karşımda açık kahverengi saçlı, sevimli küçük bir kız duruyor. İşaret ediyor. *"Merhaba."*

Elimi kaldırıyorum, el sallıyorum ve bir yandan konuşurken bir yandan da işaret ediyorum. *"Merhaba, ben Phoebe. Ben senin dadın olacağım, ki bu kulağa çok saçma geliyor, o yüzden sadece eski arkadaşın diyelim. Gerçi bu da pek iyi değil. Dudak okuyabiliyor musun?"*

Başını sallıyor. Güzel, bazen odada başkaları da olduğunda bu gerçekten yardımcı oluyor. Herkes imzalamıyor ve genellikle konuşmalar hızlı ilerliyor.

Güzel mavi gözlerindeki korku kayboluyor. *"Normal olduğun için mutluyum."*

Gülüyorum. *"Ben öyle demezdim."*

Asher omzuna dokunuyor ve ona işaret ediyor. *"Hayır, o normal değil. Brynlee Teyze'den çok Rowan Amca'ya benziyor."*

Bir adım öne çıkıyorum, Olivia'nın gözleri benimkilere bakıyor. *"Onu dinleme. Kışında bir sopa var."*

Asher bana ters ters baktı. *"Gerçekten mi?"*

Omuz silkiyorum. *"Bu alerji yorumları için." Olivia bir ses çıkardı. "İmzalayın lütfen."*

Sağır ve işitme güçlüğü çeken insanların ne kadar zorlandıklarını unutmak çok kolay. Normalde dinleyebilecekleri günlük konuşmalar mevcut değildir. Etraflarındaki insanlar işaret etmiyorsa veya dudak okuyabilmeleri için onlara bakmıyorsa, bu tamamen konuşmanın dışında bırakıldıkları anlamına gelir.

Olivia'nın omzuna dokunuyorum. *"Benimle dalga geçtiği için babanın bu yorumu hak ettiğini söylüyordum."*

Başını sallıyor ve dudaklarını büzerek ona bakıyor.

Bu çocuğu şimdiden sevdim.

"Bir şey sormak istiyorum, isim tabelanız var mı?"

Olivia'nın adını her kullanmam gerektiğinde hecelelemek zorunda kalmak yerine, onun hakkında benzersiz bir şey olan bir isim işareti olacaktı.

"Seviyorum." Açık eli çenesini okşuyor ve sonra kapanıyor.

"Tatlı olmanı seviyorum."

"Sende var mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Bunu bana sağır öğrencim verdi." Işıklar yüzüme vuruyormuş gibi elimi açmadan önce güneşi ve gökyüzünü izlediğim işareti yapıyorum.

Olivia gülümsüyor. "Gün ışığı mı?"

Başımı salladım. "Görünüşe göre zeki ve eğleneliyim. Babanın da var mı?"

Olivia kahraman ve güçlü karışımı bir işaret yapar. Omzuna dokunduğunda eli neredeyse bir pençe gibi görünüyor, elini yumruk haline getiriyor. "Asher."

"Bunu ona sen mi verdin?"

Başını sallıyor. "Çok şanslı çünkü bence huysuz gibi bir şeye sahip olmalıydı."

Kadın güler ve Asher derin bir iç çeker. "Git giyin ve okul için hazırlan. Bu parlak ışıkla ben ilgilenirim."

Giderken ona el sallıyorum ve Bay Huysuz Polis'i benimle yalnız bırakıyorum. "ASL'n gerçekten çok iyi," diye not ediyor.

"Odyolog olmak için okula gidiyorum, umarım öyle olur." "Bu bir iltifattı."

"O zaman teşekkür ederim," diyorum sırtarak ve onu mutfağa kadar takip ediyorum. "Cilt konusunda şaka yapmıyormuşsun."

"Sara çok titiz ve Olivia bizim için dünyalara bedel, bu yüzden evlerimiz arasındaki geçişlerin onun için kolay olmasını sağlamak için çok çalışıyoruz, bu da bilgi paylaşımı anlamına geliyor."

Akıllıca. "Onun alacağı bir dosyanız var mı?"

Gülüyor. "Tabii ki hayır. Bu saçmalığı yapmayacağım. Ona hatırladıklarımı söylüyorum, o da yazıyor."

Alay ediyorum. "Tipik adam."

"Her neyse, birkaç dakika içinde çıkmam gerekiyor. Okul günleri ve yapması gereken şeyler hakkında ayrıntılı bir sayfa var, görmezden gelin. Sadece ihtiyacı olan şeyleri aldığınızdan emin olun. Bayan Arrowood onu sizden almak için okulun dışında olacak. Olivia'yı bırakıp almaya yetkili olduğunuzu bildirmek için ona bir e-posta gönderdim bile."

"Çok ileri görüşlüsün."

Göz kırıyor. "Dosyanın yirmi ikinci sayfasında."

Gülüyorum. "Bugünkü vardiyalı ne zamana kadar?"

"Bugün ve yarın saat on iki, ama önümüzdeki bir ay boyunca ilçe için yirmi dört saat nöbetçiyim."

Evet, bu nöbet meselesi bir sorun olacak. Yardım etmeye varım ama gerçekten burada yaşamak istemiyorum. "Anlaşma şu, ertesi gün ya da gece vardiyalı olduğunda burada kalacağım, ancak izin günlerinizde gece kalmam için bir neden yok. Eğer bir telefon gelir ve bana ihtiyacın olursa, geri gelirim."

Asher başını salladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Eğer nöbetçiysem, dakikalarım var. Senin gelmeni bekleyecek vaktim yok."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yolun tam on bir dakika aşağısında oturuyorum. Buraya on beş dakikada koşabilirim. Sana ulaşmam en fazla bu kadar zaman alır. Eğer yataktaysan, kalkman, giyinmen, işemen ve muhtemelen yatağındaki kızı kovman gerekecek... Sorun olmaz."

"Sana hiç hâlâ sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?" "Hayır. Sadece sen."

Bu konuda geri adım atmayacağım. İhtiyacım olan son şey onun evinde yaşamak. Görünüşü ne kadar güzel olursa olsun, o adama katlanamıyorum.

"Şimdi bunu tartışmayacağım. Koridorun sonundaki yatak odasını alabilirsin, kendi banyosu da var. Sekiz gibi evde olurum ama yarın çalışıyorum, bu yüzden taleplerine göre bir çanta hazırlaman gerekecek. Lütfen beni pişman etmemeye çalış."

İç çekiyorum. "İşine git. Biz iyi olacağız."

OceanofPDF.com

$\ddot{u}_\zeta$

OceanofPDF.com

PHOEBE

W Bayan Arrowood Olivia'yı nereden almamı söyledi? Yemin ederim yan çıkış dedi ama on dakika önce okuldan çıkmış olmalıydı. önce.

Kahretsin.

Arabamı park edip ön tarafa doğru yürüyorum ama burada kimse yok. Otobüsler gitmiş, alma kuyruğunda sadece birkaç ebeveyn kalmış ve Olivia yok.

Bu çocuğu ilk günden kaybedemem.

Bırakma işi harika gitti. Talimatları takip ettim ve onu okula zamanında götürdüm. Sonra eve döndüm ve biri her seferinde eve getirmem gereken kişisel eşyalarım, diğeri de Asher'de bırakabileceğim eşyalarım olmak üzere iki büyük spor çantası hazırladım.

Yatağıma uzandım, Jonathan'ın üç gün önce gönderdiği son sesli mesajı dinledim ve sonra uyuyana kadar ağladım. Uyandığımda, istediğimden çok daha uzun süre uyuduğumu fark ettim ve okula gitmek için şeytan kıcıma yapışmış gibi koşmak zorunda kaldım. Küçük kasabalar harikadır, ta ki aceleniz olana kadar. Sonra iki şeritli bir yolda hız sınırını aşan ve geçmeye izin vermeyen bir pislik çıkar karşınıza.

Bu daha da kötüydü çünkü söz konusu pislik, hız sınırını bile geçemeyen bir traktör kullanan Bay Montvale'di. Hangi el hareketini yaparsam yapayım Bay Montvale'i geçemiyordum.

Olivia'yı almaya geç kaldım.

Telefonum çalıyor ve okuldan aradıklarını umarak bakmadan kabul ediyorum. "Alo?"

Bir adam boğazını temizliyor. Kahretsin, bu Asher ve şimdi başım belada. "Phoebe, aşkım ..."

Hayır, Asher değil. Göğsüm sıkışıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Konuşamıyorum, bağırarak, çılgınlık atmak ve canım çok acıdığı için ağlamak istiyorum. Onunla konuşamıyorum. "Hayır," diyorum öfkeme tutunarak. Jonathan benimle konuşma hakkını kaybetti.

"Sadece dinle, uzun sürmeyecek. Başına bunlar geldiği için üzgünüm. Bunu yapan sen olduğun için üzgünüm-"

Kapatıyorum. Onun sesini ya da özürlerini duymak istemiyorum. Bunlara bir hafta önce ihtiyacım vardı. Hayatım paramparça olduğunda bunlara ihtiyacım vardı ve o da beni üzerine gelen, evliliğini mahveden ve sonra da kariyerini yok etmeye çalışan kişi olarak göstererek beni asıp kesti.

Bunların hiçbirisi doğru değildi.

Onu sevdiğimi sanmıştım. Zeki, komik, tatlı olduğunu ve aramızda gerçek bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, bana hiç bilmediğim acılar ve utançlar yaşattı.

Herkese gerçeği söylemesi için ona yalvardığımda söylediği sözler hâlâ kulaklarımda.

"İşimi kaybedebilirim, Phoebe. Her şeyimi kaybedebilirim. Sen gençsin ve bunu atlatabilirsin. Ben atlatamam. Kovulmamı mı istiyorsun?"

Öfkeli gözyaşları dökülüyor ve ben onları siliyorum. Bunu okulun alay konusu olmayı istediğimden daha fazla istemiyordum ama artık ağlamayacağım. Kendime verdiğim bir sözü daha bozmama neden olduğu için ona lanet olsun.

Umarım siki düşer.

Ağladığımda Rudolph gibi görünmekten nefret ediyorum. Her neyse, bunu düşünmem, Olivia'yı bulmalıyım. Arabama geri dönüyorum ve arka girişe doğru sürüyorum, onları çift kapının hemen dışında beklerken buluyorum.

Tanrı'ya şükür.

"Hey! Özür dilerim, yanlış çıkışa gelmişim," diye sesleniyorum onlara doğru koşarken.

Olivia'nın dikkatini çekip beni işaret ederken Bayan Arrowood'un rahatladığı hissediliyor. Sonra az önce yüksek sesle söylediğim şeyi imzalıyorum.

Olivia bana *"Koridordan kovuldum,"* diye bilgi veriyor.

Gözleri parlıyor ve kendimi çok kötü hissediyorum. *"Biliyorum ve özür dilerim." "Sorun değil."*

Ona gülümsedim. *"Bunu telafi edeceğim."*

Önce Bayan A'ya, sonra da bana baktı. *"Gidebilir miyiz?"*

"Evet."

Bayan Arrowood gülümsüyor ve sonra bana sert bir bakış atıyor. "Asher cevap vermediği için şanslısın, yoksa kendini kaybedebilirdi."

"Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. Bu iyi bir başlangıç değil. "Merak etme, seni idare edecek bir şeyler uyduracağım."

İşte bu yüzden bu kasabadaki herkesin en sevdiği kişidir. O zamanlar Arrowood olmasa da altıncı sınıfta Bayan Arrowood vardı ve o en iyisiydi. Cidden en iyisi.

Arabama gittiğimizde, fotoğraflarını çektiğim programı açtım. İki kasaba ötedeki konuşma terapistiyle yedi dakika içinde randevusu var. Evet, bu olmayacak ama elimizden geleni yapacağız.

Eğer bunu öğrenirse, başım büyük belaya girer. Beni uyardı ve tabii ki her şeyi berbat ettim. Tek yaptığım bu.

Arka koltuktaki Olivia'ya dönüyorum. *"Geç kalacağız ama terapisti arayıp haber vereceğim. Bir şeyler atıştırmak ister misin?"*

Başını salladı. Çantamdan Cheez-its paketini çıkardım ve Onu.

Sonra aradım ve terapistin de geciktiğini öğrendim, Böylece zarar görmeyiz ve o tarafa doğru gideriz.

Yolculuğumun henüz sekizinci dakikasında telefonum çalışıyor ve bu kez cevap vermeden önce ismi kontrol ediyorum. Daha önceki kadar kötüydü. "Alo, Asher."

"Birkaç dakika önce okuldan aradılar." "Öyle mi?" Aptal rolü yapıyorum.

"Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Front Street'ten Main Street'e sola dönüyorum, trafik ışıklarını kesen toprak yoldan giderek birkaç dakika kazanmayı umuyorum. "Hayır. Neden aradıklarını öğrenmek için kimseyle konuştun mu?"

İç geçirdi. "Ellie cevap verdi ve beni geri arayacağını ama bir sorun olmadığını söyledi."

"Üzgünüm, o zaman ne için arıyor olabileceği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok." "Neredesin?" diye soruyor, sesi biraz sert.

Dosyaya göre, üç dakika önce randevusunda olmalıydım. Polislere yalan söylemenin her zaman iyi bir fikir olmadığını öğrendim ama Asher Whitlock'un daha ilk günden çuvalladığımı bilmesine izin vermeyeceğim.

"Olivia'nın randevusu için binaya giriyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Yani, pek değil, ama yine de, daha büyük bir iyilik için yalan söylemek gerçekten kötü değil, değil mi?

"O zaman neden az önce Front Caddesi'nde yanımdan geçtiğini gördüm?" Artık kararlıyım. "O benim arabam değildi."

"Hayır mı?"

"Hayır, Front Street'te olmadığım için olamaz." Ana caddede ydım, ara yola dönmek üzere ydım.

İ ekiyor. "Dikiz aynasından bak."

Ne göreceğimi çok iyi bilerek yapıyorum. Ve eminim ki, arkamda bir polis arabası var.

"Tamam, ne düşündüğünüzü biliyorum. Ve evet, belki ufak bir sorun yaşıadık ama onu hangi girişten alacağımı duymadım. Sorun değil. Okuldaydım, sadece yanlış yerde ydım. Güvende ve atıştırmalığını yiyor. Biraz geç kaldığımızı açıklamak için terapisti aradım ama onlar da geç kaldılar, yani her şey yolunda."

"Kenara ek," diyor ve sonra bağlantıyı kesiyor.

Bu işi gerçekten istemesem de artık istiyorum. Birdenbire harika bir bebek bakıcısı olduğum için falan değil, Olivia'nın onunla iletişim kurabilecek birine ihtiyaı olduğu için. Küçük bir kasabada yaşıyoruz ve insanların ona işaret etmesine gerek kalmadan yeterince zorlanıyor. Tamam, belki biraz da doktorlarının ülkenin en iyilerinden olmasıyla ilgisi vardır ve belki onlardan biraz öğrenebilirim.

Ayrıca, bütün yaz ne yapacağım? Odamda kara kara mı düşüneceğim? Paraya ihtiyaım var ve çok para almasam da hiç yoktan iyidir.

En önemlisi, kendime tam bir başarısız olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Arabayı yolun kenarına çekip park ettikten sonra Olivia'ya dönüyorum.

"Baban burada, bu yüzden onunla arabanın dışında konuşacağım."

Bana bir başparmak işareti yapıyor ve babasının yaklaştığını görmek için dönüyor.

İşte ilk gnimde kovuluyorum.

Arabadan ıkıyorum ve Asher başlamadan önce bana iki saniye bile vermiyor. "Güven bana yalan sylemenle başlamaz. Özellikle de onun güvenliği hakkında! Kahretsin Phoebe, hem sen hem de baban bana bu işi halledebileceğinizi söylemiştiniz."

"Ve yapabilirim. Biliyorum, yalan söylemekle hata ettim," diye itiraf ediyorum. "Her şeyi hemen aıklamalıydım, ama sen zaten benim kaypak olduğumu düşünüyorsun, ki *altı yıl önce* yle ydım, ama şimdi değilim. Bazı şeyleri karıştırdım ve özür dilerim. Daha da ötesi, gveninize ihanet ettiğim için özür dilerim. Beni kovmaya hakkın var Asher ve seni suçlamıyorum ama Olivia'dan gerçekten hoşlanıyorum ve onunla çok şey yapabilirim.

Bunun için okula gittim ve bana bir şans daha verirsiniz, daha iyisini yapacağıma ve başka sorun olmayacağına söz veriyorum. Eğer olursa, kendimi kovarım."

Her şeyi masaya yatırmak muhtemelen en iyi seçenektir. Hatalıydım, kabul ediyorum. Bu onun çocuğu ve onu seviyor. Eminim bu onun için kolay değildir.

Şimdi adamla empati kurmaya başladım.

Biraz afallamış görünüyor. "Şey... bu çok olguncaydı." "Ben hatırladığın kız değilim."

Elini gür saçlarında gezdirirken bir yandan da iç geçiriyor. "Bu tam olarak bunu kanıtlamıyor, Phoebe."

"Size gerçeği söylemeliydim ve bunun için sonsuza kadar özür dilerim. İzin verin onu randevusuna götüreyim ve söz veriyorum dosyadaki tüm kurallara harfiyen uyacağım."

Gözleri arabadaki Olivia'yı bulur. Olivia el sallıyor, o da aynısını yapıyor. Sonra telsizi çalışıyor ve ona bir durumu bildiriyor. Çok az seçenek var, bu yüzden gerçekten ikinci bir şansım olmasını umuyorum. "İyi. Bir daha çuvallarsan, işin biter."

"Gerçekten ilham verici konuşmalar yapmalısın. Demek istediğim, görevinizi kaçırdınız."

"Şansını zorlama. Sana bir şans daha veriyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi bir randevuya gitmem gerekiyor Memur Whitlock ve beni bir uyarıyla bırakma nezaketini gösterdiğiniz için gitmeliyim."

Fikrini değiştirmeden önce arabama koşuyorum.

Saat neredeyse sekiz ve ben bulaşıkları yıkadım, Olivia'nın yarın için çantasını hazırladım ve Sara ile konuştum. Çok eğlenceliydi. Neyse ki kızının kafa derisini yüzmesine izin veren bakıcının ben olduğumu anlamadı.

"Phoebe?" Asher ön kapıdan sesleniyor.

"Mutfakta!"

Anahtarlarının bir kaseye ya da başka bir şeye çarptığını duyuyorum ve ardından ağır ayak sesleri bana doğru geliyor. Durdular ve ben de onu görmek için döndüm.

"Hey," diyorum gülümseyerek.

"Başka sorun var mı?" diye soruyor sanki bir liste bekliyormuş gibi.

"Bir tane bile değil." Gülümsemem geniş, çünkü hiçbir olay olmadan başardım. "Ev ödevi yaptık, ki o da çok kötüydü. Okulla konuşmalısın çünkü yarısı gereksizdi ve Olivia inanılmaz zeki ve zorlanmaya ihtiyacı var. Ondan sonra duş aldı. Sen sormadan söyleyeyim, evet, dosyada yazdığı gibi altı dakika sonra onu kontrol ettim." Gözlerini deviriyor ve ben devam ediyorum. "Akşam yemeği harikaydı, iyi yedi ve sonra tırnaklarını boyadım çünkü bana benimkilerin güzel olduğunu söyledi."

"Bu dosyada mıydı?" diye soruyor.

"Hayır, ama Olivia ile on beş dakikalık görüntülü konuşmasını yaptıktan sonra Sara'dan onay aldım ve sonra bana tüm kuralları - *hepsini* kastediyorum - bildirdi."

Cidden bu kadın çok gergin. Annemin görev adamı olduğunu sanırdım, ama Sara bir üst seviye.

Asher güler. "Güzel, bundan sonra Sara'yla sen ilgilenebilirsin. Ne zaman ararsa işte olduğumu söyle."

"Eminim üzerinde bir takip cihazı vardır."

"Bundan şüphem yok. Normalde bu kadar gergin değildir. Ortak ebeveynlik işini gerçekten iyi yapıyoruz. Sanırım hiç çıkmamamızın ve aramızda hiçbir duygu olmamasının da etkisi var."

"Çıktığınızı sanıyordum," diyorum, nedenini tam olarak bilmeden.

"Pek sayılmaz. Bir anlaşmamız vardı, yürümeyince bitirdik ve sonra hamile olduğunu öğrendik. Şimdi Ford bayisinin reklamındaki Finnegan denen adamla çıkıyor."

Takılma kısmını geçiyorum ve sondaki ilginç habere gidiyorum. "Oh! Bunu bugün gördüm! Çok tatlı. Hadi, Sara."

Asher üniformasının düğmelerini açmaya başlar ve bir kıkırdama çıkarır. "Ben çok daha iyi bir avım, ama sanırım Ford'dan Finnegan da fena bir ikinci seçenek değil. Ama"-ellerini birbirine vuruyor-"bu kadar yeter. Duş alacağım ve altı saat sonra kalkmadan önce yemek yiyeceğim."

Önce Olivia'nın odasına doğru üst kata çıkıyor. Olivia hemen uyudu, bana çok erken gibi geldi ama Sara terapi günlerinin onun için çok zor olduğunu ve en iyisinin onu yedide yatırmak olduğunu söyledi.

Kapının pervazına yaslanıp onun ne kadar harika bir çocuk olduğunu düşünüyorum. Sonra aklıma Asher ve Sara geliyor. Anlaşmaları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama birlikte olduklarını sanıyordum. Düşündüm de, Asher'ın Sugarloaftan herhangi biriyle bağlantısı olduğunu bilmiyordum. Garip.

Yumuşak bir sırtışla merdivenlerden geri iniyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Yaşıyor ve huzur içinde dinleniyor. Cihazı açık değildi ama bunu söylemeyi unuttum."

"Yatağının yanındaki kutu mıydı o?"

"Evet, bir şeye ihtiyacı olduğunda düğmeye basıyor ve odamda beni uyaran bir kutu var. Senin odana da koyduğum ikinci bir tane var."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Gömleğini sonuna kadar açıyor ve keşke bakmasaydım diyorum çünkü - Tanrım, vücudu mükemmel.

"Sabah görüşürüz," diyor arka koridora doğru yürürken.

Aklımı başıma toplamam gerekiyordu, mutfağı temizlemeye geri döndüm, büyük spor çantamı aldım ve odam olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerledim.

Ev büyük değil ve kat planı bir tür u şeklinde. Evin ortasından giriyorsunuz, burada oturma odası var, yemek alanı sağda ve mutfak onun arkasında. Sağdaki koridorda bir banyo ve iki kapı daha var, soldaki ise Asher'ın gittiği yer. Kesinlikle bir çeşit eklenti, ama tam olarak sormadım ve şimdi emin değilim.

Önce sağa yöneliyorum ama ilk kapı bir çamaşırhaneye, ikincisi ise kutularla dolu bir odaya açılıyor, yani orası değil.

Bütün kat Olivia'nın olduğu için üst katta olmasına imkan yok. O yüzden soldaki koridora gidiyorum.

Üç kapı var ve sadece biri kapalı. İlki banyo, açık olan diğer kapı ise kesinlikle benim kalmamı beklediği yer. Arka bahçeye, tepelere ve ufuktaki dağa bakan iki pencere arasında büyük boy bir yatak var. Sugarloaf'un çoğunun sahip olduğu manzaranın hemen hemen aynısı.

Kapıyı kapatıyorum ve eşyalarımı yerleştirmeye başlamadan önce hızlıca şortumu ve kaşkorse bluzumu giyiyorum. Kulaklıklarımı takıp 90'ların kızgın kız müziğini açıyorum -çünkü gerçekten, tüm erkek cinsiyetinden nefret ederken Amy Winehouse'un siyaha dönmekle ilgili bangır bangır bağırması gibisi yok- ve kıyafetlerimi çekmecelere yerleştiriyorum.

OceanofPDF.com

dört

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

I basketbol şortumu giydim ve havluyu nemli saçlarımda gezdirdim. Bugün garip bir gündü. Düşündüğüm bir yolda ilerlemeye başladı aslında Phoebe'yi kovmak zorunda kalabilir ve sonra onun altı yıl önceki aynı kız olmadığını fark etmeme geçti. Hatasının sorumluluğunu aldı ve hatasını sahiplendi. Bu daha önce asla olmazdı.

Mutfağında durmuş, kalın kirpiklerinin çevrelediği iri, somurtkan kahverengi gözleriyle bana bakışında, onun dadı ve patronumun kızı olduğunu ve gördüğüm en güzel kadınlardan biri olmadığını unutturan bir şey vardı. Sadece bir saniyeliğine.

Kapımı açıyorum, bir şeyler yemek için mutfığa gidiyorum ama durup etrafa bakıyorum, bu sesi neyin çıkardığını anlamaya çalışıyorum.

Cidden, bu ses de ne böyle? Bir kedi mi ölüyor? Hayır, kediler kelime söylemez ya da söylemeye çalışmaz.

Koridora giriyorum ve ses çok daha yüksek, bu da işkence gören bir hayvan bulamayacağım anlamına geliyor. Kulak zarıma işkence etmeye çalışan kadını bulacağım. Şu anda Liv'in sağır olmasını kıskanıyorum çünkü bu korkunç bir şey.

Kulak tıkacı bulma ihtiyacıyla uzaklaşmaya başlamıştım ki, "Artık yeter! Yardım edin!"

Hızla hareket ederek kapısını açtım, onu yaralı ya da evde birini bulmayı bekliyordum. Bunun yerine, Phoebe şort ve vücuduna sıkı sıkıya oturan yarım bir tişört giymiş, şarkı söylüyor ve dünyayı umursamadan odanın içinde dans ediyordu.

Aman Tanrım. Onun hakkındaki önceki düşüncelerim yüzüme çarptı. O çok güzel. Hayır, bundan daha fazlası. Özgür ve mutlu görünüyor.

Ağzını açmış, en kötü sesleri çıkarırken, ne kadar akortsuz olduğu konusunda tamamen umursamaz bir şekilde durması kalbimi hızlandırıyor. Gözleri kapalı, kafası arkada ve sadece sesini çıkarıyor. Daha önce saçlarını topuz yapmış, üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört vardı. Şimdi kıyafetlerinin altında saklanan şeyin *bu* olduğunu biliyorum. Boku yedim.

O senin patronunun kızı. Senin için çok genç olan patronunun kızı. Tekrar söylüyorum, kız kardeşinden daha küçük. Aynı zamanda kızının dadısı. Ve tam bir baş belası. Kızımın güneşi.

Hayır, o şortun içinde kışının ne kadar mükemmel görüldüğünü göremiyorum. Ve o kıvrımlar, onları ne zaman aldı? Etrafta dans ederken ve sahte mikrofonuna şarkı söylerken çok sevimli görünmesi önemli değil.

Önemli olan tek şey kızımın dadısı olması ve bu lanet ilçede ASL bilen ve ona bakacak tek kişi olması. Ayrıca, o benim patronumun kızı.

Kendime bunu söylüyorum ama aletimin umurunda değil gibi görünüyor.

Gitme vakti geldi. Phoebe Bettencourt'un tren enkazından uzaklaşmak için kapısını kapatmaya gidiyorum ama nefesi kesiliyor.

"Asher! Ne yapıyorsun?" diye feryat ediyor ve gömleğini tutuyor.

Konuşmaya başlıyorum, ama aynı anda kulaklığı fırlıyor, bir şekilde havaya savurmayı başarıyor ve yakalamaya çalışıyor. Bunu yaparken üstü kalkıyor ve göğüsleri ortaya çıkıyor. Ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden ona doğru gitmeye başladım, ama bir yandan kulaklığı yakalamaya çalışırken bir yandan da kendini örtmeye çalışmakla çok meşguldü ve sonunda haliya takılıp kışının üzerine düştü.

"*Lütfen* bana bir şey görmediğini söyle."

Yalan söyledim. "Hiçbir şey görmedim."

Yere uzanmış, kalçaları bir o yana bir bu yana hareket ederken üstünü doğru açığa getirmeye çalışıyor. "Ugh! Her şeyi gördün!" Sonunda kendini örttüğünde inliyor. "Cidden, artık yere düşmek istemeyene kadar burada kalabilir miyim? *Sonsuza kadar* sürebilir."

Gülmemeye çalışıyorum - gerçekten çalışıyorum - ama ... muhtemelen uzun zamandır gördüğüm en komik şeydi.

"Dur sana yardım edeyim. . ." Ona doğru bir adım atıyorum ama elini kaldırıyor. Yerden bana bakarken "Yapma!" diye uyarıyor.

"İyi misin? Canın yanmış gibi görünüyordu." Ona yaklaştım, avucumu uzattım.

Ona vuruyor. "*Şimdi bana yardım etmeye çalışma. Memelerimi gördün, seni koca pislik!*"

"Ben nasıl bir pisliğim?"

"Güldün."

"Benim bulunduğum noktadan sen de görürdün."

Oflayıp pufluyor, kendini yukarı itiyor. "Neden yeniden yaratmıyorsun, bakalım gülecek miyim?"

Sırıtiyorum. "Ben iyiyim. Kendime zarar vermek istemem. Seni ne düşürdü?" *Ve belki tekrar olmasını sağlayabiliriz, böylece bu sefer daha net görebilirim.*

Olmaz. Hayır, aklından bile geçirme.

Phoebe'den etkilenmiyorum. Azıcık bile.

"Ödümü kopardın."

"Açıkçası, eğer bu senin dans etme ve patronunu teşhir etme girişimin değilse."

Gözlerini devirirken dudakları hareket ediyor, az önce söylediklerimi taklit ediyor. Bunu neden sevimli buluyorum? Oh, bulmuyorum. Hayır. Bununla ilgili hiçbir şey sevimli değil. Ne uzun kahverengi saçlarının dalga dalga sırtından aşağı dökülmesi ne de kollarını kavuşturup göğüslerini mükemmel bir pozisyona getirmesi.

"Ne halt etmeye buraya daldınız?" "*Yardım için bağırdın.*"

"Hayır, yapmadım."

"Evet," diye karşılık veriyorum. "'Artık yok' dedin!

Yardım edin!" Kekeliyor. "I . . . Şarkı söylüyordum!"

"Bunu bilmiyordum! Birinin sana zarar verdiğini sanıyordum." Nefesimin altından kıkırdıyorum. "Belki de şarkı söyleyerek onları sana saldırmaktan caydırmaya çalıştığını düşündüm."

Çenesi düştü. "Sen tam bir pislisin!"

Haksız değil, ama ne kadar muhteşem görüldüğünü düşünerek dikkatimi dağıtmam gerekiyor.

"Biliyor musun, bir çalışan için son derece kabasın. Kimse sana çekini yazan kişiye karşı nazik olman gerektiğini söylemedi mi?" Onu yatağa itmekten, öpmekten ve sanki benim için yaratılmışlar gibi ellerime sığacaklarından emin olduğum göğüslerini avuçlamaktan daha iyi olduğu için damarına basıyorum.

Unutma işini çok iyi yapıyorsun Asher.

"Bir işveren olarak berbat olduğunuzu söyleyen oldu mu? Çünkü tam olarak nezaket ve anlayışla dolup taşmıyorsun."

"Bugün seni yalan söylerken yakaladığımda kovmadım, bu güzeldi."

"Senin de tam olarak bir yedeğin yok," diye hatırlatıyor bana yaklaşıırken. "Eğer çaresiz olmasaydın, nezaketin bana kadar uzanır mıydı bilmiyorum."

Hayır, bilmiyorum ama bu son kısım da doğru değil. Özür dilerken gözlerinde öyle bir şey vardı ki ondan kurtulamadım. O kadar içtendi ve bir şansı daha olacağına dair o kadar umutluydu ki onu kovmayacağımı biliyordum.

Phoebe dünyanın en iyi çocuk bakıcısı olmayabilir, ancak son beş yıldır duyduğum tek şey onun ne kadar zeki olduğu ve okulda ne kadar sıkı çalıştığı. Penn'de lisans eğitimini tamamladıktan sonra yüksek lisans için Iowa Üniversitesi'ne gitti. Babası, olması gerektiği gibi, onunla gurur duyuyor. Onun büyümediğini düşünmek bana haksızlık olur.

Ancak bu, neden dönem bitmeden ve yüksek lisans programını tamamlamadan okulunu terk ettiği sorusuna yanıt vermiyor.

Bu beni ilgilendirmez.

"Gerçekten ihtiyacım olsaydı Brynlee işini bırakırdı."

Omuz silkiyor. "Bir gün daha hayatta kalırım. Soracaktım ama duştaydın. Burası benim odam, değil mi?"

"Aslında değil."

"Değil mi?"

Çok yakınımda. Limon ve şeker kokusu alıyorum, ekşi ama tatlı. Etrafımızdaki hava sanki bir elektrik akımı serbest bırakılmış gibi şarj oluyor.

İçimde yükselen arzuyu bastırmak için başımı sallıyorum. "Bu benim için *diğer* gece misafirleri. Arka tarafta konuk eviniz var."

Gözleri açılıyor ve sonra, sanki kelimeler sonunda benim savaştığım ateşi söndürmüş gibi, geri adım atıyor ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirliyor.

"Bu dosyanın içinde mi?"

Nefes alıyorum ve sonra sırtıyorum. "Hayır."

Dönüp yatağa bakıyor ve ürperiyor. "Buradaki bekâr kadın sayısını göz önünde bulundurursak, şimdi taşınacağım. Çapraz bulaşma riskini almak istediğimden emin değilim."

Phoebe eşyalarını toplamaya başlıyor ve ben gülüyorum. "Şaka yapıyorum. Evet, dadının kalacağı yer burası."

"Peki ya yatak?"

Şimdi gözlerimi devirme sırası bende. "Temiz ve bir süredir temiz." Patronumun kızını arzuluyorsam çok uzun zamandır.

Giysileri yatağın üzerine atıyor ve homurdanıyor. "Çileden çıkarıyorsun."

"Tekrar söylüyorum, ben senin patronunum."

Bunu kendine hatırlatmaya devam et, Asher.

"Şu anda mesai dışındayım."

"Peki, o zaman şu anda patronun değilim ama birkaç saat içinde olacağım."

Yatağın kenarına oturuyor ve uzun bacak bacak üstüne atıyor. "Tamam, yani artık sadece Asher mısın?"

Başımı salladım.

Phoebe'nin gözleri parlar ve ellerini göğsünün önünde kavuşturur. "Oh, güzel. Dostum, sana bugün olanları anlatmalıyım. Huysuz, yaşlı bir adam için çalışıyorum ve tabii ki onun önünde başıma çok utanç verici bir şey geldi ve o da *güldü*. Tam bir göt değil mi?"

Kıç demişken . . . hayır. Kes şunu.

Buradan çıkmam lazım.

Dışarı çıkarken, sözlerimi ona geri savurdum. "Yarın sen uyanmadan ben gitmiş olacağım. Bu sefer kızımı almayı unutma, tamam mı?"

Phoebe neredeyse homurdanıyor. "Onu unutmadım. Yanlış kapıdaydım -Biliyor musun, haklısın. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım *patron*." Sırıttım. "Öyle olduğunu göreceksin."

Kapımı tekmeleyerek kapatıyorum, yatağıma uzanıyorum ve Phoebe Bettencourt'un yanında geçireceğim zamanı sınırlandırmak ve onu tamamen çıplak hayal etmemek için yeni bir dadı bulma planı yapıyorum.

"O *kadar* da seksi değil," diye fısıldadığını duyuyorum Phoebe'nin mutfağın içinden.

Vardiyama gitmeden önce ondan uzak durmayı umuyordum. Erken kalkmış, koşuya çıkmış, duş almış ve kahvemi alıp gitmişim. Planım buydu ama anlaşılan Tanrı beni sınıyordu.

"Hayır, cidden değil. Demek istediğim, ben üniformalı erkeklere bakarak büyüdüm, bu yüzden senin g i b i bir rahatsızlığım yok." Gülüyor. "Dışarıda

Üniformalı mı? Eminim öyledir. Hayır. Oraya gitmiyorum."

Kulak misafiri olmamalıyım ama kendimi hareket etmeye de zorlayamıyorum. Neyim ben?

"Seksi patronumun göğüslerimi nasıl gördüğünden bahsetmiyoruz, Emmeline." Bir duraklama. "Yaşlı erkeklerle işim bitti - bu bir yalan, *tüm* erkeklerle işim bitti. Bugünkü planım Olivia'yı okula götürmek ve sonra da transfer başvurularım üzerinde çalışmak. Başvuracağım üç okula karar verdim ve umarım tüm kredilerimi kaybetmem."

Nakil mi? Yüksek lisansının ilk yılında, neden transfer olmayı planlıyor ki?

Daha iyi bir soru, neden umurumda olsun ki?

Benim için önemli değil. Tek umursadığım, dadı hizmeti yeni bir dadı gönderene kadar Olivia'ya bakabilmesi.

Tam merdivenlere geri dönmek üzereyken, bir sürüngen gibi görünmemek için etrafta dolanırken, cep telefonum çalıyor ve yerimi bildiriyor. Bir an için gözlerimi kapatıp telefona bakıyorum.

Benim oyunum mutfağa girmişim ve hiçbir şey duymamışım gibi davranmak.

"Merhaba Sara," diyorum kapıyı iterek açarken. "Merhaba Asher. Kızımız nasıl?"

"O iyi. Şimdi neredesin?" Aramasını bitiren, telefonunu cebine koyan ve tereddütlü bir şekilde el sallayan Phoebe'ye gülümsüyorum.

Bahse girerim şimdi seksi görünüyorumdur.

Kibirli bir adam değilim, ama kırk yaşına yaklaşırken hala seksi olduğunuzu duymak o kadar da kötü değil.

Sara derin bir iç çeker. "Buradayız. Onu özlüyorum. Artık eve dönmek istiyorum. Ajansın sana kimseyi göndermemiş olması hoşuma gitmiyor."

"Her şeyi hallettik. Her şey yolunda ve Olivia gerçekten iyi." "Sen öyle diyorsan ..."

"Bu konuda yalan söylemem Sara. Elinde büyük bir fırsat var ve ben de bunu değerlendiriyorum. Phoebe Liv'le harika anlaşıyor."

Ve eğer beni hayal kırıklığına uğratırsa, o zaman kız kardeşime yardım etmesi için yalvaracağım, ama umarım iş o noktaya gelmez. Yanıldığımı kanıtlamak için bugünü var.

"Tamam. Rahatlamak için elimden geleni yapacağım. Onunla tanışmış olsaydım kendimi daha iyi hissederdim."

Hayır, kesinlikle yapmazdı ve Phoebe'nin kim olduğunu tam olarak çözemediği için ona söylemiyorum. "Dadı ile tanışmayacaktın.

Ajans gönderdi."

"Ama incelenmişler."

"O da öyle. İşe gitmem gerekiyor. Olivia ile konuşmak için Phoebe'yi daha sonra ara ve orada güvende ol."

"Öyleyim."

Telefonu kapattık ve Phoebe bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Onun için zor olmalı."

Başımı salladım. "Evet, öyle. Sanırım ikimizin de Liv'i görmeden geçirdiği en uzun süre iki haftaydı ve o da ben bir eğitim programına gittiğimdeydi. Onu bir seferde en fazla bir hafta görebildim çünkü Sara bir yerdeydi. Genelde büyük projeleri geri çevirir ama bu onun yapamayacağı bir şeydi."

"Kolay olmadığını tahmin edebiliyorum. Dinle, bana bir şans daha verdiğin için gerçekten minnettarım. Bugün farklı olacak, hiçbir şey berbat olmayacak. Söz veriyorum." Dönüyor ve iki kahverengi kâğıt torba alıyor. "İşte."

"Bu da ne?"

"Öğle yemeği hazırladım. Bir tane senin için, bir tane de babam için. Eğer ona verebilirsen ..."

"Bu hiç de garip olmayacak," diyorum kıkırdarak.

"Benden geldiğini anlayacaktır. Vardiyadayken hiçbiriniz iyi beslenmiyorsunuz. Ne zaman evde olsam, onun boktan diyetinin zararlarını azaltmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bazı atıştırmalıklar ve kalp sağlığı için sandviçler var."

Evde sandviç malzemelerim yok. Onları almak istedim ama SWAT komutanı olduğum için biraz telaşlıydım. Bu sadece beklemede olmaktan daha fazlası. Memurluk görevlerimin yanı sıra yapmam gereken evrak işleri, planlama ve ekip için programlama var.

"Ne zaman . . .?"

"Bu sabah gittim ve ev için bir şeyler aldım. Yirmi dört saat açık marketleri seviyorum."

"Saat kaçta uyandın?"

Omuz silkiyor. "Hâlâ yüksek lisans dönemindeyim, bu da kafein ve şiddetli uyku yoksunluğuyla çalıştığım anlamına geliyor. Dün gece aylardır hiç olmadığım kadar erken sızdım, uyandığımda üretken olabileceğimi düşündüm."

Başımı salladım. "Peki neden hala üniversitede değilsin?"

Phoebe'nin gözleri hafifçe aralandı ama ben bunu bekliyordum. "Finallerini internetten yapmak varken neden kalasın ki?"

"Yani bütün arkadaşların da mı okulu erken bıraktı?" "Hayır, ama ... neden umursuyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

"O zaman neden soruyorsun?"

Kaçamak cevaplar. "Bana ne olduğunu anlatmamayı tercih ettiğini söyleyebilirsin."

Phoebe uzun bir nefes verir. "Peki. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim." Başımı sallıyorum. "Hayır. Şimdi bilmek istiyorum."

"Sana bir şey söylemeye niyetim yok. Ayrıca, eğer gitmeseydim, çocuk bakımını üstlenemeyecektiniz. Bunu bir düşün Bay Huysuz Polis."

Bu doğru olabilir ama içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. "Birincisi, ben huysuz değilim. İkincisi, nankör olduğumu söylemedim. Sadece neden gittiğini merak ettim."

"Bu seni ilgilendirmez."

O haklı. Değil ama ilgimi çekti, ki bu asla iyi bir şey değildir. "Belli ki seni eve bir şey getirmiş."

"Evet, bir şey oldu." Saate bir göz atar. "Oh, saate bak! İşe geç kalacaksın. Patronunun zaman konusunda çok titiz olduğunu duydum."

Eğer benim kız kardeşim olsaydı, tatmin edici bir cevap alana kadar acımasızca zorlardım. Brynn işler zorlaştığında kaçması ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmasıyla ünlüdür. Sonra sorun genellikle gelip yüzüne tokat gibi çarpıyor ve Rowan ve ben parçaları toplamak zorunda kalıyoruz.

Ama Phoebe benim kız kardeşim değil. O benim kızımın dadısı.

"Geç saatte evde olurum, yarın da izinliyim. Her ihtimale karşı bu gece kalabilirseniz..."

İç çekiyor. "Yapmamayı tercih ederim."

"Tamam, başka şekilde ifade edeyim. Bu gece Olivia'yla kalmanı istiyorum çünkü yetiştirmem gereken büyük bir dosya yükü var. Teşekkür ederim."

"Neye ihtiyacın olursa, *patron*."

Phoebe mutfaktan çıkıyor ve ben sırtarak ona başka şekillerde patronluk tasladığımı hayal ediyorum.

beş

OceanofPDF.com

PHOEBE

“Hey, Phoebes!" Brynlee beni Sugarlips Lokantası'nda otururken gördüğünde şöyle diyor.

"Brynn, hey!"

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor sandalyeyi çekerken. Gülümsüyorum. "Tabii ki olmaz."

Son iki saattir buradayım, başvuru formlarını dolduruyorum ve Penn'den transkriptlerimin kopyalarını, Iowa'dan notlarımı ve test puanlarımı alıyorum. O kadar ilerleyemedim çünkü her beş dakikada bir biri gelip beni görmenin ne kadar güzel olduğunu söylüyor.

"Neyin peşindesin?"

"Liv'in okulunun bitmesini bekliyorum ve bazı üniversite işleri üzerinde çalışıyorum."

"Oh? Üniversite şeyleri mi?"

"Bu yıl transfer oluyorum, bu yüzden yarının sonuna kadar bir sürü başvuru formu doldurmam gerekiyor."

Okullar için göz önünde bulundurulması gereken sadece üç seçenek var. Bir tanesi Nashville'de, ki geçen sefer bunu yaptığımda ilk tercihimdi. İkinci en iyi seçenek Illinois'de, geçen sefer orayı kazanmıştım ama Jonathan'a çok yakın. Sonuncusu ise Iowa'dan en uzak olduğu için seçebileceğim Teksas'ta.

"Oh. İyi şanslar. Runtlet'le işler nasıl gidiyor?"

"Güzel, o harika biri." Onunla gerçekten bağ kurdum. Bu sabah kalktı, bana sarıldı ve Sara'nın talimatlarına göre her şeyi hallettik.

Olivia'nın sınıfa girerken çekilmiş bir fotoğrafını bile Asher'a gönderdim ki düzgün bir şekilde teslim edildiğini bilsin.

"Senin sorunun onu toplamak gibi görünüyor" şeklindeki mesajı beni şaşırtmamalıydı.

Yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.

"Katılıyorum, o çok özel biri. Yarın uğrayıp onu öğle yemeğine götürecektim, planınız var mı emin değilim. . ."

Başımı salladım. "Yarın izinliyim, o yüzden Asher'a sorman gerekecek."

"Aslında birazdan onu görmeye gideceğim. Ondan bir iyilik isteyeceğim ve yanımda yiyecek götürmek her zaman en iyisidir."

"Bildiğim iyi oldu."

Gülüyor. "Cidden, eğer onu beslerseniz, çok daha cana yakın olur. Bu uzun zaman önce öğrendiğim bir Whitlock numarası. Asher patates kızartması, Grady dondurma, Rowan ise et gibidir. Adama bir biftek verin, ne isterseniz yapacaktır."

"Grady nasıl? Hala donanmada mı?"

"Evet, hâlâ Florida'da ve şimdilik orada konuşlanmış durumda."

"Bu harika ve o bir pilot, değil mi?" Herkesin onun nasıl uçtuğunu konuştuğunu hatırlıyorum.

"Evet, sanırım şimdilik. Görev süresi yakında doluyor ve aslında Sugarloaf'a geri taşınacak."

"Vay canına! Sugarloaf'a geri döndüm. Ayrıldıktan sonra geri dönen pek olmaz. Karısı buraya taşınma konusunda ne düşünüyor?"

Brynn ellerine bakıyor. "Baban yüzünden duyduğunu sanıyordum ama Lisa yaklaşık iki buçuk yıl önce vefat etti."

"Oh, çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Hiç sormazdım." Şimdi çok kötü hissediyorum.

"Üzülmeyin. Buralarda pek konuştuğumuz bir şey değil. Grady uzun zamandır Sugarloaf'ta değil ve onlar da burada hiç yaşamadılar. Her neyse, anevrizma geçirdi ve aniden oldu."

Kalbim bir an için duraksıyor. "Annem gibi."

"Oh, çok üzgünüm-"

Elimi koluna koyuyorum. "Sorun değil. Uzun zaman oldu. Sadece anladığımı söylüyordum." Annemin ölümü ani oldu ve inanılmaz derecede zordu. On yıl oldu ama bazen dün gibi geliyor.

"Evet. Oğulları henüz birkaç haftalıkken onu kaybetmek onun için çok zor oldu."

Nefesim kesildi. "Oh, Tanrım. Bebeği mi var?"

Brynn başını sallıyor. "Çok sevimli ve annesini hiç tanıyamayacak olmasından nefret ediyorum. Hemen ardından yardıma gittim ama sonra Lisa'nın ailesi Grady görevini tamamlarken Jett'e bakmak için Florida'ya taşındı. O artık aynı değil."

"Eminim keder içinde boğuluyordur. Babamın da öyle olduğunu biliyorum. Beklenmedik bir şey olduğunda, bir şekilde aldatılmış gibi hissediyorsunuz. Anneme veda edemedim ya da ona istediğim her şeyi söyleyemedim. Yaşadığımız aptalca kavgalar ya da saçım hakkında onunla tartıştığım onca zaman için özür dileyebilirdim. Babam daha kötüydü, içine kapandı ve kendini işine verdi."

"Grady'nin yaptığı da bu," diyor Brynn hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama eve geri dönüyor. Bir yer bulana ya da kendisine ait arazide inşaat yapana kadar birkaç ay benimle kalacak ve ben de Jett'le teyze zamanı geçireceğim. Onlara bir eve hoş geldin partisi vermeyi umuyorum."

"Bu eğlenceli olacak."

Brynlee gülüyor. "Bunun için beni öldürecek ama gerçekten insanların onu sevdiğini ve burada onları destekleyecek bir ailesi olduğunu hatırlatacak bir şeye sahip olmasını istiyorum."

Magnolia masaya gömleğinin düğmelerini ilikleyerek geliyor ki bu bir değişiklik. Yine de sadece etrafta erkekler varken soyunuyor. Çocukluğundan beri burada ve çok tatlı ama tanıdığım en çapkın kadın.

"Selam kızlar."

"Selam Mags, işler nasıl?" Brynn soruyor.

"Cooperton'dan başka şikayet edecek bir şey yok. Çok kaba ve saldırgan." Hem Brynn hem de ben başımızı eğip Memphis'in orada oturduğunu görüyoruz, şapkasını indirmiş, arkasına yaslanırken gözleri görünmüyor. "Yemeklerden nefret ediyor, benden nefret ediyor ve kasabadan nefret ediyor ama yine de her gün geliyor."

Başımı salladım. "O hep böyleydi."

O kasabanın gizemi. Yıllar önce Sugarloaf'a geldi, Ellie'nin eski çiftliğini satın aldı, kimseyle konuşmuyor ve sürekli huysuz. Ben kendi adıma onu seviyorum. Az konuşan bir adam ve bu dünyada bu nadir bulunur.

Brynn, "Sadece bir kucaklamaya ya da belki bir kedi yavrusuna ihtiyacı var," diyor.

"Ona sarılman için sana meydan okuyorum." Magnolia kolunu o tarafa doğru hareket ettirir.

"Yarın."

Hepimiz kıkırdıyoruz ve Magnolia kitabını kaldırıyor. "Pekâlâ. Size ne getireyim?"

Brynn çok büyük bir sipariş veriyor ve Sugarloafta neler olup bittiğini konuşuyoruz. Bekâr, buna şaşırdım çünkü zeki, komik ve inanılmaz güzel. Çilek sarısı saçları ve erkeklerin hayran kaldığı çok çarpıcı yeşil gözleri var. Bunun da ötesinde, o sadece ... hoş biri.

"Yani, çıkmak yok mu?"

Omuz silkiyor. "Sanırım bunu herkesten daha iyi anlıyorsun ama bu kasabada biriyle çıkmak çok zor. Benim Whitlock olduğum, ağabeyimin polis olduğu, diğer ağabeyimin manyak olduğu ve Grady'nin füzelere erişimi olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, buradaki erkekler ya biz on bir yaşındayken eşleriyle çıkmaya başladılar ya da daha yeşil çayırlara taşındılar."

Gerçek bu değil mi? "Göz korkutma olayını tamamen anlıyorum."

"Bu çok sinir bozucu!" Brynn şikayet ediyor. "Birkaç ay önce bir adamla tanıştım ve Rowan'la tanışana kadar iyi gidiyordu. Sonra birdenbire artık ilgilenmemeye başladı."

"O zaman o adam senin zamanına değmezdi!"

Brynn iç geçiriyor. "Sanırım öyle, ama biriyle çıkmanın kayıpları beni hırpaladı."

Bilmiyor muyum? "İnan bana, seni anlıyorum. Babam balomu mahvetti, teklif edecek çocuklardan birini tehdit ettikten sonra tek başıma gittim. Jim, kimsenin şefin kızını istememesi gerektiğini, aksi takdirde vurulabileceklerini yaydı."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Çok sinir bozucu. Ama kendim hakkında çok konuştum, sende ne var ne yok? Bu dönemi erken mi bitirdin?"

Hep okulla ilgili. Sömestr bitene kadar Iowa'da kalmalıydım. Daha az soruya yol açardı.

"Hayır, erken dönebildim."

"Oh, bu iyi. Hangi okula geçeceğine karar verdin mi?"

"Henüz değil. Birkaç okula başvuruyorum ama iş biraz da paraya geliyor."

Brynn gülümser. "Bu duyguyu bilirim. Geceleri okula gidiyorum ve tam zamanlı çalışıyorum, ancak Syd harika ve dersler ya da eğitimle ilgili herhangi bir şey için bana zaman tanıyor."

"Ne için gidiyorsun?"

"Felsefe."

Bu kelime göğsümü ağrıtıyor. O dersi düşündükçe endişemin artmaya başladığını hissediyorum. *Onu*, yalanlarını ve bir sonraki şekerleme için çaresizce onları nasıl yediğimi.

Brynlee parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor. "Alo? Orada iyi misin?"

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, özür dilerim. Biraz dalmışım. Saçma bir şekilde erken uyandım ve sanırım bu beni yakalıyor."

"Anlıyorum. Sabahlara kadar ders çalışıyorum ve sonra yüzüm kitapta uyuyakalıyorum."

"Bunu çok iyi biliyorum." Magnolia bir torba getirip masaya koyar ve Brynn ayağa kalkar. "Bu patates kızartmalarını soğumadan Asher'a götürmeliyim."

Sırıyorum. "Yani ona yağ mı çekiyorsun?"

"Kesinlikle."

"İyi şanslar."

Göz kırpmıyor. "İhtiyacım yok, patatesim var."

"Anlıyorum efendim, ama başvurmam gerekiyor ve transkriptlerimi isteyecekler."

Iowa'daki akademik danışmanımın bunu anlamasının neden bu kadar zor olduğunu biliyorum.

"Ne söylememi istediğinizden emin değilim, Bayan Bettencourt. Dönem bitmeden ve notlar kesinleşmeden bunları gönderemem."

"Doğru, ama notlarımın çoğu artık kesinleşti."

"Çoğu hepsi değildir ve tamamlanmamış transkriptleri yayınlamam. Bu okulun standartları ve kuralları var ve siz birçok kez bunlara uymamayı seçmiş olsanız da, kaprislerinize boyun eğemem. Bu nedenle, yıl sonuna kadar beklemenizi ve resmi talebinizi o zaman yapmanızı öneririm."

Her parçam saldırmak ve karşılık vermek istiyor. Victor Waite Jonathan'ın arkadaşlarından biri, bu yüzden ne beklediğimden emin değilim. Belki biraz profesyonellik?

"Yardımlarınız için teşekkür ederim Bay Waite. Sömestr sonunda sizinle irtibata geçeceğim."

Bu noktada başka ne yapabilirim? Resmi olmayan transkriptlerimin yanı sıra tam bir pislik olmayan profesörlerden birkaç mektup ve bir makale daha göndereceğim. Yıl biter bitmez başvurumu yapacağım ve oradan devam edeceğim.

Zil çalıyor ve çocuklar kapılardan çıkmaya başlıyor, bana nihayet okulu bitirdiğinde ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlatıyorlar. Olivia'yı arıyorum ama hemen göremiyorum. Kalabalık çocuk grubu dağıldıktan sonra o da çıktı.

El sallıyorum ve otomatik olarak gülümsüyor.

Bayan Arrowood'un yüzü aydınlanıyor ve Olivia'yı bana doğru çağırıyor.

"Okul nasıldı?" İmzalıyorum.

"Tamam."

Gülüyorum. "Ve şimdi hafta sonu."

"Yarın balığa gelecek misin?" diye soruyor.

Balık tutmak mı? "Sanmıyorum. Biraz ödev yapmam lazım." Yüzünü buruşturdu. "Katılıyorum."

"Dondurma alabilir miyiz?"

Dosyanın katı bir şekersizlik politikası olduğundan oldukça eminim, ki bana sorarsanız bu tamamen saçmalık, ama bir boşluk olmalı. O da Asher olmalı.

"Babana sorayım."

Bir mesaj attım.

Lütfen dondurma alabilir miyiz?

ASHER

Neden bana soruyorsun?

Ebeveyn olan sensin.

ASHER

Sen korkunç bir dadısın.

Yani, bağlayıcıya itaatsizlik etmem için bana izin mi veriyorsun?

ASHER

Ben yazmadım.

Olivia'ya sırtıyorum. "Bay Pips?"

Dokuz yaşındaki her çocuğun yapması gerektiği gibi şiddetle başını sallıyor. Bay Pips ilçedeki en iyi dondurmadır ve okula yürüme mesafesindedir.

İkimiz yürüdük ve o bana gününü anlattı. Görünüşe göre çok stresliymiş. Öğretmen ondan bir şey açıklamasını istemiş ama o sınıfın önünde imza atmaktan çekinmiş.

Keşke oraya gidip ona destek olabilseydim. Onun yaşında kimse sınıfta kendisine soru sorulmasını istemez ama bir de işitme sorunu varsa, bu çok fazla. Büyük olasılıkla zaten farklı hissediyor ve ayağa kalkıp soruları yanıtlamaya çalışması muhtemelen yardımcı olmuyor.

Topluluk önünde konuşma korkusuyla mücadele eden bir çocuk olarak onunla empati kurabiliyorum.

"Zor bir gün geçirdiğim için özür dilerim," diyorum ona.

Livvy'nin gülümsemesi saklı. *"Annem kötü günlerin geçtiğini söyler."* *"Haklı."*

Tanrı biliyor ya, geçen hafta bunlardan yeterince yaşadım.

Bay Pips'e vardığımızda, sanki tüm kasaba buradaymış gibi görünüyor.

"Phoebe!" Devney Arrowood elini kaldırarak sesleniyor.

"Merhaba Devney, nasılsın?" Yaklaşırken gülümsüyorum ve Olivia da beni takip ediyor.

Masada hiç tanımadığım sarışın bir kadınla oturuyor.

"Güzel, döndüğünü duydum. Bu arkadaşım Addison ve onun fıstığı da Elodie. Merhaba Livvy. Çok güzel görünüyorsun. Tırnaklarına bayıldım."

Olivia'ya dönüyorum ve söylediklerini imzalıyorum.

Olivia, Devney'nin daha iyi görebilmesi için ellerini kaldırıyor ve Devney de ellerini okşuyor.

Addison'a "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum.

"Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum. Baban harika bir adam ve organizasyonumda bana çok yardımcı oldu. Durmadan senden bahsediyor. Seninle çok gurur duyuyor."

Neden evde olduğumu bilseydi öyle olmazdı.

"Teşekkür ederim. Neye yardım ediyordu?"

Olivia kolumu çekiştiriyor. *"Elodie ile boyayabilir miyim?"*

Bu sözleri söylediğimde Addison küçük bir baş hareketiyle gülümsüyor.

"Eminim Elodie senin oynamanı çok ister," diyorum hem yüksek sesle hem de işaretle.

Devney göz kırpmıyor ve başını Olivia'ya doğru eğerek ona boyaması için bir boya kalemi uzatıyor. "En son eve geldiğinde Addison'la tanıştığını sanıyordum."

Başımı salladım. "Hayır."

Addison dudaklarını büzüyor. "Hmm, sanırım sen en son eve döndüğünde ben Oregon'daydım. Yazı Oregon'da geçirdim."

"Oh!" diyorum, kaybolmuş olduğum için beni bilgilendirdiği için minnettarım. Adını duymuştum elbette ama geçen yaz yüksek lisansa hazırlanırken Iowa'da çalıştığım için onunla tanışmamıştım. "Sonunda seninle tanışmak harika. Çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum. Şimdiye kadar Sugarloaf'u sevdin mi?"

"Evet, burayı seviyorum. İnsanlar harika ve babanız vakfımıza kaynaklarının çoğunu sundu."

"Gerçekten mi? Bu harika, tam olarak ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Babam buraya yakın bir kaçak sığınağı olduğundan bahsetmişti ama bunun kasabanın ihtiyacı olan bir şey olduğunu fark etmemiştim. Yine de ihtiyacı olanlar için harika bir seçenek.

Şimdi sağır ve kör çocuklar için daha iyi kaynaklara ihtiyacımız var. Öğrenme güçlüğü ve fiziksel sorunları olan çocuklar için daha fazla terapi seçeneğine ihtiyacımız var. Bakım için bir acente tutmak ya da Philadelphia'ya gitmek arasında seçim yapmak zorunda kalan çok sayıda aile var.

Addison başını sallıyor. "Şu anda kaçaklar için güvenli liman ve rehabilitasyon seçenekleri sunuyoruz. Ayrıca aileleriyle yeniden bir araya gelmelerine yardımcı oluyor ve psikologlardan yardım almalarını sağlıyoruz. Şu anda iki şubemiz var ama diğer ortağımla birlikte Doğu Yakası'nda daha fazla şube açmayı umuyoruz."

"Bu harika."

Addison sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Eğer zamanınız varsa her zaman gönüllüler arıyoruz. Okulda olduğunu biliyorum, ama belki evde olduğunda?"

Kasaba için benim öncelik fikrim olmasa da, ihtiyacı olanlar için iyi bir şey olduğu açık. Sadece daha fazlasını görmek istemezdim, aynı zamanda gönüllü olmak benim için de iyi olurdu.

"Çok isterim. Bunu sormaktan nefret ediyorum ama gönüllü çalışma saatleri sağlamaya istekli misiniz? Ne olursa olsun gönüllü olacağım, ancak okul değiştirmeye karar verdim ve başvurularımda yer alması gerçekten harika olur."

Tanrım, bu kısımdan nefret ediyorum. Ancak, okula girmek için oynadığımız oyunlar bunlar. "Tabii ki bunu yapabilirim! Okulların ne kadar saçma olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Baldızım tam bir kabustu çünkü her şeye sahip değildi.

ihtiyacı olduğunu düşündü."

"Buraya sizinle mi taşındı?" Ben sordum.

Devney boğazını temizler. "Sugarloafta sadece Addison ve Elodie var."

Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.

Addison ellerini kucağına koyuyor. "Kocam neredeyse üç yıl önce öldürüldükten sonra buraya her şeye yeniden başlamak için geldim. Tüm ailem hâlâ Oregon'da."

"Kaybınız için üzgünüm."

Ben daha bir şey söyleyemeden Olivia elindeki boya kalemini bırakıp tezgahı işaret ediyor. "Sanırım bu ona dondurma almam için bir işaret. Seni görmek harikaydı. Eğer sorun olmazsa, dadı işinden izinli olduğum için yarın uğrarım."

İkisi de gülümser. "Bunu çok isterim," diyor Addison.

Bunu ayarladıktan sonra Olivia'nın elini tutuyorum ve tezgâha doğru gidiyoruz. İki kaşık aldı çünkü ben tam bir enayiyim.

"On bir dolar tutuyor."

"İki kepçe ve yarım kaşık serpmeye için 11 dolar mı?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Ne yani, dışarı çıkıp ineği sağdın ve elle yayıkta dondurma mı yaptın?"

Josiah Sandifer gözlerini devirir. "Mallarınızın parasını ödeyecek misiniz, yoksa polis çağırmam mı gerekiyor?"

Eğildim. "Balık tutmaya giden ve kendi kendini yakalayabileceğini düşünüp kancayı kendi ağzına sokmaya çalışan küçük bir çocukla ilgili bir hikaye hatırlıyorum. Kancayı çıkardıklarında altına işemiş ama herkese suya düştüğünü söylemiş ..." Sesimi alçaltıyorum. "Onun kim olduğunu biliyor musun Josiah?"

Arkasına yaslanır. "Tamam, beş dolar. Sprinkler bedava." "Babamın hesabına yazabilir misin?"

Küçük ahmak gülüyor. "Sekme mi? Ne hesabı? Bay Pips, adisyona bir şey koymanıza izin verilmediğini söylüyor. . ."

Oh, evet. Lise birinci sınıftayken arkadaşlarımla her gün buraya geliyor ve her şeyi babamın hesabına yazıyorduk. İki ay ödenmedikten sonra babama yüklü bir fatura geldi. Babam beni bütün yaz boyunca yolun aşağısındaki mandırada ücretsiz çalıştırdı. İnsanların hesap ödediğini bilmiyordum. Bunun sadece bedava para olduğunu sanıyordum.

Bazen kendime bile aptal gibi geliyorum.

"Tamam. Bana bir saniye ver."

Bunu nasıl ödeyeceğimden emin değilim, çantamı karıştırıyorum, her zaman en altta tuttuğum birkaç doları arıyorum ve Olivia nefes nefese kaldığında başımı kaldırıyorum.

Asher üniformasıyla yanımızda duruyor ve kızına kocaman gülümsüyor. İşaret ediyor ve konuşuyor. "*Size sürpriz yapayım dedim kızlar.*"

Olivia kollarını ona doluyor ve kalbim biraz eriyor. Kızını görünce eriyen koca huysuz bir pislikle ilgili bir şey var.

Hayır, hayır, yok.

Bunu düşünmeme bile izin veremem. Hayatta olmaz.

"Dondurma alıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, yapmayacaktım." "Neden?"

Öfkelendim. "Çünkü Josiah'nın sekmeleri kaldırdığını unutmuşum. Kendim için sipariş verecekken, kural değişikliğinden beni nazikçe haberdar etti. Yani, muhtemelen Olivia'ya yetecek kadar var ve önemli olan da bu."

Asher başını yana eğerek Josiah'ya döner. "Bay Pips ne zamandan beri sekmeleri kaldırdı?"

"Sizin hesabınız olduğunu söylemedi, Memur Whitlock."

Asher'ın gözleri kısılır. "Olivia'nın benim kızım olduğunu biliyorsun, değil mi?" Başını sallar.

"O zaman . . . Neden benim hesabıma geçmeyeceğini düşündüğünü merak ediyorum?" Asher ona haddini bildirirken gülümsememi bastırarak burada duruyorum. Josiah önce ona sonra da bana "Özür dilerim," diyor.

Asher bana döndü. "Ne istersen al."

Yaşadığım o hafif baş döndürücü his artık yok. Onun yerine, gelip benim için ödeme yapmasına ihtiyaç duyduğum için kendimi aptal ve gülünç hissediyorum.

"Ben iyiyim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Ne istiyorsan al, Phoebe. Parasını ben ödeyeceğim."

"Kendim ödeyebilirim," diyorum, biraz meydan okuyormuş gibi hissederek. Yardım istemiyorum ya da yardıma ihtiyacım yok.

Eğilirken sesi düşüyor. "Yapamazsın demedim. Liv'le oturup dondurma yiyebilmeniz için bir şeyler getir."

Olivia ikimizi izliyor ve "*Siz de dondurma alıyor musunuz?*" diye soruyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve siparişimi vermeden önce ona başımı sallıyorum.

Asher Olivia'nın yanağını öpüyor ve sonra bana sırtıyor. "Dondurmanızın tadını çıkarın. İkinizle de sonra görüşürüz."

Yüzündeki o sırıtışı silmek istiyorum.

OceanofPDF.com

alt1

OceanofPDF.com

ASHER

“S Liv'in tam zamanlı olarak seninle yaşaması nasıl gidiyor?" Rowan bana bir bira uzatırken soruyor.

"İyiymi."

Ve öyle de oldu. Kızımın her zaman yanımda olmasını seviyorum. Sadece bir dadının da benimle yaşamasını sevmiyorum. Phoebe'nin çalıştığım geceler benim evimde, izinli olduğum geceler de onun evinde kalmasıyla idare ediyoruz. Neyse ki bir çağrı geldiğinde bana ne kadar çabuk ulaşabileceğini test etmek zorunda kalmadık, ancak iyi gitmeyen şey onun hakkındaki düşüncelerim.

"Liv mutlu görünüyor," diye araya giriyor Rowan.

"Öyle. Ben eğlenceli ebeveynim."

Rowan homurdanıyor. "Yine de içimizdeki en az eğlenceli Whitlock sensin. Belki Grady senden daha az eğlenceli, ama sadece marjinal olarak."

Başımı salladım. "Ve en az sorumlu olan sensin." Rowan en küçük kardeş.

Otuz üç yaşında ama çoğu gün on sekiz yaşındaymış gibi davranıyor. "Siktir git. Bu çiftliği işletiyorum, kârlı hale getirmek için kıcımlı yırtarak çalışıyorum ve hâlâ eğlenmeyi başarıyorum. Sen sadece hiç böyle yaşayamadığın için kızgınsın.

Ben."

Haksız değil. Kızgınlım ama ben de hayatımı değiştirmedim. Eve geldim ve Brynn'e adım attım, ki bu asla pişman olmayacağım bir şey. Sonra, eğlenmeye başladığımda Sara'yı hamile bıraktım ve bir kez daha gerçek bir erkeğin yapması gerekeni yaptım.

"Hayatının benimkinden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Tabii ki öyle."

Oltasını dereye atan kızıma bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, dostum. Onu görüyor musun? Hayatımı güzelleştiren şey o."

"Livvy en iyisi olduğu için tartışmayacağım, ama demek istediğim, istediğin gibi gelip gidebilmeyi istemez misin?"

Kardeşim hiçbir zaman fazla bir şey yapmak zorunda kalmadı. Üniversiteyi bıraktı çünkü çok fazla içiyordu ve her dersten kalıyordu. Zorluklarla uğraşmak yerine çiftliğin başına geçti, ki bu da ona yakışıyor. Rekabetçi doğası çiftliği bir yıl içinde kâra geçirdi ve genişletmek için başka bir arsa satın almayı düşünüyor, ancak düşmanı Charlotte Perry de aynısını yapıyor. Tanrı biliyor ya, açık artırmaya çıkarsa ortalık kan gölüne dönecek.

Kardeşime bir bakış attım. "Hayatımdan memnunum."

"Sen benden daha iyisin."

Kesinlikle öyle. Rowan onun babası olsaydı Livvy'nin hayatının nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

"İneklerle işler nasıl gidiyor?"

"Böğürüyorlar ve süt yapıyorlar."

"Bu iyi. Peki ya satılık arazi ne olacak?"

"Ü z e r i n d e çalışıyorum. Sadece Charlotte'un ilgilenmediğimi düşünmesini sağlamam gerekiyor. O kadın beni kızdırmak için her şeyi yapar."

"Araziyi gerçekten sadece seni kızdırmak için mi istediğini düşünüyorsun?" Tek kaşını kaldırıyor. "Evet, ama ben ondan iki adım öndeyim."

"Tabii ki öylesin."

"Hey, sana söyleyecektim. . . tahmin et dün kime rastladım?"

"Hiçbir fikrim yok."

Omzumu itiyor. "Hadi, tahmin et." "Tanrı aşkına, söyle bana."

"Boktan bir tahmincisin."

"Sen lanet olası sinir bozucu bir pisliksin."

Rowan birasını boşaltır. "Bu hiç umurumda değil ama madem hıyarın tekisin ve tahmin edemiyorsun, sana söyleyeyim. Phoebe Bettencourt'u Peakness'ta gördüm."

Onun adı çenemin kilitlenmesine neden oluyor. O benim harika hayatımdaki tek çatlak. Beni öldürmek için olduğuna yemin ettiğim o şortlarla dolaşıyor ve kendime onu gerçekten arzulamadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Sadece yalnızım. Hepsi bu.

"Aferin sana," diyorum, sesimi eşit tutarak, onunla aynı barda olduğunu umursamayayı reddederek.

"Evet, öyle görünüyor-" Abartılı bir nefes üflüyor ve başını sallıyor. "Çok ateşli."

"Fark etmedim." Bunu söyler söylemez hatamı anladım. Onun ne kadar güzel olduğunu fark etmemek için kör olmam gerekirdi ve o da bu saçmalığı anlayacaktır.

Bir kez gülüyor.

"Yalancı." Söylemiştim.

"Tamam, yeniden ifade edeyim, fark etmeyeceğim çünkü o benim kızımın dadısı."

Rowan sandalyesinde arkasına yaslanır ve iki bacağını kaldırır. "Maaaaan, onun benim dadım olmasını istiyorum. Bir erkek çocuğu almak isteyip istemediğine bakabilir misin?"

Kardeşim tam bir salak. "Hayır, ama eski müdürümüz Mrs. Symonds, emekli olduğundan beri yeni bir iş istiyor."

Rowan öğürür gibi bir ses çıkarır. "Bu çok kabaydı."

Omuz silkiyorum. Olivia bize dönüp coşkuyla el sallıyor. Rowan ve ben de karşılık veriyoruz. Rowan bir aile istemediğini söylese de, saçmalıyor. Olivia'ya nasıl davrandığını görüyorum. Onu her zerresiyle seviyor. Bu adamın yeğeni için yapmayacağı şey yok ve kendi çocuğu için de aynısını yapardı. Sadece çocuk sahibi olmak istediği doğru kızı bulması gerekiyor.

Ya da yatmaktan daha fazlasını istediği biri.

İstedğim gibi ... hayır. Bu düşünceyi bitirmeyeceğim.

Rowan öne doğru eğilip ikimize de birer bira daha uzatıyor. "Yani onun peşinden gitsem umurunda olmaz mıydı?"

"Onun peşinden mi gittin?" Teklif edilen şişeyi alıyorum.

"Evet, biliyorsun, Brynlee büyümem ve bir kadına ihtiyacım olduğunu söyledi, ben de bunu Phoebe ile test edebileceğimi düşündüm."

Başının arkasına bir şaplak attım. "Bundan daha fazlasını hak ediyorsun. O Livvy'nin dadısı. Yeğenin ona tapıyor ve eğer bunu yaparsan ve o da Whitlock'ların etrafında olmak istemediğine karar verirse, o zaman ne olacak?"

"Duyduğuma göre, zaten senden pek hoşlanmıyormuş."

Ellerim cam şişeyi sıkıca kavırıyor. "Benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil, Liv'le arası çok iyi."

"Dün gece bana onu ne kadar çok sevdiğini anlattı. Liv'den bahsedildiğinde oldukça konuşkan oluyor."

Bu çok saçma. Phoebe'nin kiminle konuştuğu umurumda olmamalı. Bütün kasabayla konuşsa bile umurumda olmamalı.

Rowan'la konuşması beni sinirlendiriyor.

"Bak, bununla ne yaparsan yap, ama benim için çalışmaya devam etmesine ihtiyacım var, bu yüzden onu kovarsan, yeni dadı sen olacaksın. Anladın mı?"

Tam o sırada bir araba kapısının çarptığını duyuyoruz ve Brynlee'nin bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyoruz. "Merhaba çocuklar."

"Brynn. . ." İnliyorum. Grady Sugarloafa geri döndüğünde onun için bir parti verme fikrini tekrar ortaya atacak ki bu Grady'nin istemeyeceği bir şey. Geri döndüğü için mutlu değil ama bir sonraki adımının ne olacağını anlamaya çalışıyor ve bazen destek için ailenizin yanında olmanız gerekir.

"Hey, küçük kardeşim, o yemek mi?" Rowan karnını okşayarak soruyor. "Kesinlikle öyle. Patates kızartmam ve iki hamburgerim var."

Rowan ayağa kalkar ve geri çekilir. "Ohhh hayır, bu rüşvet yemeği. Ya benden bir şey yapmamı istiyorsun ya da bir Shetland midillisi falan evlat edinmek istiyorsun."

"Bu ilk. Daha önce benimle denedi ve işe yaramadı."

Brynn gülümsüyor. "Bu sefer çifte siparişim var!" Sonra diğer kapı açılır ve Phoebe yolcu koltuğundan kayar. "Ve aynı fikirde olan bir arkadaşımı getirdim."

Rowan sırtıyor. "Bu sadece anlaşılmayı tatlandırdı."

Ve bu ifade bende kardeşimin burnuna yumruk atma isteği uyandırıyor.

Olivia ona balık tutmayı öğretmeye çalışırken Phoebe *"Bu işte iyi değilim,"* diye işaret eder ve konuşur. *"Lütfen bana balık tutmanın başka bir yolu olduğunu söyle?"*

Olivia sırtıyor ve bana el sallıyor.

Harika. Son birkaç saattir Rowan'ın sürekli onunla flört etmesini ve Phoebe'nin kızarmasını görmezden gelerek iyi bir iş çıkardım.

Kaynayan öfkemi içimde tutmayı başardım çünkü kardeşim acımasız, Phoebe onu başından savmak için iyi bir iş çıkarsa bile. Yine de, ondan uzak durmak zorundaydım, ama şimdi, başka seçeneğim yok.

"Evet, kızım?" İmzalıyorum.

"Yardım edebilir misiniz?"

"Kime yardım edeyim?" Burada balık tutamayan bir grup yok gibi. Rowan ve Brynlee balıkçı çizmelerini giyip akıntının daha yukarısına, balıkların en çok olduğu bölgeye doğru ilerlediler.

Liv'i suya sokmuyorum. Akıntı zaman zaman biraz güçlü oluyor ve ne zaman nereye gideceğinizi bilmenin çoğu su akışının sesine dayanıyor.

Daha önce neredeyse beni dizlerimden vuruyordu.

Başını sallıyor. "*Phoebe.*"

Phoebe'ye dönüyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" "Liv'e göre yanlış yapıyorum."

Kıkırdıyorum. "Sen burada büyüdün ve baban her hafta sonu balık tutuyor, peki neden hiç oltaya dokunmamış gibi görünüyorsun?"

"Ben ..." "Ne?"

Phoebe omuz silkiyor. "Ben balık sevmem. Kirlenmeyi, bağırsaklara dokunmayı ve balık kokusunu sevmem. Bu yüzden babam balık tutardı, ben de kitap okur ya da uyurdum. Çoğu zaman erkenden ayrılır ve bir arkadaşımın evine giderdim."

"Yani, bunu hiç yapmadın mı?" Tekrar soruyorum.

"Hayır." Olivia'ya dönüyor. "*Ama Olivia harika bir öğretmen.*"

Liv bu övgü karşısında gülümsüyor. "En iyiler tarafından eğitildi."

Bu bana bir göz devirme kazandırdı. Rowan'ın kükrediğini duyuyorum, bu da büyük bir şey yakaladığı anlamına geliyor. Bakmak için dönüyorum ve Liv dikkatimin değiştiğini fark ediyor. Kolumdan çekiyor. "*Gidebilir miyim?*"

"*Dikkatli ol ve kıyıda kal,*" diye cevap veriyorum ama o çoktan hareket ediyor ve beni burada Phoebe ile bırakıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor hemen. "Ben sadece Olivia'yı mutlu etmeye çalışıyordum."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Balık tutmak onu mutlu eder. İki gün sonra okulu bitecek ve onu buraya getirmeni isteyeceğini garanti ederim."

"Gerçekten mi? Bundan şüpheliyim. Bahse girerim balık tutmayı bu kadar çok seviyordur çünkü sen seviyorsun ve o da seninle vakit geçirmek istiyor."

"Eğer bu doğru olsaydı, babanla birlikte balık tutmak istemez miydin?"

Phoebe dereye bakar ve sonra omuz silker. "Sanırım bu doğru, ama yine de gittim. Özellikle de küçükken. Babamla vakit geçirmek için her şeyi yapardım. O hep çalışırdı ve annem beni götürmesi konusunda çok ısrarcıydı. Sonra bu yaptığımız şey haline geldi. O balık tuttu, ben tutmadım."

"Sana öğretmeye hiç çalışmadı mı?" diye sordum.

Sırıttıyor. "Oh, denedi, ama daha az umursayamazdım. Sanırım hiçbir şeye dokunmayı reddettiğim için onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Şimdi öğrenmek istiyor musun?"

"Sadece en iyilerden geliyorsa, ki siz bunu kendiniz ilan ettiniz."

Tanrı beni sınıyor. Bazı nedenlerden dolayı ona yardım etmek istiyorum. Ona öğretmek, dokunmak ve Phoebe hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum ama nedenini anlayamıyorum. O benim ilgi duyduğum türden bir kadın değil - kız kardeşimden daha genç, belli ki saçma sapan şeyler yaşayan ve tamamen sınırların dışında olan bir kadın. Yine de, işte buradayım, ondan kesinlikle etkileniyorum ama kafamı dik tutmaya da bir o kadar kararlıyım. Bu iyi bir sınav olacak. Ona bunu öğretebilir, mesafeli davranabilir ve bu çekimin tamamen kafamda olduğunu kanıtlayabilirim.

"Pekâlâ, direği bir cankurtaran halatı gibi değil de elinde daha dengeli tutmalısın," diye talimat veriyorum. "Tutuşunu gevşet." Başımı sallamadan önce parmaklarının onu kavramamasını ya da boğmaya çalışmamasını bekliyorum. "İşte böyle. Mükemmel."

"Bu yüzden sizi uyarmalıyım, bunu son yaptığımda direği yeterince sıkı tutmadığım için suya attım."

"Bu sefer bunu yapma."

Phoebe bana yan gözle bakıyor. "O zaman da bunu yapmaya çalışmıyordum." "Tamam," diyorum, devam ediyorum. "Daha sonraya kadar oyuncu seçmeyeceğiz." "Oyuncu seçimi mi?" diye soruyor.

"Balığı yakalamak için kancayı suya takmak."

"Bu, misinayı suya sok demek için aptalca bir yol gibi görünüyor."

Gökyüzüne bakıyorum, nasıl olup da dökümün ne olduğunu bile bilmediğine şaşırıyorum. "Şartlarını beğenmediğinizi balıkçılık komisyonuna bildireceğim."

Gözleri açılıyor. "Böyle bir şey var mı? Çünkü teçhizat seçeneklerini tartışmak istiyorum. Kimse kardeşlerinin giydiği o tulumları giymek istemiyor. Gerçekten çok çirkinler."

"Ayrıca derenin ortasındaiken sizi kuru tutarlar." "Bir insan neden suyun içinde olmak ister ki zaten?"

Çok soğuk değil mi?"

Bu dere kışın sonunda ısınır, ancak dağdan beslenir, bu nedenle sıcak daha öznelir.

"Korseler yardımcı oluyor."

"Ve sizi kuru ve sıcak tutuyorlar mı?"

"Balık tutmayı mı öğrenmek istiyorsun yoksa deniz ayakkabısı hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Konuyu sen açtın!" Öfkelenildi. "Eğer direk kazara içeri girerse, oraya gidip onu alabilir misin?"

Homurdanıyorum. "Kolluk giymiyoruz ve yanımda da bir çift yok, o yüzden sadece sırtığı suya atmamaya odaklanalım."

Omuzları dikleşiyor ve başını sallıyor. "A n l a d ı m . Direği fırlatmak yok. Tamam, nazikçe ama sıkıca tutayım mı?" "Evet."

"Bu hiç mantıklı değil, bunu biliyorsun, değil mi?"

Sesindeki hayal kırıklığı beni gülümsetiyor. "Tabii, ama böyle yapıyorsun. Sonra oltayı geri çekersen, böylece kanca arkanda ve sağında kalır."

Oltayı çok hızlı geri çekiyor ve kancayı bir dala takıyor. "Bir şey yakaladım!"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Evet, ağaç."

Bakışları dala doğru kayıyor. "Eğer vegan olsaydım, bu bir kazanç olurdu." "İşte bu. Meşe ağacı avlamadığımıza göre, *balık* istiyoruz. Kazanmak değil." Dala doğru ilerledim ve onu kancadan çıkardım. Phoebe iç geçirdi ve oltayı bana uzatmaya gitti.

"Tamamen çaresizim."

"Çaresiz değilsin, sadece rahatlaman gerek. İşte." Arkasına geçiyorum, kollarımı ona doluyorum ve ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. "Tutuşunu ayarla. Mükemmel. Şimdi, geri çektiğinde, yana doğru çek."

Kendime onu bırakmamı, ona talimat vermenin başka bir yolunu bulmamı söylüyorum ama hareket edemiyorum.

Phoebe göz ucuyla bana bakıyor. "Böyle mi?" "Evet, aynen böyle."

Gerçi yapmam gereken şey, direği suya atmasına izin vermek ve onu almaya giderek kendimi serinletmek.

Hayır, ben hallederim.

Balık tutma dersinin üstesinden gelebilecek bir baş belasıyım. Vücudunun bana karşı ne kadar iyi hissettirdiğine değil, görevime odaklanıyorum. Kollarımızı omzunun üzerinden geçirdiğimde, geriye yaslanıp göğsüme yaslanmaktan başka çaresi kalmıyor. Gergin ve bir yanım etkilenmemiş gibi görünmesine seviniyor. Bana mükemmel bir şekilde uyuyor. Sesim yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Nefes al, Phoebe."

Yavaş bir nefes veriyor. "Tamam. Nefes al."

Birlikte nefes alıyoruz ve "Balık tutmak sakın ve yavaş," derken sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Ve şu anda kalbim hiç de öyle değil.

Şunlar.

"Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum ve temiz hava ile narenciye şampuanının kokusu başımı döndürüyor. Burnum boynunun kıvrımına dalıyor ve o da başını hafifçe eğiyor. "Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum.

Bu çok yanlış. Ona yardım ediyor olmam gerekiyordu, burnumu boynunun zarif sütununda gezdirip kokusu kadar tadının da güzel olup olmadığını görmek istemem değil.

Nefes alış veriş hızlanıyor. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

İzin ver boynunu öpeyim.

"Asher?" diye soruyor. "Evet?"

Kollarımda titriyor ve sonra başını hafifçe çevirerek kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Sen şimdi ne var?"

Ona bakıyorum ve kahverengi gözlerinde yüzen arzuyu gördüğümde gözlerimi kırıştıyorum. Orada olmaması gereken bir arzu. Kesinlikle benimkine yansıyan bir arzu.

Bunu yapamam. Onu arzulayamam. O daha çok genç. O benim kızımın dadısı ve patronumun kızı.

Geri çekilip boğazımı temizliyorum, onu kaybetmenin başımdan aşağı buz dökülmüş gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. "O zaman sırtığı öne doğru salla ki ip de onunla birlikte gelsin."

Phoebe'nin içinden bir titreme geçiyor ve dönüp bana bakıyor. "Sanırım Brynn'i duyuyorum. Gitmeliyim." Sopayı bana uzattı. "Liv'i de kontrol et. Ders için teşekkürler."

Onu yakınımda tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayarak uzaklaşmasını izliyorum.

yedi

OceanofPDF.com

PHOEBE

“W Cloverleigh'e geri mi dönüyorsun?” Yüzü telefonumu doldururken Emmeline'e soruyorum. Onu çok özledim.

"Yarın. Babam ve Chloe teyzem çok heyecanlılar. Görünüşe göre, düğün sezonu yaklaştığı için yardım etmem gereken çok şey var."

Emmeline'in ailesi Michigan'daki en çarpıcı düğün mekanlarından birine sahip. Beş yıldızlı bir tesisi, restoranı, üzüm bağı var ve tüm aile orada çalışıyor. Mezun olduğunda ön büroyu devralmaya yardımcı olabilmek için MBA yapıyor.

"Hey, tüm o tuhaf matematik konularını babandan öğrenebilirsin."

Emmeline bir omzunu kaldırıyor. "Tabii hizmet etmek zorunda kalmazsam, ki en kötüsü bile olsa bunu seve seve yaparım. Biz bir tür ne yaparsan yap, ne yaparsan yap ailesiyiz."

"Burada da durum aynı, sadece ne yapacağımı gönüllü olarak söylüyorum." Hiç planım yokken dadılık yapmak gibi. "Eminim kız kardeşlerini göreceğin için heyecanlısındır."

Bunun üzerine gülümsüyor. "Hepsi harika ama yeğenlerimi görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum. Herkes çok hızlı büyüyor."

"Aramızda bu kadar büyük bir yaş farkı olduğu için eminim ablaların da senin için aynı şeyi hissediyorlardır," diyorum gülerek. "Ve birlikte vakit geçirebileceğin bu büyük aileye sahip olmanı çok kıskanıyorum. Burada sadece baban ve ben varız."

"Öyle diyorsun ama her hareketini izleyen milyonlarca gözün olması da her zaman harika bir şey değil." Belki büyük bir aileye sahip olduğu için değil ama bir polis tarafından büyütülmenin ve bu kasabanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Her neyse, işler nasıl? Tekrar ne zaman dadılık yapacaksın?"

"Sabah ilk iş." Yarın, Asher tarafından koza gibi sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayacağım, ki bu hâlâ mücadele ettiğim bir şey. Yemin ederim kalp atışlarını ve ellerimi sararkenki sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum. Hepsi çok iyi hissettiriyordu ve bu çok kötüydü. "Yine üç günlük bir vardiyası var, bu yüzden o süre boyunca orada olacağım. Sonra onu Pazartesi günü Philadelphia'daki randevusuna götüreceğim, Salı günü başka bir randevusu var ve sonra Çarşamba gününden itibaren başka bir üç günü var. Bütün bir hafta Asher'ın evinde kalacağım."

Emmy öne doğru eğilip başını elinin üzerine koyuyor. "En azından doktorlar konusunda heyecanlı olduğumu biliyorum."

"Evet. Dr. King'le tanışacağım ama iyi bir izlenim bırakıp bırakamayacağımı kim bilebilir?"

"Peki babası hala sana sürekli bok mu atıyor?"

Hayır, bana çok daha karmaşık bir şey veriyor. "Uh, hayır. Hayır. . aynen."

"Oh? Bu ne zaman değişti?"

"Yaklaşık on yedi saat önce."

"Dökül bakalım."

Kendini tutmanın bir anlamı yok. "Tamam, Asher, Olivia ve Asher'ın kardeşi Rowan ile balık tutmak için kız kardeşi Brynlee ile dereye indim. Bunların hiçbirini yapmadığımı biliyorsun ama Brynn seviyor ve Olivia gerçekten öğrenmemi istedi."

Emmeline gülüyor. "Bu kulağa gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi geliyor."

"Evet, gerçekten öyleydi. Ağacı yakaladım ve oltamı ... kancamı ... her neyse suya hiç sokmadım ama-" Duraksıyorum, bu konuda konuşurken kendimi tuhaf hissediyorum. Sadece erkekler söz konusu olduğunda açıkça kötü kararlar verdiğim için değil, aynı zamanda her şeyin kafamda olduğunu düşündüğüm için. "Asher bana öğretiyordu."

"Senin tam bir aptal olduğunu düşünmeye ara vermesi çok hoştu." Başımı eğiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Dudaklarını büzüyor. "Öyle değil miydi?"

"Elbette, sanırım. Bununla devam edebiliriz. Ayrıca, artık böyle düşünmüyor. Kendimi fazlasıyla kanıtladım ve Olivia beni seviyor."

"Öğrendiğim iyi oldu, ama Asher'a ne olduğunu anlatır mısınız?"

Bunu nasıl ifade edeceğimi ya da açıklayacağımı bilmiyorum çünkü hala kafamı tam olarak toparlayabilmiş değilim. Ancak, belki bunun hakkında konuşmak yardımcı olur?

"Bana göstermesi gerekiyordu, yani göstermek için bana dokunması gerekiyordu, eğer mantıklı geliyorsa."

"Üzerine mi geldi?" Sesi canlanırken hareketleniyor. "Sanırım öyle. Bilmiyorum."

"Söyle. Bana. Her şeyi."

Tüm karşılaşmanın üzerinden geçiyorum, burnunun boynumda nasıl gezindiğini ve sesinin ipek üzerindeki zımpara kağıdı gibi olduğunu anlatıyorum. Her yönden cızırtılı ama bir o kadar da pürüzsüzdü.

"Ben normal değilim," diyorum sonunda. "Neden?"

"Çünkü, ciddi, bana ve tamamen sınır dışı olan erkeklere ne oluyor? Zihnim başka bir yol bilmiyor mu? Aptal profesörümle yattığım için tüm hayatım alt üst oldu ve şimdi de patronumla yatmayı düşünmeden edemiyorum. Sanırım terapiye ihtiyacım var."

Emmeline homurdanır. "Bu doğru, ama kimin umurunda? O senin patronun, profesörün değil. Sen onu istiyorsun diye hayatın mahvolmayacak. Ayrıca, bir saniyeliğine de olsa bu olaya iyi tarafından bakabilir miyiz?"

"İyi bir tarafı var mı?"

"Evet! Jonathan'ı sevdiğini sanıyordun. Yaşadığınız şeyin 'hayat değiştirici' olduğunu ve bir başkası için asla aynı şeyleri hissedemeyeceğini düşündün, ama belli ki yanılmışsın. Onu bu kadar çok sevseydin, seksi polis patronun tarafından kelepçelenmenin hayalini kurmazdın."

Tüm ilişkilerimin sağlıklı olduğunu düşünmeye başladım. "En iyi arkadaşım olarak, tavsiyen berbat."

"Yirmi dört yaşındasın. Bekarsın ve onun evli olmadığını kesinlikle biliyorsun. Ayrıca, yeni okulun için üç ay içinde ayrılıyorsun."

"Eğer bir yere girersem!"

"Yatacaksın," diyor sanki bu bir gerçekmiş gibi. "Onunla yat derim."

Başımı sallıyorum, bunların iyi bir fikir gibi görünmesine izin vermeyi reddediyorum. "Emmeline, seni seviyorum ama sen gerçekten en kötüsüsün. Çok fazla lanet hata yaptım ve bir tane daha yapmak istemiyorum. O benim patronum ve babam için çalışıyor. *Babam* öğrenirse bunun nasıl olacağını hayal edebiliyor musun? Tanrım, kalp krizi geçirirdi! Konu erkekler olunca babamın benden istediği tek şeyin asla ve asla bir polisle çıkmamam olduğunu söylemiyorum bile. Asher da öyle. Ayrıca, taptığım Olivia var ve ben ... hayır. Her açıdan kötü bir fikir ve ben kötü seçimler yapmaktan gerçekten yoruldum."

Uzun bir iç çekti. "Hayatımızda bunları yapmanın tam zamanı. Yüksek lisansı bitireceksin ve sonra kaç yıl durmadan çalışacağın bir stajyerlik yapmak zorunda kalacaksın? Eğer o seni istiyorsa ve sen de onu istiyorsan."

bir sorun görmüyorum. Babanın kiminle takıldığını bilmesine gerek yok. Sen ve Asher temel kuralları belirlerseniz, Olivia için de bir sorun olmaz çünkü *ona söylemek* zorunda değilsiniz."

Her ne kadar bunların hiçbirini düşünmek istemesem ve duyduklarımı unutabilmeyi dilesem de yapamıyorum. Bana dokunma şekli, adımı söylemesi ve vücudunun sıcaklığı aklımdan çıkmıyor.

Bu adamdan hoşlanmamam gerekiyor ama tek düşünebildiğim beni duvara yaslayıp adını haykırmamı sağlaması.

"Korkunç tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, ancak bunların hiçbirini yapmayacağım, çünkü bu işe ihtiyacım var ve hayatımı daha fazla karmaşıktırmak istemiyorum."

"Bir planın olmasına sevindim." "Var."

"Ve sağlam."

"Öyle," diye

karşılık

veriyorum.

"Ve sen onu bu şekilde istemiyorsun."

Tereddüt ediyorum ve sonra kelimeleri söylemeye zorluyorum. "Söylemiyorum." "Ve sen koca bir yalancısın."

İnledim. "Öyleyim ama flört etmeyeceğim ya da aptalca bir şey yapmayacağım."

Saçımı düzeltiyorum, biraz kabartıyorum, biraz dudak parlatıcısı sürüyorum, dikiz aynasından yüzümü kontrol ediyorum ve sonra inliyorum. *Ne yapıyorsun, Phoebe?*

Ondan uzak duracağıma dair verdiğim sözü tutmanın yolu süslenmek değil. Bir mendil alıp parlatıcıyı siliyorum ve sonra saçımı dağınık bir topuz yapıyorum. İşte, böylesi daha iyi. Spor çantamı alıp eve doğru yola çıkıyorum.

Ön kapıdaki dört haneli şifreyi tuşladıktan sonra içeri giriyorum. Mutfaktan sesler geliyor, muhtemelen Asher gitmeye hazırlanıyor.

"Alo?" Elinde silah olan adamı ürkütmek istemediğim için sesleniyorum. "Burada," diye cevap veriyor.

İçeri girdiğimde onu önünde bir tabak yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmekle masada oturmuş, telefonunda bir şeyler karıştırırken buluyorum. "Selam," dedi.

"Hey."

Bana bakmıyor. "Bir sürü yumurta yaptım."

"Tamam..."

"İstediğin buysa biraz al."

İstediğim şey bana normal nefretinle bakması, böylece kendime geçen gün olanları hayal ettiğimi söyleyebilirim.

"Hayır,
teşekkürler."

"Sen bilirsin."

Tamam, küçümsemek ve zar zor konuşmak daha çok tanıdığım ve nefret etmeye devam edebileceğim bir pislik gibi.

"Olivia'nın ne zaman kalkması gerekiyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hala bana bakmıyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Pekâlâ, dosyayı kontrol edeceğim." "İyi karar."

Burada dikildiğim için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, bu yüzden çantamı alıp odama gidiyorum. Oraya vardığımda, şifonyere bir şeyler koyuyorum ve geçen günkü tatlı adamın nereye gittiğini merak ediyorum - onu görmek istediğimden değil çünkü bu soğuk pislik beni çeken biri değil, ki bu iyi bir şey.

Bunların hepsi iyi.

Onu istemiyorum. Sadece beni iyi hissettirecek birini istedim. Ha.

Sorun çözüldü.

Asher Whitlock'u istemiyorum. Sadece sevilmek istiyorum.

Bir kez gülüyorum, asıl sorunun ne olduğunu anladığım için gülümsüyorum ve hiç gergin hissetmeden mutfağa geri dönüyorum.

Hâlâ orada oturuyor, kafası telefonunda.

"Bugün Olivia'yı manikürcüye götüreceğim, sorun olur mu?"

"Az önce bana ne yaptığını söyledin ve aynı cümle içinde bunu yapıp yapamayacağını sordun, hangisini seçmem gerekiyor?"

Sessizce inledim. "İkisi de. Eğer evet dersen, elli dolara ihtiyacım olacak."

Şimdi kafasını kaldırdı. "Elli dolar mı?"

"Evet, bu manikür ve pedikür için." "Cila altından mı yapılmış?"

"Evet Asher, fiyatları yüksek tutmak için cilanın içine altın benekler koyuyorlar," diyorum alaycı bir şekilde.

Cüzdanını çıkardı ve bana bir kredi kartı uzattı. "Bu Olivia ile ilgili her şey için. Benzine ihtiyacın olursa bu kartı kullan. Yiyeceğe ihtiyacın olursa, bu kartı kullan."

"New Jersey'de bir alışveriş gezisine ihtiyacımız olursa?"

"Bunu aklından bile geçirme."

Denemeye değerdı ve iki kelimelik cevap aşamasından çıktık. Kartı sütyenimin içine soktuğumda bana garip bir bakış attı. "Ne?" "Az önce ne halt ettin sen?"

"Umm, hiçbir şey."

"Kart neden orada?" Göğsümü işaret ediyor.

"Çünkü koyacak başka yerimiz olmadığında kızların ehliyetlerini ve kredi kartlarını koydukları yer orası. Bize pek cep seçeneği sunmuyorlar. Cidden, Brynn'in bunu yaptığını hiç görmedin mi?"

Asher masadan uzaklaşır ve tabağını kapar. "Hayır."

"Tamam, artık biliyorsun. Bana hiç bir kızı kenara çekmediğinizi ve kızın ehliyetini sütyeninden çıkarmak zorunda kalmadığını söyleyemezsiniz."

Bana sırtını dönüyor, tabağı lavaboya koyuyor ve o şekilde kalıyor. "Elbette. Muhtemelen öyledir."

Buradan nereye gideceğimizden emin değilim, o yüzden konuyu değiştiriyorum. "Her neyse, kart için teşekkürler."

Yumurtaların hâlâ ocakta durduğu yere doğru hareket ediyorum, aniden acıkıyorum, ama o da aynı anda yer değiştiriyor ve vücutlarımız birbirine sürtünüyor. Yemin ederim, kıvılcımlar çıkıyor.

Tenim dokunduğumuz yerde karıncalanıyor ve bakışları benimkileri buluyor, o su gözleri adını koyamadığım bir şeyle yüzüyor. O kadar yakın duruyoruz ki derin bir nefes alırsa göğsü benimkine değecek ve bu ani yakınlık zihnimi bir hiçlik denizine sürüklüyor. Tek hissedebildiğim ve düşünebildiğim Asher. İçime çekiyorum ve onun parfümü olan misk, meşe ve baharat kokusu duyularımı bastırıyor ama kalbimin hızla çarpmasına neden olan şey bana bakışları.

Bakışlarını bir anlığına göğsümde gezdirirken gözlerinin renginin koyu maviden tekrar açık maviye dönüşmesini nasıl da izliyorum. Acaba ilk gece yanlışıyla ona parladığımda gördüklerini mi hatırlıyor?

Bunu hayal etmiyorum. O beni istiyor ve Tanrım, ben de onu istiyorum. "İşe gitmem gerek." Ama o hareket etmiyor.

"Benim de gitmem gerek." Gerilim artıyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılabilirim.

Asher'ın gözleri yüzümde geziniyor ve tekrar göğsümde duruyor. "İkimiz de meşgulüz."

Boğazımdaki gerginlik yüzünden konuşamayacağımı bilerek başımı sallıyorum.

Sonunda elini yüzünde gezdirerek geri adım attı. "Geç kalacağım, o yüzden beklemeyin."

Yutkunmayı ve kelimeleri zorla çıkarmayı başarıyorum.

"Yapmayacağım." Gerekirse Olivia'dan önce yatakta olurum.

Dışarı çıktı ve ben de kollarımla kendimi tutmaya çalışarak tezgâha doğru çöktüm. Evet, o sorun hakkında . . .

OceanofPDF.com

sekiz

OceanofPDF.com

PHOEBE

“**D** *"Anneni her zaman özliyor musun?"* Olivia benimkinin yanındaki pedikür koltuğunda otururken soruyor.

Zor bir sabah geçirdi. Sara iki gündür telefon edemiyor çünkü telefonun çekmediği bir bölgede, bu yüzden e-postaya güvenmek zorunda kaldı. Olivia ağlarken ona sarıldım ve sonra ailemi sordu.

Annem hakkında konuşmak asla yapmaktan hoşlandığım bir şey değildir. Onu düşünmediğim ya da özlemediğim için değil, onu çok özlediğim için bu çok zor.

"İstiyorum."

"Annemi özledim."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. *"Eminim o seni daha çok özliyordur. Zor olduğunu biliyorum ama annen sen farkına bile varmadan eve dönmüş olacak."*

Olivia ayaklarına bakıp onları suda salladıktan sonra bana dönüyor. *"Özür dilerim."*

"Ne için?" İmzalıyorum.

"Seni onun hakkında konuşturmak."

Uzanıp elimi koluna koyuyorum ve başımı sallayarak *"Üzülme. Sana her zaman yardım etmek isterim."*

Bu kadar kısa sürede bu küçük kıza bağlandım. Çok zeki ve canlı. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum ve zaman geçtikçe Asher'ın yeni bir dadı bulmamasını daha çok umuyorum.

Onun arkadaşı olmak istiyorum ve onun dadısı olmak bana iyi olduğum bir şey verdi.

Ona ses armağan edebilmeyi her şeyden çok isterdim. Birkaç gün önce Sara'ya işitme kaybını sordum, sırf daha iyi anlayabilmek için.

Teknoloji çok hızlı değişiyor ve bir gün ona yardımcı olacak bir şey bulacağımızı ummak zorundayım.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Minnettar olan benim," diyorum ona.

Teknisyen ayak kısmını başlatıyor ve Olivia durmaksızın kıkırdıyor. Gülüyorum çünkü gıdıklandığınızda bunu kontrol edemeyeceğinizi biliyorum. Koltuğunda kıvranıyor, başı arkada ve kahkahası o kadar yüksek ki insanlar dönüp bakıyor. Sesinin yüksekliği hakkında hiçbir fikri yok ve bu gerçekten çok sevimli.

Yanımdaki kadınlardan biri alay ediyor. "Uygunsuz."

Dönüyorum, gözlerim kısılıyor. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun." Liv'e bakıyor ve kanım kaynıyor. "Çenenizi kapatmanız gerek hanımefendi."

"Affedersiniz?"

"Kapa çeneni dedim. O bir çocuk ve gıdıklanıyor."

Burnu kalkık kadın başını sallar. "Biraz kendini kontrol etmeyi öğrenmeli. Affedersin, küçük kız? Bayan. Young. Hanımefendi!" Olivia belli ki onu duyamıyor. "Üstüne üstlük bir de kaba. Eğer benim kızım olsaydı
."

Başka bir şey söylemesine izin vermek istemediğim için sözünü kestim. Olivia onu duymuyor ama umurumda değil. "Ama o senin kızın değil. Sen sefil bir cadaloz olduğun için Tanrı'ya şükür, ama bunu bir kenara bırak, kaba olduğu için seni görmezden gelmedi, sağır olduğu için seni görmezden geldi. Ne kadar yüksek sesle konuştuğunun farkında değil ve ben onu durdurmayacağım ya da susturmayacağım çünkü tam da bu durumda muhtemelen nelerden korktuğunu hayal bile edemezsin, sesini düzenleyemediğini anlamayan bir kaltak."

Arkamı döndüğümde Olivia sessiz bir şekilde beni izliyor. *"Neyin var?"* İmzalıyor.

Yanımdaki kaltağın da duyabileceği şekilde konuşuyorum ve işaret ediyorum. *"Bir şey yok. Kadın gülüşünüzün ne kadar güzel olduğunu söylüyordu."*

Olivia'nın tüm yüzü aydınlanır ve el sallayarak ona gülümser.

Dönüp ters ters bakıyorum çünkü Olivia'yı üzecek bir şey yaparsa Asher beni buradan kelepçeleyerek çıkaracak.

El sallama nezaketini gösterdiği için şanslı.

Tanrım, insanlardan nefret ediyorum.

Kimse tek kelime etmeden işimizi bitiriyoruz, Olivia tırnaklarına ve ayak parmaklarına bakarken gülümsüyor. Eve döndüğümüzde Liv video oyununu oynayıp oynayamayacağını soruyor, ben de evet diyorum çünkü çocuk biraz eğlenmeyi hak ediyor.

Bana oyun sistemindeki arkadaşlarından bahsetti. Birkaçı da işitme engelli ve oyun oynarken birbirlerine mesaj yazıyorlar, birlikte bir dünya inşa ediyorlar. Düşündüğünüzde çok havalı bir şey.

O oyun alanındayken ben de dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı bakıyorum.

Bir ton gereksiz postayı siliyorum, kredi kartı faturamı ödemem için bir hatırlatma geliyor ve sonra Profesör Calloway'den bir yanıt buluyorum.

Merhaba Phoebe,

Umarım bu e-posta sizi iyi hissettiriyordur. Elbette, transferiniz konusunda elimden gelen her türlü yardımı yapacağım. Yardımcı olabileceğini düşündüğüm bazı bağlantıların yanı sıra bir tavsiye mektubu da ekledim. Yakın bir arkadaşım Dallas programında etkili ve ona sizin adınıza kişisel bir e-posta gönderme cüretini gösterdim. Ayrıca, izninizle, transferin gerçekleşmemesi ihtimaline karşı, bölgenizde çok iyi işler yapan birine ulaşmak istiyorum. Sizden haber bekliyorum.

Saygılarımla,
Debbie Calloway

Hemen cevap veriyorum.

Profesör Calloway,

Nazik sözleriniz ve tavsiye mektubunuz için teşekkür ederim. Benim için uygun olacağını düşündüğünüz kişilere ulaşırsanız çok memnun olurum. Açıkçası, transfer tarihlerinin gerisinde kaldım, ancak her okula ulaştım ve bir istisna istedim. Neyse ki, iki program bana şimdiden başvurma izni verdi ve kesinlikle mektubunuzla birlikte uzun bir yol kat edecek. Gelecekteki çabalarım ile ilgili tüm rehberliğiniz ve yardımlarınız için gerçekten minnettarım.

En iyisi,
Phoebe Bettencourt

Bu kadın bir aziz ve onun dersine girebildiğim için sonsuza kadar minnettarım. Profesör Calloway ülkedeki en iyi konuşma patologlarından biri ve dersi gerçekten ilham vericiydi. Ondan bir şeyler öğrenebildiğim için şanslıyım.

Yazdığı mektubu belgelerimin geri kalanına ekledim ve hem Texas hem de Vanderbilt'e gönderdim. İkisi de harika okullar ve umarım birine kabul edilirim. Babama Iowa'daki programdan ayrıldığımı ve asla geri dönmeyeceğimi söylemek yerine transfer olduğumu açıklamak çok daha kolay olacak.

Kapı çalıyor ve kim gelmiş olabilir diye bakmak için ayağa kalkıyorum. Elinde bir sepetle Bayan Arrowood'un geldiğini görünce gülümsem.

"Merhaba, Bayan A."

Gülümsüyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki, evet. Burada ne yapıyorsunuz?"

"Güzel şeyler getirdim." Sepeti uzatıyor. Taze pişmiş keklerin ve kurabiyelerin kokusu odayı dolduruyor ve ağzım sulanıyor.

Bunları çok istiyorum. "Teşekkür ederim, bu çok güzeldi."

"Kızlarımın ikisi de gitti ve okul bittikten sonra yemek yapmayı bırakamıyorum. Herkese sepet getirme eğilimindeyim."

"Eminim kasaba buna bayılıyordur," diyorum, hepsinin bayılacağını bilerek. Bayan.

Arrowood'un okulda her zaman farklı ikramları olurdu. "Bethanne nasıl?"

Bethanne okulda benden dört sınıf gerideydi ve ikimiz de amigo kızdık ama mezun olduğumdan beri onu görmedim.

"O harika biri. Üniversitede okuyor, iyi gidiyor ve muhasebe okuyor, ki bundan hoşlanacağını hiç tahmin etmezdim. Açıkçası babasını takip edip orduya katılacağını düşünmüştüm. Tanrı biliyor ya, saçlarımın ağarmasını izlemek hoşuna giderdi." İkimiz de gülüyoruz. "Ama kurallara asla uyamayacağını hepimiz biliyoruz, bu yüzden en iyisi bu. Her neyse, şehre döndüğüne göre nasılsın?"

Uzun bir nefes verdim ve bir omzumu kaldırdım. "Biliyorsun, burası Sugarloaf. Aynı anda hem seviyorum hem de nefret ediyorum."

"Ev tuhaf bir yer, değil mi?"

"Öyle."

O kanepeye oturdu, ben de onun yanındaki yere geçtim. "Bu yerle uzun süre mücadele ettim. Hem iyi hem de bir o kadar korkunç anılar barındırıyor. Connor da aynı şekilde, ama ikimiz de buradan ayrılmaya asla cesaret edemedik. Yine de burayı yuva yapan kasaba değil, insanlar ve yaşadıklarımız bizi bir yere götürüyor, tıpkı eve dönmek gibi." Gülümsemesi sıcak ve bu kadının aklımı okuyabildiğine yemin edebilirim.

Artık bir annem olmayabilir ama Bayan Arrowood herkesin annesi sayılır ve kendimi ona olanları anlatmak için çaresiz buluyorum.

"Bayan A?"

"Lütfen bana Ellie de. Uzun zamandır okula gitmiyorsun."

Bu asla olmayacak. "Bayan A, size aramızda kalması gereken bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette, Phoebe. Güveninize asla ihanet etmem."

Ve ben onun yapmayacağını biliyorum. "Artık annem yok ve babamla da konuşmıyorum. En iyi arkadaşım tavsiyeleriyle aklımı başımdan aldı ve ... Bilmiyorum."

Ellie öne doğru uzanıyor, eli benimkinin üzerinde duruyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Phoebe. Kendi payıma düşen hatalarım olduğu için başkalarını yargılamamak için elimden geleni yapıyorum."

"Sen her zaman benim favorimdin."

Eğildi. "Sen de benimdin."

Gülüyorum ve sonra nefes veriyorum. "Tamam, hayatım berbat durumda. Okuldan eve erken geldim çünkü aptaldım ve aptallık yaparken yakalandım. O kadar çok şey vardı ki."

"Başın belada mı?"

"Hayır, öyle değil. İçinden çıkamayacağım bir şey değil ama şu anda kim olduğumu bilmiyordum gibi hissediyorum. Sanki kasabanın benim ne kadar toy ve aptal olduğuma dair söylediği her şey bir şekilde o hale geldi."

Bayan Arrowood alay eder. "Saçmalama, Phoebe. Sen kimsenin seni ilan ettiği kişi değilsin. Sen olduğun kişisin ve hiç kimse her zaman doğru seçimi yapamaz. Bu mümkün değil. Öyle olsaydı, geçmişi görmekle ilgili bir sözümüz olmazdı. Siz yaptığınız hatalar değilsiniz, onlara nasıl tepki verdiğinizsiniz."

Nasıl başa çıktığımı düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Koştum ama kendimi korumak için koştuğumu düşünmüyorum. Gönderi çok kötüydü. *O* kızın ben olduğumu öğrenmek çok utanç vericiydi. Ona sarılmıştım, daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi onu öpmek için eğilmiştim ve o fotoğrafın hemen yanında onun, karısının ve oğlunun fotoğrafı vardı. Tanrım, düşündükçe kusasım geliyor.

Her birini okudum.

Bazılarını ezberledim.

Keşke hepsini

unutabilsem.

"Peki ya daha fazla hata yaparsam?" Asher'la yaşadığım bu his gibi.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "O zaman sen, sevgilim, insansın ve bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaksın."

Sonra ona Jonathan hakkında her şeyi anlattım ve omuzlarımdan büyük bir yük kalktı.

dokuz

OceanofPDF.com

ASHER

M Vardiyam bitti ve çok yorgunum. Eşyalarımı alıp çıkmaya başladım ama kapıya ulaşır ulaşmaz Şef Bettencourt adımı söyledi ve beni ofisine doğru el sallıyor.

"Hey, Şef, ne var ne yok?"

"Yok bir şey, sadece öğleden sonraki görüşmenin nasıl geçtiğini öğrenmek istedim." diye soruyor ben otururken.

"Bence her şeyi iyi idare ettik ve arzu ettiğimiz sonuç olan barışçıl bir şekilde çözüldü."

Tanrı'ya şükür. Nadiren SWAT ekibini toplamak zorunda kalıyorum ama bu çok yakındı. Aile içi bir ihbardı ve olası silahlar ve şüphelinin sabıkaları olduğu bilgisi bize ulaşınca olay büyüdü.

Neyse ki, onu ikna edebilmemiz için kısa bir süre beklememiz gerekti.

"Provokasyon olmadan teslim mi oldu?"

"Biraz ikna ettikten sonra itiraf etti. Onu içeri alabildik ama kadın konuşmaya ya da suç duyurusunda bulunmaya yanaşmadı, bu yüzden büyük ihtimalle serbest bırakılacak. Yüzündeki morluklar en azından onu evden uzaklaştırmamız için yeterliydi."

Bir kez ofladı. "Keşke yasalar farklı olsaydı ve kurbanlar öne çıkmaya daha istekli olsaydı. Birkaç örnek yaşadık ve Ellie'nin çağrısına cevap verdiğimi asla unutmayacağım. Bugün bile aklımdan çıkmıyor."

"Neyse ki sonu iyi bitti," diyorum, bu noktada başka ne söyleyebileceğimi bilemiyorum. Ellie Arrowood'un eski kocası korkunç bir piçti. Kevin, Ellie'yi onu terk etmeye çalışırken yakaladı ve aklını kaybetti. Hadley komşuya koşup

yardım istedi, polisleri aradı ve sonra onu durdurmaya çalışmak için evine gitti. O ve Connor birkaç yıldır evliler.

Yine de, yanlış adama aşık olmakla ilgili uyarıcı hikayelerden biriydi.

"Umarım yasalar değişir ve böylece daha fazla insan suç duyurusunda bulunmaya istekli olur. Sydney'in bir reform tasarısı üzerinde çok çalıştığını biliyorum."

Başını sallıyor. "O iyi bir yumurta."

Sydney Arrowood'u herkes sever. Annemin mirasıyla o ilgilendi. Brynlee ortaokuldayken annem buraya geri taşındı. Dördüncü boşanmasından sonra bekâr kalıp eve dönmeye ve büyükannemle büyükbabama bakmaya karar verdi. Hepimiz bunun akıllıca bir seçim olduğu konusunda hemfikiridik, özellikle de Brynn'in babası olan pislikle evlendikten sonra.

"Annem vefat ettiğinde bana çok yardımcı oldu."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Annem sevgi konusunda bir felaket olsa da, her zaman çürük elmaları bulsa da, hayatının diğer her alanında mükemmeldi. Nezaketinin eşi benzeri yoktu, bu da onu bu toplum tarafından sevilen biri haline getirdi.

"Bu kasabada hiç kimse annenden daha tatlı değildi ve onu özleyorum. O iyi bir arkadaşı."

"Ben de istiyorum."

Kanser teşhisi ailemizi sarstı. Brynlee sadece on beş yaşındaydı ve ikisine de bakmak için hemen geri taşındım. Ben buraya geldikten iki ay sonra annem gitmişti. Rowan yardım etmek için okulu bırakır bırakmaz geldi ve Grady de kendi bildiğini okuyordu. Donanma kariyeri yeni başlıyordu ve bana şans dilemekten başka bir şey yapmasına imkân yoktu.

"Brynlee ile iyi bir iş çıkardınız," diye övüyor. Bence biz de öyle.

Bana onu mahvetme şansı verdi, böylece kendi çocuğum olduğunda tamamen boktan bir ebeveyn olmadım. Sara bana hamile olduğunu söylediğinde korkmadım ya da ne yapacağımı merak etmedim -tamam, belki biraz korktum. İkimiz de tam olarak mutlu değildik ama bize dağıtılan el buydu ve ben hemen adım attım.

"Muhtemelen aynı fikirde olmayacaktır ama yaşıyor ve tüm uzuvlarına sahip."

Şef Bettencourt gülüyor. "Ben de Phoebe için aynı şeyi hissetmiştim." Ahh, Phoebe, şu anda tüm dünyamı izleyen ve yerde yarı çıplak gördüğümü hatırlamaktan kendimi alamadığım kişi. "Ne zaman

Annem vefat ettiğinde ne yapacağımdan emin değildim. Elimde on dört yaşında bir çocuk vardı ve onun okulu, aktiviteleri ya da günlük yaşamı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbette kimse bir trajedi beklemiyor."

Yaptıklarımız düşünüldüğünde, zihnin nasıl çalıştığı komik. Bir araba kazasından sonra kötü haberi vermek için kaç kez birinin kapısına gittik? Sayılamayacak kadar çok. Bunun bizim başımıza geleceğini hiç düşünmeyiz.

"Hayır, yok ama neyse ki Sara organize ve o çocuk için yaşayan bir İncil'i var. Eğer bir şey olursa, hiçbir şey kaçırmam. Sadece uzun süreli bir çocuk bakımı bulmam gerekecek."

Muhtemelen işimi bırakmak zorunda kalırım.

"Phoebe'nin eve erken gelip Olivia konusunda sana yardım edebilmesine sevindim." Pazar gününe kadar onu altı şekilde becermeyi düşünmeseydim ben de memnun olurum. Ancak, kimsenin sormadığı tek şey Phoebe'nin okul bitmeden bir ay önce tam olarak neden eve döndüğü, ama biliyor musunuz? Umurunda bile değil. Tek istediğim Liv'in imza atabilecek bir çocuk bakıcısı olması.

Hangi Phoebe olduğunu.

"Ben de öyle. Onu ikna edebilmene sevindim."

Bir kez gülüyor. "Sanırım o kız bana neler olduğunu anlatmaktan kaçınmak için inekleri elle taşımayı kabul ederdi."

Demek o da bir şey olduğunu düşünüyor. Kendime bunun benim sorunum olmadığını hatırlatıyorum. "Eminim hazır olduğunda sana söyleyecektir."

"Eğer annesine benziyorsa hayır." İç geçiriyor. "Her neyse, sadece bugünün nasıl geçtiğini görmek ve önümüzdeki ay birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağımı bildirmek istedim. O süre zarfında şefi sen temsil edeceksin."

"Ben mi?" diye sordum, kafam karışmıştı. En son gittiğinde birini getirtmişti.

"Elimdeki en yetkin memur sensin ve bu ofisi bilen ve güvendiğim birine ihtiyacım var. SWAT ekibine komuta etmekte başarılı oldun, bu yüzden dört kişilik bir ofisi idare edemeyecek değilsin. Tabii idare edebileceğinden emin değilsen?"

"Tabii ki yapabilirim."

Sadece bu yolu seçmesine şaşırdım. Yetkin olmadığımı ya da bu işi yapamayacağımı düşündüğüm için değil, geçen yıl bir şef yardımcılığı pozisyonu açılmıştı ve beni değerlendireceğini düşünmüştüm ama değerlendirmede. Onun yerine başka bir kasabadan biriyle anlaştı ve bu da uzun sürmedi. Buraya taşındı, market alışverişi yapamadığı ya da fast food yiyemediği için nefret etti ve altı ay içinde gitti.

O zamandan beri bu pozisyon boş.

"Dinle, geçen yıl Bentley'i işe aldığımda seni kızdırdığımı biliyorum ama tam olarak hazır olduğunu ya da bu pozisyonu seveceğini düşünmemiştim."

"Bana bir şans bile vermedin."

"Hayır, yapmadım, ama şimdi nasıl gittiğini görmek için birkaç günlüğüne yapıyorum."

Güzel. Bu işi fazlasıyla yapabilirim ve bu devriyeden kurtulmak anlamına geliyor. Daha istikrarlı bir programa sahip olabilirim, bu da çocuk bakımını daha az kabus haline getirir. SWAT ekibinden vazgeçmek anlamına gelebilir ama uzun vadede çok daha iyi olur.

"Buna minnettarım, Şef."

Ayağa kalktı, elini bana uzattı. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca Phoebe ile başa çıkabilirsen, her şeyle başa çıkabilirsin."

Ve bu çınlayan onay ile eve gidiyorum.

Sekiz dakika boyunca araba kullanıyorum - sırtıyorum çünkü Phoebe zaman konusunda yanıliyordu - evime dönüyorum.

Oraya gittiğimde Olivia dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturuyordu. Olivia kafasını kaldırsın diye ışıkları yakıyorum. Gülümsemesi bütün o boktan günü yok ediyor.

"*Selam, baba.*"

Gülümsüyorum. "*Merhaba Olivia. Geç oldu,*" diyorum ona.

Omuz silkiyor. "*Seni görene kadar uyuyamadım.*"

Sara'nın yatma vaktinin geçtiği kesin ama çocuk neredeyse on yaşında ve yaz tatilinde.

"*Artık evdeyim, neden uyuyamadın?*"

"*Mağazadan biri yaralanabileceğinizi söyledi.*"

Bunun üzerine başımı geri çektim. "*Hiç de değil.*" "*Silahlı biriyle birlikte miydin?*"

Derin bir iç çekiyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Bunu bir lütuf olarak görmemem gerektiğini biliyorum ama hiç endişelenmediğim şeylerden biri de Olivia'nın işimin tehlikelerini duyması. Onu pek çok şey hakkında endişelenmekten koruyabiliyorum.

Sugarloaf gerçekten oldukça olaysız ve SWAT ekibi bu yıl sadece iki kez çağrıldı. Çok fazla kullanılan bir şey değil ama bir tane olması gerekiyor.

Onu serbest bırakıyorum ve gözleri benimkilerle buluşup imzalayana kadar bekliyorum. "*O bir silah değildi ve tamamen güvendedim.*"

Olivia hiçbir şey söylemiyor, sadece kollarını tekrar bana doluyor. Kızıma sarılıyorum, korkmuş ya da endişelenmiş olmasından nefret ediyorum.

Phoebe sol koridordan çıkıyor ve beni görünce derin bir iç çekiyor. Tanrım, bu kadının beni öldürmek için tasarlanmamış kıyafetleri var mı? Yine o lanet şortu giymiş ve karnının en ufak bir parçasını bile gösteren kesik bir sweatshirt giymiş.

Gülümsüyor. "Hey, eve gelmişsin." Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Olivia'nın yatma vaktinin geçtiğini biliyorum ama seni yakından görmesinin iyi olacağını düşündüm. Babası isteyken bir şeyler olduğunu duyduğu için onun için endişelenen o çocuk oldum. Ona ne söylersem söyleyeyim endişeleniyordu."

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum.

Olivia ben konuşurken ayağa kalkıyor ve ona gülümseyen Phoebe'ye bakıyor.

"Gördün mü, tamamen iyi."

"Beni aramasını söyleyebilirdin," diyorum Phoebe'ye.

"Yapabilirdim ama film izledik ve öylece bekledik. Bazen babanız gerçekten görmeniz ve ona sarılmanız gerekir."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Omuz silkiyor, kahve fincanı elinde. "Ben bir polis memurunun kızıyım. Bu işin doğasında var."

Olivia'nın çenesini kaldırıyorum, böylece dudaklarımı okuyabiliyor. "Yatağına git, bir dakika içinde geleceğim."

Kızım başını sallıyor, Phoebe'ye doğru yürüyor ve ikisi ileri geri işaretliyorlar, ama ben hepsini yakalayamıyorum. Phoebe ona göz kırptıyor, iki kez başını sallıyor, sonra Liv merdivenlerden yukarı odasına koşuyor.

"Ne dedi?"

"İyi geceler dilemek için yukarı gelip gelemeyeceğimi ve yarın yeni *High School Musical*'ı izleyip izleyemeyeceğimizi sordu."

"Senden çok hoşlanıyor. Saçlarını kestirmesine izin verdiğin için seni affetmiş gibi görünüyor."

Ofladı. "Evet, düşünsene... belki de bunun üzerinde de çalışmalısın."

"Seni affettim. Sadece unuttum."

"Bu yaşta mı? Her gün Gingko Biloba alıyor olmalısın," diye dalga geçiyor. "Yaşlanmaktan çok uzağım."

"Sen benden çok daha yakınsın dostum. Kaç yaşındasın? Kırk mı? Siz Whitlock'ların kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyorum."

Onun için çok yaşıyım. "Ben otuz sekiz yaşındayım."

"Gördün mü? Ben hâlâ en iyi dönemimdeyken sen kırkına merdiven dayıyorsun." Kesinlikle öyle.

Boğazımı temizliyorum. "Sen yukarı çık, ben üstümü değiştireceğim, sonra da gelip ona iyi geceler dileyeceğim." Belki de bu sırada kafamı kıcımdan çıkarırım. Phoebe uzaklaştı ve ben de odama yöneldim. Bu kadından neden bu kadar etkilendiğimi gerçekten bilmiyorum. Nefret ettiğim her şey onda var: Uçarı, genç, uçarı, sorumsuz, genç. Bu kelimeleri tekrar tekrar söyleyip

kafama sokmak için. Kız kardeşimden daha genç.

Ama iğneleyici ağzında ve karşılık verme biçiminde inanılmaz seksi bir şey var.

Silahımı kasaya koyuyorum, üniformamı asıyorum ve üzerime spor şortu ile tişört giyiyorum. Yukarı çıktığımda Phoebe hâlâ orada, Olivia'nın yatağının kenarında oturmuş, ileri geri işaretlerken sırtıyor. Phoebe'nin ağzından hiçbir kelime çıkmıyor ama Liv'in okuyabilmesi için dudakları hareket ediyor.

Onunla çok iyi anlaşıyor. Tüm tereddütlerime rağmen, Livvy'nin ondan gerçekten hoşlandığı açık.

Gülüşürler ve sonra Phoebe battaniyeyi yukarı çekerek onu içine sokar.

Olivia el sallayarak bakıyor. "*Burada olduğumu nereden biliyordun?*" Ona soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Kolonyanın kokusunu aldım."

Duyamıyor olsa da, diğer duyuları hiç de körelmiş değil. Titreşimleri, kokuları ve değişimleri odadaki herkesten daha çabuk hisseder.

Ben yaklaşırken, Phoebe ayağa kalkıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Phoebe'den

hoşlanıyorum."

"Bunu

söyleyebilirim."

"Eğlenceli biri ve bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmıyor" diyor.

"Sen küçük bir çocuksun."

Olivia alay ediyor. "*Neredeyse on yaşındayım."*

Ona bakıyorum. "*Daha yeni dokuz*

yaşına girdin." "*Sırada on var."*

Gülümsüyorum ve sonra başının üstünü öpüyorum. "*Geç oldu. Biraz uyu. Seni seviyorum."*

Elini kaldırıp seni seviyorum işareti yapıyor ve ben de aynısını yapıyorum, böylece her parmağımıza dokunabiliyoruz. Bunu onunla o kadar uzun zamandır yapıyorum ki

bizim gizli el sıkışma versiyonumuz olur.

Merdivenlerden inip Phoebe'yi mutfakta, bulaşıkları yıkarken kendi kendine şarkı söylerken -bu sefer çok daha sessiz- buluyorum. Arkasına geçip kollarımı ona dolama ve boynunun kıvrımlarını öpme arzusu ... saçma. Hem de çok saçma.

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, o da uzaklaşmak ve o uyuyana kadar kendimi lanet odama kilitlemek.

OceanofPDF.com

on

OceanofPDF.com

PHOEBE

Last finali bitti.

Gülümsüyorum ve bilgisayarımı kapatıyorum. Gece yarısı yağ yakmak gibisi yok. I

İşitme cihazlarının evrimi ve ileride yapılması gerekenler hakkındaki bu on altı sayfalık makale üzerinde gerçekten çok çalıştı.

Araştırma kısmı zihnimi uyuşturuyordu. Ama farklı tedavilerden geçen Olivia olsaydı nasıl hissedeceğimi hayal etmeye devam ettim ve gerçekten içine girmeye başladım. Özellikle de gelecekle ilgili adımlarımı atmaya başladığımda.

Ancak, geleceğimin şu anda beslenmeye ihtiyacı var. Açlıktan ölüyorum.

Bir paket cips almak için mutfığa gidiyorum ama oturma odasına geçip televizyonun açık olduğunu görünce duruyorum.

Umarım Olivia uyuyor olması gerekirken aşağı inmemiştir. Koltuğa ulaştığımda Asher'ı elinde kumanda, horlarken buluyorum.

Tanrım, çok sevimli. Koyu kahverengi saçları sola doğru itilmiş ve yüzündeki kırışıklıklar onu sert gösteriyor. Hâlâ derin uykuda olduğundan biraz kıpırdıyor, ben de kanepenin arkasındaki battaniyeyi alıp üzerine örtüyorum.

Parmaklarımı onun gür saçlarında gezdirme dürtüsü o kadar büyük ki kendimi durduramıyorum. Bunu ikinci kez yaptığımda Asher yumuşak bir iç çekiyor.

Sonra eli bileğime dolanırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kahretsin.

Bana bakıyor, nefesi hızlı geliyor.

"Sadece üzerine bir battaniye örtmüştüm. Seni uyandırmak istememiştim."

Gözlerini bir saniyeliğine kapatıyor ve sonra açıyor. "Özür dilerim."

"Ben de özür dilerim. Uyuyordun ve üşümüş olabileceğini düşündüm."

Bileğimi bırakıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Üşümüyordum."

"Doğru. Özür dilerim."

Yemeği almak için mutfağa koşuyorum çünkü tam bir aptal gibi görünmek istemiyorum. Hay Allah. Yapmam gereken son şey ona dokunmaktı. Ne düşünüyordum ki? Çok aptalım.

Mutfaktan çıktığımda, odalarımızın arasındaki koridorda durduğunu görüyorum. "Battaniyeyi üzerime örttüğün için teşekkür ederim. Ben de bunu söylemek istemiştin."

Başımı salladım. "Elbette." Aramızda yoğun, rahatsız edici bir enerji var ve ben bunu yok etmek için konuşuyorum. "Bugün birine bağırdım çünkü Olivia'ya sürtüklük yapıyordu."

Asher'ın yüzü kayıyor ve çenesi geriliyor. "Ne oldu?"

"Bu bayan sağır olduğunu bilmiyordu ve ben de sinirlendim. Duyar mısınız bilmem ama insanların çenesi düşüktür ve dedikodu yapmayı severler. Çok büyük bir mesele değildi. Sadece kimsenin ona kaba davranmasına izin vermezdim."

Yaklaşıyor. "Kimdi o?" "Onu tanı mıyorum," diye itiraf ediyorum.

Bir adım daha atıyor. "Ne dedi?"

Asher o kadar yakın ki ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. "Gülüşünün iğrenç olduğunu ve Olivia'nın dikkatini çekmeye çalıştığında onu görmezden geldiğini düşünüyordu."

"Peki sen ne yaptın?"

"Ona çenesini kapatmasını söyledim."

Sırıttırıyor. "Güzel."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki odaklanamıyorum. Onu öpmek istiyorum. Tanrım, onu o kadar çok öpmek istiyorum ki.

Asher, aramızda neredeyse hiç yer kalmayacak şekilde eğilirken elini başımın yanındaki duvara dayıyor.

Her iki elimi de yanlarımda durmaya zorluyorum, her ikisi de oradaki eşyaları sıkıyor.

"Bu kötü," diye itiraf ediyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "Bunu istememeliydim."

"Ne istiyorsun?" Büyüyü bozmak istemediğim için kelimeleri içime çekiyorum. "Seni."

Cesaretimin nereden geldiğini bilmiyorum ama bu kelime kontrolümü kırıyor. Yemeği bırakıp ona uzanıyorum, o da kollarını sırtımın arkasına geçirip beni yukarı çekiyor. Bacaklarım ortasına dolanıyor ve Asher beni duvara doğru itiyor.

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

Ellerimle yüzünü tutuyorum, tüylerinin tenime batışını seviyorum. Ağzımın içinde inliyor ve sonra dili benimkine doğru kayıyor.

Kalçalarıyla beni sabitliyor, bir eli göğüslerime giderken beni daha derin öpüyor. "Seni, ağzını, vücudunu, bu mükemmel göğüsleri ve onları yalamayı ne kadar çok istediğimi düşündüm."

Başım geriye düşüyor, nefesim bir tıslama gibi kaçıyor. "Benim de var."

"Bunu istiyor musun, Phoebe? Mükemmel teninin tadına bakmamı ister misin?"

Hayır. Tanrım, belki. Evet,

evet, evet. Başımı sallıyorum.

Kıkırdıyor, dili geçen gün burnunun izini sürdüğü boynumda geziniyor. "Bana söylediğini duymak istiyorum. Kelimeleri istiyorum, güzel, günahkâr kız."

"Evet. Öp beni."

Asher'ın ağzı tekrar benimkini buluyor ve ben onun lezzetli sıcaklığına gömülüyorum. Onu çok istiyorum ve bunun ne kadar yanlış olduğunu bilsem de durduramıyorum.

Eli eşofmanımın alt kısmını buluyor, avucu göğsüme değene kadar çıplak tenimi yukarı doğru itiyor ve inliyor.

Sınava girerken sütyenimi çıkarmıştım. Şimdi minnettarım çünkü sınırsız erişimi var.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"İşte bunu yapıyorsun, o şortla ve sütyensiz dolaşıyorsun, çok mükemmel görünüyorsun. Sen günahkârsın Phoebe ve ben de cehenneme gideceğim."

"Beni de yanında götür."

Bu bana bir sırtış kazandırıyor ve sonra ağzı göğsümde. Dilini meme ucumun etrafında gezdiriyor, hızlıca emiyor ve fiskeliyor. Saçlarını kavrayıp onu orada tutuyorum. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Geri çekilip gergin meme ucuma soğuk hava üfledikten sonra ağzının derinliklerine götürürken inliyorum.

"Asher," diyorum, çok şey hissederek.

Arzunun ateşi, pişmanlığın korkusu, bundan daha fazlasına duyulan ihtiyaç.

Tüm bunlar içimde savaşıyor, bunu yapmamamız gerektiğini biliyor ve duracak kadar önemsemiyorum.

Ve sonra, yanan ateşe soğuk su döker gibi, bir ses ikimizi de durduruyor - Olivia'nın başucundaki alarm çalıyor.

Beni bırakıyor, ayaklarım yere çarpıyor ve geri çekiliyor, burada olduğuma inanamıyormuş ve keşke olmasaydım der gibi bana bakıyor.

OceanofPDF.com

on bir

OceanofPDF.com

ASHER

F uck.

Kahretsin, düşünmüyordum.

Ona asla dokunmamalıydım. Yapmayacağıma yemin etmişim ama sonra bana salondan ve Olivia'yı nasıl savunduğundan bahsetti ve ben hiç kimseyi bu kadar öpmek istememiştim.

Ben de öyle yaptım.

Şimdi boğazım düğümlendi ve durumu kontrol altına almak için mücadele ediyorum.

Ve . . . Ben lanet olası bir pisliğim.

"Ben giderim," dedim.

Phoebe'nin eli ağzını kapatıyor ve bana bakıyor, bakışları sulu.

"Hayır, ona gitmeliyim." Phoebe uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onun önüne geçiyorum.

"Ben Olivia'ya gideceğim, lütfen odana git ve lanet kapıyı kilitle."

"Ama?"

Ona bakıyorum, her parçam yapmamam gerektiğini bilse bile daha fazlasını istiyorum. "Kilitle."

Dudaklarını, gözlerini ya da mükemmel vücudunu görmemek için onu itiyorum.

Onun tenini ve ağzını görmemenin, tatmamanın ya da hissetmemenin hiçbir yolu yoktur.

İstediğim her fantezi onda var.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak Phoebe'yi ve az önce olanları arkamda bırakıyorum. Liv'in odasına girdiğimde onu yatağında oturmuş, gözlerinden yaşlar akarken buluyorum. Yatağının başucundaki loş ışık yanıyor ve alarm düğmesini sıfırlıyorum.

"Neyin var?" Yatağına oturup sordum.

"*Kötü bir rüya,*" diye işaret ediyor kendini bana doğru fırlatmadan önce. Onu tutuyorum, vücudundaki titremeleri hissediyorum.

Yavaşça nefes alış verişini sakınlaşıyor ve benim isyan eden duygularım da sakınlaşıyor.

Birkaç kez daha kokluyor ve sonra geri çekiliyor.

Saçlarını yanağından çekiyorum. "*Rüya neydi?*"

Uzaklara bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "*Yalnızdım ve koşuyordum. Hiçbir şey göremiyordum ama korktuğumu biliyordum. Biri peşimdeydi ve yardım alamıyordum.*"

Gözlerindeki perili bakışla kalbim parçalanıyor. "*Yalnız değilsin.*"

"*Biliyorum.*"

"*Ben her zaman buradayım.*"

Başını sallıyor. "*Bir rüyaydı.*"

Evet, ama bazen rüyalar o kadar gerçekçi gelir ki uyandığınızda gerçekten olup olmadığından emin olamazsınız. Alnından öpüyorum ve burnuna dokunuyorum. "*Seni seviyorum ve hiçbir şey seni kovalamıyor. Beni arayarak doğru şeyi yaptın.*"

Gözleri kapıya gidiyor ve Phoebe'yi orada görmeyi bekliyorum, ama yok.

Olivia bana dönüyor ve onu isteyip istemediğini ve neden gelmediğini merak ediyorum. Yüzünü kendime çevirdim. "*Phoebe'ye geleceğimi ve kalması gerektiğini söyledim.*"

Liv bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "*Yine de seni istedim.*"

Sırıttıyorum. "*Sevindim.*" Bana tekrar sarılıyor ve ben de geri çekilmeden önce onu sıkıca sarıyorum. "*Sen iyi misin?*"

"*Evet.*" Esniyor. "*Teşekkür ederim.*"

Göz kırpıyorum. "*Senin için her şeyi yaparım.*"

Onu yatırdıktan sonra kapısına doğru yöneldim. Bana sırtını dönüyor ve ben de burada durup izliyorum. Olivia hayatında pek çok şeyle uğraştı. Doktorlar, sınavlar, durmaksızın koşuşturmalar, sonra da benim ve Sara'nın evleri arasında gidip gelmeler. Uzun süreli dadısını kaybetmek de kolay olmadı. Yine de direncini defalarca kanıtladı.

Bir çocuk kaç kez bu tür bir mücadeleye girip de galip gelebilir bilmiyorum.

Kapısını kapatıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum, koridora yaklaşırken geriliyorum. Bir korkak gibi, koridorda yürümeden önce Phoebe'nin kapısına doğru bakıyorum, kapalı olduğundan emin oluyorum ve ikimizin de iyiliği için umarım kilitlemiştir.

Kapıma ulaşır ulaşmaz onunki açıldı. "*Asher?*"

Sesi içime işlerken başım ağır meşe ağacına çarpıyor. "Sana kapıyı kilitlemeni söylemiştim."

"Ve yaptım. Ancak, ne kadar süreyle olduğunu söylemediniz."

Yemin ederim. "İkimiz de aptal olmayana kadar, yani ne kadar süreyle."

"O zaman odalarımızdan hiç çıkmayacakmışız gibi görünüyor, değil mi?"

Ona bakmak için dönüyorum, sırtımı kapıya dayıyorum. "Ne oldu? . . . bu yanlıştı."

"Yanlış değildi ama olmamalıydı da."

"Haklısın, olmamalıydı. Baban benim patronum ve sen de Olivia'nın dadısısın, Tanrı aşkına!"

Omuz silkiyor. "Bunların hepsi doğru."

"Doğru, yani yanlıştı. Eğer o alarm ..." Elimini saçlarımda gezdiriyorum. "Bir daha olmayacak."

Yeterince söylersem, belki inanırım.

"Ben de bunu söylemek istiyordum. Ne olduğunu bilmiyorum ama düşünmediğimiz çok açık. Olivia ile takılmayı ve ona yardım etmeyi seviyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Yani, bunun bir hata olduğu konusunda hemfikir miyiz?"

Büzülmüş dudakları sahte bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu bir hataydı. İyi geceler, Asher."

Kolu çevirip kapımı açıyorum. "İyi geceler, Phoebe." İçeri girdim ve kapıyı onun ve hissettiklerimin üzerine kapattım.

"Neden bu kadar huysuzsun?" Brynn Sugarlips'te karşımda otururken soruyor. "Magnolia sana sürekli "gel lan bana" bakışları attığı için mi?"

Masaya geldiğini fark etmemiştim bile. Tek düşündüğüm Phoebe'ye dokunarak ne kadar kötü bir şey yaptığım.

Bu sabah birbirimizden uzak durmayı başardık, muhtemelen bunun sabahın dördünde ayrılmamla çok ilgisi vardı. Havadan sudan konuşmaya çalışacak halim yoktu. Spor salonunda üç saat boyunca çalıştım, terledim ve kendimi sonuna kadar zorladım.

Kız kardeşim gelip öğleden sonraki duruşmasından önce bir öğle yemeği randevumuz olduğunu hatırlatana kadar vardiyada her şey yolunda gidiyordu.

"Huysuz değilim."

"Peki, sevgili kardeşim, bu tavra ne ad vereceğiz?" "Yorgun."

Ki bu doğru. Dün gece hiç uyumadım ve eğer huysuzsam bu uykusuzluktan kaynaklanıyor.

Brynn kaşığını kahvesinin içinde döndürüyor. "Sen öyle diyorsan." Bu tavrımı hak etmiyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Senin ve diğer ikisinin pislik yapmanıza alışkırım."

Yalan yok. "Baştan başlayalım. Öğle yemeği yemek istedin çünkü?"

Arkasına yaslanır, elleri kucağına gider ve derin bir iç çeker. Kaçamak cevaplar verdiğinde ya da rahatsız olduğunda yaptığı bir duruş bu.

Bu beni kızdıracak, biliyorum.

"Biyolojik babamdan üç gün önce haber aldım."

Evet. Tam sınırda.

"Ne istiyormuş?"

Tarih doğru çıkarsa para. Rowan, Grady ve benim babamız aynı, annemizin ilk kocasıydı. Bizi neredeyse sırt sırta doğurmuş ama babamız hayatın çocuklar için çok kısa olduğuna karar verip bizi terk etmiş. Brynlee'nin babası dördüncü kocasıydı ve hepsinden daha kötüydü.

"Artık temiz olduğunu ve konuşmak istediğini söyledi."

Kız kardeşimin benim tavrıma ihtiyacı yok ama ben çenemi kapalı tutmakta zorlanıyorum. "Howie genelde sadece konuşmak istemez."

Ellerini masanın üzerine koyuyor. "Karaciğer nakline ihtiyacı var." Ve işte orada. "Neden bununla başlamadın?"

"Bilmiyorum Ash, belki de ondan nefret ettiğin bir sır olmadığı içindir."

"Tabii ki ondan nefret ediyorum. O lanet olası bir pislik.

Ne kadar zamandır? Yıllardır mı? Ve şimdi bir şeye ihtiyacı var ve telefonu mu açıyor? Annem öldüğünde neredeydi? Sen öldüğünde neredeydi? . . " Sakinleştirci bir nefes alıyorum. Brynn artık bir yetişkin, benim çıldırmama ihtiyacı yok. "Özür dilerim Brynn. Sadece o ne zaman gelse, sen inciniyorsun."

"Onaylamayacağınızı biliyordum ama anlayışla karşılayacağınızı umuyordum."

Yüzü düşüyor ve kendimi olabilecek en kötü insan gibi hissetmeme neden oluyor. Kız kardeşimin kalbi bu dünya için yüz kat fazla iyi. Ne yaşarsa yaşasın, sevgi dolu, bağışlayıcı ve anlayışlı.

Howie'den nefret etmek benim için kolay, ama o onun babası.

Ona ihtiyacı olduğunda çekip gitmiş olması önemli değil, hala onun tarafından sevildiğini bilmek istiyor.

"Anlıyorum, Brynn. Keşke böyle bir adam olmasaydı. Keşke mezuniyetini görmek, mezuniyet balosuna gitmek, izlemek için çok ayrıcalıklı olduğum her şeyi yapmak için burada olsaydı, ama zahmet edemedi."

Brynn'in gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sarhoştun ve kendinden geçmiştin, Asher. O azgın bir alkolik. Çok kötü bir baba oldu ama sahip olduğum tek baba o. Onun ne olduğunu göremeyecek kadar aptal ya da kör değilim. Bencillik seviyesinin tamamen farkındayım. Sen, Grady ve Rowan *iyi* insanların neler yapabileceğini görmemi sağladınız. Üçünüz devreye girdiniz ve isteyebileceğim en iyi baba figürleri oldunuz. Rowan eğlenceli bir babaydı, sürekli başını belaya sokar ve aptallık ederdi." Gülüyor. "Grady kafam karıştığında resmin bütününe görmeme yardımcı olan kişiydi. Ve sen. . sen tanıdığım en koruyucu ve harika adamsın. Dünyadaki en iyi kardeşlere sahibim ve bu benim için yeterli. Ancak ben arkama yaslanıp birinin ölmesine izin verecek türden bir kız değilim. O ayık ve en azından uygun olup olmadığımı görmek için bana ihtiyacı var."

"İhtiyacı mı var?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, ihtiyacım var."

Elimi uzattım ve o da kendi elini elime koydu. "O zaman elini tutacağım ve yanında olacağım."

Brynn elimi bir kez sıktı. "Çünkü sen iyi bir adamsın."

Hâlâ bana inandığı için çok şanslıyım çünkü şu anda o kadar emin değilim.

on iki

OceanofPDF.com

PHOEBE

“D Arabayı Philadelphia Çocuk Hastanesi'nin yeraltı otoparkına park ederken Olivia'ya "Endişelenme" diyorum.

Yaklaşık altı mil uzaklaşır uzaklaşmaz, tüm ruh hali değişti. Kitabını okuyan, kelimelere gülümseyen ve birine mesaj atan kız gitmişti. Onun yerine, ayağını durmadan yere vururken kucağında kapalıydı.

"Ben değilim."

Gülümseyerek başımı eğiyorum.

"Hayır mı?" "Keşke babam da burada olsaydı."

Keşke baban burada olmasaydı.

O inanılmaz öpücükten bu yana iki gün geçmişti. Ben uyanmadan gittiği, eskisinden daha geç saatlere kadar çalıştığı ve Olivia'yı kontrol etmeyi bitirir bitirmez odasına gittiği iki gün.

Tam bir korkak.

"İstediğini biliyorum ve bir ebeveyn olmadığımı da biliyorum ama ben senin tarafındayım." "Kulaklarımı hep acıtıyorlar," diyor bana.

Bu iyi değil. *"Eğer bir yeriniz acırsa, elimi sıkın, ben de onları durdurayım."*

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirliyor ve başını sallıyor.

Arabadan inip odyoloji bölümüne doğru yürüyoruz. Hastane, duvarlardaki maviler ve yeşiller ve renkler arasında hareket eden deniz hayvanları resimleriyle aydınlık. Tuhaf ama yine de bir hastane gibi hissettiriyor.

Olivia'nın randevusu sırasında orada bulunmama izin veren ve Sara ile Asher'ın daha önce imzalayıp e-postayla gönderdikleri izin formlarının basılı kopyalarını hemşireye vererek onu içeri alıyorum.

Liv ve ben, alt kısmında altyazı kayan bir televizyona bakan deniz mavisi sandalyelere oturuyoruz.

Kollarını kavuşturur ve arkasına yaslanır.

Dakikalar geçiyor, ben her şeyi içime çekerken o üzgün üzgün bakıyor. Olmak istediğim yer burası. Bu hastanede, Olivia gibi çocuklara yardım etmek. Aileler için bir fark yaratmak ve hiç seçenek yokmuş gibi hissettiklerinde seçenekler sunmak istiyorum.

Bir hemşire Olivia'nın adını söylüyor, ben de koluna dokunuyorum. İşaret ediyor. *"Merhaba Liv, güzel gömlek."*

Liv omuz silkiyor, ben de gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Hiç bu kadar karamsar olmamıştı ama bu çok sevimli.

"Ben Phoebe, onun dadısıyım."

Hemşire elini uzatıyor. "Ben Lila, onu bazı testler için geri götüreceğim ve sonra Dr. King sizi görmeye gelecek." Ona döner. *"Hadi Liv, Phoebe'yi sonra görürüz."*

Olivia bana bakıyor, iki eliyle kolumu kavıyor, gözleri yalvarıyor ve ben bir adım öne çıkıyorum. "Sakıncası yoksa onunla gelmek istiyorum. Olivia testle ilgili bazı endişelerini dile getirdi. Son seferinde canının acıdığını söyledi ve ben de ona burada olacağıma söz verdim. Muhtemelen umursamadığınızı biliyorum ama odyoloji okulunda ikinci yılıma başlayacağım. Kuralların farkındayım ve Liv'i desteklemek için odada olmak istiyorum."

Lila ağırlığını kaydırıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve sonra iç çekiyor. "Şey, ben ... siz bir vasi ya da ebeveyn gibi davranıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Odaya bir ebeveyn veya vasinin girmesine izin verebiliriz, ancak testin kesinlikle sessiz kalması önemlidir. Aksi takdirde sonuçlar doğru olmayabilir."

"Anlıyorum," diye Lila'yı temin ederim. "Ben sadece ona destek olmak için orada olacağım. Tek kelime etmeyeceğim ve eğer bir yerinin acıdığını söylerse elimi kaldıracağım."

Lila başını sallar.

Olivia'nın kollarını okşuyorum ve sonra Lila'nın az önce onunla geri dönmem konusunda söylediklerini işaret ediyorum. Beni kucaklamak için kendine çekmeden önce dudağı hafifçe titriyor.

Tam Lila'yı muayene odasına kadar takip etmek için dönüyorduk ki derin bir ses adımı seslendi. "Phoebe! Bekle!"

Döndüğümde Asher'ın üniformasıyla bize doğru koştuğunu görüyorum. Bugün izin günü ama nöbetçi olduğu için bölgeden ayrılmaması gerekiyor.

Bir sorun olmalı.

"Ne yapıyorsun burada? Her şey yolunda mı?"

Olivia bir ses çıkarıyor ve sonra babasının yanına gidiyor. Onu sıkıca göğsüne bastırıyor ve bana bakıyor. "Her şey yolunda." Gözleri benimkileri buluyor. "Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Sen gittiğinde bana mesaj atmaya başladı, ne kadar korktuğundan bahsediyordu, ben de hemen arabaya bindim."

Yumurtalıklarım resmen patladı. "Bölgeyi terk ettin ..."

"Tabii ki yaptım." Gerçekçi tonu başka hiçbir şeye yer bırakmıyor. Kızının ona ihtiyacı var, o da burada. Bu kadar basit. Ayağa kalkıyor, etkileyici 1.80'lik boyuna geliyor ve Lila'ya o gülünç seksi sırıtışıyla gülümsüyor. "*Ben onun babasıyım. Üzgünüm, geciktim.*"

Lila başını yana eğdi. "Gelebildiğinize çok sevindim Memur Whitlock. Çocuğu için bu kadar endişelenen bir baba görmek harika. Onu çok önemsiyor olmalısınız."

"Olivia benim dünyam."

"*Senin gibi* bir babası olduğu için çok şanslı bir kız." Uzun kirpiklerini uçlarından kırıştırarak kırıştırıyor.

Tanrı aşkına. Bu kadının hiç utanması yok ve ben onun gözlerini oymak istiyorum.

Neden? Neden bunu yapmak istiyorum?

Doğru, patronunu becermek isteyen ve ona bakan her kadından nefret eden lanet olası bir pisliğim.

Gerçekten kendimi toparlamam lazım.

"Sanırım şanslı olan benim," diye karşılık veriyor Asher.

Kıkırdaması kara tahtaya çizilmiş bıçak gibi. "Umarım işten ayrıldığın için başın derde girmez. Çok önemli biri olduğunuzu görebiliyorum."

Hayır, değil. Yani, tabii ki o bir SWAT komutanı, harika bir polis ve herkes onu seviyor, ama muhtemelen bunun nedeni onun nasıl bir pislik olabileceğini bilmemeleri. Tüm bunlar harika, ama o *çok* önemli biri değil. Daha çok hafif derecede önemli.

Bu hatun çok saçma.

Derin bir iç çekiyorum ve ikisinin de bana bakmasına neden oluyorum.

"Özür dilerim, sadece Olivia ve onun endişesi için endişelendim," diyerek Lila'nın yüzüstü düşmesini umduğum gerçeğini örtbas etmeye çalışıyorum.

"*Tabii ki. Onu geri götürelim, bir ebeveyn burada olduğu için bekleme odasına geri dönebilirsiniz.*"

Şimdi bu sürtükten gerçekten nefret ediyorum.

Tartışmak istiyorum çünkü Dr. King'le tanışma şansım elimden gitti. O gelmiş geçmiş en iyi doktor ve olası bir stajı nasıl gündeme getireceğime dair bir planım vardı ve ... ugh. Şimdi her şey mahvoldu. Aptal Asher ve kızını önemsemesi.

Her ne kadar şımarıklık yapmak istesem de, bu benimle ilgili değil. Liv'e dönüp işaret ediyorum. *"Baban burada, o yüzden ben bekleyeceğim. Cesur ol ve bir yerin acırsa ona söyle."*

Başını o kadar sert sallıyor ki beyin sarsıntısı geçirecek diye endişeleniyorum.

Beni duymadığını bilsem de, çömelip omuzlarını tutarak adını söylüyorum. *"Dur. Dur. Dur. Dur."* Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmaya zorluyorum. Dudaklarımı okuyabilmesi için yavaşça konuşuyorum. *"Konuş benimle."*

Gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu. *"Seni istiyorum."*

Asher yanımda kamburunu çıkarıyor. *"Phoebe'yi mi istiyorsun?" "Ve seni,"* diyor Olivia.

Lila'ya bakar. *"Phoebe de içeri girecek."*

"Ama ..."

Asher tereddüt etmez. *"Dediğim gibi, ikimiz de onun yanında olacağız."*

Ve bir anda onu parçalamak istedim. Onu yere atıp nefes alamayana kadar öpmek istiyorum.

Bu gerçekten uygunsuz olacağından, sadece gülümsüyorum. O da karşılığında homurdanıyor.

Ve öpüşme arzusu gitti.

Hemşire başıyla onaylıyor ve bize odaya kadar eşlik ediyor. İlk girdiğimizde garip hissettiren ses geçirmez bir oda ve arka duvar boyunca üç kabin var. Ortadaki masada küpler, kulaklıklar ve işitme muayeneleri sırasında kullandıkları diğer eşyalar var. *"Odanın ses geçirmez olmasının bir nedeni var mı?"* diye soruyorum.

"Evet, kabinlere giremeyen çok sayıda çocuğumuz var, bu yüzden her iki seçeneğimiz de var. Yine de kabinler tercih ediliyor." Olivia'ya dönüyor. *"Siz burada oturabilirsiniz, Daniel birazdan sizi almak için dışarı çıkacak."*

Iowa'daki hastanenin böyle bir seçeneği yoktu ve bana sorarsanız bu oldukça akıllıca. Kimse yapmadı ama neyse.

Odyologlardan biri gülümseyerek kabinden çıkıyor ve Asher'a asılmayacak bir erkek olduğu için anında rahatlıyorum. *"Ben Daniel, Olivia'nın işitme testlerini ben yapacağım."* Liv'e dönüyor. *"Hazır mısın?"*

Olivia başını salladı ve bana döndü. *"Bu kısım acıtmıyor."*

Sırıtıyorum. *"Güzel."*

O kabindeki hiçbir şey acıtmamalı. Sadece sesler ve bir şey duyup duymadığını anlamak için yapılan testler.

O gittikten sonra Asher ve ben koltuklarımıza döndük. "Öncesi için teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Buraya dönebileceğimden emin oldun."

"Olivia onunla geri dönmeni istedi Phoebe ve Liv'in rahat etmesine ihtiyacım var. Bu yüzden bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde buraya geldim."

Bu konuda . . .

"Ya bir telefon gelirse?"

"O zaman bunu babanın halletmesi gerekecek. Onu aradım, gitmem gerektiğini ve birkaç saatliğine müsait olamayacağımı söyledim. Yaptığım şeylerden her zaman gurur duymuyorum ama onu her zaman ilk sıraya koyacağım." Çenesini kabine doğru salladı. "Bu yüzden geçen gece..."

Üzerimdeki ellerini, sert sesini ve dudaklarını düşündükçe midem bulanıyor. Gözlerinin günahkâr olduğunu düşünüyordum ama sonra öpücüğü geldi aklıma. "Bunu zaten konuşmuştuk."

Bunun zaten olduğundan daha da garip bir hal almasına gerek yok. "İkinci bir tartışmayı hak ediyor. Az önce ne oldu, sana yapışması, sana ihtiyaç duyması? Eğer bunu elinden alırsam, nasıl bir baba olurum?"

"Bunu ondan neden aldın?" Sesimdeki çaresizlikten olduğu kadar sözcüklerin içinden geçen arzudan da nefret ediyorum.

Onu istemek istemiyorum.

Yine de istiyorum.

"Çünkü zaten zamanın yarısında bana katlanamıyorsun ve bu iş kötüye gittiğinde acı çeken Olivia olacak. Sana dokunmak, seni öpmek ya da o lanet geceyi tekrar tekrar yaşamak istememin bir önemi yok çünkü yapmayacağım. Sana teslim olmayacağım, bir daha olmaz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Senden bir şey istediğimi ne zaman duydun? Öpüştük. Bir kere. Neden bu kadar telaşlandığını anlamıyorum."

Bu sahte kabadayılığı bir arada tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum.

Öne doğru eğiliyor. "Ağzın bir şey söylüyor tatlım, ama vücudun başka bir şey söylüyor."

Çenem açıldı ve ona ters ters baktım. "Sanırım kafan karıştı."

"Meme uçların sertleşmiş ve sandalyende kıvranıyorsun. Bu olamaz."
Ondan nefret ediyorum. Buna tutunuyorum çünkü ondan nefret etmek, sahip olmama izin verilmeyen tüm iyi şeyleri görmekten çok daha kolay.

"Saçmalıyorsun. Bunun olmasını istemiyorum. Geçen gece açıkça düşünmüyordum."

"İkimiz de değildik."

"Tamam, o zaman bu kadar."

Bir kez gülüyor. "Bu olmalı." Daha fazlasını mı istiyor?

Önemli değil çünkü ikimiz de bunun aptalca olduğunu biliyoruz. Başka bir programa kabul edilirse birkaç ay içinde gideceğim. Burada kalmayacağımdan eminim. Geçmişimi arkamda bırakmalı, hayatıma devam etmeli ve olduğum gibi bir kadın olmalıyım.

Bu, burada mı? Testler uygulamak ve işitme kaybını tedavi etmek için yenilikçi yollar bulmak benim yapmak istediğim şey. Ailelere daha iyi ve daha uygun fiyatlı seçenekler sunmaya yardımcı olmak istiyorum.

"Bu yüzden bunun bir hata olduğunu söyledim."

Asher başka tarafa bakar. "Onun dadısı ve arkadaşı ol."

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Bak, Olivia ile kendimi kanıtladım. Yıllar önce bebek bakıcısı olarak berbat olabilirdim ama şu anda değilim. Üniversite başvuruları, dadılık, evden eve koşturma ve hayatımın en korkunç, utanç verici ve küçük düşürücü deneyimiyle uğraşıyorum ve ihtiyacım olan son şey bunu daha da karmaşık hale getirmek, o yüzden kapa çeneni. Geçen gecenin kötü bir fikir olduğu konusunda zaten hemfikirim. Artık devam edelim."

İçeri giriyor. "Seni küçük düşüren ne gibi bir deneyim yaşadın?" O küçük bilgiyi ağzımdan kaçırdığım için nefret ederek geri çekiliyorum.

"Hiçbir şey." "Saçmalık. Az önce söyledin. Bu yüzden mi okulu bıraktın?"

"Hayır. Hiçbir şey olmadı, kafam karışmıştı." "O zaman neden okulu bıraktın?"

"Sebebi yok."

Ona Jonathan'dan bahsetmemin imkanı yok. Yuva yıkan biri olduğumu düşünmesini istemiyorum, hiçbir fikrim olmasa bile.

Eli çeneme gidiyor, başımı eğiyor, böylece başka tarafa bakamıyorum. "Seni kim küçük düşürdü?"

İçim daralıyor ve ağlamak istiyorum. Olanlar, insanların söylediği korkunç şeyler ya da kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtıp kaçtığım için değil. Hayır, bana bakışı yüzünden - sanki bir saniye daha böyle hissetmeyeceğim anlamına gelse beni inciten kişiyi yok edecekmiş gibi

-İçimi acıtıyor.

Bu çok aptalca. Onu istememeliyim. Asher Whitlock'un biri beni incittiği için kızgın görünmesi umurumda olmamalı. Bunların hiçbir önemi yok çünkü biz asla olmayacağız.

Yapamayız.

Yeterince iyi değilim ve o da bunu anlayacaktır.

"Önemli değil," diyorum yüzümü çekerek.

"Benim için önemli."

Oh, lanet olsun. Neden böyle şeyler söylüyor? Tüm bu hata olayının ve yapamayız bahanesinin ortadan kalktığını bilmiyor mu?

"Lütfen yapma..." "Neyi

yapmayayım?"

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. "Umurumda değil. Bana bunu sorma. Beni parlak zırhlı bir şövalye gibi korumak isteme. Senden hoşlanmamak için gerçekten çok çabalarken bu kadar mükemmel olma ki öpmeyeyim-"

"Pekâlâ, Olivia harikaydı!" Daniel kabinden çıkarken şöyle diyor.

Olivia aceleyle dışarı çıkarken ayağa kalkıp yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Acıdı mı?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor.

Güzel. En azından birimizin bu randevudan acı çekmeden çıkmasına sevindim.

on üç

OceanofPDF.com

PHOEBE

“A Birkaç hafta sonra dans yarışmasına yardım edecek misin?”

"Evet, baba."

"Çünkü bu önemli. Run to Me için para toplanmasına yardım etmeliyiz. Polis departmanı sponsor oluyor," diyor kahvesini karıştırırken.

"Artık bu yok." Öne uzanıp elinden alıyorum. "Bugün altı bardak içtin, suya ihtiyacın var."

"Kahve nereden geliyor sanıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve ona buzdolabından yeşil bir smoothie getiriyorum. "Su ya da bu."

"Bu saçmalık da ne?" Arkasındaki malzemeleri okuyor. "Ispanak mı? Ispanak mı içmemi istiyorsun?"

"Bütün gün yediğin ve içtiğin çöplerden daha iyi. Çok güzel, söz veriyorum tadı ıspanak gibi değil. Sadece iç."

Üstünü açıyor, kokluyor ve dramatik bir şekilde nefes veriyor.

"Aman Tanrım, baba! Biber gazı yemişsin, gaz yemişsin ve kim bilir daha neler yaşamışsın ve sağlıklı bir şey içmekle alay mı ediyorsun? Lütfen, benim için iç."

Bu onu yakaladı. Bir yudum alır ve mırıldanır, "Kızlar ve suçlulukları."

"Evet, çünkü sen vermiyorsun. Senin için tekrar dans ediyorum."

"Gençsiniz ve her yıl kazanıyorsunuz. Ayrıca hem polis departmanına hem de Addison'a yardımcı oluyor."

Bu yıl bunu yapmayı kabul etmemin tek nedeni bu. Run to Me pek çok harika şey yapıyor, bu yüzden Addison'a yirmi dört saatimi biriyle dans ederek geçirerek yardım edebileceğim, ederim.

Elbette, her yıl kazanıyorum.

Elbette, bu yarışma söz konusu olduğunda bir tür belalıyım ve geçen yıl beni sabote etmeye çalıştığı için Connor Arrowood ile aramızda bir savaş olsa da, bu madalyamı kaybedeceğim anlamına gelmiyor.

Sadece bir ortak bulmam gerek.

"Bir kez daha kraliçe olarak taçlandırıldığım için mutluyum."

"Bir kruvazörün hurda metalinden yapılmış dört dolarlık bir madalya."

"Fark etmez, sadece kazananlar için."

Babam dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Bazı günler annene çok benziyorsun." "Onu çok sevdiğin için bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyleydi, sadece onun gibi olma ve küçük bir kasaba adamına aşık olma. Senin bu kasabadan daha büyük hayallerin var, evlat."

Bunu yapmamak için elimden geleni yapıyorum ama bunu kendime saklıyorum. "Burada kalmayı planlamıyorum."

"Güzel, ama belki de kimseyle çıkma çünkü kimse senin için yeterince iyi değil."

O konuda çok yanılıyor. Berbat durumda olan ve kimsenin yanına yaklaşmasına izin verilmemesi gereken benim, ama babam benim hatalarımı asla görmüyor. Ağzını açtığında, onun yerine ben bitiriyorum. "Özellikle de bir polis. Biliyorum. Bir polis ve gerçekten iyi bir adam olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet, işte bu yüzden annenin yerleşirken yaptığı hatayı senin de yapmanı engellemek istiyorum."

Annem hiçbir zaman yerleşmiş gibi hissetmedi, ama onun böyle düşünmesi çok hoş.

"Tamam, söz veriyorum. Şimdi odama gidiyorum ve orada sabahlamayı planlıyorum." Babam şakağımdan öpüyor. "Sen iyi bir kızsın, Birdie."

Ben bir şeyim. Odama gidiyorum, rahat spor sütyenimi ve şortumu giyiyorum, yatağa giriyorum ve *Friends*'i açıyorum. Bir bölüm sonra kapı çalıyor ve babam bana bağıyor. "Phoebe, seni görmek isteyen biri var."

İçimi çekiyorum, eşofmanımı giyiyorum ve bu gizemli misafirin kim olabileceğini görmek için dışarı çıkıyorum. Olivia Rowan'la kampta olduğundan ve önümüzdeki iki gün izinli olduğumdan, kim olabileceği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok.

Ön kapıya geldiğimde gözlerim kocaman açılıyor çünkü mezun olduğumuz günden beri görmediğim lise arkadaşım Melinda orada duruyor.

"Melinda, merhaba."

"Hey, Phoebe! Evde olduğunu duydum ve uğramak istedim."

Melinda bir arkadaştı ama gerçek bir arkadaş değildi. Bana karşı her zaman iyiydi, ama onda her zaman geri çekilmeme neden olan bir his vardı. Sanırım bu onun aynı anda birden fazla arkadaşına sahip olamamasıyla ilgiliydi ve birinden diğerine geçtiğinde bunu dostça yapmıyordu. İzlemesi rahatsız ediciydi.

"Gerçekten uzun zaman oldu. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Yaklaşık bir ay önce Sugarloaf'a geri taşındım. Eski kocam daireyi aldı ve ben de buraya geri gönderildim."

"Evlendiğini bilmiyordum." Çünkü gerçekten umurumda değildi.

"Gerçekten mi? Buralarda büyük bir olaydı, ama sanırım biz mezun olduktan hemen sonra ayrıldınız. Her neyse, Shane ile üniversitenin ilk yılında tanıştım ve o yıl evlendik. Tam bir kasırgaydı. Ailesi Temple İnşaat'ın sahibi, onları tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Temple İnşaat'ın sahiplerini herkes tanıyor ama oğullarıyla evlenmiş olması pek de umurumda değil. "Kocanızla işler yolunda gitmediği için üzgünüm."

"Sorun değil. Bazen böyle olması gerekmez. Neyse ki anlaşılmam çok cömertti. Her neyse, uğradım çünkü liseden birkaç kız bu gece Peakness'e gidiyor ve senin de gitmek isteyip istemediğini görmek istedim."

"Oh, bilmiyorum ..."

Gerçekten canım istemiyor. Akılsızca televizyon izleyerek ve hayatımın şu anki durumu hakkında düşünmeyerek dolu dolu bir gece geçirdim.

"Hadi, eski günlerin hatırına."

Kendime bakıyorum ve iç çekiyorum. "Gerçekten dışarı çıkacak durumda değilim."

"Harika görünüyorsun, eve gidip üstümü değiştirebilir ve seni bir saat içinde alabilirim. Ne dersin? Arayı kapatmayı çok isteriz ve kim bilir belki biriyle tanışırsın."

"Sugarloaf'ta mı?" Meydan okuyorum. Bu kasabada çıkabileceğim sadece iki erkek var. Biri patronum, diğeri de onun kardeşi ve ikisi de yasak bölge.

"Asla bilemezsin."

Babam oturma odasına giriyor, konuşmaları duyduğu belli. "Gitmelisin. Durmadan çalışıyorsun. Biraz eğlenmek için dışarı çıkmak iyi olur."

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Elbette, gideceğim. Bir saat içinde hazır olurum."

Hayatımın en kapsamlı moral konuşmasından sonra duş aldım, saçımı ve makyajımı yaptım ve bulabildiğim en güzel kıyafeti buldum.

Bu pantolon kışımı muhteşem gösteriyor ve üstümün derin v kesimi arkadan çapraz. Eğer bu insanlarla dışarı çıkacaksam, bunu yaparken iyi görünmeliyim. Ayrıca, Emmeline bana D vitamini eksikliğim olduğuna dair bir şeyler söyledi, hem de hap şeklinde değil. En iyisi oraya gidip numara yapayım da geri çekilsin.

"İçeri girmeye hazır mısınız?" Peakness'e yanaştığımızda

Melinda soruyor. "Her zamanki gibi hazırım."

"Ve DD olmaktan memnun olduğuna emin misin?"

"Tamamen iyi." Kötü karar verme becerilerime alkolü karıştırmaya gerçekten ihtiyacım yok.

İçeride müzik yüksek sesle çalıyor, bar ürkütücü bir şekilde benim yanlış yönlendirilmiş gençliğim gibi kokuyor ve en sevdiğim barmen içki dağıtıyor.

Gülümsüyorum ve ona doğru gidiyorum. "Carmen!"

"Vay canına! Merhaba seksi şey!" Barın üzerine çıktığı, ben de yanağımı öpebilmesi için aynısını yaptım. "Vay canına."

Yavaş bir dönüş yaparken gülüyorum. "Teşekkür ederim. Gencim ve biraz eğlenmeye hazırım."

Melinda'ya bakıyor. "Ve yeni arkadaşlarla mı?"

"O kadar ileri gitmezdim ama bu kasabada çok az şey var ve ben sıkıldım."

"Güzel. Tüm zamanını çamura batmış bir polise dadılık yaparak geçirmek yerine biraz eğlenmelisin."

Dudaklarımı gülümsemek için yukarı itiyorum. Asher'sız gecem buraya kadarmış. "Bu gece iyi vakit geçirmekle ilgili. Hiç umut var mı?"

Tarayarak soruyorum

Barda.

Carmen başını sondaki bir adama doğru eğiyor. "İyi bir adam. Matt ya da Mike, hatırlayamıyorum, her Cuma gelir, çok fazla içmez ve inşaatta falan çalışır. Fazla konuşkan değil, birayla yetiniyor ve genelde yalnız gidiyor."

"Tipik olarak mı?"

Sırıtıyor. "Şey, engereklerden biri onu ikna etmeye çalışmadığında. Onlarla hiç takıldığından ya da öyle görünmek için onu takip ettiklerinden pek emin değilim."

Çenem ellerimde, bara yaslanıyorum. "Bana daha fazlasını anlat. Engerekler kim?"

Carmen gülüyor. "Melinda ve arkadaş grubu. Sanırım buna bu gece sen de dahilsin."

Ayağa kalktım, karışık duygular içindeydim. "Yılan korkutucu ve zehirlidir." "Evet, anladığım kadarıyla sen de sinsi sinsi dolaşıyorsun?"

Bir kez başımı salladım. "Bu gece ben varım."

Arayısta olmanın komik yanı, aranacak adaylar olması gerektiğidir. Şu anda buradaki tek erkek Matt ya da Mike ya da adı her neyse, onlardan birine dokunmadığı sürece işe yarayabilir. Seksi ve çekici olma zamanı.

Her neye benziyorsa.

"Merhaba," diyorum onun sandalyesinin yanında durduğumda.

Matt-Mike beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra çenesini kaldırdı. "Hey." Tamam, bu harika gidiyor. "Bu koltuk dolu mu?"

"Hayır."

Sandalyenin etrafında dolanıyorum ve oturuyorum. Şimdi ne halt edeceğim? Ben gelmiş geçmiş en kötü engerek yılanıyım. "Ee, Sugarloaftan mısın?"

Oh, Phoebe, bu işte hiç iyi değilsin.

"Hayır. Burada bir çiftlikte çalışıyorum ama birkaç kasaba ötede yaşıyorum."

Bu en azından tam bir cümleydi, yani ilerleme kaydediyoruz. "Hangi çiftlik?"

"Arrowood."

"Onları iyi tanıyorum. Bütün kasaba tanıyor. Ben Phoebe." Elimi Mike-Matt'a uzatıyorum - yoksa Matt-Mike miydi?

"Ben Micah."

Carmen bu isimde yanılmıştı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı." Elimi Carmen'e doğru kaldırdı. "Size ne getireyim?" "Çek."

Ölebilirim. Şu anda. Yere düşüp ölebilirim çünkü iki saniye sonra kapatıldım. En seksi kıyafetimle, göğüslerim resmen sergileniyor.

Kadın yürüyüp gitti ve Micah ayağa kalktı. "Bak, seninle tanışmak harikaydı ama babanın kim olduğunu biliyorum ve şefe bulaşmamın imkanı yok."

"On altı yaşında değilim," diyorum, artık şirin olmaya çalışmıyorum. "Babam benim flört hayatımı izlemiyor ki."

"Sen böyle düşünüyorsun, tatlım."

"Tatlım" deyişi tüylerimi diken diken ediyor. Isıtıcı ya da sevimli değil. Küçümseyici ve sesi çok yüksek. O alçak çakıllı ses değil.

Hayır.

Hayır, bu Micah'nın sesi ve kullandığı kelime, ses tonu ve belki de perdesi dışında hiçbir sorunu yok. Ama hepsi bu.

Fırçalanmak istemediğim için ayağa kalktım ve etrafta dolaşmaya başladım. "Seninle konuşmak harikaydı. Arkadaşlarımın yanına dönmeliyim."

O daha bir şey söyleyemeden dönüp Melinda ve birlikte tezahürat yaptığım diğer iki kızın yanına gidiyorum. "Ahhh!" Ben yürürken Rebecca bağırıyor. "Bu sensin! Çok seksi görünüyorsun. Gördüğüm kadarıyla birkaç erkeği tavlamaya çalışıyorsun."

"Hayır, sadece güzel hissetmeye ihtiyacım vardı," diyorum ve onu kucaklıyorum. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler, evlilik bana uyar."

"Ve ben!" Tara inanılmaz büyüklükteki taşını yüzüme doğru iterken "Ve ben!" diyor. Bütün bu kızların evlenmeyle ne ilgisi var?

Ayrıca, biri hariç hepsinin evde kocası varken nasıl engerek oluyorlar? Oh, başım ağrıyor.

"Vay canına, hepinize tebrikler! Görünüşe göre çok fazla düğün kaçırmışım."

Tara beni yanındaki sandalyeye çekti. "Bize her şeyi anlat. Neden döndün? Asher Whitlock ile çalışmak nasıl? O çok seksi. Buradaki her kız ona abayı yakmış durumda."

"Eminim hepinizin kocası buna bayılıyordur," diye şaka yapıyorum, ama gerçekten değil.

Bir kez daha o kıskançlık ipi boğazıma dolanmaya başlıyor.

"Ah, lütfen," diyor Melinda gülerek. "Tara'nın kocası bir müteahhit ve hiç ortalıkta görünmüyor. Tara'nın ağzı sıkı olduğu sürece ne yaptığı umurunda bile değil."

"Melinda!" diye tıslıyor.

"Becca farklı bir hikaye. Kocasını aşırı kıskanç, bu yüzden çok fazla flört ediyor. Ona ne kadar şanslı olduğunu hatırlatmaktan hoşlanıyor," diye bitiriyor Melinda.

En azından Becca söylediklerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Bizim için çalışıyor."

"O zaman bu harika." Hiçbirini yargılayacak yerim yok. "Hepiniz mutlu olduğunuz sürece."

Tara ellerimi ellerinin arasına aldı. "Yaklaşık bir saat içinde burası tıklım tıklım dolacak. Çiftlik sahiplerinin hepsinin temizlenmesi gerekiyor, sonra da aşağı inip uzun bir kadın içkisine ihtiyaç duyacaklar."

"Sabırsızlanıyorum."

Sonraki bir saati sohbet ederek geçirdik. Odyolog olmak için yaptığım kariyer seçiminden dolayı hem heyecanlı hem de şaşkın görünüyorlar. Melinda aslında en destekleyici olanı çünkü yeğeni de işitme güçlüğü çekiyor ve bana milyonlarca soru soruyor.

Biz konuşurken, mezelerimizi yerken ve onlar da içkilerini yudumlarken bar epeyce doluyor. Kesinlikle kızlardan daha çok erkek var, bu da benim için mükemmel.

"Pekala, gösteri zamanı."

"Gösteri zamanı mı?" Melinda ve Tara ayağa kalkarken soruyorum. "Bedava içki alma zamanı."

Diyet kolamı kaldırıp omuz silkiyorum. "Böyle iyiyim."

Şimdi neden benim şoför olmamı istediklerini anlıyorum, bir sistemleri var. Ayık olan olmak beni rahatsız ettiğinden değil. Büyükbabam azılı bir alkolikti, bu yüzden mümkün olduğunca içki içmekten kaçınma eğilimindeyim.

Melinda ve Tara bara gidiyor, Becca ve beni masada bırakıyorlar. "Sen gitmiyor musun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Aslında eve gitmeyi düşünüyorum. Bir araç bulacağım."

"Tamam," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Seni götürebilirim."

"Gerek yok. Sabah bir toplantım var ve bir araç bulabilirim. Kızlara onları yarın arayacağımı söylediğimi iletir misin?"

"Tabii..."

Beni yalnız bırakıp kaçtı. Buraya flört etmeye, genç ve aptal olmaya geldim, ben de öyle yapabilirim.

Ben daha ayağa kalkamadan yanımdaki sandalye kayarak masadan uzaklaşıyor. "Koltuk dolu mu?"

Başımı kaldırdığımda uzun boylu, otuz yaşlarında, koyu kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü bir adam görüyorum. Potansiyel, gözler meh olsa da.

Ben gerçekten maviyi tercih ederim.

Hayır, sevmiyorum. Jonathan'ın kahverengi gözleri vardı ve ben onları çok severdim. Onu düşünmek istediğimden de değil.

Ugh. Odaklan, adamım. Taze yem.

Koltuğumda arkama yaslanıp varlıklarımı daha iyi görmesine izin veriyorum. "Hayır, elbette."

"Teşekkürler. Seni daha önce burada görmemiştim, şehirde yeni misin?" Gülümsememi bastırıyorum. "Öyle de denebilir."

"Yapabilir miyim?"

"Bir süre burada yaşadım ve yeni döndüm."

"Ahhh," dedi adam. "Sen Sugarloaf'un müsrif çocuklarından birisin."

"Bu muhtemelen duyduğum en iyi tanımlama."

"İsim?" diye soruyor, kolunu masaya yaslayıp bana biraz daha yaklaşıyor.

"Phoebe. Sen mi?"

"John."

Hayır. Çok yakın. Ona dokunmayacağım bile. Ona gülümsedim. "Seninle konuşmak harikaydı John, ama arkadaşım bana el sallıyor."

Etrafına bakınıyor, hayali arkadaşımı görmeye çalışıyor ama ben çoktan uzaklaşmışım. Bara gidip diyet kolamı dolduruyorum ve Carmen gülüyor. "Ondan uzak dur. O bir çapkın ve her hafta sonu başka bir kızla çıkıyor."

"Bu umurumda değil. Buraya gelmemi sağlayan şey onun adıydı." "Adı mı?" diye soruyor, arkasındaki soğutucudan bira alırken.

"Uzun hikaye."

"Bayana bir içki ısmarlayayım," diyor sağımdan gelen yeni bir adam.

Son adamdan biraz daha kısa, ama gözleri çok güzel mavi, su rengi değil, daha çok kot rengi.

"Teşekkür ederim. Ben Phoebe."

Bardağımla birasıyla tokuşturuyor. "Leo. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" "Bu gece DD benim, ama teklifin için minnettarım."

"Ahhh bu berbat." Birasının kalanını yudumluyor ve ben de ona bakıyorum. Gerçekten iyi görünüyor - seksi değil ama yapılabilir ve iyi birine benziyor.

"Ee, Leo, ne iş yapıyorsun?"

"Şunu ve bunu."

"Vay canına, kulağa gizemli geliyor." İğneleme damlıyor, bu yüzden bir gülümseme ekliyorum.

Gülüyor, sesi derin ve biraz garip. "Şu anda bir arkadaşım için çalışıyorum, adı Rowan."

Tabii ki öyle.

Bu gece Whitlock yolunda ilerlemeye devam ediyor.

Kapalı.

"Rowan harika bir adam," diyerek ayağa kalkmaya başlıyorum ve Leo da beni takip ediyor.

"Gidiyor musun?"

"Biliyor musun, ben sadece-" diye söze başlıyorum, ama büyük bir gürültüyle iki adamın birbirlerine girdiği yere doğru dönüyorum. Bar taburesinin devrildiğini duymuş olmalıyım.

Dövüşçülerden biri Austin Arrowood ve onun aptal durumuna düşmesine ve bu yüzden gazetelere çıkmasına izin vermeyeceğim.

"Affedersiniz," diyorum hızla ve onlara doğru yürümeye başlıyorum. Üç santimlik topuklu ayakkabılarım birden o kadar da iyi bir fikir gibi gelmemeye başladı ama işte buradayız. Yaklaşıyorum ve kolumu aralarına sokuyorum. "Merhaba tatlım, işte buradasın," diyorum Austin'e, elim göğsünde.

"Phoebe?" Gözleri irileşiyor ve sonra bakışları tekrar önündeki iri yarı adama dönüyor. "Geri çekil."

"İsterdim ama her yerde seni arıyordum aşkım. Neden şimdi gitmiyoruz? Yoruldum ve gitmek istiyorum."

"Seni koruması için kız arkadaşına mı ihtiyacın var, Arrowood?" diye alay ediyor iri yarı - yani iri yarı - adam.

Bu çok kötü olacak.

"Haftanın herhangi bir günü kışını tekmeleyeceğim." Oh, Austin, kesinlikle yapmayacaksın, ama bu şirin bir düşünce.

Canavarla yüzleşmek için dönüyorum, sırtım Austin'in göğsüne dayalı. "Neden sana bir içki almıyorum, sen de eğlenceli gecene geri dönebilirsin."

"Çekil yolumdan, sürtük."

"Bu çok kabaydı," diyorum içimden ve babamın bu gibi durumlarda ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum: gülümse ve yoldan çekil.

Ne yazık ki hiç dinleyen biri olmadım.

Austin'e dönüyorum, iki elimi göğsüne koyuyorum ve onu geri itiyorum. Ama o hareket etmiyor. "Hadi gidelim. Bir bar kavgasına giremezsin."

Beni yana çekmeye çalışıyor ama ben ona yaslanıyorum, böylece yapamıyor. "Çekil, Phoebe."

"Sen git. Hadi, gidelim."

"Evet, kız arkadaşınla git, topu bulamadığına göre belki ona vurabilirsin."

Tanrım, bu adam tam bir pislik.

Adam beni arkamdan yakalıyor ve bu sefer beni yana doğru hareket ettirirken hiçbir şeye tutunamıyorum. Austin adamı yere seriyor ve ben çılgık atıyorum çünkü adam beni yana fırlattığında ayağımı kaybediyorum, bileğimi burkuyorum ve düşüyorum. Barın kaba zeminine düştüm, bileğim zonkluyordu ve daha önce

Herkes kıpırdayabilirken tepemden derin bir ses ve tam yüzümün yanında parlak siyah ayakkabılar geliyor.

"Geri çekilin, yoksa hepiniz bir kruvazörün arkasına binersiniz."

Harika. Asher burada.

OceanofPDF.com

on dort

OceanofPDF.com

ASHER

“A Bar kavgası mı? Lanet olası bir bar kavgasının ortasında mı kaldın?”

Kalkmasına yardım etmeye çalışarak sordum.

Ayağa kalktığında ne giydiğini gördüm ve hatamı anladım. Onu yerde bırakmalıydım. Onu tepeden tırnağa tarıyorum, mükemmel tenini, göğüslerinin kumaşa bastırışını ve omuzlarıma batmasını istediğim ayakkabılarını inceliyorum.

Aman Tanrım.

"Şey, eğer ... alsaydım kavga olmazdı." Sandalyeye doğru adım atıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ah!"

"Efendim, ikisini de içeri almak ister misiniz?" Şerif Yardımcısı McNair, birçok kez karakola götürmek zorunda kaldığım Austin Arrowood ve Brit Murphy'nin arasında dururken soruyor.

Phoebe nefesini içine çekerek bir adım daha atıyor. Önce bununla sonra da onunla ilgilenmeliyim.

"Otur," diye talimat verdim ve sonra McNair'e döndüm. "Murphy'yi oraya götür ve ifadesini al."

Austin ellerini kaldırdı. "Ben başlatmadım."

"Bunu ben istemedim. Ne oldu?"

Brit'in onunla nasıl alay ettiğini ve arkadaşlarının önünde nasıl bir korkak gibi görünemeyeceğini anlatıyor.

"Phoebe nerede devreye giriyor?"

Austin iç çekiyor. "Aramıza girip benim kızımış gibi davranarak ayırmaya çalıştı. Elleri göğsümdeydi, bırakmamı sağlamaya çalışıyordu ama sonra Brit onu yakaladı."

Gözlerim kıpkırmızı oldu. Birincisi, testosteronla beslenen iki salağın arasına girmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü. İkincisi, o et kafalı ona el kaldıracak kadar taşaklı mıydı?

"Yumruk atan sen olduğun için Brit'in suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğini öğrenmek için McNair ile görüşmem gerekiyor."

Austin yere bakar. "Çok sinirlendim." "O duyguyu bilirim," diyorum nefesimin altında.

Brit suçlamada bulunmak istemiyor, tüy kadar bir şey olduğunu söyledi. Yemin ederim bu adam sadece insanları kızdırmayı seviyor.

"İkiniz de evinize gidin," diyorum, lanet olası zamanımın boşa harcanmasına sinirlenerek. "Başka bir sorun duyarsam, kimin suç duyurusunda bulunmak istediği önemli olmayacak, ikinizi de hapse atacağım ve sonuçlarına katlanacaksınız."

Şimdi ikinci sorunumu halledelim.

Phoebe bacağını tezgâha dayamış barda oturuyor ve McNair de orada, ayak bileğine buz tutuyor.

Bir kez daha, başka bir adamın ona dokunmasına karşı öfke duyuyorum. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum. Hatırlıyorum, kızımın dadısını arzuluyorum. Bu gece her şey yüz kat daha kötü oldu.

Onu evimin etrafında görmek zor, ama bu kontrollü bir ortam. Onu uzun bacaklarına ve göğsünün her iniş çıkışına yapışan kumaşa bakan diğer erkeklerin yanında görmek zorunda kalmak çileden çıkarıcı. Üstündeki dekolte beni daha fazlasını görmek için çaresiz bırakacak kadar mükemmel bir teni ortaya çıkarıyor. Tanrım, bu bir erkeği dizlerinin üstüne çöktürmeye yeter.

Burada parlıyor.

Burada olabilecek her şeyi arzuluyor ve vaat ediyor ve ben onu bu insanların yakınında istemiyorum.

Duracak kadar aklım başıma gelmeden yanına gidiyorum. "Bir şey olmaz. Şişlik kötü değil, sadece buz koy."

"Teşekkür ederim, bundan önce acil tıp teknisyeni olduğunu bilmiyordum."

McNair gülümsüyor ve başparmağını kızın ayak bileğine sürüyor. "Öyleydin. Burkulmalardan payıma düşeni gördüm ve bu çok kötü olmamalı."

Sıcak gözleri onun üzerinde ve beni hizada tutan çok ince ipin gerildiğini hissediyorum. "Bu kadar yeter, McNair."

Çocuk bana bakıyor, bakışlarında şaşkınlık var. "Efendim?"

Harika, şimdi de çaylağa havlıyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim. Bir çağrı gelirse diye neden yola geri dönmüyorsun?"

Phoebe bana bakıyor ve sonra McNair'e usulca gülümsüyor. "Teşekkürler Joey. Buraya gelip yardım ederek gerçek bir kahramanlık yaptın."

"Elbette, Phoeb. Sadece seni kontrol etmek istedim."

Phoeb mi? Artık herkes ona böyle mi sesleniyor? "Sen de işini yaptın, şimdi devriyeye geri dön," diye çıkışıyorum, hıyar gibi davrandığımı umursamadan.

O gider gitmez, Phoebe ellerinin üzerine yaslanıyor. "Joey'nin kafasını koparmaya çalışmanızın özel bir nedeni var mı?"

"Bir kavgayı durdurmaya çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmeniz özel bir nedeni var mı?"

Omuz silkıyor. "Durumu yatıştırmaya çalışıyordum."

"Polisler bunun için var."

"Ben aslında bir polisim," diyor, kendini dik tutmaya çalışarak ve buzu bileğine geri yerleştirerek.

Kaşlarını indirdim ve detay vermeyince "Pardon, ne?" diye sordum.

"Ben vekaleten polis gibiyim. Tüm hikayeleri duydum, tüm ipuçlarını aldım ve babamın işleri nasıl yaptığını günlerce dinledim. Bu yüzden ben de aynısını yapıyorum."

"Vekil polis mi? Sen deli misin?"

Phoebe başını sallar. "Dinle, Austin'in başı belaya girecekti, çocukken iyi bir arkadaşımızdı, bu yüzden bir adamın onun kariyerini mahvetmesine izin veremezdim."

Şakağımı ovuyorum, pişman olacağım bir şey söylemeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim. Yani buraya tek başına geldin, kavgadan önce ne yapıyorsan onu yaptın ve sonra kendini tehlikeli bir duruma soktun. Gerçekten akıllıca, Phoebe."

Bir kahkaha atıyor. "Yalnız değilim. Arkadaşlarımla geldim." Etrafına bakıyor, her şey normale dönmüş kalabalığı tarıyor. Hâlâ ona yakın olan, ona dokunan ya da onunla flört etmeye çalışan erkekleri düşünerek öfkeleniyorum. Sonra da onun incinmesiyle ilgili hayal kırıklığımdan kurtulamıyorum. Homurdanması beni konuşmaya geri döndürüyor. "Gerçek dışı. Ben DD'yim ve onlar beni terk etti."

"Kim?"

"Birlikte dışarı çıkmak bile istemediğim insanlar."

"Peki, eve nasıl döneceksin?"

"Ben yürüyeceğim."

Phoebe bardan aşağı atlar ve sonra yüzünü buruşturur. İşte bu kadar.

Onu kollarıma alıyorum ve gözleri açılıyor. "Beni yere bırak!"

"Yürüyemezsin, seni eve götüreceğim." Carmen'e dönüyorum. "Başka bir sorun olursa bizi arayın."

Carmen'in kaşları kalkıyor. "Elbette, Asher." Sonra Phoebe'ye döner. "Buraya seni eve götürecek bir adam aramaya geldin. Sanırım bunu elde ettin, ama planladığın şekilde değil."

Phoebe inliyor. "Kapa çeneni." Onu bardan çıkarırken, birkaç kişi alkışlıyor ve o da topuklarını havaya kaldırıyor. "Ve işte böyle yaparsın!"

Yemin ederim bu kadın beni içkiye sürükleyecek.

Kıpırdanmaya başladığında kapıdan iki adım uzaklaşmamıştık. "Demek istediğini anladım, indir beni."

"Hayır."

"Hayır mı?"

İstemiyorum. Onu bu şekilde tutmak çok iyi hissettiriyor ve ben reddediyorum. "Yürüyemiyorsun, bileğini incittin ve seni bırakacak biri yok."

"Topallayabilirim."

"Arabaya bineceksin ve benimle kavga etmeyi bırakacaksın."

"Sürünmeyi tercih ederim!"

Onu dört ayak üzerinde görmekten daha çok istediğim bir şey yok ama bahsettiği şey kesinlikle bu değil. "Bugün olmaz, tatlım."

İç çekiyor. "Saçmalıyorsun." "Bence

bu kelime şövalyece." "Oh, bu çok

zengin." Alay ediyor.

Kruvazör sadece birkaç adım ötede, bu yüzden son birkaç adımdan yararlanarak yavaşlıyorum. "Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum. Bir adam geliyor ve yaralandıktan sonra seni dışarı taşıyor."

"Evet, bu sadece o adam gerçekten müsaitse işe yarar."

Ben . . . değilim. Ben değilim.

"Anlıyorum." Arabanın kapısına ulaştık ve onu dikkatlice yere bıraktım.

"Atla."

İnliyor. "Harika, şimdi de polis arabasının arkasına biniyorum. Evde kalmalıydım."

"Neden yapmadın?"

"Melinda."

Derin bir kahkaha attım. "Melinda eski sevgilisini sisteminden atmak için elinden geleni yapıyor."

Phoebe'nin bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "Bu konuda pek utangaç sayılmaz."

Dudakları büzüldü. "Onun fetihlerinden biri oldun mu?"

Sesindeki gerginlik içimde bir zevk dalgasına neden oluyor. "Öyle olsaydım seni rahatsız eder miydi?"

"Hayır." Çok hızlı cevap veriyor.

"Bence öyle," diye meydan okuyorum.

Burada duruyoruz; o kapıya sırtını dayamış, ben ona çok yakınım ve daha da yaklaşarak tenine sinen narenciye ve şeker kokusunu içime çekiyorum. "Olmaz. Sen ve ben olamayız, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum."

Ve biliyorum, bu yüzden geri çekiliyorum. "Atla."

O arkaya tırmanıyor, ben de kendimi zihinsel olarak yolculuğa hazırlıyorum. "Bileğin nasıl?"

"Bir şeyim yok. Sadece burktum, o yüzden muhtemelen yarın tamamen normal olacağım."

Yaralanmasından nefret ediyorum. Araya girmesine izin verdiği için Austin'i ve onu gerçekten incittiği için Brit'i dövebilirim.

"Seni evime geri götüreceğim," dedim. "Ne?"

Neden?"

"Babana seni neden yaralı halde bir polis arabasına bıraktığımı açıklamak ister misin? Hayır."

"Bana bunu sordunuz ve benim için cevapladınız, bunun için teşekkürler."

"Bir şey değil." Bir an duraksıyorum, sonra "Ayrıca orada olursan başın belaya girmez" diyorum. *Çünkü orada olmanı istiyorum.*

"Şüpheli."

Arabayı sessizce sürüyoruz, çünkü ağzımdan başka hangi saçmalıkların çıkacağından emin değilim. Eve gidememesi için iyi bir sebep yok. O yetişkin bir kadın ve kendi başının çaresine bakabilir. Sadece onu evimde istiyorum. Onu yakınımda istiyorum ve başka bir adamla değil.

Birkaç dakika sonra Phoebe sessiz kalamaz. "Peki, Melinda'yla yattın mı?"

Sırıyorum. Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum. "Hayır." "Güzel."

"Nedenmiş o?"

Ana caddeye dönüp uzun yoldan eve dönüyorum. "Çünkü onun senden faydalandığını görmekten nefret ediyorum."

"Onu çekici bulmuyorum."

"Doğru. Yani, on dört yaş falan daha genç."

O da öyle, ama ben onun için yanıyorum. Buna cevap vermedim ve sonra sokağıma döndüm.

Park ettim, kapısını açtım ve onu bana ters ters bakarken buldum. "Eve gidebilirdim."

"Seni buraya ben getirdim. Boynumu tut."

Öyle yapıyor ve ben de onu arabadan çıkarıp kapıya kadar taşıyorum. Kapıyı açtıktan sonra onu odasına götürüp yatağa yatırdım. "Şimdi ne olacak?"

"Burada kal."

Mutfağa gidip bir torbaya buz dolduruyorum ve bir havlu alıyorum. Phoebe'nin odasına döndüğümde, bacakları önünde uzanmış ve kollarını kavuşturmuş, o mükemmel göğüslerini şişiriyordu.

Yerden bir yastık alıp bacağını kaldırıyorum ve bileğini üzerine koyuyorum. Buzunu yerleştirdikten sonra ona iki Tylenol veriyorum. Onları içiyor, hala bana kaşlarını çatıyor.

"Beni eve götür, Asher."

"Hayır."

Onu buraya götürmeyi tercih ederim. Ayağa kalkıyor, ilk kez bakışlarını yumuşatıyor. Aramızda bir gerginlik var, birbirimizin alanında geçirdiğimiz süre uzadıkça daha da artıyor ve bunun için ondan nefret ediyorum. Onu durduracak kadar güçlü olmadığım için kendimden nefret ediyorum.

"Bu iyi bir fikir değil. Beni eve götür, lütfen."

"Yirmi dakika içinde çıkıyorum. Sen burada kal, bileğine buz koy ve beladan uzak durmaya çalış. Döndüğümde bu işi halledeceğiz."

Yol boyunca kendime küfrederek oradan ayrıldım ve sırf evimde bıraktığım karmaşadan kaçınmak için çifte çekmeyi düşündüm.

Olivia gitti. Phoebe orada. Ve ben onu istiyorum, sonuçlarını siktir et.

on beş

OceanofPDF.com

PHOEBE

U O adam!

O gülünç, sinir bozucu, zorba adam beni buraya getirdi. Çünkü yürüyemiyordum ve beni terk etti. Önce kara kara düşündüm ama sonra kızdım. Şimdi mi? Şimdi, öfkeliyim. Buraya geldiğinde onu öldüreceğim.

Eğer oturma odasına gidebilirim.

Hiçbir zaman şu anda olduğu kadar uzun görünmeyen koridorda zıplayarak ilerliyorum. Oraya varacağım ve o içeri girip beni kalmamı emrettiği yerde *bulmayana* kadar kendini beğenmiş bir şekilde oturacağım.

Emredildi. Sanki çocukmuşum gibi.

Ben çocuk değilim ve istediğim yere giderim, çok teşekkür ederim.

Eğer arabam, aracım ya da Uber burada gerçekten var olsaydı yapardım.

Pencereden farların parladığını görüyorum ve kalbim hızlanıyor.

Zamanım kalmadı.

Daha hızlı zıplıyorum, kötü ayak bileğime biraz ağırlık veriyorum, eskisi kadar acımadığını fark ediyorum. Kazanmalıyım.

Lanet olsun ona ve bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanmasına.

Köşeyi döner dönmez kapı açılıyor ve Asher'a bakarken göğsüm kabarıyor.

Pişman, kızgın ve arsız bir arzuyla dolu görünüyor ve eminim o da benim gözlerimde aynı şeyi görüyor.

Çantası yere düşüyor ve iki kalp atışı içinde önümde bitiveriyor. Tek kelime etmiyor ve etmesine de gerek yok çünkü ikimizin de söylemesi gereken bir şey yok, bu onun ötesinde.

Ağzım bir şey söylemek için açılıyor -ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok- ve sonra dudakları dudaklarımın üzerinde, ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Güçlü kollar beni tutuyor

ve dili benimkine srtnrken omuzlarına yapışıyor. Bu gece bunu durduracak hiçbir şey yok ve içimde bana bunu yapmamamı söyleyen alarmdan başka hiçbir alarm çalmayacak.

Bana bir çizgiyi daha bulanıklaştırmamamı, yapmamam gereken bir erkeği isteyerek bir hata daha yapmamamı söylüyor ve ben kabul etmeyi reddettiğim duygularımı erteliyorum.

Eli sırtımdan aşağı iniyor, kıcıımı kavırıyor ve vcutlarımızı birbirine yapıştırıyor.

"Kahretsin, Phoebe," diye inliyor ağız boynumda aşağı doğru hareket ederken. "Sana karşı koyamıyorum. Sadece ... bir ... tat," diyor omzuma kondurduğu öpücükler arasında.

Bu st seksi zamanlar için yapılmadı. n göğüslerimi olağanüstü gösteren çok şirin bir bluz ama arkası çapraz ve yan tarafında garip bir fermuar var. Aşağı çekmeye çalışıyor ama yerinden oynamıyor.

"ıkar şunu" diye emretti.

Kontrole ihtiyacım var. Ona öylece teslim olamam. "ıkarmak istiyorsan çıkar," diye karşılık veriyorum, sonra beni çeviriyor, göğsümü duvara dayıyor, ellerim orada yayılıyor.

İşte kontrol gidiyor.

Fermuarı o kadar yavaş indiriyor ki sanki bir yıl sürmüş gibi geliyor. Beni duvara yaklaştırıyor ve ereksiyonu kıcıma doğru sertleşiyor.

"Bugün seni o barda gördüğümde neredeyse aklımı kaybediyordum," diye itiraf ediyor, elleri ona gerçekten zor anlar yaşatacak olan kayışlara gidiyor. "Seni yerde gördüm ve kollarıma alıp oradan çıkarmak istedim."

"Tam olarak bunu yaptın."

"Hayır, gidip insanlarla konuşmam, sen orada yokmuşsun gibi davranmam ve bardaki her erkeğın sana bakmasını görmezden gelmem gerekiyordu."

Karnım dönüyor. "Asher," diyorum i çekerek, elleri önümde dolanıp tişörtün altından göğüslerimi yoğurduğunda.

"Bu olmuyor, Phoebe. Bu, ş anda mı? Sana dokunmam ve mkemmelenini pmem? Bunu yapmıyoruz, anlıyor musun?"

Evet, bu zaten bir rüya, umarım uyanmayacağım bir rüya. "Ne oluyor o zaman?"

"Emin değılim çünkü isim vermemeye çalışıyorum ama kendimi durduramıyorum."

Tanrı'ya şükür. Yanabilirdim.

Parmakları karnımdan pantolonumun düğmesine doğru kayıyor ve dişleri boynumun dibini ısırırken fermuarı indirmeden önce çekip kurtarıyor. "Bileğin nasıl?"

Bende onlardan var mı? Hatırlayamıyorum. Ağırlığımı veriyorum ve sonra esnetiyorum. "Çok daha iyi."

"Güzel." Ellerimi duvara doğru hareket ettiriyor. "Ellerini böyle tut." Sonra kotumun beline doğru ilerliyor ve aşağı doğru kaydırıyor. "Dışarı çık."

Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben? Bunu kendime tekrar tekrar soruyorum ama sonra ayağımı kaldırıyorum ve pantolonumu çıkarmasına izin veriyorum. "Asher . . ." Kendimi kontrol etmek için savaşıyorum çünkü kontrolümü kaybediyorum. Eğer bunu yaparsak, sonra ne olacak? Benden nefret edecek mi? Ben kendimden nefret eder miyim?

Sonuncusu kesinlikle benim hissettiğim gibi olmayacak, ama onun kurallarını ve benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Nasıl hissettiğimi biliyorum ama Tanrım, o yanımdayken tüm bahaneler ortadan kalkıyor. Şu anda onun ya da benim sebeplerim umurumda değil.

Parmakları bacaklarımdan yukarı, ön tarafıma doğru ilerliyor ve klitorisimi okşuyor. İnliyorum, yanağımı duvara dayıyorum.

"Böyle dur," diye emrediyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor. "Bacağına kaldıracağım, dengede dur."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Zar zor nefes alabiliyorum. Asher sırtımı duvara yaslıyor ve yaralı bacağımı kaldırıp omzuna koyuyor, sonra diğer bacağımı ve ben yere düşüyorum, o beni tutarken tüm ağırlığım orada, ama ben bir şey söyleyemeden uyluğumun içini öpüyor.

"Asher, dur," diyorum çabucak, tam olarak yapmayı planladığı şeyi yapmak için hareket etmesini engelliyorum. "Bunu açıklamam gerek, benim başıma böyle şeyler gelmiyor. Lütfen bunu kişisel algılama. Sorun sende değil, bende."

Gülüyor ve kalbim hızla çarparken, bunun çok kötü bir yola gireceğinden korkarken bacaklarımı daha da ayırıyor. "Hayır bebeğim, sen değilsin, bunu daha önce kim yaptıysa o. Ne kadar sürerse sürsün saatlerce burada kalacağım. Bu tarafa geleceksin. Parçalanana kadar bu güzel amcığın her damlasını yalamama izin vereceksin."

"Oh Tanrım." Uzun bir yalamadan sonra başımı duvara yaslıyorum. "Asher."

İnliyor ve bizi tekrar kaydırarak ona daha iyi bir açı veriyor. Dili yukarı aşağı, tekrar tekrar hareket ediyor, klitorisimi okşuyor ve nefes nefese kalmama neden oluyor. Hareket edemiyorum. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve bu hem çok iyi hem de inanılmaz derecede sinir bozucu hissettiriyor.

"Asher, lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, daha fazla."

Parmakları kalçamın altına doğru hareket ederek beni daha yukarı itiyor ve dili içimin derinliklerine dalıyor. Beni ağzıyla sikerken kıvranmak istiyorum. Onu istediğim yere zorlamak istiyorum ama duvara yaslandığım için hiçbir şey yapamıyorum.

"Bundan hoşlanıyor musun? Yüzümün bacaklarının arasında olması, tatlılığının tadına bakmam hoşuna gidiyor mu?"

Hem de hiç. "Konuşmayı kes," diyorum hayal kırıklığıyla.

"Başka bir şey yapmamı mı tercih edersin?" Sesi alaycı. "Boşalana kadar bu amcığı yalamamı mı tercih edersin?"

"Evet!" Duvarı tokatlayarak inliyorum.

"Evet, eminim yaparsın. Tadın çok güzel, güzelim. Burada saatlerce kalabilirim."

"Gelmek istiyorum," dedim

ona. "O zaman işe koyulsam

iyi olur."

Asher'ın dili klitorisime bastırıyor, fiske vuruyor ve sonra elini hareket ettiriyor, böylece başparmağı hafifçe içime giriyor. Hareket edemezken hiç bu kadar iyi, bu kadar özgür hissetmemiştim. Beni gerçekten böyle orgazm edecek. "Oh!" diye nefes nefese kaldım. "Oh, kahretsın! Asher!"

Çok yaklaşımışım. Biraz daha derine giriyor ve orgazmım o kadar şiddetli oluyor ki düşüyormuşum gibi hissediyorum ve içimde kabaran zevk dalgalarını durdurmaya cesaret edemiyorum. Gözlerimi açtığımda sırtüstü yatmış, tavana bakıyordum. Dirseklerimi itiyorum ve Asher hâlâ duvara yaslanmış durumda ama o şehvet delisi adam gitmiş. Onun yerini çok ciddi ve hiç de hoş karşılanmayan biri almıştı.

"Ne halt ediyoruz biz?" diye soruyor, mavi gözleri pişmanlıkla dolu.

"Sanırım ikimiz de ne yaptığımızı biliyoruz."

"Phoebe." Sesi çatlıyor ve bunu söylemesine izin vermeyeceğim. Reddediyorum.

Bunu nasıl yapamayacağımızı söylemesine izin vermeyeceğim. Bunun ne kadar yanlış olduğunu. Onun için nasıl yanlış olduğumu. Bu dansı yaptım ve bileğim burkulmaktan daha fazlasıyla ayrıldım. İkimiz de düşünüyor muyduk? Hayır. Açıkçası, bu planlanmamıştı, ama oldu ve saygınlığımı korumam gerekiyor.

"Şu battaniyeyi bana ver."

Kanepenin arkasından tutuyor ve ben de onu koruyucu bir kalkan gibi kendime sarıyorum. Bana saçma sapan sebepler sunmasına izin vermeyeceğim.

"Hiçbir şey istemiyorum, bu yüzden rahatlayabilirsiniz. İkimiz de uzun bir gece geçirdik ve belli ki doğru düşünemiyoruz."

"Sana borçluyum-"

Elimi kaldırıyorum. "Eğer bir özür dilersen, yemin ederim seni yumruklarım." Gülümsüyor. "Beni durdurduğuna sevindim."

"Bakın, ikimiz de yetişkin insanlarız. Hayır, bu harika bir fikir değil ama devam edemeyeceğimiz bir şey de yapmadık." Ayağa kalkıyorum, bacaklarım biraz titriyor ama dimdik duruyorum. Asher da ayağa kalktı. "Olivia'yı seviyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Birkaç ay içinde hangi yüksek lisans programına girsem gireyim ayrılacağım. Ve dediğimiz gibi, böyle bir şey olmadı."

Yavaşça başını sallıyor. "Doğru."

Gerçekten aptalca bir şey söylemeden önce buradan gitme zamanı. "Ben uyuyacağım. Yarın beni eve bırakır mısın?"

"Tabii ki."

Şaka yapmaya çalışıyorum. "Bu gece beni kaçırdın, o yüzden emin olamadım."

Asher gülümsemiyor. "Phoebe." Sesinde bir gerginlik var. "Özür dilemeyeceğim. Sadece birini hiç seni istediğim kadar istemediğimi söyleyeceğim. Hiç bu kadar aklımı kaçırmamıştım."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki biraz başım dönüyor. "Bu bir şeyi değiştirmez."

"Hayır, bu benim için çalıştığın, kızımın sana bayıldığı ve patronumun kızı olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Kartlar bize karşı yığılmış durumda. İyi geceler, Asher." "İyi geceler, Phoebe."

Saatlerce yatağımda uzanıyor, saate bakıyor ve kendimi bu çıkmazlara sokmayı nasıl başardığımı merak ediyorum. Kapımın gıcirtısını duyduğumda gözlerim kapalı, neredeyse uykunun eşiğindeyim. Nefes alış verişimi düzgün tutuyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum.

Asher'ın parmakları yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor, başparmağı elmacık kemiğimi sıyrıyor. "Burada olmamalıyım. Neden kendimi sana karşı durduramıyorum?" Sesi yumuşak, neredeyse rüya gibi. "Dünyayı mahvedeceksin ve ben de sana izin vereceğim."

Sonra dudaklarını alnıma bastırdı ve bana kalan tüm kısıtlamaları da yanına alarak gitti.

"Hey, Phoebe!" Köşedeki markette mısır gevreği reyonundayken Brynlee dikkatimi çekiyor.

"Hey!" Gülümsüyorum, yanına gidip ona kocaman sarılıyorum. "Nasılsın? Geçen gece yaralandığını duydum."

"Yaralandın mı?"

Bileğime baktı. "Belki yanılmışımdır ama ayağın takılmış ve bileğini burkmuşsun diye duydum."

"Evet, ama bugün çok daha iyi. Bana söylendiği gibi dinlendim ve buzlanma yaptım."

Beni eve bırakırken otoriter kardeşi tarafından.

Bütün zaman boyunca birbirimize söylediğimiz tek şey buydu. Sabah uyandığımda mutfaktaydı, kahvesini içiyordu ve ben içeri girer girmez, önceki gece hiç yaşanmamış gibi davranmanın garipliği tam olarak etkisini gösterdi.

"Çok sevindim. Arayacaktım ama geçen gece bulduğum horoz biraz azgın çıktı ve kendi iradesini tavuklarıma dayatmaya çalışıyordu. Şu anda on altı tavuğum var ve Rowan bana yeni bir kümes inşa ediyor, ama her neyse, bu ve bugünkü mahkeme davam arasında ..." Saatine bakıyor ve anlattığı horoz hikayesi başımı döndürüyor ama Brynn bu ve her zaman naziktir, o yüzden boş veriyorum. "Yirmi dakika sonra, geç kalacağım ama şekere ihtiyacım var."

"Benimki çikolata."

"Stresli olduğunda mı?"

Başımı sallıyorum. "Büyük sınavlardan önce o kadar çok çikolata yerim ki neredeyse midem bulanır."

"Çiğnenebilir her şeye ihtiyacım var. Jelibon, Twizzlers ya da Sour Patch Kids benim reçelim." Onları sepetine atıyor.

"Bunların hepsi dişlerinizi çürütecek." Bu adam her yerde. Brynlee döndüğünde kardeşinin ona doğru yürüdüğünü görür.

"İlginiz için teşekkür ederim kardeşim." Raftan iki paket şeker daha aldı. "Ancak, bugün reform günü değil."

"Denemediğimi söyleyemem."

Gülümsüyor ve sonra onun yanağını öpüyor. "Gitmem gerek. Bileğinin iyi olmasına sevindim Phoebes ve bir dahaki sefere içmeye gitmek istersen bana haber ver. Melinda ve ekibi tam bir pislik."

"Bu konuda kendimi ıslah olmuş sayıyorum."

Beni Asher'la yalnız bırakarak ön tarafa yöneldi.

"Hey," diyor sessizce, bana gülümseyerek.

"Selam."

"Bileğin iyi mi?" Asher endişeyle sorar.

"Evet, aslında hiç sorun değil. Merak etmeyin, işe gitmeme gerek kalmayacak."

Ayaklarına bakar. "Daha iyi olduğuna sevindim. Liv yarın eve geliyor ve seni göremezse yıkılacağını biliyorum."

Peki ya o? Üzülür müydü yoksa rahatlar mıydı?

Kendine gel, Phoebe. O hiçbir şey hissetmez çünkü sen bir hiçsin.

Seni orgazm ettiyse ne olmuş? Bunu kendi başına yapıyorsun.

Elbette, iki gece önce yediğim kadar iyi değiller ama mesele bu değil.

"Evet, bu sabah bana yakaladığı balığın fotoğrafıyla birlikte bir mesaj gönderdi."

Asher derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdama çıkarır. "Umarım Sara'ya arazi motosikletindeki fotoğraflarını göndermemiştir."

Tanrım, eve Asher ve Rowan'ı öldürmek için gelmişti. "Dosyada buna kesinlikle izin verilmiyor."

Sırıttırıyor. "Hayır, değil."

Asher önce sepete, sonra da ellerime bakıyor. "Mısır gevreği mi?"

Elimde asla yemeyeceğim bir kutu sağlıklı tahıl gevreği olduğunu unutmuşum. Şu anki ruh halim sağlıklı seçenekler için değil, daha sonra pişman olacağım yüksek şekerli ve işlenmiş çöpler için. Onu rafa geri koyuyorum. "Mısır gevreği şampiyonların kahvaltısıdır."

"Liv bayılıyor."

"Biliyorum," diyorum ve ona kızının sevdiklerini bildiğimi hatırlatıyorum. Ayrıca her sabah aynı şeyi yediğini de biliyorum: üç yumurta, iki dilim domuz pastırması ve bir dilim kızarmış ekmek. Buna üç-iki-bir planı diyor. "Kahvaltı takımını mı değiştiriyorsun?"

"Hayır, Liv'e en sevdiği şeylerden biriyle sürpriz yapacaktım."

Asher'la aynı anda kutuyu almaya gidiyorum. Parmaklarımız çok kısa bir süre için birbirine değiyor ama ben bu teması ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Elimi geri çekiyorum ve gözleri benimkileri buluyor.

İkimiz kıpırdamadan duruyoruz ve sonra o geri kayıyor. "Üzgünüm, devam et."

"Hayır, sende var" oyununu oynayabilirim ama oyunlardan yoruldum. Onu istemekten, tam olarak teslim olamamamız için bu kadar çok neden olmamasını dilemekten yoruldum.

Kutuyu aldım ve gülümsedim. "Teşekkürler. İyi günler."

Başım dik bir şekilde uzaklaşmak için dönüyorum, sanki bir pislik gibi görünmemle bitmeyen yarı normal bir etkileşimimiz olmuş gibi hissediyorum. Büyük bir çıkış için bunu al. Ama aslında öyle bir şeyim yok. Onun yerine koridorun ortasında bir şeye takılıp düşüyorum ve kollarımla bacaklarım havada uçuşarak doğrudan konserve kutularının üzerine düşüyorum.

Bay Cooke'un muhtemelen altı saatini harcayarak hazırladığı sergi tamamen yok olmuş, teneke kutular muşamba zemine misket gibi yayılmıştır. "Tanrım! Sen iyi misin?" Asher soruyor. Yere yığılmışım, kolum kanadım kırılmış, saçlarım yüzüme dolanmış ve gururumu ikinci koridorda bırakmışım.

"Ben iyiyim."

"Sana yardım edeyim." Alçalıyor, elini uzatıyor ve ben dokunacağımız an için kendimi hazırlıyorum. Neyse ki buna hazırlıklıyım, ama çektiğinde biraz fazla sert oluyor ve bu sefer ikimiz de geriye uçuyoruz ve ben onun üstüne düşüyorum.

"Planlandığı gibi gitmedi."

Gülümsüyor. "Hayır, kesinlikle değil."

"Bir gün, senin önünde kendimi utandırmayı bırakacağım." "Umarım hiç durmazsın."

Bağlantı değişiyor ve hâlâ onun üstünde yattığımı fark ediyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama eli sırtımda.

"Aman Tanrım!" Bayan Cooke içeride olması gerekenden daha yüksek sesle konuştu. "Siz ikiniz iyi misiniz? Jimmy! Kutularınız her yerde ve Phoebe Şerif Whitlock'un üstünde yatıyor!"

O dedikoduyu açıklarken başımı göğsüne yaslıyorum. "Öldür beni şimdi."

"Ha? Düştü mü?" Jimmy

bağırıyor. "Evet!"

Bu sefer Asher yan tarafa yuvarlanmama engel olmuyor. Asher ayağa kalkarken, "Sorun değil Bayan Cooke, temizleriz," diyor. "Sadece geri düştüm ve-"

Bay Cooke ön kasadan tekrar sesleniyor. "Nereye düştü?"

Başını çeviriyor, bu sefer daha da yüksek sesle bağırıyor. "Üstte olduğunu söyledim ondan!"

Bay Cooke da aynı şekilde yüksek sesle bağırır. "Neden onun üstündeydi?" "Bilmiyorum! Belki de onu kurtarmaya çalıştı ve düştü!"

Bu noktada gülmekten başka bir şey yapamıyorum, ki gülüyorum da, histerik bir şekilde. Gözlerim sulanmaya başlıyor ve Asher da gülüyor. Bu çok saçma.

Bay ve Bayan Cooke buraya nasıl geldiğimizi bağıra çağıra konuşurken ikimiz yerde zeytin kutuları etrafımızda yuvarlanıyorduk.

"İyi misin canım? Başını mı çarptın?" Bayan Cooke soruyor. "Belki Asher senin için çok sertti?"

Kendimi bir an durmaya zorluyorum, ama sonra o kadar çok gülüyorum ki boğulma sesi çıkarıyorum, bu da homurdanmama neden oluyor ve bu da başka bir histeri turunu başlatıyor.

"Jim! Bence Asher Phoebe için fazla büyük ve sertti!" "Oh, dur. Nefes alamıyorum!" Kıkırdamalarımın arasında söyledim.

Asher ayağa kalkıyor ve bana sırtını dönüyor ama omuzları hâlâ zıplıyor. Sonunda durdu ve elini Bayan Cooke'un omzuna koydu. "Bizi kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim. Phoebe'nin bu pisliği temizlemesine yardım edeceğim. Sen ve Jim diğer müşterilerle ilgilenin."

"Tamam!" diyor hızlıca, sonra da çekip gidiyor.

Kahkahalarım sonunda kesildi. İkimiz tenekeleri toplamaya başladık ve o kıkırdadı. "Artık kasaba benim üstümde olduğunu biliyor."

"Ve sen de serttin," diyorum yine kıkırdayarak. "Bunun etrafta dolaşacağını biliyorsun."

Başımı salladım. "Sorun değil, zaten çoğu insan saçmaladığını düşünüyor, bu yüzden açıklayabilirim."

"Gülünç olduğunu düşünmüyorum, Phoebe. Buna inanan biri seni tanımıyordur."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ciddiyim."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve tekrar onun üstüne düşmemek için istiflemeye odaklanıyorum.

on alti

OceanofPDF.com

ASHER

“Y Buraya geri taşınmak istediğine gerçekten emin misin Grady?” Arka pencereden dışarı bakıp Olivia, Rowan ve Brynn'i izliyorum. Oyun oynuyorlar.

Bir çeşit yakan top ama daha çok Rowan'ın kafasına vurmaya benziyor.

Umarım ben bu görüşmeyi bitirdiğimde oyun hala devam ediyor olur. Eğlenceli görünüyor.

"Olur mu? Hayır ama görevim sona erdi, kayınvalidem Arizona'ya geri dönmek istiyor ve Jett'in ailemizle tanışması iyi olur."

Hepimiz onunla tanıştık ama çok uzakta yaşadığı için onu pek görmedik. Grady görevde ya da uçakta olmadığı zamanlarda bile, Jett doğduğundan beri Sugarloaf'a geri dönmedi.

"Bu konuda hepimiz mutluyuz, beni yanlış anlamayın, iş için planlarınız nedir?"

"Burada pilot eğitmenliği dersimi bitiriyorum, o yüzden bunu yaparım diye düşündüm." "Sağlam plan."

Bir kez gülüyor. "Bu da bir şeydir."

"Grubun tekrar bir araya gelmesi güzel olacak. Brynn'in hepimizin yeniden aynı topraklarda olması konusunda duygusal davrandığını biliyorum." Brynlee'nin arazisinin çoğunun uyumsuz hayvanların arazisi olduğunu bilmiyordu.

"Brynn ile uzun süre kalmayı nasıl başaracağımdan emin değilim. Umarım inşaatçı hızlı hareket eder."

Yerimi teklif ettim ama Brynlee ile kalmasının daha iyi olacağını düşündü. Her zaman yakın oldular ve o da Jett'e yardım edecek. Burada olmaz. Çok fazla çalışıyorum ve ona göre ben onun kadar mutlu değilim.

"Seçeneklerin vardı."

"Rowan'la kardeşlik evi mi yoksa seninle hapisane mi? Hayır teşekkürler, daha önce de eğitim çavuşlarıyla yaşadım ve bunu bir daha yapmamayı tercih ederim. Brynn, Jett'in üzerine titreyecek ve beklenmedik durumlarla gelmeyecek."

"Yalan söyleyebilir ve Brynn'in kırılan eşyaları topladığı için buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdin, ama hey, sen her zaman bir ahmaktın."

Kıkırdıyor. "Pamuk Prenses'in kötü bir versiyonu gibi."

Gerçekten de öyle. "Hayvanlara sadece şarkı söylemek yerine, hepsine sahip çıkıyor."

Orası hayvanat bahçesi gibi. "Jett buna bayılacak." "Muhtemelen." Brynn adımı haykırıyor ve ben de dışarı bakınca onu görüyorum.

Acele etmem için bana el sallıyordu. "Hey, her ne kadar bu sohbete devam etmek istesem de Rowan'ın kafasına topla vurmam gerekiyor."

Grady bir an sessiz kalır. "Bununla nereye varacağımdan emin değilim."

"Eve döndüğünde, bu yeni oyunu oynayacağız. Birkaç ay sonra görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapatıyoruz ve Brynn'in Olivia'yı sırtında taşıdığı ve topa sahip olan Rowan'dan uzak durmaya çalıştığı yere gidiyorum.

"*Kurallar nedir?*" Aynı anda hem soruyorum hem de imzalıyorum. "Rowan'a vur!" Brynn eğilirken bağırıyor.

Kulağa kolay geliyor.

Rowan, Brynn ve ben topun peşinden koşuyoruz. Liv'i sırtında taşıdığı için Brynn'in şansı yok ve Rowan da bir metre kadar arkamda. Hızlı hareket ediyorum ama o sırtıma atlıyor ve başımın üzerinden topa uzanıyor.

Onu fırlattım, topu kaptım ve sırttım. "Şimdi ne olacak?"

Kapıya doğru bakıyor. "Hey, Phoebe!" Dönüyorum ve topu elimden kapıp gömleğinin altına sokarken gülüyor. "Seni baktırdım."

Onu öldüreceğim. Rowan çimenlikte koşuyor ve ben burada durmuş, kardeş katlinin ölüm cezası olup olmadığını ya da jürinin bunu haklı bulup bulmayacağını merak ediyorum.

"Asher!" Brynn azarlayarak beni kendime getiriyor.

Liv artık sırt üstü yatmıyor ve bana işaret ediyor. "*Şimdi o kazanacak!*"

Cehenneme kadar yolu var.

Ona doğru ilerliyorum, sola doğru kaçıyor ama hamlesini önceden tahmin ediyorum. "Phoebe olayını iyi denedin," diye alay ederken sağa doğru adım atıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen bir pisliksin."

"Ve söylentiler doğru." Rowan kıkırdar.

Onu öldüreceğim. Ben bir adım öne çıkıyorum ama kardeşim geri çekilip Brynn'e bakıyor.

"Eğer ona vurursan yeğenin yıkılır."

Homurdanıyor. "Lütfen, ikisi arasında en acımasız atışa sahip olan o."

Birbirimizin etrafında dönüyoruz ve Brynn bağılıyor, "Ayak bileklerine saldır Ash!"

Rowan hamle yaptığımı görmeyecek kadar gözlerini benden kaçırıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak yere düşürüyorum. Etrafta yuvarlanıyoruz, her birimiz sırayla diğerini yere çarpıyoruz ama sonunda topun kontrolünü ele geçiriyorum. Beni sırtüstü yatırıp topu benden geri almaya çalışıyor ama pes etmeme imkân yok. Kaybetmekten yoruldum.

Aklımı, kafamı, irademi kaybediyorum. Bu topu kaybetmeyeceğim.

Kalçalarımı yana doğru iterek onu savuruyorum ve topu zaferle havaya kaldırarak ayağa fırlıyorum.

Brynn ve Liv'e döndüğümde ikisi de bize bakıyordu. Olivia kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve kafası karışmış. Brynlee ise dudaklarını büzmüş, eli kalçasında ve ayağını yere vuruyor. *"İkinizin işi bitti mi?"*

Ellerimi kullanamadığım için Olivia dudaklarımı okuyabilsin diye yavaşça, "Top bende," diyorum.

"Siz de aklınızı kaçırdınız. Aptallar," diye iç geçirir ve Olivia'ya döner. *"İçeri girip biraz pasta yiyelim, bu ikisini temizlik için yalnız bırakalım."*

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Rowan bacaklarımı altımdan çekip alıyor ve büyük bir gürültüyle yere düşüyorum. "Siktir! Bu acıttı, seni aptal piç." Başımı çevirip yanımdaki çimlere yayıldığı yere bakıyorum.

"Belki bir dahaki sefere parmaklarını dirseğime geçirdiğinde bunu hatırlarsın."

"Daha önceki saçmalıkların için bunu hak ettin."

"Ne? Phoebe'nin burada olduğunu düşünmeni sağladığım zaman mı?" Sesinde çok fazla neşe var.

"Burada olması umurumda değildi, sadece beni şaşırttı."

O oturuyor ve ben de aynısını yapıyorum, artık kuyruk sokumumun hala bağlı olduğundan eminim. İkimiz de inliyoruz. Elim omzuma gidiyor ve Rowan sırtını itip gerinirken ve yüzünü buruştururken ben acıyı dindirmeye çalışıyorum. "Biz çok yaşlıyız."

"Kendi adına konuş."

"En genç ben olduğuma ve yaşlı olduğumu söylediğime göre, bu seni eskimiş yapar."

Onu tersledim.

"Peki, Phoebe olarak bilinen dadıyla aranızda ne var?"

"Hiçbir şey." Belki daha az zorlayarak ve bu kadar hızlı söylemeseydim işe yarayabilirdi.

Rowan ağzının bir tarafını kaldırıyor. "Söylentiler doğru o zaman?"

"Söylentilerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama doğru olmadıklarına eminim."

Ayağa kalkmayı başarıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Kolunu kavıyorum ve yardımı kabul ediyorum. "Birbirinizin üzerine ya da birbiriniz için düştüğünüzü söylüyorlar. Adını duyana kadar dikkat etmedim."

"Başlamıştı. O düştü, ben düştüm, garip bir durumdu ve hepsi bu kadar."

Rowan'ın tavrı biraz daha ciddi bir hal alıyor. "Ona nasıl baktığını görüyorum."

"Ona hiçbir şekilde bakmıyorum."

"Elbette Ash. İzci çocuk rolünü oynamaya devam et ama ben aptal değilim. İkiniz birbirinizin etrafında dans edip duruyorsunuz ve bunu izlemek çok hoş. Yapmak istediğiniz şeyi yapmamanız gerektiğini söylemiyorum. Aksine, girdiğiniz bu keşilikten çıkmanızı ve bolca sefahatin olduğu başka bir aleme girmenizi söylüyorum."

Ve ciddiyet sona erdi, bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum. "Yardıma ihtiyacın var."

"Bunu inkar etmiyorum ama dadıyı sisteminden atman gerekiyor."

"Buna ihtiyacım yok," diye açıklıyorum.

Aslında, dünyada ihtiyacım olan en son şey dadıyla bir şeyler yapmak. Phoebe güzel, akıllı ve komik. Ayrıca Sugarloaf'ta kalmayacak ve işimi ve hayatımı mahvetme potansiyeline sahip.

"O zaman ben yapsam sorun olur mu?"

Yemi yutmuyorum. Her parçamın bağırdığı gibi tepki vermemi istiyor ve ben vermeyeceğim.

Onun yerine omuz silkiyorum. "Eğer istiyorsan, elbette."

Sonra dönüp uzaklaşıyorum, yumruklarımı sıkıyorum çünkü birinin ona dokunması fikri vücudumun her zerresinde öfkenin dolaşmasına neden oluyor.

OceanofPDF.com

on yedi

OceanofPDF.com

PHOEBE

I Araba sürerken başımı arabanın kapısına yaslıyorum. Saat geç oldu, neredeyse sabahın biri ve çok yorgunum. Babamın evinde hiç yemek yok, bu yüzden

İki kasaba ötedeki yirmi dört saat açık bakkaldan dönüyorum. Babamın kahve ve zencefilli gazoz diyetinin yeterli olduğunu düşünmesini anlamıyorum, ama değil.

Emmeline'in numarasını bulup çeviriyorum, kız da benim gibi gececi.

"Hey!" diye mutlu bir şekilde cevap veriyor, bir insanın olması gerekenden çok daha fazla uyanık. "Ehh."

"Vay canına, benimle konuştuğun için

heyecanlı görünüyorsun." "Sorun sen

değilsin." Sesim kesik kesik.

"Öyle mi? Keyfin yerinde."

Ben. "Sinirliyim, üzgünüm ve yatmaya hazırım."

Bir kez gülüyor. "Gönüllülük yaparken bir şey mi oldu?" Yaklaşık dört saat boyunca Run to Me'deydim ve Addison'ın yardım için gelen kaçaklara dağıtmak üzere malzemeleri envanterlemesine ve kitler oluşturmaya yardım ettim. Kitler, gerekli hijyen ürünlerinin yanı sıra yardımcı olabilecek kaynaklar ve bilgilerle doluydu. Her kaçaktan temel bilgilerinin yanı sıra kolluk kuvvetlerinden yardım, rehabilitasyon klinikleri ya da aileleriyle yeniden bir araya gelmeleri gibi konularda sığınma evinin onlar için neler yapabileceği soruluyor.

"Bu kız bugün geldi," diye açıklıyorum. "On yedi yaşlarındaydı ve öğretmenine aşık olduğu için kaçmıştı. Öğretmeni onu koruyacağına, sevdiğine ve birlikte olabileceklerine söz vermiş ama birlikte olabilmek için ayrılmak zorunda kalmışlar."

Emmy nefesini içine çeker. "Vay canına."

"Çok gençti, biliyor musun? Onun söylediği her şeye inandı." "Ve sen de kendini gördün," diye bitiriyor.

Elinde gerçek bir şey olduğunu düşünen ama aslında bir kurgu eseri olan bir kız gördüm. Onu dinlemek ve benim de onun kadar saf olduğumu hissetmemek çok zordu ve ondan yedi yıl kadar öndeydim. Daha iyi bilmeliydim.

"Sonunda çok umutsuzdu. Kadınları böyle avlayan bu güçlü adamlar beni hasta ediyor. Onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama bu bir yalan."

"Neden yalan olsun ki Phoeb's? Sen de onun gibi oyuna geldin ve diğer taraftan iyi çıktın."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, bana bak, şu anda patronunu arzulayan, kesinlikle hisler beslememem gereken bir adama karşı hisler beslemenin tamamen normal olduğuna kendini ikna etmeye çalışan kazanan."

İnliyor. "Asher'ın başına gelenler Jonathan'ın başına gelenlere hiç benzemiyor! Hiçbir şey. Asher sana dünyaları vaat etmiyor. Evli değil, yalan söylemiyor ya da istediğini elde edebilmek için sana donunu indirtmeye çalışmıyor. Aksine, adam bundan kaçınmak için sana bekaret kemeri takmaya çalışıyor gibi görünüyor."

Onu bir ortaçağ metal plakasıyla hayal ederek gülüyorum. "Muhtemelen bu noktada bundan kaçınmamızın tek yolu bu."

"Yani, ondan hoşlanıyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun ama yanlış seçimler yapmaktan da yoruldum. Ben sadece .

. . Paige, bu geceki kız, parlak bir geleceği vardı ve şimdi yalnız ve ailesinin öğretmenin peşine düşeceğinden endişeli."

"Yapmalılar!" Emmeline her kelimeyi öfkeyle bağlayarak söylüyor. "Katılıyorum. Onun gibi adamların yaptıkları yanlarına kâr kalmamalı."

Onun hikayesi kalbimi kırdı. İlişkileri başladığında Paige on altı yaşındaydı ve onu terk etmesine rağmen onu sevdiğine çok emindi. Kız üç hafta önce kaçmış ve adam onunla buluşması gereken her seferinde neden buluşamayacağına dair başka bir bahane bulmuş. Son bir buçuk haftadır Arrowood çiftliğindeki ağaç evde yaşıyor ve kocasının kendisiyle irtibata geçip her şeyin açık olduğunu ve birlikte kaçabileceklerini söylemesini bekliyordu.

Hiç gelmedi.

"Sonunda ona ne oldu?" Emmy soruyor.

"Babasını aramamızı istedi ama onun yerine bize öğretmenin numarasını verdi ki bu da bambaşka bir konuydu."

"Oh Tanrım."

"Evet," diyorum iç çekerek. "Addison prosedürü öğrenebilmem için aramayı benim yapmamı istedi. Em, iğrenmenin de ötesindeydim. Onu hiç tanıımıyormuş gibi davrandı. Öğrencisi olduğunu ama neden ona ulaşmaya çalıştığından emin olmadığını söyledi. Onun kişisel cep telefonu numarasına sahip olduğu gerçeğini boş verin. Ama sonra arka planda bir kadının onunla konuştuğunu duydum."

Onu düşündükçe fiziksel olarak hasta hissediyorum. Ona bebeğim diyen ve telefonda kimin olduğunu soran kadın. Ya evli olduğu ya da birlikte yaşadığı belli olan kadın. O gencin asla yerini dolduramayacağı kadın çünkü onu terk etmeyecekti.

"Bu kadar üzgün olmana şaşmamalı."

"Sanki evren suratıma bir yumruk atmak istemiş gibi."

"Kesinlikle sağ kroşen var," diye şaka yapıyor.

Babamın evine giden kestirme yoldan arka yola sapıyorum ve arabamın ışıkları yanıp sönmeye başlıyor.

"Kahretsin! Em, gitmeliyim, arabamda bir sorun var," diyorum araba tekliyor, sarsılıyor, tekrar tekliyor ve sonra durana kadar yuvarlanıyor.

"Sen . "Sen" -sesi kesiliyor- "arıyor musun?"

Telefonum iki kez bip sesi çıkararak sinyali tamamen kaybettiğimi bildiriyor ve onu yolcu koltuğuma atıp arabamdan iniyorum. Kaputa doğru bakıyorum, şükürler olsun ki duman çıkmıyor ve sonra bozulduğum yolda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Bu aptal toprak yolun kilometrelerce ötesinde hiçbir şey yok ve yarım ay gerçekten de görmem için yeterli ışığı vermiyor. Babamın lastikler ve diğer şeyler hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum ve her bir tekerleği tekmeleyerek etrafta dolaşıyorum. Sanırım hepsi iyi hissediyor.

Tamam, sıradaki adım, kaputu açmak. Sürücü tarafındaki kapıyı açtım, kolu çektim ve kilidi açarak kapıyı açtım. Bir dakika boyunca boş boş motora bakıyorum ve sonra bakmanın aptalca bir fikir olduğuna karar veriyorum çünkü arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Kapattım, sürücü koltuğuna geri döndüm ve anahtarı tekrar çevirdim, belki sadece bir molaya ihtiyacı vardır diye umdum. Hepimiz bazen öyle yaparız, değil mi?

Hiçbir şey.

Işıklar yanıyor, yani sorun aküde değil ve o zaman benzin göstergesinin boş olduğunu görüyorum.

Hayatımı sikeyim.

Run to Me'yi bıraktım ve ışık yandı, ama kendime on kez market alışverişinden sonra benzin alacağımı söyledim. Belli ki unutmuşum.

Tek düşünebildiğim Paige ve onun boktan öğretmeniydi.

Saat sabahın bir buçuğu, babam kesinlikle uyuyor ve telefonum çekmiyor.

"Lanet olsun sana Sugarloaf!" Gökyüzüne doğru bağıriyorum.

İki seçeneğim var. Ya arabama sığınıp birinin beni bulmasını bekleyeceğim ya da telefonum çekene kadar yürümeye başlayacağım. Yaklaşık yirmi metre geride telefonumun çektiğini düşünerek montumu giyip yürümeye başlıyorum.

Telefonumu havaya kaldırıp adamın sürekli "Şimdi beni duyabiliyor musun?" diye sorduğu reklamdaki gibi daireler çizerek yürürken gülünç görünüyor olmalıyım.

Hayır, kimse beni duyamaz çünkü hala tek bir barım bile yok.

"Yemin ederim, bu hayatımın en kötü haftası!" Çılgılık atıyorum. "Dükândaki tüm kutuları devirip Asher'in üstüne düştüm. Sonra düşündüm ki, hey, *Phoebe*, gönüllülük ruhunu besleyecek, sadece benim gibi olan bir kız bulmak için. Ama, bu? Ohh, bu gerçekten benim boktan pastamın üzerindeki krema," diye mırıldanıyorum, hala yürüyor ve babamı aramak için sadece bir lanet bar umuyorum. "Şimdi benzinin bitti."

Yolun aşağısına doğru ilerliyorum. Arabam artık görünmüyor, ama sonunda bar görünene kadar sağa sola dönmeye devam ediyorum. Hareket etmeyi bırakıyorum ve babamın numarasını çeviriyorum. Cevap vermiyor. Rakamlar.

Tekrar aradım, hala bir şey yok.

Yemin ederim, bu adam oturma odasındaki bir savaş boyunca uyuyabilir. Sonra telefonumun şarjı kırmızıya döndü.

"Ve şimdi telefonum ölmek üzere!"

Tabii ki öyle.

Karakolu arayabilirim ama o zaman bunun kaydı olur. Brynlee başka bir seçenek ama gecenin bir yarısı. Geriye . . . Asher.

Yardım isteyeceğim son kişi o, ama . . . Başka kimi arayacağımı bilmiyorum ve çok yorgunum.

İşte başlıyoruz.

İkinci zil sesinde cevap veriyor.

"Phoebe?"

"Hey, Old Mill Yolu'nda mahsur kaldım."

"Orada ne halt ediyorsun?"

"Burada sıkışıp kaldım. Telefonumun şarjı neredeyse hiç yok, bu yüzden daha fazla açıklama yapamam, ama siz . . gelip beni alabilir misiniz ya da sadece bir kutu benzin getirebilir misiniz ..."

Bu çok utanç verici. Cidden, bir deliğe girip bir daha çıkmamak istiyorum.

"Benzinin mi bitti?"

"Eğer gelemiyorsan, sorun değil. İstasyonu arayıp Joey'nin çalışıp çalışmadığını öğrenirim," diyorum, sesimden hayal kırıklığı akıyor. "Gelmek için Olivia'yı uyandırmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Hayır. Ben orada olacağım. Brynn ve Rowan iki dakika önce burada kağıt oynuyorlardı, bu yüzden Brynn'i burada kalması için alabilirim."

"Teşekkür ederim."

Buraya gelmesi yaklaşık on beş dakika sürecek, bu yüzden bunu açıklayabileceğim tüm yolları gözden geçiriyorum, böylece beni bunun için cehenneme atmayacak. Hiçbir şey bulamadım. Aptaldım, o kadar ve kendimi aptal gibi hissediyorum, o da var.

Her şeyden öte, bunu ondan dinlemek istemiyorum.

Bunun beni neden üzdüğünü asla anlayamayacak. Neden bilmediğim bir kızın dikkatimi dağıttığını ve benzin almayı unuttuğumu.

Beni akıllı, sorumluluk sahibi ve hayatını yöneten olgun bir kadın olarak görmesi için çok çalıştım ve sonra böyle bir şey oldu.

Önüme çıkacak bir sürü saçmalığı düşündükçe midem düğümleniyor. Gerçekten dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu gece olmaz. Bu kadar hamken olmaz.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, farlar tarlayı aydınlatıyor ve bir saniye sonra Asher'ın pikabı yanıma yanaşiyor. Eski bir kamyoneti var, radyosu ya da elektrikle çalışan bir şeyi yok ama iyi inşa edilmiş ve bir savaşa dayanabilir. Bana direksiyon başındaki adamı hatırlatıyor.

Arabadan indi ve benim kapalı sürücü kapısına yaslandığım yere baktı. "Dizelden başka benzinim yok, o yüzden neden arabayı burada bırakmıyoruz, sen bende kalabilirsin ve sabah vardiyam için ayrılmadan önce hallederiz?"

Berbat bir plan gibi görünüyor, ama yardım etmek için buraya kadar gelen adamla tartışmayacağım.

Alışverişimi arkadan yapıyorum ve en kötü günümü yaşadığım için son poşeti kaldırdığımda yırtılıyor, içindekiler toprağa dökülüyor

Yol.

"Siktir!" Bağıríyorum ve gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. Çok kızgınım, çok üzgünüm ve lanet olası duygularımı kontrol edemiyorum. "Tek bir şey gibi mi? Sadece tek bir lanet olası şeyin gitmesine izin veremem, değil mi?" Asher içindekileri toplamak için çoktan çömelmiş durumda, ben de başımı sallıyorum, düşen hain gözyaşımı siliyorum ve kenarlarından sızan dondurma kutularından birini alıyorum. "Tabii ki."

"Dondurma erir, Phoebe, bu kötü şans değildir."

"Öyle olduğunun farkındayım, ancak eve dönmüş olsaydım erimezdi."

Alay ediyor. "Arabana benzin koysaydın eve varırdın."

Kartonu yere atıyorum ve doğruluyorum. "Bunu biliyorum. Aptal değilim. Unuttum, tamam mı? Zaten boktan olan gecemin ortasında unuttum."

"Peki ya Olivia arabada olsaydı?"

"O zaman bu kadar boktan bir gece geçirmiyor olurdum, değil mi? Senin evinde onunla olurdu," diye karşılık veriyorum.

Asher elini saçlarının arasında gezdiriyor. "İki saniye içinde çok zekiyken kafadan kontağa dönüşüyorsun."

"Ve sen de gecenin bir yarısı buraya gelen bir kahramanken aynı süre içinde yargılayıcı bir hıyara dönüştün!"

Bana doğru iki adım attı. "Kamyona bin."

"İşte yine buradayız. Beni bir araca bindirmeye çalışıyorsun!"

Onunla kavga etmek gözyaşlarına boğulmaktan çok daha iyi hissettiriyor. Saatlerdir ilk kez o kızı ya da korkunç adamları düşünmüyorum. Asher korkunç bir adam değil, nazik, düşünceli, cehennem gibi ateşli ve kızdığında ateşi daha da harlıyor.

Onu körüklüyorum ve kıvılcımlar için

yaşıyorum. "Beni sen çağırdın!"

"Tüh, benim hatam," diyorum ve arabanın diğer tarafına geçip kalan yiyecekleri çıkarıyorum.

Kolumdan tutup beni etrafında döndürüyor. "Senin sorunun ne?"

"Erkekler. Erkekler benim sorunum. Hepiniz bize patronluk taslayabileceğinizi sanıyorsunuz. Çok zeki ve kendini beğenmiş olduğunuzu sanıyorsunuz. İstediginizi alın, sonra ne olacak? Peki ya benim istediklerim? Neden her şey senin ne istediğinle ilgili? Huh?"

"Şu anda ne istediğimi bilmek istemezsin, Phoebe. Şimdi kamyonete bin de bu soğuktan kurtulalım ve sen de biraz uyu!"

"Üşümüyorum."

Asher derin bir nefes veriyor ve bu nefes onun ne demek istediğini kanıtlayan sessiz bir noktalama işareti gibi aramızda dolaşıyor. "Burada mı kalmak istiyorsun? Öyle olsun. Kızımın yanına dönmem gerek. Brynn'in sabah işe gitmesi gerekiyor ve ben de burada durup seni kızdıran ve benimle hiçbir ilgisi olmayan şey hakkında seninle kavga edemem."

O haklı. Öfkemin Asher'la bir ilgisi yok ve hıncımı ondan çıkarmam hiç adil değil. Ayrıca beni burada bırakmasını da istemiyorum -bunu gerçekten yapacağını düşündüğümünden değil, ama onu sözsüz tehdidiyle çağırmak istemiyorum. Sanki doğa aniden beni duyuyormuş gibi, bir çakal rahat edemeyeceğim kadar yakın bir yerden uluyor.

"İyi, ben kamyona binerim," diyorum, sanki benim fikrimdi.

Ofladı. "Harika."

Ben ön koltuktan çantamı alıyorum, o da poşet yırtılmadan marketin geri kalanını alıyor ve kamyonete biniyor.

Telefonumu şarja takıyorum ve Emmeline'e iyi olduğumu ve kara şövalyemin beni eve kadar azarlamak için geldiğini bildiren bir mesaj atıyorum.

Old Mill Yolu'na doğru ilerliyor ve beş dönüş sonra çiftliğinin girişindeyiz. Yol biraz kıvrılıyor ve sonra tabela görünüyor. Kollarımı kavuşturmuş oturuyorum, surat asmam tüm zamanların en saçma seviyesinde, ama aşırı yorgunum, cinsel olarak hüsrana uğramışım ve kendime kızgınım, bu yüzden geri çekilmek yok.

Arabayı çektiğimizde Asher iç çekti. "İçeri gir ve yat, ben yiyeceklerini getireceğim."

İlk tepkim ağlamak oluyor ama konuşmuyorum. Kendimden nefret etme aşamasına geldim, o kadar üzgünüm ki kırılmak üzereyim.

Ben de onun önünde kendimi kaybetmek istemediğim için başımı salladım ve içeri girdim.

"Buradasın!" Brynn beni gördüğünde şöyle dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye açıklıyor Asher içeri girerken, sekiz çocuğu da Çantalar sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi. "Araba bozuldu ve uzun bir gece oldu." Brynlee bana baktı. "Sen iyi misin?"

Hayır, kesinlikle iyi değilim.

"Sadece biraz duygusalım," diye itiraf ediyorum, alt dudağım titrerken yalan söylememin mümkün olmadığını biliyorum.

"Kalmamı ister misin? Konuşabiliriz ..."

"Hayır, sadece uyumak istiyorum, eğer sorun olmazsa."

"Elbette. Üzgünüm, Phoebe, seni üzen her neyse onun için. Sadece bana ihtiyacın olursa, burada olduğumu bil."

Bunu takdir ediyorum. Brynlee bana hep iyi davranırdı ama Olivia'ya bakıcılık yapmaya başladığımdan beri gerçekten harika bir arkadaş oldu.

"Seni eve götürmemi ister misin?" Asher kız kardeşine sorar. "Sabah mahkemen olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle olmaz. Evime kadar bir mil araba kullanabilirim." Kardeşine sarılır ve burnuna dokunur. "Seni seviyorum. Biraz uyu." Sonra bana döndü. "Ben de seni."

"Yapacağım."

Sonra ev çok sessizleşiyor ve Olivia'yı görmek için büyük bir istek duyuyorum. Güvende olduğunu ve sırf yalanlara inansın diye ona duymak isteyeceği her şeyi söyleyebilecek rastgele bir pislikle konuşmadığını bilmek için.

Bir sürü yalan.

İstediklerini elde etmek için her şeyi yapacak ya da söyleyecek o kadar çok erkek var ki.

Merdivenlere doğru ilerlemeye başladığımda Asher adımı sesleniyor.

"Phoebe?"

Nereye gidiyorsun?"

"Ben sadece Olivia'yı bir saniye görmem gerekiyor." Bir kez başını salladı. "Ben de seninle geleyim."

Üst kata çıkıyoruz ve kapıyı açarak ilk benim girmeme izin veriyor. Liv'i görür görmez duygularım beni ele geçiriyor ve gözyaşlarım ben onları durduramadan kirpiklerimden süzülüyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorar.

"Keşke onu dünyanın dehşetinden koruyabilseydim. Bunu nasıl yapıyorsunuz? Birini bu kadar çok severken bir gün bir şeyin onun kalbini kıracağını nasıl biliyorsunuz?"

Asher Olivia'ya bakar. "Umarım onu bunu atlatabileceğini bilecek kadar sevmişimdir. İnsanlar masumları avlıyor, bu yüzden onu elimden geldiğince korumak benim görevim."

Aptalları da avlıyorlar. Paige ve benim gibi gözümüzün önündeki gerçeği göremeyecek kadar saf ya da aptal olan insanları.

"Peki ya masum olmayanlar? Ya sadece yanlış insanlara güvenenler? Buna karşı nasıl korunacağız? Buna ihtiyacı olan insanlara nasıl yardım edeceğiz?" Bir hıçkırık boğazımı terk ediyor ve kendimden nefret ediyorum.

Duygularımı kontrol edememekten nefret ediyorum. Bu adamın önünde dağılmaktan nefret ediyorum çünkü ben bundan daha iyiyim. Bunu kanıtlamak için haftalarca çalıştım ve şimdi, bir günde tüm bu zemini kaybediyorum.

Bir şey yapamadan Asher'ın kollarına atılıyorum ve beni aşağıya taşıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, ona bakmak istemiyorum.

"Sakin ol tatlım," diyor Asher usulca, dudakları başımın tepesini okşuyor. "Sakin ol. Nefes al."

Yatak odamın kapısını iterek açtı ve beni kucağına alarak yatağa oturdu.

"Neden gerçekten ağlıyorsun?"

Kullandığı yatıştırıcı ton, beni ona anlatmaya, içimdeki tüm pisliği boşaltmaya çok yaklaşıyor.

Yine de gözlerindeki kınamayı kaldıramaz ya da sesindeki hayal kırıklığına dayanamazdım.

Bu gerçekten aptalca çünkü Asher benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Kendime onun babam için çalışan huysuz bir pislik ya da baktığım kızın dokunulmaz babası olduğunu söylemem gerekiyor.

Ama o bundan daha fazlası.

Son birkaç haftadır daha fazlası olmaya başladı. Kızını tüm kalbiyle seven bekar bir baba. Kardeşleri için her şeyi yapabilecek koruyucu bir ağabey. Yol kenarında mahsur kalmış bir kadına yardım etmek için gecenin bir yarısı sorgusuz sualsiz evini terk eden şerif. Bundan da öte, havadan bile daha çok istediğim adam haline geldi.

Mesele şu ki, o benim olamaz. Asla olamaz.

Kendimi daha da utandırmak yerine nefesimi içime çekiyorum, dik oturuyorum ve kucağından iniyorum. "Sanırım çok yoruldum."

"Yapma," diye uyarıyor.

"Ne yapmayayım?"

"Benden uzaklaşma ya da bana bunun sadece yorgunluk olduğunu söyleme. Arabayı çektiğimde seni gördüm ve bu yorgunlukla ilgili değil. Olivia'ya zarar veren birinden bahsederken yüzünü gördüm. Seni inciten bir şey olduğunu biliyorum ve kimsenin izlemediğini düşündüğün anlarda bunun yüzünde oynadığını görebiliyorum." Daha yakına kayıyor ve eli yanağıma gidip gözyaşlarını siliyor. "Her şeyi görüyorum, görmemeyi dilediğim zamanlarda bile. O yüzden bana yalan söyleme."

Ona bakarken boğazım düğümleniyor. "Beni görüyor musun?" "Baktığım her yerde."

İçimden bir duygu cümbüşü geçiyor ve acaba biri *beni* gerçekten gördü mü diye merak ediyorum. Annem öldükten sonra babam sadece bana baktığında onu görüyor ve ben onun sevdiği ve kaybettiği kadını sürekli hatırlatıyorum.

Jonathan beni gördüğünü düşündürdü ama asla görmedi. O sadece istediğini gördü ve aldı, sonunda beni aptal yerine koydu.

Ama Asher farklı.

"Peki ne görüyorsun?" Cevaptan korkarak ama bu anın geçmesine izin vermek istemeyerek soruyorum.

Gözleri kapanıyor ve alnımızı birbirine yaklaştırıyor. "Özverili bir kız görüyorum. Dünyayı değiştirecek akıllı bir kadın görüyorum. Sevdiği insanları, onlar için savaştıracak kadar şiddetle koruyan bir kadın görüyorum. Dünyanın en güzel ve arzulanan kadını görüyorum. Sahip olamadığım şeyi. Ne istediğimi. Beni geceleri ayakta tutan şeyi. Tüm inanç sistemimi savaşa sokan şey, keşke yapabilsen bile sana istediğini veremeyeceğime kendimi ikna etmeye çalışmak."

Her kelime hırpalanmış ruhuma merhem gibi geliyor. Onu istiyorum. Bizi, bunu ve onu istiyorum, sonuçları ne olursa olsun. "Ya hiçbir şey istemiyor olsaydım?" Kalbim çarparak söylüyorum.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Dudaklarımı yaklaştırıyorum, sadece bir nefes arayla. "Ya sen alabilirsen? Ya ben gidene kadar sadece bizimse? Sınırlı bir zamanımız var ve buna direnmeye devam edebileceğimi sanmıyorum. Son seferden sonra olmaz. Beni böyle hissettirirken olmaz. Kısa bir süre için bile olsa buna sahip olabiliriz."

Burnu benimkine değiyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. "Kimse bilemez."

"Sen söylemezsen ben de söylemem."

Kendime söylediğim her şey, bunun kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenler önemsiz görünüyor. Önemli olan tek şey o ve bu adama duyduğum derin arzu.

Geçici olabiliriz. Evet, o benim patronum ama sadece ben okula dönene kadar. Evet, babam için çalışıyor, ama bunu aramızda tutarsak, babamın asla haberi olmaz. Asher evli değil ve benim profesörlerimden biri değil. Kendimiz için koymadığımız sürece hiçbir kuralı çiğnemiş olmayız. Peki, neden bunu yapamıyoruz?

Elleri kollarımda geziniyor ve sonra boynuma sarılıyor. "Bizim sırrımız."

onsekiz

OceanofPDF.com

ASHER

Mine. Bu kelime içimde bir diyapazon gibi titreşiyor. Onu benim yapmalıyım. O bana istediğimi, ihtiyacım olanı sunuyor ve ben Al şunu.

Ağzım onunkini buluyor ve bana açılıyor, o kadar güven dolu, o kadar tatlı ki. İçinde boğulabileceğimi bilerek onun tadından zevk alıyorum.

Bunun yanlış olmasının tüm nedenlerine rağmen, bu çok doğru hissettiriyor. Bu yetişkinler arasında bir anlaşma ve başka kimsenin bilmesine gerek olmadığını söylerken haksız değildi.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca o benim olacak ve sonra ben hayatıma geri dönerken o da okuluna geri dönecek. Bu kadar basit.

Phoebe'nin elleri saçlarımda, ben onu kaydırırken o da bana sarılıyor. Onun sıcaklığı neredeyse çok fazla, ama sonra arkasına yaslanıyor, gözleri şehvetin sisinde benimkini buluyor ve üstünü yırtıyor, onu spor sütyeniyle bırakıyor.

Baskın tarafım devreye giriyor, kontrol istiyor. "Sütyeni çıkar," diye emrediyorum.

Phoebe kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyor ve ben de onun burada ve şimdi yetkinin bende olduğunu öğrenmesinden başka bir şey istemiyorum.

Kahverengi gözleri öfkeyle parlıyor ve ben de sırtıtarak dirseklerimin üzerinde geri sallanıyorum. Onu tekrar itiyorum. "Göğüslerini görmek istiyorum tatlım, benim için çıkar."

"Yoksa ne olur?"

Sesindeki meydan okuma karşısında sikim kabarıyor. "Beni itip öğrenmek ister misin?"

Phoebe sırtıyor. "Belki de istiyorum. Belki de sadece senin isteğine boyun eğmeyen bir kızla tanıştığında ne yapacağını görmek istiyorum."

Onu kucacımdan itiyorum ve ayağı kalkıp ona doğru yaklaştığımda bana ters ters bakıyor. "Ben yetişkin rolü oynamak isteyen üniversiteli bir çocuk değilim." Gömleğimi çıkarıp yere fırlatıyorum.

Gözleri beni içine çekiyor ve ben de doymasına izin veriyorum. "Hayır, kesinlikle değilsin."

"Oyun oynayabiliriz ya da iyi bir kız olup sana söyleneni yapabilirsin."

Phoebe, "Talimatlara uyma konusunda pek iyi değilim," diye cevap verir.

Ayak bileklerinden tutup onu kendime çektim ve ciyakladı. "Lanet sütyenini çıkar ve mükemmel göğüslerini görmeme izin ver. Sonra yapacağım şeyi begeneceğine söz veriyorum."

Geri çekilip ayağı kalkmasına yardım ediyorum, ona karşı üstünlüğü elimde tutmak istiyorum. Bana ya da herhangi birine karşı geri adım atmamasını seviyorum ama şu anda onu tüm bunlardan mahrum etmek istiyorum.

Yavaşça parmaklarını kaburgalarının etrafındaki bandın altına geçiriyor ve yukarı çekiyor. Göğüsleri hapsediği yerden düşüyor ve o daha başının üzerinden çıkaramadan ben içeri giriyorum. Dilim mükemmel meme ucunda geziniyor ve sütyenini sonuna kadar çıkarıp atarken başı geriye düşüyor.

"Asher."

Meme ucunu ağızıma alırken inliyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni orada tutuyor.

Diğer tarafa geçerek ona da aynı ilgiyi gösteriyorum ve onu çıldırtmak istediğim kadar, onun tadına bakmak da istiyorum. Onu yalamak ve başım bacaklarının arasındayken boşalmasını sağlamak istiyorum.

Onu yatağı geri itiyorum. "Konu sen olunca her türlü dürtüyle savaştım," diyorum ona, kendi kurallarımı çiğnememe neden olduğu için ona kızarak. "Kendime bunun bir daha asla olmayacağını söyledim. Beni cehenneme sürüklemene izin vermeyeceğimi söyledim." Ona doğru eğildim, böylece ağızlarımız bir nefes kadar ayırdı. "Ama karşı koyamadığım için, paylaştığımız şeyi asla unutmamanı sağlayacağım. Bu sefer, benim için her yerin ağrıyana kadar vereceğim, vereceğim ve vereceğim. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi asla unutmayacaksın."

Phoebe uzun bir iç çeker. "Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum." O gittikten sonra bunu tekrar tekrar izleyeceğim.

"Seni çıplak görmek istiyorum, Phoebe. Her santimini sergilemek istiyorum."

Pantolonunu çıkar, tatlı kız."

Zamanımı ayırıp vücudunu ezberlemek istiyorum. Onun için açgözlüyüm. Bu sefer yorum yapmadan itaat ediyor ve ben de sırtmamak için kendimi zor tutuyorum. Hayallerimde canlandırdığımdan çok daha güzel. Vücudu zayıf ve

En güzel yerleri kıvrımlı. Elimi göğsünden amına doğru gezdiriyorum. "Çok iyi dinlediğin için bence bir şeyi hak ediyorsun."

"Oh?"

Kalçalarını yatağın kenarına doğru çekiyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bence çılgılık atana kadar seni yalamalıyım. Sikimi almadan önce dilimle boşalmanı sağlamalıyım. Daha önce ben bacaklarının arasındayken boşalman hoşuna gitmiş miydi?"

"Evet."

"Güzel, seni tekrar tattıktan sonra sikime boşalacaksın."

Bacaklarını her iki omzumun üzerinden geçirirken inliyor ve yatağa geri düşüyor. Kalçasının iç kısmını öpüyorum, onu en çok istediğim yere doğru ilerliyorum ve o titrerken tenine karşı gülümsüyorum. Merkezine vardığımda, dilimi dikişi boyunca gezdiriyorum, tatlılığını tadarken inliyorum.

Phoebe kayıyor ve ellerimi kalçalarına götürüp tekrar yaparken onu aşağıda tutuyorum. Tekrar tekrar dilimi klitorisine doğru itiyorum, her iniltisini dinliyor ve yaptığı her harekete dikkat ediyorum. Daha sert vurduğumda inliyor ve başımı daha da derine gömüp oradaki sinirlere karşı şekiller ve daireler çiziyorum.

"Asher, aman Tanrım-" diye inliyor ve ben tekrar ayarlıyorum.

Dizlerimin üzerinde daha yükseğe itiyorum, farklı bir açıyla geliyorum ve kalçalarını kaldırıyorum. Aynı noktayı tekrar tekrar okşuyorum ve başı ileri geri sallanmaya başlıyor.

"Ben ... oh, çok yakınlım. Tanrım, sen bir Tanrısın."

Göğsünü avuçluyorum, sıkıyorum ve meme ucunu koparıyorum, sonra elini tutup oraya yerleştiriyorum.

Ondan ne yapmasını istediğimi anlıyor ve kendini tatmin ediyor. Onun beni izlemesini izlerken kaya gibi sertleşiyorum.

Dilim onu itiyor, bakışlarımı onunkilerle kilitli tutuyorum, o an çok samimi geliyor, ama başka tarafa bakmıyorum.

Zevk dalgaları onu içine çekerken dağılmasını izlemekten zevk alacağım. Klitorisini emiyorum ve aynı anda parmaklayabileceğim şekilde ayarlıyorum. Phoebe düşük bir inilti çıkarıyor ve sonra yataktan yukarı doğru eğiliyor, bükülüyor ve onu yerinde tutmamı sağlıyor çünkü zevkinin her damlasını istiyorum.

Gevşerken vücudunu titreme sarıyor ve ben vücudunu öpmeden önce ağzımın baskısını azaltıyorum. Yüz yüze geldiğimizde gülümsüyor ve usulca gülüyor.

"Bunun benimle ilgili bir sorun olmadığını kesinlikle kanıtladınız."

Koyu kahverengi saçlarını geriye iterek sırtıyorum. "Hayır, kesinlikle değil." Saate bakıyorum ve gülüyorum. "Beş dakika bile değil."

Gözleri açıldı. "Ne? Yok artık."

Boynundan kulağına kadar öpüyorum ve lobunu ısııyorum. "Ve seninle işim henüz bitmedi, tatlım. Yine boşalacaksın."

Phoebe'nin eli omurgamda yavaşça ilerliyor, bacakları belimi sarıyor. "Bu konuda kendine çok güveniyorsun." Ön tarafıma doğru kayarak belime doğru ilerliyor.

"Benden şüphe mi ediyorsun?" Kulağının kabuğunu yalayarak soruyorum. "Tekrar kanıtlamama gerek var mı?"

"Yanıldığımı kanıtlaman hoşuma gidiyor."

Belki de bunun tek nedeni çoğu zaman bana meydan okumaktan hoşlanmasıdır. Ne zaman başarısız olacağını düşünsem, olmuyor. Phoebe sadece meydan okumayı sevmekle kalmıyor, karşılığında aynısını istiyor.

Onun üzerinde geziniyorum. "Bunu yapmaya devam ediyorsun." "Biliyorum."

"Ben de sana aynısını yapıyorum."

Phoebe kızarır. "Evet, kesinlikle öyle." Elini pantolonumun içine sokup sikimi okşuyor. "Seni istiyorum, Asher."

"Şu anda içinde olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

"O zaman yap, lütfen." Pantolonumu aşağı itecek kadar geriye kayıyorum ve sikimi serbest bırakıyorum. "Vay anasını."

Sırtıyorum çünkü bir kadının onu çıplak görüp bunu söylemesi her erkeğin hoşuna gider. Elimi sikime götürüyorum, o izlerken okşuyorum. "Seni nasıl becermeliyim? Dizlerimizin üzerinde, böylece güzel kıcını tokatlayabilirim? Sırt üstü, bacaklarını omuzlarıma koyup seni derinlere mi alayım? Yoksa ben burada uzanıp mükemmel göğüslerini seyrederken sen bana binmek, sikimin üzerinde zıplamak mı istersin?"

Dudakları ayrılıyor, nefes alış veriş ağırlaşıyor. "I . . ."

"Sen ne? Hepsini mi istiyorsun?" Ona doğru yaklaşarak soruyorum. "Yoksa benim seçmemi mi istersin?"

Phoebe başını sallıyor ve ben de onun beynini karıştırdığım için seviniyorum. "Yukarıdakilerin hepsi."

Eğilip alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum. "İyi seçim."

Sonra onu yüzüstü çevirip kalçalarını yukarı çekiyorum. Bir parmağımı içine soktuğumda Phoebe'nin nefesi kesiliyor.

"Bundan asla kurtulamayacağım," diyor ellerinin üzerine kalkarken.

Ben de değilim.

Bir parmağımı daha içine sokuyorum, o inerken pompalıyor ve döndürüyorum. Kasları etrafımda sıkılıyor ve onu doldurmak, aletimin etrafında kasıldığını hissetmek istiyorum.

"Phoebe, seni tekrar böyle boşaltmak istedim ama aklımı kaçırıyorum."

O kadar mükemmel ki, vücudu isteğime boyun eğiyor. "Al beni. Tanrım, sadece al beni."

Sıraya giriyorum ve sonra prezervatifim olmadığını hatırlıyorum. "Kahretsin. Prezervatifin var mı?"

"Çantamda!" Çantasını işaret ediyor. "Ben de doğum kontrol hapı kullanıyorum, yani her iki durumda da güvendeyiz."

Evet, işimi şansa bırakmam. Her şeyi çantadan çıkardım ve prezervatifi buldum. Ona doğru yürürken takıyorum, kıcının davetkâr bir şekilde sallanışını izliyorum ve elimde olmadan tokatlıyorum.

"Az önce bana şaplak attın!"

"Bu daha önce dinlemediğin için." Tekrar yapıyorum ve bu sefer diğer elimin parmaklarını onun içine sokuyorum. "Hoşuna gitti."

Dudağını ısıyor ve başını sallıyor. Evet, ben de öyle düşünmüştüm. "Asher, lütfen."

Sırtına bastırıyorum, kıcını daha yukarı kaldırmaya zorluyorum ve sonra derinlere kayıyorum. Bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sıcaklığı neredeyse çok fazla, gerginliği mükemmel ve ben çok sikildim.

Kalçalarını tutmama izin vererek bana ayak uyduruyor ve teninin benimkine çarpma sesini seviyorum. Onu sırtı göğsüme gelecek şekilde yukarı çekiyorum ve yüzünü onu öpebileceğim şekilde tutarken yavaşça hareket ediyorum.

İkimiz de terliyoruz ve seks sesleri havayı dolduruyor. Birlikte hareket ediyoruz, her birimiz öncekinden daha derine inmenin bir yolunu buluyoruz, elleri boynuma sarılıyor, göğüslerini tam teşhir ediyor ve ben onu okşuyorum.

"Daha fazlasını kaldıramam," diyor ama ben onun yanıltıldığını kanıtlayacağım. "Bana istediğimi vermedin," diyorum ve öne doğru düşüyor,

Ben içinden çıkarken ellerinin üzerinde duruyordu. "Sırt üstü yat."

Yapıyor ve geri kaymadan önce bacaklarını ayırıyorum, yaptığım gibi inliyorum. "Çok iyi hissediyorsun, tatlım. Çok ateşli ve sıkısın. Sen

mükemmel."

"Bu çok fazla. Yapamam..."

"Yapabilirsin. Bizi hisset. Beni içinde hisset. Ne kadar iyi olduğunu hisset." Elini tutup sikimin içine girip çıktığı yere götürüyorum. "Bize bak, Phoebe."

Başını kaldırıp onu sikmemi izliyor. "Çok ateşli."

"Aynen öyle. Şu anda benimsin. Sen benimsin ve ben senin içinde çok derindeyim. Hissediyor musun?"

"Evet!" diye haykırıyor.

Parmaklarımızı birbirine doluyor ve zaten aşırı uyarılmış olan sinirlerle oynayarak klitorisine doğru hareket ettiriyorum.

"İşte böyle bebeğim, ne kadar ıslak olduğunu hisset, düşünmeyi bırak ve hisset. Hepsini hisset." Nefesini zar zor tutabiliyor ve ben onun daha da yaklaştığını hissedebiliyorum. "Beni boşaltacaksın, Phoebe. Aklımı kaçırmama neden olacaksın çünkü çok iyi hissettiriyorsun. Sana da iyi geliyor mu?"

"Asher!" Tekrar parçalanırken adımı haykırıyor ve ben kendimi durduramadığım için izleyemiyorum bile. Hayatımın en inanılmaz orgazmlarından birine doğru onu takip ediyorum.

Onun üzerine yığılmamak için elimden geleni yapıyorum ve kendimi tutarken kollarım titriyor. Bilmediğim şey, kollarımın endorfinden mi yoksa hayatımın en büyük hatasını yaptığım için mi titrediği. Her ikisinin de sonucu, artık ona sahip olduğum için onu asla bırakamayacağımı bilmekse, nedenin bir önemi var mı?

Bu soru beni çok korkutuyor.

on dokuz

OceanofPDF.com

PHOEBE

I kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Aptal küçük bir kız gibiyim ve kendimi durduramıyorum.

Harika seksin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama ... evet, hiçbir fikrim yoktu. O

Bana şaplak attı ve bu gerçekten hoşuma gitti. Kim bilebilirdi ki? Beni iki kez orgazm etti, ki bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Tüm gece gerçeküstü gibiydi.

Asher Whitlock, işverenim, tahammül edemediğim polis memuru ve otoriter pislik, hâlâ içimin derinliklerinde gömülü. Rüya görüyor olmalıyım.

Tekrar kıkırdıyorum ve Asher dirseklerinin üzerine kalkarak bana bakıyor. "Bana mı gülüyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle sana değil." "O zaman neye?"

Dünyayı sarsan bir seksten sonra gülmek muhtemelen en iyi tepki değil, ama dürüst olmak gerekirse buna inanamıyorum.

"Bütün bu gecenin inanılmazlığı." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Önce tüm o kaçma olayı, sonra arabamın benzininin bitmesi, sonra da burada -birlikte- çırılçıplak kalmamız."

"Seni çıplak seviyorum."

"Bu ikimizi de yapar."

Evet, o mükemmeldi ve onu gömleği açıkken görmek, çıplak görmenin yanında kesinlikle hiçbir şeydi. Göğsünde kaslar, çukurlar ve vadiler var. Kalçalarında mükemmel bir V şekli var ve kollarına hiç girmeyeyim bile. Onlar tamamen benim olayım ve Asher'in sarılıp kalmak istediğim kolları var. Tüm bu kıyafetlerin altına gizlenmiş yarım bir kola sahip olmanın ek bir avantajı ile geliyorlar. Parmaklarımı çizgiler boyunca gezdiriyorum,

Kanatları açık bir güvercinin dış hatlarını çiziyor. Ayaklarında eski bir kilit tutuyor ve altında bir çiçek var.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve nedense ona bakamayacak kadar savunmasızım. Bunun yerine kolundaki ve omzundaki siyah-beyaz mürekkebe odaklanıyorum. "Neden bir güvercin?"

Saçlarımı geriye doğru itiyor ve yüzümü, şu anda açık mavi olan ve kenarlarında koyu bir çerçeve bulunan gözleriyle buluşacak şekilde eğiyor. "Annem için."

"Peki ya kilit?"

"Soyadım yüzünden." "Peki anahtar nerede?"

Kolunu biraz oynatıyor ve çiçeğin içine giriyor. Gülümsüyorum. "Çok güzelmiş. Temizlenmem gerek."

"Hey, iyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Uzun bir gece oldu ve saat şu anda" - saate bakıyorum ve gözlerim açılıyor - "sabahın dördü."

Asher burnumu öpüyor ve sonra yukarı itiyor. O gider gitmez bir boşluk hissi oluşuyor. Bunu şimdi açmayacağım, üzerinde durmak için başka bir zaman bulacağım. Battaniyemi alıp üzerime sarıyorum ve o da banyoya gidiyor.

Kilidin klik sesini duydum ve tekrar yere yığıldım. Bu beklenmedik bir şeydi. Bunu gerçekten yapacağımı hiç düşünmemiştim, ya da onun da yapacağını. Yine de ikimiz de yaptık.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum, bacaklarım ilk adımlarını atan yeni doğmuş bir zürafa gibi sallanıyor. Çantamın içindekiler yere saçılmış, ama oradaki tek kutu bana haplarımı almam gerektiğini hatırlatıyor. Özellikle de tekrar seks trenine bindiğimden beri. Su içmeden yutuyorum ve o çıkmadan önce giyinmeye çalışıyorum, üzerime eşofmanımı atıp şortumu alıyorum. Ancak bacağım şortuma takılıyor ve düşmemek için zıplamak zorunda kalıyorum.

Tabii ki, tam atlayışımın ortasındaiken ortaya çıkıyor ve inişte başarısız olmamı izliyor.

Kıçımın üstüne düşüyorum, pantolonumun bir bacağı bükülmüş ve aptal gibi görünüyor. Gülüyor. "Yemin ederim, sen ve kıyafetlerin."

Bu sefer, uzattığı eli geri çevirmedim. Beni kaldırıyor, şortumu yere atıyor ve yatağa taşıyor.

"Asher!"

"Şikayet etmeyi bırak."

"Şortuma ihtiyacım var."

Yanımdaki yatağa tırmanıyor ve beni göğsüne yaslıyor. "Uh, ne yapıyorsun?" Şokun etkisi geçince sordum.

"Birkaç dakikamız var."

Onun büyük, güçlü kollarında yatmaktan ne kadar mutlu olsam da, bunu yapamayız. Ya Olivia bizi bulursa? Ya da daha olası bir sonuç olarak, ya ben gidene kadar bu seks anlaşmasından daha fazlasını istemeye başlarsam?

Bunu yapamam. Kalbimi çok bağlayıcı olmayan ilişkimize karıştıramam.

"Asher, yapamayız..."

"Neden?"

"Çünkü!" Sanki bu neden her şekilde geçerliymiş gibi söylüyorum. Yer değiştiriyor, tutuşunu sıkılaştırıyor. "Sadece gözlerini kapat."

Yapabildiğim için ofluyorum ve sonra dediğini yapıyorum. Kalbinin sabit atışını dinliyorum ve elinin sırtımda aşağı yukarı yaptığı ritmik hareketin beni puslu bir sükûnete sürüklemesine izin veriyorum. Asher hareket ediyor, bacağımla onunkinin üzerine atıyor ve elini çıplak kıcıma koyuyor.

Tam olarak orada olmadığım ama gerçekten uyanık da olmadığım o uyku öncesi durumdayım. Sesinin derin tınısı kulağımda gümbürdüyor. "Seninle başım çok büyük belada." Dudakları alnıma bastırıyor. "Çok fazla sorun."

Uyanıyorum ve bu o huzurlu, gözlerin yavaşça dalgalandığı sabahlardan biri değil. Hayır, yaşadığımdan emin olmak için kendimi sıvazlarken panik içinde doğrulup oturduğum türden bir uyanış.

Etrafıma bakarken nefesim daralıyor ve bayıldığım zamandan bu yana olan ince farklılıkları fark ediyorum.

Bir, Asher gitti. İki, ışıklarım kapalı.

Üç, saat sabahın on biri ve benim altıda kalkmam gerekiyordu.

Ve dördüncüsü, her şey şu anda kapıdaki kancaya asılı olan çantama geri döndü.

Bu çok tatlıydı.

Kalktım ve bir çift tayt giydim. Oturma odasından sesler geliyor ve dışarı fırlıyorum, açıkça bir pislik ve korkunç bir dadı olduğum için kızgınım. Patronuma kazık atalı daha yirmi dört saat bile olmamıştı ve ben şimdiden işimi berbat etmeye başlamıştım.

Olivia kanepede oturmuş bir dizi izliyor ve patlamış mısır yiyor, eminim ki bu dosyanın içinde değildir.

Etrafında dolaşıp saçlarımı topluyorum ve o da bana gülümsüyor.
"Günaydın."

"Günaydın, beni neden uyandırmadın?" Ona sordum.

"Baban uyumana izin vermemi söyledi," diye açıklıyor. Doğru, bu harika. "Özür dilerim."

Başını sallar. "Artık bebek değilim. Televizyon izleyebilirim."

Bu doğru, ama yine de dadısı olarak evi yakmamasını sağlamak benim sorumluluğum. Kahve masasına bakıyorum, orada kahvaltı tercihlerinin kanıtı var. KitKats ve bir paket Doritos.

Onu yemeyeceğimden değil ama Olivia'ya izin verilmediğini biliyorum.

Çömeliyorum, elimi uzatıyorum. "Patlamış mısır."

Homurdanıyor ve uzatıyor.

Bugün bir şeyler yapabilmemiz için dişlerini fırçalamasını işaret ediyorum. İhtiyacım olan ilk şey arabam, böylece tekrar yiyecek alışverişine çıkabilir, daha fazla prezervatif alabilirim çünkü sadece bir tane vardı ve çantamı almak için evime uğrayabilirim.

Telefonum çalıyor ve titreşimle neredeyse zıplıyorum.

ASHER

Uyandın mı?

Ben uyuyorum. Neden uyumama izin verdin?

ASHER

Çok yorulmuşsun. Olivia birkaç saatliğine kendini idare edebilir.

Bunu yapmak zorunda değil.

ASHER

Şöyle diyebilirsin: Uyumama izin verdiğin için teşekkür ederim, Asher. Bunu ve dün gece bana yaşattığın orgazmları gerçekten takdir ediyorum.

Yapabilirdim, ama bu pek benim tarzım değil. Yine de, bunlar çok takdir edildi. Arabama ihtiyacım var. Bugün gelip beni almanın bir yolu var mı?

ASHER

Ön tarafa bak.

Oraya gittim ve eminim ki garaj yolunda duruyordu.

Çok nazıksın.

ASHER

Şimdi teşekkürümü alabilir miyim?

Teşekkür ederim, Asher. Aracıma ve orgazmlara minnettarım.

ASHER

Sorun var. Pekala, çalışmam gerek. Uslu dur, sonra görüşürüz. Gece kalacak mısın?

Başparmağımı kemiriyorum. Teknik olarak buna gerek yok. Yarın izinli... daha doğrusu nöbetçi, ama bu da izinli sayılır. Normalde evimde kalırdım çünkü burada olmak istemezdim. Ama dün gecedan sonra gerçekten burada olmak istiyorum. Onun kollarında olmak ve tekrar dağılmak istiyorum.

Tanrım, berbat durumdayım.

Henüz emin değilim. Sana haber veririm.

ASHER

Gece kal, Phoebe.

Komutu midemin bulanmasına neden oluyor ve ona saçma bir mesaj atmadan önce telefonumu sütyenimin içine sokup odama gidiyorum. Oraya vardığımda, saçımı yıkamadan hızlıca duş alıyorum. En iyi arkadaşım olan kuru şampuanı aldım.

-Ve saçımı balık kuyruğu yaptım.

Akıllara durgunluk veren bir seksten sonra farklı görünmenin aslında mümkün olmadığını biliyorum, ama yemin ederim aynadaki kız aynı değil. Dudaklarım daha dolgun, yüzüm daha parlak görünüyor ve gözlerimin altındaki torbalar gitmiş.

Ya da ben deliyim. İkisi de mümkün.

Parmaklarım dudaklarıma sürtünüyor ve sanki onun dokunuşunu hissedebiliyorum.

Gözlerimi deviriyorum, inliyorum, kendimi seks-uykusundan silkeliyorum ve telefonumu alıyorum.

E-postalarımı kontrol ettiğimde, Teksas Üniversitesi'nden gelen bir e-posta gördüğümde midem bulanıyor.

Açmak yerine Emmeline'e mesaj attım.

Kararımı Teksas'tan aldım.

Belki altı saniye geçiyor ama saatler gibi geliyor.

EMMELINE

Ve??????????????

Bilmiyorum.

EMMELINE

Ha?

Açmadım. Korkuyorum.

EMMELINE

Korkak olma. Aç şunu! Ne olursa olsun, başka seçeneklerin de var.

O haklı. Bakmalıyım.

Derin bir nefes veriyorum, e-postalarımı geri çekiyorum ve açıyorum.

Sevgili Bayan Bettencourt,

Teksas Üniversitesi'ne gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Vesaire, vesaire, vesaire.

Sizi Teksas Üniversitesi'nde AuD eğitiminizi sürdürmeye davet etmek istiyoruz.

Çılgılık atıyorum ve odanın içinde dans ediyorum, kaotik bir daire çizerken bacaklarım hızla inip kalkıyor. Kabul edilmişim! En iyi okullarımdan birine girdim. Ağlayabilirdim ve bunun yüzde yüz Profesör Calloway sayesinde olduğunu biliyordum.

Çok büyük torpiller yapmış olmalı.

Birine söylemem gerektiği için aceleyle oturma odasına çıkıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Olivia'nın odasına vardığımda duvardaki kapı ziline basıp dışarıda birinin olduğunu haber vermek için bir ışık yakıyorum.

Kapısını asık bir suratla açıyor ama umurumda değil çünkü içim sevinçle dolup taşıyor. Çabucak imzalıyorum. *"İçeri girdim!"*

"Nerede?"

"Teksas Üniversitesi! Gelecek dönem için bir yerim var."

Olivia'ya Iowa'dan nasıl ayrıldığımı ve geri dönmeyeceğimi ve bu konuda ne kadar gergin olduğumu anlattım. Normalde bu konuda ona hiçbir şey söylemezdim, ama bunu kendisiyle ilişkilendirilebilir olmak ve bazı şeylerden korkmanın ama onları aşmanın normal olduğunu bilmesini sağlamak için kullandım. Bunu randevularında ve terapide yapıyordu, şimdi de okulda yaptığımı görüyor.

Ayağa fırlıyor, kaşları artık parlak, geniş bir gülümsemeye dönüşmüş. Sarılıyoruz ve daireler çiziyoruz. Rahatlamam gerçek dışı. Eğer girememiş olsaydım, bir yıl geriye gitmek zorunda kalacaktım, bu dünyanın sonu olmazdı ama harika da olmazdı.

Liv arkasına yaslanıyor. *"Teksas çok uzak."*

Başımı salladım. *"Öyle, ama Iowa da öyleydi."*

"Seni daha önce tanı mıyordum." Ağır ağır iç çekti. *"Seni özleyeceğim."*

Onu çok özleyeceğim. Sadece birkaç hafta içinde Olivia benim için çok önemli hale geldi. O harika, akıllı, güzel ve istediğı her şeyi yapabilecek potansiyele sahip.

"Her zaman e-posta göndereceğim."

"Söz mü?"

"Evet. Ben de ziyaret edeceğim. Bunu kutlamalıyız."

Tıpkı babasının ki gibi olan mavi gözleri parlıyor. *"Dondurma mı?"*

Gülüyorum. *"Mükemmel."*

OceanofPDF.com

yirmi

OceanofPDF.com

ASHER

“L gece yedin mi?” Şef Bettencourt omzuma vururken soruyor. "Yorgun görünüyorsun."

Evet, sabah dörde kadar kızına kaba şeyler yapıyordum. Hayatımı sikeyim.

"Sadece meşgulüm, hepsi bu."

"Küçük kızım nasıl? Uslu duruyor mu?"

Yukarı bakıyorum. "Phoebe, Olivia ile çok iyi."

"Seninle demek istedim. İyi anlaşıyor musunuz?"

Ne oluyor lan? Yemin ederim bu kelimeleri kafamdan uyduruyorum. Bunu soruyor olamaz.

"Anlamıyorum," diyorum açıklığa kavuşturmak için.

"Sen ve Phoebe pek anlaşıyorsunuz. Onu işe alman için işini tehdit etmek zorunda kaldım. İkiniz bir çeşit anlaşmaya varıp geçmişi geride mi bıraktınız?" Bunu söyleme şekli benim bir aptal olduğumu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor.

"Evet, artık kesinlikle bir anlayışımız var." Çıplak zaman ve sırları da içeren bir anlayış. "Güzel.

Okul hakkında bir şey söyledi mi?"

Olsaydı bile, ona söylemezdim. Iowa'da her ne olduysa, bundan bahsetmiyor. "Hayır."

Başını sallıyor. "Bu kız tıpkı annesi gibi sır saklayabiliyor ve bu sırrın onu yiyip bitirmesine izin veriyor."

Bir metin geliyor ve şeytandan bahsediyor.

PHOEBE

Şimdi istasyona geliyoruz.

Her şey yolunda mı?

PHOEBE

Worrywart.

Babasına bakıyorum. "Phoebe ve Olivia şu anda buraya doğru geliyorlar."

Göğsü kabarıyor ve normalde somurtkan olan adam gerçekten de heyecanlı görünüyor. "Gerçekten mi? Harika."

Yaklaşık iki dakika sonra, Olivia hemen arkasında Phoebe ile kapıdan içeri dalıyor. Resepsiyon görevlimiz onları içeri aldı. Sonra Olivia bana doğru koşuyor ve kollarını ortama doluyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve Phoebe'ye baktığımda kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Gerçekten de güneş gibi parlak ve ona uzun süre bakmak kör olmama neden olabilir.

Saçları yana doğru toplanmış ve örgü gibi bir şey yapılmış. Dün gece gözlerinde gördüğüm aynı hafiflik hâlâ orada. Bana baktığında yanakları kızarıyor ve sonra bakışlarını babasına çeviriyor.

"Merhaba baba." Sesi biraz çatlıyor.

"Hoş bir sürpriz," diyor Şef, onu kollarının arasına çekerek. "Seni uzun zamandır görmemiş gibiyim."

Olivia beni bırakıyor, hızlıca imzalıyor. Başımı sallıyorum. "Yavaş. Ne dediğini kaçırdım."

Gözlerini devirir ve tekrar başlar. "Phoebe'nin haberleri var."

"Phoebe'nin haberleri mi var?" Yüksek sesle söyledim ve herkesin ne söylediğimizi bilmesi için işaret ettim.

Phoebe dudaklarını büzerek Olivia'ya döner, ama en ufak bir öfke izi yoktur. "Bir şey söylememen gerekiyordu."

"Özür dilerim." Olivia sırtıyor.

Phoebe elini Liv'in başına koyar. "Büyük haberlerim var."

"Haberler nedir?" diye sordum.

"Teksas'a girdim!"

"Teksas mı?" Hem Şef hem de ben aynı anda söyledik.

"Evet, hâlâ Vanderbilt'i bekliyorum ama en azından Teksas'a girdim! Sadece iki kredi kaybedeceğim, bu ideal değil ama korkunç da değil. Program Ağustos'ta başlıyor ve bir daire bulmam gerekecek. Kahretsin. Bunu daha önce yapmalıyım, eminim çoktan dolmuşlardır. Tüm bunlar ..."

Söylediklerinin hepsini imzalamak için elimden geleni yapıyorum, ama izimi kaybediyorum ve temelde özetliyorum. *"Phoebe okullara girdi. O mutlu. Yapacak çok işi var."*

Olivia elime vuruyor. *"Biliyorum. Kutlama yaptık."* *"Kutladınız mı?"* Ben de ona sordum.

"Dondurma."

Tabii ki kızım Phoebe'yi dondurma almaya ikna etti. Olivia'nın ne kadar tatlı yediğini öğrenirse Sara beni öldürecek. Her neyse.

Yaptığımız bu şeyin resmi bir son kullanma tarihi var, ki bu iyi bir şey. Bir şekilde kendini devam etmemiz gerektiğine ikna edemeyeceğini bilmek tam da ihtiyacı olan şey. Bu saatin sonunda bir zil var ve zil çaldığında o gitmiş olacak ve biz de kendi yolumuza gideceğiz.

Okuldan eve döndüğünde muhtemelen Liv'i ziyaret etmek isteyecek ve o zaman tekrar sevişebiliriz. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar mükemmel bir düzenleme.

"Ne zaman gideceksin?" Phoebe'ye soruyorum.

Alt dudağını ağzına götürüyor. "Emin değilim ama merak etmeyin, o zamana kadar çocuk bakımını ayarlamana yardımcı olacağım ve ben ayrılmadan önce yeni bir dadı alsanız bile Liv ile her şeyi ayarlaması için kalacağım."

Endişelenmem gereken şey buydu, ama daha çok onunla ne kadar zamanımız olduğuyla ilgiliydi.

"Tebrik ederim."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Umarım yakında daha fazla kutlama yaparız."

Şef yüksek sesle güler. "Tebrikler, Phoebes! Daha iyi bir okul bulduğuna sevindim. Bu gece izinlisin, değil mi? Akşam yemeği yiyelim ve belki eski dizilerimizden bazılarını izleriz?"

Phoebe bana bakıyor, ben de başımı hafifçe sallıyorum. Bu gece kutlama yapacağız, ama bu akşam yemeği ve gösteri olmayacak - yani, o tür bir gösteri değil.

Dişlerini dudağında gezdiriyor ve sonra babasına dönüp bakıyor. "Bence akşam yemeği kulağa harika geliyor ama bu gece planlarım var ve muhtemelen arkadaşımın evinde kalacağım."

"Akşam yemeği o zaman." Onun yanağına bir öpücük kondurur ve Olivia'ya göz kırpar.

"Bir oyun oynayabilir miyim?" Olivia o gittikten sonra sorar.

Masamın üzerindeki telefonumu gösteriyorum ve bir uygulamayı açmadan önce onu alıyor.

Phoebe bana yaklaşıyor. "Bir arkadaşında mı kalıyorsun?"

Sıcak kahverengi gözleri benimkileri buluyor. "Gece kalmamı istediğini sanıyordum."

"İstiyorum."

Odanın etrafına bakıyor, güvenli olduğunu görünce yaklaşıyor. "Arkadaşım mısın, Asher?"

"Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Peki, yatıya kalmak için bir planın var mı?" Sesi boğucu ve keşke burada olmasaydık da ona planlarımın bir önizlemesini verebilseydim.

Kızımın duymayacağını bilsem de sesimi alçaltıyorum. "Sana nasıl kutlama yaptığımı göstermeyi planlıyorum ve vücudundan çektiğim her zevkin tadını çıkaracaksın. Gökyüzünü aydınlatmanı sağlayacağım."

Sırıttıyor.

"Sabırsızlanıyorum." Ben de bekleyemem.

Phoebe'nin sıcak ağızı sikimin etrafına sarılmış, beni derinlere alıyor. "İşte bu, tatlım, beni daha derine götür," diye talimat verdim.

Yanımda olması bile beni tahrik etmeye yeterken fazla bir talimata ihtiyacı yok. Bu kızda ne var bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum.

Olivia'nın uyuduğundan emin olduğum anda Phoebe'yi kanepeden aldım ve yatağıma attım.

Birlikte yuvarlandık, öpüştük, birbirimizin kıyafetlerini yırttık, ikimiz de diğerimiz için çaresizdik. Onu yediğim son iki seferin tesadüf olmadığını ona kanıtladığımda bir kez boşalmıştı bile. Sonra ayağa kalktı, beni ayağa kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Uzun kirpiklerinin arasından bakıp nasıl beğendiğimi sorduğunda neredeyse boşalıyordum.

İşte böyle. Ben böyle seviyorum.

"Çok iyisin," diye övüyorum onu. "Kendini çok iyi hissediyorsun, ağzında sikim varken dizlerinin üzerinde çok mükemmel görünüyorsun. Hoşuna gitti mi?"

Aletimin etrafında inliyor ve başım geriye düşüyor. "Siktir, Phoebe."

Kontrolümü kaybediyorum. Tekrar onun içinde olmak, onu dün gecedен daha sert orgazm etmek istiyorum.

Kalçalarımı pompalarken elim saçlarına dolanıyor ve bu çok fazla oluyor, bu yüzden hızlıca hareket ediyorum, ağzının hissini şimdiden özlüyorum.

Sonra onu ayağa kaldırıyorum ve bana attığı surat ifadesine kıkırdıyorum. "Bundan zevk alıyordum."

"Ben de öyleydim," diyorum ağzımı onun ağzına götürmeden önce.

Hayal ettiğimden çok daha fazlası. Sıcak ve istekli ama aynı zamanda soğuk ve meydan okuyan. Bu karışım, tam da ona göre bir şeye dönüşüyor.

Phoebe elini göğsüme koyarak beni yatağa geri itmeye çalışıyor. Buna izin veriyorum, ama yatağın ucunda dururken biraz fazla kendini beğenmiş görünüyor. "Bu gece benim gecem." Başını yana eğiyor. "Kutlamak istiyorum."

"Yaptığımız şey bu değil mi?" Dürüst olmak gerekirse, bu gece de kesinlikle ben kazanıyorum.

"Oh, öyleyiz, ama Gerçekten kutlama yapmak istiyorum."

"Peki senin aklında ne var?" Parmaklarımı başımın arkasında birleştirerek soruyorum.

Yatağa tırmanıyor ve saçlarını etrafımızda bir perde gibi sarkıtarak üzerime geliyor. "Sen."

"Tamamen seninim, tatlım. Zaferini kutlamak için beni kullan."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve sıcaklığını hissedebiliyorum. Kalçalarını kavıyorum, sıktıkça etini çukurlaştırıyorum.

"İstiyorum" -beni usulca öpüyor- "sahip olmak" -bir öpücük daha- "benim yolum." Dudağını ısırdım. "Becer beni, Phoebe, ve ne istersen al."

Aşağı doğru batıyor ve ben ölebilirim. Vücudu çok sıkı ve dün gece onun derinliklerindейken, bu açı daha da iyi hissettiriyor.

Onu yukarı itiyorum, kalçalarını öne ve göğsünü arkaya doğru açıyorum. O kadar güzel, o kadar mükemmel, hak ettiğimden çok daha iyi.

Kalçaları hareket ediyor ve ben de ona tutunarak hareketleri kontrol etmesine izin veriyorum.

Etrafımda daha da sıkılıyor ve Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. "Evet, öyle" diyor ve ben bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

"Yaklaştım, Phoebe." Daha sert nefes alırken elleri göğsüme düşüyor. O da yaklaştı. Elimi aramıza sokuyorum ve klitorisini ovmaya başlıyorum.

"Oh, oh Tanrım, Asher. Yapamam."

"Kendimi tutamayacağım tatlım," diye uyarıyorum. Bu çok iyi.

Çok fazla.

İnliyor ve ben de baskıyı artırıyorum.

Hadi, Phoebe. Gelmene ihtiyacım var.

Tırnakları göğsümü çiziyor ve parçalandığını hissediyorum.

Dayanıyorum, bunun tadını çıkarmak, etrafımdaki her nabzını hissetmek istiyorum.

Göğsüme düştüğünde, kalçalarımı yukarı itiyorum ve benden gelen ses neredeyse öfkeli.

Nefes almak için mücadele ediyoruz ve birkaç saniye sonra az önce ne yaptığımızı fark ediyorum.

Islaklık hissi bacağımdan aşağı damlıyor ve panik başlıyor. "Phoebe," diyorum, düşünmediğim için kızgınım. Nasıl olur da bunu düşünmem?

Her zaman dikkatliyimdir.

Son derece dikkatli olmak için dokuz yaşında bir sebebim var. Başını kaldırdı. "Hmm?"

"Unutmuşum. Kahretsin!"

Şafak ona vurmuş gibi görünüyor ve hızla hareket ediyor. "Havlu?"

"Banyo."

Aceleyle içeri giriyor, bana bir havlu fırlatıyor ve sonra fermuarımı tutup etrafına kapatıyor.

"Özür dilerim." Phoebe yanına geliyor, yüzü kül gibi.

"Özür mü diliyorsun? Ne için?"

"Düşünmedim. Sadece *istedim*."

Bunu omuzlamasına asla izin vermeyeceğim. Ben daha iyi biliyorum. "Bu benim sorumluluğumda. Bak, ne olursa olsun ..."

"Asher, sakın ol." Phoebe bana doğru iki adım attı. "Hap kullanıyorum. Her gece yatmadan önce alıyorum. Hiç kaçırmıyorum. Biz iyiyiz. Sadece bir kez oldu ve ben de ... bilirsin, altı ... gün önce falan oldum. Sorun yok."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Eğer iyi değilse, şunu bil ki seni asla kurumaya bırakmam."

Gülümsüyor ve sonra kollarını ortama doluyor. "Bunu biliyorum. Olivia ile nasıl olduğuna bir bak. Sen harika bir baba ve ortak ebeveynsin. Gerçekten, endişelenecek hiçbir şeyimiz yok. Bunun meşhur son sözler gibi geldiğini biliyorum ama ..."

Gülüyorum ve burnunu öpüyorum. "Öyle ama şu andan itibaren hiçbir şeyi şansa bırakmıyoruz."

"Anlaştık. Artık seni çılgınca arzulamak ve kendimi aletine dayamak yok."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diyorum gülerek, midemde hala bir çukur olsa da bu ciddiyetsizlik için minnettarım.

"Odama geri mi döneyim, yoksa biz ..." Yatağa bakar.

Sarsılmış olabilirim ama onu odasına geri göndermek istemiyorum.

"Sarılıyoruz, Günışığı."

Yatağa giriyoruz ve başını göğsüme yaslıyor. "Güneş ışığı, ha?"

"Öğrencinizin neden bunu seçtiğini şimdi anlıyorum."

Sırıyor. "Çünkü ben parlak ve güneşliyim."

"Elbette."

Phoebe başını kolumun kıvrımına sıkıştırıyor. "Bunu sevdim." Başının üstünü öpüyorum. "Güzel. Bana Teksas'tan bahset."

Başını kaldırıp çenesini göğsüme yaslıyor. "Harika bir program, Vanderbilt'teki kadar iyi olmasa bile, iki ders hariç hepsini alacaklar, yani beni o kadar da zorlamayacak. Bu yaz kazandığım para bunu karşılayacaktır."

"Neden transfer?"

Anlamıyorum." Omuz silkiyor.

"Değişim iyidir."

Buna inanmıyorum. "Evet, ama babanın Iowa'ya girebilmek için neler çektiğini anlattığını hatırlıyorum."

Phoebe eline bakıyor. "Iowa benim için değildi, tamam mı?"

"Bunun o küçük düşürücü deneyimle ilgili olduğunu varsayıyorum." Dikkatlice itiyorum.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde gizlenen bir acı var. "Bugün gerçekten güzel bir gün oldu. On sekiz saat içinde dört orgazm yaşadım, odyoloji programıma kabul edildim ve kendimi çok iyi hissediyorum, o yüzden bunu mahvetmeyelim."

"Tamam. Konu kapanmıştır." Üç parmağımı kaldırarak ona izci onurunu veriyorum.

Elimi tutuyor, kendine doğru çekiyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Tatlı olmak."

"Olmadığımı mı düşündün?" Soruyorum.

Kahkahası kısa sürüyor ve ağzını kapatmaya çalışıyor. "Bana karşı çok kabaydın! Her fırsatta bana saçma dedin ve beceriksiz olduğumu düşündüğün için Liv'i izlememi istemedin. Yani evet, pek de tatlı diyebileceğim biri değildin."

Yer değiştirdim, onu oturmaya zorladım. "Ve sen neydin?"

"Etrafınızda dolaşan bulutlu havaya inat ben bir güneş ışığıyım."

Alay ediyorum. "Saçmalık. Ben eğlenceliyim."

"Öyle olmadığını söylemedim. Tatlı olmadığını söyledim, ama yanılmışım."

Çok tatlısın, tüm o kömürleşmiş dışının altında erimiş bir lokum gibisin." "Oh, siktir et." Ona doğru atıldım, onu yere fırlattım ve kafesledim. "Ben erimiş bir şey değil."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmadan önce kıkırdıyor. "Tam bir lapa."

"Kendimi lapa gibi mi hissediyorum?" Soruyorum, zaten tekrar sertleşiyorum.

Cidden, bu kız nasıl bir büyüye sahip böyle? Yine ergen gibi oldum.

"Hayır, kesinlikle mantar değil." Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bir daha söylersen o ağzınla yapabileceğin başka bir şey bulurum." Sırıttıyor, yüzünde muziplik dans ediyor. "Bu bir meydan okuma mı?" "Hayır bebeğim, bu bir söz ve bu sözü tutmak için sabırsızlanıyorum."

Phoebe kendine engel olamıyor ve ben de eğilip onu öperken bu durumdan hiç rahatsız olmuyorum.

yirmi bir

OceanofPDF.com

PHOEBE

“Y seks yaptınız!" Emmeline bağıyor ve ben ölmek istiyorum.

"Emmy! Ben yapmadım!" Hemen çantamdaki kulaklıklarına uzandım. "I

Teksas'a girdiğim için arıyordu!"

Neyse ki, bana yakın olan tek kişi neredeyse yüz yaşında olan ve zar zor duyabilen Bay Hubenak ve evli komşusuyla yatan kızı Daisy, bu yüzden duyduklarını asla tekrarlamayacak.

Ancak, Magnolia bir endişe kaynağı. Duymamış gibi görünmek için elinden geleni yapıyor, ama duyduğunu biliyorum, bu yüzden arkadaşım deliymiş ve ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmaya devam ediyorum.

Kulaklıklarımı taktıktan sonra ona ters ters bakıyorum. "Çok mutluyum!" Sesimi alçaltıyorum. "Cidden, seni öldüreceğim."

Emmy gülüyor. "Lütfen, Phoeb, kesinlikle seks yaptınız. Bunu görebiliyorum." "Evet, birkaç gün önce kabul aldım."

"Oh, şifreli mi konuşuyoruz?" Gözleri açılıyor ve sırtıyor.

"Uzun konuşamam," diyorum yüksek sesle ve sonra sesimi alçaltıyorum. "Çünkü böyle devam ederse en iyi arkadaşıma karşı bir suç işlemem gerekecek."

"Ha! Kıçını Cloverleigh'e getir, sana meydan okuyorum." "Cidden tam bir baş belasısın."

Omuz silkiyor. "Bunu her gün duyuyorum. Babam beni garson yapmaktan bahsetmeye hazır çünkü sinirlerini test ettiğimi ve kız kardeşlerimin onu çoktan yıprattığını, bu yüzden dezavantajlı olduğumu söylüyor."

"Ve sen de oldukça deneyen birisin."

"Evet, bu doğru. Yani ..." Kaşlarını neredeyse saç çizgisine kadar kaldırarak eğiliyor. "İyi miydi?"

"Umm, iynin de ötesinde."

Telefonu düşürür ve çığlık atar. "Biliyordum! Biliyordum! Ha!" Bir saniye sonra, ekrana geri döndü. "Aferin sana! Tüm bunlar harika çünkü o evli değil, kesinlikle bir ilişki aramıyor ve ... sen yakında üniversiteye gideceksin. Gördün mü, mükemmel bir durum ve görünüşe göre seks de harika."

Haklı olmasından nefret ediyorum. "Önümüzdeki hafta okulu gezmeye ve bir daire bakmaya gideceğim. En azından orayı ziyaret etmeden bir seçim yapamayacağımı hissediyorum."

"Çok zekice. Dans yarışması da ne?"

"Babamın aklına bağış toplamak için yirmi dört saatlik bir dans yarışması düzenlemek gibi parlak bir fikir geldi. Tüm süre boyunca dans etmek zorundasınız ve sadece iki mola hakkınız var. Cehennemi hayal edin, ama dans ayakkabılarıyla."

"Ortağın var mı?"

"Babam için çalışan polislerden biri." Emmy'nin kaşları kalktı. "İlginç."

"Joey iyi bir arkadaş ve bu hiç de ilginç değil."

Gülüyor. "Lütfen, Asher oldukça sahiplenici gibi görünüyor, bu yüzden yirmi dört saat boyunca başka bir erkeğin ellerinin üzerinizde olmasından hoşlanacağından şüpheliyim."

"Şey, çok kötü. Hayır işi için."

"İyi, iyi, ama seni uyarmadığımı söyleme. Hey, biliyor musun? Belki seninle Teksas'ta buluşabilirim. Eminim babam uzun bir hafta sonu geçirmemi ve onu rahatlatmamı hoş karşılar."

Sırıtiyorum. "Onu bu kadar mı delirtiyorsun?"

"Çok soru soruyorum çünkü bana göre her şeyi tersinden yapıyor. Ayrıca ben evdeyken çok katı davranıyor. Annem oldukça rahat ve yirmi dört yaşında bir yetişkin olduğumu anlıyor. Babam bazen beni hala küçük görüyor. Dün gece kız kardeşimde kaldım ama o ve kocası hâlâ çok alınganlar, bu yüzden Millie'den ayrıldım. Felicity'ye gitmeye çalıştım ama o çok meşguldü ve çocukları her etkinliğe götürüyordu. Büyüdüğümüzde daha eşit olacağımızı umuyordum ama onlar farklı bir yerde." Arkadaşımın sesinde kalbimi acıtan bir hüznün katmanı var.

"Peki ya Audrey?"

İkiz kız kardeşinden bahsedince yüzü aydınlanıyor. "Audrey Paris'te harika işler çıkarıyor ve pasta yapmanın tüm yollarını öğreniyor."

"Buna biraz imreniyorum."

"Ben de öyle. Özellikle de bir erkekle tanıştığı ve aşık olduğu için."

Bu ifadeyi duyunca kalbim çarpıyor ama kendimi kilitliyorum. Kesinlikle hayır. Ben aşk istemiyorum. Aşkı düşünmek istemiyorum. Orgazmdan ve zarar görmeden uzaklaşmaktan başka bir şey hayal etmek istemiyorum, çok teşekkür ederim.

"Aşk aptalcadır," diyorum, hatırlatmaya ihtiyaç duyarak. "Ben aşk istiyorum."

Bu biraz şok edici. Emmeline birçok yönden benim tam tersim. Güçlü, komik, zeki ve erkekler söz konusu olduğunda benim yaptığım aptallıkların hiçbirini yapmadı. Kiminle çıkacağı konusunda dikkatli ve gerçekten bilinçli. Son erkek çok agresif çığnedi ve bu yüzden ilişkisini bitirdi. Ondan önceki adam elini tuttuğunda çok fazla terliyordu. Ondan önceki adam en sevdiği program hakkında çok fazla konuşuyordu.

Bir kere vurursan onunla işin biter. "Aşk mı istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Etrafımdaki herkes aşık. Herkes. Kız kardeşlerim kocalarına kafayı takmış durumda, onlar da aynı şekilde kocalarına kafayı takmış durumda. Annemle babam-" Öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Ben bile yapamıyorum. Tüm ailem kendilerini tamamlayan bu insanlarla mutlu. Hain ikizim bile bir adam için çıldırıyor ve ben bir aydan uzun süre çıkmak istediğim birini bulamıyorum."

İsteklerin ve gerçekliğin yan yana geldiği arkadaşşıma gülümsüyorum. "Aşk kusurludur, Emmy. Bir insanın içindeki kötülüğü görmek için seni kandırır ve bir şekilde onu tolere edilebilir hale getirir. Doğru adamla tanıştığında, bu gerçekleşecek. Öptüğün kurbağaların hiçbirisi senin prensin olmadı."

"Peki bu yeni adam senin prensin mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır, olamaz."

"Güzel, bunu unutma çünkü sen, benim yufka yürekli dostum, aşkın, zaten yaralı olana kadar yorgun kenarları görmeyi de zorlaştırabileceğini unutmaya meyillisin."

"Unutmadım." Unutabilir miyim bilmiyorum.

Olivia ve ben mutfaktayız çünkü annemin meşhur patates turşusu çorbasını nasıl pişireceğini öğretmemi istedi. Aslında meşhur mu bilmiyorum ama ne zaman üzgün olsam ya da biraz rahatlamaya ihtiyacım olsa bana yapardı.

Liv bugün zor bir gün geçirdi. Okuldan bir arkadaşıyla buluşması gerekiyordu, ancak onu buluşma yerine getirdiğimde bekledik, daha fazla bekledik ve kimse gelmedi. Ben de velisini arayıp nerede olduklarını sordum ve arkadaşlarıyla dışarıda olduğu ve Liv'in planlara hiç dahil edilmediği bilgisini aldık.

Onu korumak için elimden geleni yaptım, kızın çekildiğini belirttim, ama görebiliyordu. Sanırım bu ilk kez olan bir şey değil.

"*Turşu mu?*" Rendeyi kullanıp olabildiğince ince rendelerken Liv soruyor. Pek çok tarifte küp küp doğranır ama annem turşuları neredeyse macun kıvamına getiriyordu.

"*Bu iyi bir şey. Güven bana.*"

Ona gösterdiğim gibi patatesleri kesmeye devam ediyor ve mutfakta birlikte çalışıyoruz. Yemek pişerken, Sara ile görüntülü konuşurken masada oturuyoruz. Bu telefon daha iyi bir zamanda gelemezdi, annesine ihtiyacı var.

Sara bana selam veriyor, ben de el sallıyorum ve Teksas'taki dairelere bakmaya geri dönüyorum. Kampüse yakın her yer çok pahalı ama araba kullanmak zorunda kalmak istemiyorum ve rastgele bir oda arkadaşı da istemiyorum.

Emmeline konusunda çok şanslıydım ve bir daha böyle bir şansım olacağından şüpheliyim.

Ön kapı açılıyor ve Asher'ın evde olduğunu gösteren işareti duyuyorum. Anahtarları kapının yanındaki kasede tıngırıyor, spor çantasının yere çarpma sesi geliyor ve ardından silahını koyduğu raftan bir tık sesi geliyor. Yanından geçseniz silah kasası olduğunu anlamazsınız ama rafın üstündeki parmak izi kilidi alttaki kapağı açarak silahınızı ihtiyaç duyabileceğiniz yere yakın bir yere kilitlemenizi sağlıyor.

Babamın evinde bunlardan altı tane var ve onları o kadar çok seviyor ki istasyondaki çocuklar için de almaya başladı.

Mutfağa girdiğinde nefes almayı unutmamalıyım. Onun o kadar da seksi olmadığını nasıl düşündüm bilmiyorum. O bundan daha fazlası ve yaptığımız bu şeye başladığımızdan beri geçen bir hafta içinde vücudunun ne kadar mükemmel olduğunu gördüm ve hissettim.

İşte bu, Phoebe, sadece bedeni düşün, altındaki adamı değil.

O yola giremem. Üniversiteye gidiyorum, planlanmış ve yapılandırılmış geleceğimi yaşamaya hazırlanıyorum.

Olivia ayağa fırlayıp telefonu masanın üzerine bırakıyor ve ben gülüyorum. Sara'yı kaldırıp görüş alanıma sokuyorum. "Üzgünüm, Asher eve geldi."

"Tabii ki beni onun için terk etti," diyor Sara, bir kenara atılmaktan memnun görünüyor. "Olaydan sonra durumu nasıl?"

"O iyi."

"Ne olayı?" Asher'ın derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Liv dudak okuma konusunda çok iyidir ve duymasa da kendisinden bahsettiğimizi anlar. "İmza atmak için telefonu bırakacağım," diyorum Sara'ya.

Asher'a durumu açıklarken, Olivia'nın babasına ne söylediğimi tam olarak anlayabildiğinden emin oluyorum. Yüzünü kaplayan hüznü izliyorum, ama sonra çorbadan bahsettiğimde gülümsemeye dönüşen bir tür kabullenme oluyor.

Babasının kolunu çekiştiriyor. "*Turşu ile! İğrenç olacak.*"

Asher yüzünü buruşturuyor. "*Turşu mu?*"

"*Denemeden karar vermeyin,*" diyorum

onlara.

"Asher?" Telefonda Sara'nın sesi geliyor. "Evet, başımın belası?"

Öfkelendi. "Phoebe Teksas'a girdiğini söyledi ve bu harika - gerçekten öyle - ama hala bir dadınız yok ve o gitmeden önce evde olmayacağım. O yüzden planının ne olduğunu merak ediyorum."

Asher cennete bakar. "Zamanım var."

"Evet, ama kaç hafta oldu? Hiç denedin mi? Başka bir ajansı aradınız mı ya da Brynlee ile konuştunuz mu?"

Yüzü katıksız bir kızgınlığa dönüşürken gülümsememe engel oluyorum. O mükemmel dudaklarında sinsi bir sırıtışla odanın içinde dolaşmaya başladı. "Sara, ayrılıyorsun. Ne dedin sen? Ne dedin? Harika bir iş çıkardığımı mı düşünüyorsun? Biliyorum." Sonra bitiş düğmesine basıp bize döndü. "Akşam yemeği bir felaket olursa diye pizza sipariş edelim mi?"

Olivia imzalıyor. "*Evet.*"

"Ah, siz küçük inançlılar."

Kalkıp kontrol ettim. Ekşi krema ve un karışımı için hazır görünüyor, ben de onu hazırlamaya başlıyorum. İkisi de yüzlerinde dehşetin farklı varyasyonlarıyla izliyorlar.

"Bunu yememizi mi istiyorsun?"

Asher'a ters ters baktım.

"Evet. Biliyorum." "Peki ya ölürsek?"

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman Sara'yı arar ve işi bitirmek zorunda olmadığımı, çünkü onun yerine benim yaptığımı söylerim."

Kıkırdıyor, sonra sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor ve kelimeleri söylemeden Liv'e işaret ediyor.

Olivia homurdanıyor ve sonra odadan dışarı fırlıyor. Nereye gittiğini merak ederek başımı çeviriyorum ama ben daha kıpırdamadan Asher orada bitiveriyor. Beni tezgâha doğru itiyor, dudakları boynuma doğru ilerliyor ve elleri karnımda geziniyor.

"Bütün gün seni düşündüm," diye homurdanıyor kulağıma karşı. "Keşke evde seninle yatağında çıplak olsaydım, sen inerken ve adımı haykırırken başım bacaklarının arasında olsaydı."

Eriyorum, dik durmak için tezgâha destek olmak zorunda kalıyorum. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Yemek yapmak zorundayım."

"Bu gece kalmak için bir bahanen var mı? O mükemmel dudaklarını sikimin etrafına sararken seni dizlerinin üzerinde izlemek istiyorum."

Eve gitmeyi planlıyordum. Gerçekten eve gitmem ve Teksas Üniversitesi'ni gezmek için eşyalarımı hazırlamam gerekiyor.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Asher'ın dişleri boynumla omzumun birleştiği yeri sıyrıyor.

"İkisi de," diye çıkmayı başarıyorum ama kelimenin arkasında hiçbir inandırıcılık yok. Asher bu oyunda benden çok daha yetenekli. Yılların tecrübesine sahip ve dürüst olmak gerekirse ben seksi değilim. Beni istemesini sağlamak için büyük bir planım yok. Sadece istediği için şanslıyım.

Bununla birlikte, zihnimi doğru tutmalıyım. Hiç arzu etmediğim şeyleri hissetmeye ya da istemeye başlayamam. Başta beni bu çıkmaza sokan da buydu.

Yüzümü ona dönüyorum ve o da sırtıyor. "Ben de bu pozisyonu seviyorum."

Benim de var ama konumuz bu değil. Olivia her an dönebilir, bu yüzden elimi çabuk tutmalıyım. "Bunu yapmak zorundayım. Üç gün iznin var ve benim de hayatımı düzene sokmam gerek."

Asher bir adım geri çekiliyor, mavi gözlerindeki sıcaklık hâlâ kaynıyor. "Denediği için bir adamı suçlayamazsın."

Gülüyorum. "Hayır, yapamam ve eğer bu önemli olmasaydı ..."

"Phoebe, açıklamaya gerek yok, bu anlaşmanın avantajı da bu."

Kafamda tam anlamıyla bunu söyledim ama yüksek sesle duyunca midem bulanıyor. Neden? Neden karnım sıkıştı? Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum ve sonra baştan çıkarıcı bir gülümseme fikriyle kalçamı dışarı çıkarıyorum.

"Geri döndüğümde ne kadar eğlenceli olacağını bir düşünün."
Duygular olmadan, Phoebe.

OceanofPDF.com

yirmi iki

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ASHER

“**I** Bayan Phoebe," diye işaret ediyor Olivia dereye doğru yürürken.

Ben de evlat. *"Yakında dönecek."*

"O gidecek."

Başımı salladım. *"Evet, yüksek lisansı var."*

Ki bu onun için çok önemli. Odyoloji bölümüne girdiğimizde gözlerinin ve yüzünün nasıl parladığını hatırlıyorum. Noel'deki bir çocuk gibi her şeyi içine çekiyordu. Sevincini gördüm. Arzuyu gördüm. Her şeyi gördüm. Bazı günler, keşke onu bu kadar çok görmeseydim diyorum.

Olivia yüzündeki üzüntüyü gizlemeye çalışarak sol tarafa bakıyor. Phoebe'yi seviyor, ki bütün bunların böyle olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim. İyi anlaşıp umuyordum ama niyetim asla Phoebe'nin hayatlarımıza sızıp varlığından haberdar olmadığımız çatlakları doldurması değildi.

Ama yaptığı şey bu.

Direnmememe rağmen, daha derin yarıklara girmenin yolunu buluyor.

Bu sabah Teksas'a gitti. Babası onu havaalanına bıraktı, ancak yola çıkmadan önce bana bir mesaj gönderdi ve indiğinde bir mesaj daha göndereceğine söz verdi.

Liv yürürken sessiz ve yerimize ulaştığımızda bana dönüyor. *"Onun gitmesini istemiyorum."*

Ona orantısız bir gülümseme vererek çömelıyorum. *"Birinin kalıp mutsuz olmasını ister miydin?"*

Bu benim vermeye hazır olduğum bir ders değil ama Denise bize evlenip ayrılacağını söylediğinde Sara'nın bunu nasıl yaptığını düşünüyorum. Olivia bebekliğinden beri onunla birlikteydi ve dadıdan çok bir aile olmuştu.

Liv onun gidişini iyi karşılayamadı ve eminim şimdi de karşılayamayacak. Phoebe daha genç, daha eğlenceli, dadıdan çok arkadaş ve Liv'e bir çocuk yerine eşitmiş gibi davranıyor.

"Hayır, ama Sugarloaf'ta mutlu olamaz mı?"

"Hayır."

Hayır, yapamaz. Gitmesi ve dünyayı değiştirmesi gerekiyor.

Çenesi düşüyor ve iç çekiyor. Bakışlarımla buluşması için başını nazikçe kaldırıyorum.

"O geri dönecek. Burası onun evi." "Peki arkadaş olabilir miyiz?"

Başımı salladım. *"Eminim bu hoşuna giderdi. Bir gün gitmek isteyeceksin ve ben seni özleyeceğim ama gitmene izin vermem gerekecek."*

"Doktor olacağım," diyor Liv. Kendimi bildim bileli olmak istediği şey buydu.

"Phoebe de öyle."

"İyi bir kız olacak."

Sırıyorum. *"Sen de öyle. Balık tutmaya hazır mısın?"*

Olivia omuz silkiyor ve oltasını kapıyor. *"Bahse girerim senden önce bir tane yakalayacağım."*

Tek kaşımı kaldırıyorum, bu meydan okumayı cevapsız bırakmaya niyetim yok. *"Peki ya yapmazsan?"*

Parmağını çenesine vuruyor. *"Eğer sen kazanırsan, bulaşıkları ben yıkarım."*

Bunları zaten yapıyor ama bahis daha kolay yapmasını sağlayacak. *"Ya kazanırsan?"*

"Hafta sonu Brynn Teyze'de uyuyacağım." "Ne? Bütün hafta sonunu bizim için planladım." Liv tek omzunu kaldırdı. *"Çok sıkıcısın baba."*

Ben sıkıcı değilim. Ben eğlenceli ebeveynim. Annesinin izin vermediği her şeyi yapan benim. Şimdi kırıldım ve o bulaşıkları yıkarken ben de ayaklarımı uzatıp dondurma yemeyi planlıyorum.

Bir saniye bile kaybetmek istemeyerek oltamı kaptım, onunkini bir cirit gibi fırlattım, benimkini yemledim, oltamı batırdım ve kazanmaya hazırlandım.

Olivia'yı kulübeye götürürken Brynn, *"Eğlenceli hafta sonumuz için sabırsızlanıyorum,"* diyor. Liv Brynn'e doğru koşuyor ve geri çekilmeden önce kollarını ona sımsıkı sarıyor.

Olivia işaret ediyor. "Odama dönüp eşyalarımı yerleştirebilir miyim?"

"Tabii ki! Kız kıza geçireceğimiz hafta sonu için de özel bir ikramımız var."

"Hoşça kal baba!" Liv bana sarılmadan önce işaret ediyor ve ardından Brynn'in onun için hazırladığı yatak odasına koşuyor.

"Çok heyecanlı. Çok eğleneceğiz!"

"İkinizin eğlenmesine sevindim," diye homurdandım. "Yapacak bir şeyim yok gibi."

Çocuk yok. Kız arkadaşım yok-Phoebe, arkadaşım yok ve Rowan'la takılmıyorum çünkü her takıldığımda suratım beş karış oluyor ve seçimlerimden pişmanlık duyuyorum.

Belki de ihtiyacım olan şey tam olarak budur. Sarhoş olmak, her şeyi unutmak ve boktan seçimler yapmak.

Brynn omzunu omzuma yaslayarak, "Dur, evine dönüp kara kara düşünebilir ve huysuz halini takınabilirsin," diyor. "Ayrıca, Olivia'yla çok zaman geçirdin, bu hafta sonunu izinli say. Git bir şeyler yap. Bir arkadaş bul."

"Sanırım Rowan'ı arayacağım."

Gülüyor. "Bu asla iyi bir fikir değil. Görünüşe göre ağabeyim bir şeye üzülmüş."

"Hiçbir şey için üzgün değilim."

"Hayır mı? Endişelerini içerek gidermek istemediğin sürece Rowan'la hiç dışarı çıkmıyorsun."

Öfkelendim. "Doğru değil."

Aslında doğru, ama bunu ona itiraf etmiyorum.

"Bir bakalım, Sara'nın hamile olduğunu öğrendiğinde yaptın, şef yardımcılığı pozisyonu için geçildiğine üzüldüğünde yaptın." Eliyle saymaya devam ediyor. "Babam geldiği için kızdığına ve sonra ... şey, diğer zamanı biliyorsun."

Evet, kız kardeşimin istismar edildiğini öğrendiğim zaman. Bir arkadaşımın ona zarar verdiğini öğrendiğim zaman. Güvendiğim biri, onu korumaya yardım etmesi gereken biri tam tersini yaptı.

Aklımı kaçırmıştım. Sözde en iyi arkadaşımın kız kardeşime, o daha on altı yaşındayken ve o yirmi yedi yaşındayken dokunduğunu öğrendiğimde kesinlikle çıldırdım.

"Beni rahatsız eden bir şey yok," diyorum

tekrar. "Asher, benimle konuşabilirsin."

Hayır, onunla bu konuda konuşamam. Ona bir ayı olduğumu söyleyemem çünkü sürekli Phoebe'yi düşünüyor ve iyi olup olmadığını merak ediyorum. Onu göremediğim, ona dokunamadığım ya da tatlı parfümünü koklayamadığım için saat başı ona mesaj atıyor olmam yeterince kötü.

"Evet, ama yapmayacağım."

Başını iki yana sallar. "Kardeşler. Hepiniz aynısınız, aptalsınız."

"Ve sen akıllı olan mısın?"

"Elbette öyleyim! Bu arada, Grady ile konuştun mu?"

"Yakın zamanda konuşmadım," diyorum.

Brynn sıçrayıp kolumu tutuyor. "Oh! Harika bir fikrim var!" Asla duymak istemediğim sözler. "Hayır."

"Ne?"

"Her neyse, hayır. Senin fikirlerin hiçbir zaman iyi olmuyor ve her zaman kafamı duvara vurmak istememle sonuçlanıyor."

Kız kardeşim ofladı. "Hafta sonu bir yerlere gitmelisin."

Austin'e gidebilirim.

Gerçi Brynlee'nin bunu kastettiğini sanmıyorum. "Hafta sonu için gitmemi mi istiyorsun? Nereye?"

"Florida'ya git! Grady'nin toplanmasına yardım et ya da onu dışarı çıkar ve seninle konuşmasını sağla. Birkaç hafta içinde burada olacak ve eminim yardıma ihtiyacı vardır." Derin bir iç çektim. "Grady'nin evine gidip toplanmasına yardım etmeyeceğim. Ağabeyimizi hiç hatırlıyor musun? Sürprizlerden nefret eder. İnsanların eşyalarına dokunmasından nefret eder. Birinin ona herhangi bir yön vermesinden nefret eder.

ya da."

Brynn kanepeye uzanıyor. "Ugh. Doğru."

Ama . . . Teksas'a gidebilirdim. Kızımın içeri girmesi ya da saklanmak zorunda kalması konusunda endişelenmeden Phoebe ile bir hafta sonu geçirebilirim.

"Bir arkadaşımı ziyarete gidebilirim."

"Arkadaşların var mı?" Brynn soruyor.

"Evet, arkadaşlarım var. Akademide birlikte okuduğum çocuklardan biri taşındı ve onu görmeye gelmem için başımın etini yiyor."

Brynn'in gülümsemesi genişler. "Sen de gitmelisin Ash! Hiç eğlenceli bir şey yapmıyorsun. Ya çalışıyorsun ya da Liv'le birliktesin. O ve ben hafta sonunu birlikte geçirebiliriz, sen de gidip kendi başına birkaç günün tadını çıkarabilirsin."

Ama tek başıma olmayacağım. Bu işi istediğim gibi yürütebilirim olmaz.

yirmi üç

OceanofPDF.com

PHOEBE

“**W**e mülkte sadece bir daire kaldı ve eğer bugün depozito yatırmak isterseniz, üç hafta önce sizin olacak. dönem başlıyor.”

Bu daireye bayıldım. Gerçekten mükemmel. Tesis geçen yıl yenilendi, havuzu, spor salonu, Cuma günleri sineması var ve aslında Wi- Fi de var. Bu bir faturayı ortadan kaldırır, ancak bir yer için ödemek istediğim miktar ile buranın fiyatı arasındaki farkı telafi etmezdi. Çok kararsızım çünkü ekstra paraya değer ama bu her ay gerçekten fazladan param olmayacağı anlamına gelecek.

Hala . . .

"Daireyi istiyorum," diyorum Bianca'ya, ki ondan da hoşlanıyorum. "Sadece başka bir okula gidersem diye endişeleniyorum ... sadece ... çok para."

Başını yana eğiyor. "Bu bölge için yüksek bir rakam. Tamam, şöyle yapabilirim. Son daire olduğu ve Teksas'a tam olarak bağlı olmadığınız için, sadece yüz dolar depozito verip güvence altına alabilirim. Öğrendikten sonra kalan bakiyeyi ödeyebilirsin, sonra da evrak işlerini hallederiz."

Kalbim patlamak üzere. "Aman Tanrım! Ciddi misin sen? Vay canına. Teşekkür ederim!"

Bianca gülümser. "Benim için bir zevk."

Büyük bir işi tamamladığım için kendimi çok heyecanlı hissediyorum. Yarın resmi üniversite turum var ve programdaki profesörlerden biriyle ve başka bir gün de bir öğrenciyle görüşeceğim. Tüm bunlar gerçekten iyi ve heyecanlı hissettiriyor ama bir yanımda gergin.

Otelim sadece birkaç blok ötede, bu yüzden yürümeye başlıyorum ve Asher'ı aramak ve Olivia'yı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum, o sırada iki mesaj uyarısı görüyorum.

EMMELINE

Bir yer buldun mu?

Ben gezdim! Turumdan önce kendi başıma dolaşmak için birazdan kampüse gideceğim.

EMMELINE

Harika. Daire güzel mi?

Elimizdekinden yüz kat daha iyi. Bu gerçekten harika, Em. Bunun için heyecanlıyım.

EMMELINE

Demek Teksas'ı seviyorsun?

Öyle miyim? Bilmiyorum. Belki de öyleyimdir. Olabilirim. Bir parçam bunu söylemek için çok erken olduğunu söylüyor, ama bu şehir çok eğlenceli hissettiriyor. Austin hayatla dolup taşıyor ve her şey taze ve sanatsal hissettiriyor.

Resmi turdan sonra Vanderbilt'e girip giremeyeceğimi göreceğiz. Bu büyük bir soru işareti.

EMMELINE

Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum. Gitmeliyim, telefonla konuştuğum için babam bana ters ters bakıyor.

Gülüyorum ve sonra Olivia'dan geleni kontrol ediyorum.

OLIVIA

Beni özledin mi?

Gülümsüyorum.

Özledim! Beni özlüyor musun?

OLIVIA

Evet! Önümüzdeki birkaç gün Brynn Teyze'yleyim. Bir spa hafta sonu geçireceğiz ve beni New Jersey'e arkadaşımı ziyarete götüreceğiz.

Neden Brynlee ile birlikte? Bu hiç mantıklı değil çünkü Asher izinli. Bu yüzden Teksas'a gelmek için bu hafta sonunu seçtim.

Kulağa eğlenceli geliyor! Baban nerede?

Şeytandan bahsetmişken... ismi telefonumda beliriyor.

ASHER

Neredesin?

Nerede olduğumu biliyor.

Austin'de, bilirsiniz, okulu gezmek ... daha önemli soru, neredesiniz?

ASHER

Benim için endişelenme. Tam olarak neredesin?

Neden?

ASHER

Çünkü seni düşünüyordum.

Marshmallow.

ASHER

Bunu yüzüme söyle ve ne olacağını gör.

Buna niyetim var.

Beni korkutmuyorsun. Zaten unutman için birkaç günüm var.

Cevap vermiyor ve ben yine nerede olduğunu merak ediyorum.

OLIVIA

Babam arkadaşını ziyarete gitti çünkü Brynn Teyze onun huysuz olduğunu söyledi.

Bir parçam beni özlediği için huysuz olduğunu umuyor. Aptalca, biliyorum, hiçbir şey olmadığımızı düşünürsek, ama onu özlüyorum. Dün gece onu aradım ama konuşamadı ve o zamandan beri sesini duymak için sabırsızlanıyorum.

Otelime doğru yürürken biri kolumu tuttu. "Affedersiniz, bayan?"

Kalp atışlarım hızlanıyor ve dönüyorum ama orada kimin olduğunu gördüğümde nefes alamıyorum. Asher burada. Asher önümde, Teksas'ta duruyor. Nasıl olur? Bu gerçek olamaz. "Asher?"

Elleri yüzüme gidip beni şefkatle tutarken sırtıyor. "Seni özledim. Tanrım, seni özledim ve seni görmeye ihtiyacım vardı."

İtirafı ağlama isteği uyandırdı bende. "Burada olduğuna inanamıyorum. Nasıl olduğunu anlamıyorum?"

"Brynn Olivia'yı aldı ve birden boş bir hafta sonum oldu. Bilmiyorum. Kendimi bir uçakta buldum." Asher başparmağını yanağıma sürtüyor. "Görmek istediğim tek kişiyle birlikte olmak için."

Alt dudağımı ısıyorum, beynim yetismeye çalışırken kalbim taklalar atıyor. "Ben mi?"

Yüzünü indiriyor, böylece aramızda sadece bir nefeslik mesafe kalıyor. "Sen. Burada rol yapmamıza gerek yok, Phoebe. Bunu ben yapacağım." Dudakları dudaklarıma değiyor ve ben onun kucağında eriyorum. "Seni sokakta öpebilirim. Seni kollarıma alabilirim ve birkaç günlüğüne benimmişsin gibi davranabilirim."

Asher, sanırım haftalar önce senin olmuştum ama bu seni benim yaptı.

Ayak parmaklarımda üzerinde yükseliyorum ve bu sefer onu öpüyorum. Tekrar yere indiğimde elini tutuyorum. "O zaman burada durarak vakit kaybetmeyelim. Yukarı çıkalım, sen de bunu bir öpücükle mühürle."

Sırtıyor. "Bundan daha fazlasıyla mühürleyeceğim." "Güzel."

Odaya çıkıyoruz, yolda el ele tutuşuyoruz. Asher'la açık alanda olmak çok garip. Bugüne kadar sadece Olivia odadan çıktığında öpüştük ve o uyurken dünyayı sarsan bir seks yaptık. İnsan içinde ya da birinin görebileceği endişesi olmadan hiç dokunmadık.

Anahtarı kilide sokuyorum ve eşikten adımımı atar atmaz çantasını bırakıp beni kollarına alıyor. Bacaklarım beline dolanıyor, ellerim saçlarına gömülüyor ve ağızlarımız birbirine karışıyor.

"Tanrım, günler oldu ve senin için açlıktan ölüyorum, Phoebe. Senin içinde olmak istiyorum."

Beni yatağa bırakırken "Evet," diye inliyorum.

Bana da aynısı lazım. Daha sonra yavaş ve orgazmik yapabiliriz. O aynısını yaparken ben de pantolonumu indiriyorum. İkimiz de çılgınca, olabildiğince hızlı soyunuyoruz. Gömleğimi yırtıp bir yere atıyorum ve baktığımda

kalkarsam ölebilirim. Asher orada, eliyle zaten sertleşmiş olan sikini kavırıyor ve bana bakarken okşuyor. "Burada olmamalıydım."

"Katılmıyorum."

Aletini pompalamaya devam ediyor ve ben onu çok istiyorum. Onu istiyorum. Onunla birleşmek istiyorum çünkü birleştiğimde kendimi bütün hissediyorum.

"Havaalanına giderken kendime geri dönmemi, odama gidip senin gibi kokan yatağında yatmamı -limon ve vanilyanın mükemmel karışımı- ve kendimi inkar etmeyi kabullenmemi söyledim."

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, birlikte olmamam gereken bu adamın neden benim için geldiğini bilmek istiyorum. "Ama sen gelmedin. Neden?"

"Çünkü seni çok fazla istedim. Sen gittiğinde hava bulutluydu ve benim güneşi görmeye ihtiyacım vardı."

"Ben de seni düşündüm," diye itiraf ediyorum, benim de nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum. "Buraya gelmeni istedim. Bunun hayalini kurdum."

"Seni rüyamda gördüm."

Sonra başka söz yok, sadece dokunmak var. Asher üstüme tırmanıyor, sıcak vücudu benimkini kaplıyor. Ağızlarımız çarpışıyor ve dillerimiz düello ediyor. Önsöz söylemiyor... sadece kalçalarını ayarlıyor ve hızla içime giriyor.

Beni öyle bir dolduruyor ki nefes alamıyorum.

Dilini ısırdığı yerlerin üzerinde kaydırmadan önce dişleri boynumu ve omzumu ısırıyor.

"Sen benimsin," diyor tenime karşı. "Lanet olsun, Phoebe."

Kalçaları geri çekiliyor ve bana çarpıyor, öfkeli ve güçlü bir şekilde ve ben buna bayılıyorum. "Senin."

"Sana ihtiyaç duymamı sağladığın için seni sikeyim," diye küfrediyor ve kalçalarını tekrar pompaladığında, onunla buluşmak için yükseliyorum. "Beni buraya getirdiğin için siktir git."

Evet, gerçekten sik beni.

Saçlarını kavırıyorum ve mavi gözleri benimkilerle buluşsun diye başını geriye çekiyorum. "Sadece sik beni, Asher. Sik beni."

Yapıyor da. Durmak bilmeyen hızıyla ikimiz de nefes nefese kalana ve etrafımızdaki havayı ter ve seks kokusu doldurana kadar tekrar tekrar pompalıyor.

Asher çekiliyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çok."

İki kez düşünmeden itaat ediyorum. Bunu yaptığımda, elinin kıcımı ovduğunu hissediyorum ve ne olacağını biliyorum. İçimdeki her kas kasılıyor ve daha da ıslandığımı hissediyorum. Bunu istiyorum. Kıcımı tokatlamasını ve beni istemesinin onu ne kadar kızdırdığını söylemesini istiyorum. Beni nasıl düşündüğünü. Onu güçsüz kılanın ben olduğumu.

Ben daha bir şey söyleyemedim, avuç içi kırımın derisini ısıtacak kadar sert bir tokat atıyor. Hem acı hem de zevk savaşıırken başımı eğerek inliyorum.

"Asher."

"Bu halinle ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun tatlım? Kırım havadayken ne kadar muhteşem görüldüğünü biliyor musun, beni istediğin için amın sırlıslıkla?"

İnliyorum, sözleri içimde başka bir heyecan yaratıyor. "Anlat bana."

Derinlere kaymadan hemen önce ellerinin kalçalarımın doğru hareket edişinden onayını hissedebildiğime yemin edebilirim. "Sana göstermeyi tercih ederim."

Geri çekilirken aynı anda bana tekrar vuruyor ve beni neredeyse boş bırakıyor. Hemen ardından derinlere itiyor ve ben onun adını haykırıyorum. İçimden öyle hızlı bir orgazm fırlıyor ki ayakta duramıyorum. Çökmeye başlıyorum, ama beni istediği yerde tutuyor, insanlık dışı görünen bir hızla sürüyor. Asher bana çarpıyor. Bir kez. İki kez. Sonra inliyor, adımın tekrar tekrar mırıldanıyor.

İkimiz de yatağa düştüğümüzde nefes nefese kalıyoruz ve o bana uzanıyor, beni göğsüne çekip alnımdan öpüyor.

Temizlendik, o prezervatifi attı, ben de biraz yıkandım. Sonra el ele yatağa doğru yürüdük. Göğsüne doğru kıvrılıp kalbinin sabit atışını dinliyorum.

"Geldiğine sevindim."

"Seks yüzünden mi?"

Evet demeliydim. Bu akıllıca bir yanıt olurdu ama arzuyla dolup taşıtığımız zamanki itiraflarını hatırlıyorum. Duygularına neredeyse nasıl kızdığını ve ona yalan söylemek istemediğimi. Erkeklerle yeterince şey yaşadım.

Durumumuz ne ise o, ikimizin de sonunu bildiği kısa süreli bir ilişki. Bu berbat bir durum çünkü asla daha fazlası olamazken aynı zamanda her şey olma potansiyeline de sahip. Olabilecek şey aynı anda hem dürüst hem de yürek parçalayıcı.

"Hayır, seks yüzünden değil." Parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum, hiçbir şeyden desen yapmıyorum. "Çünkü ben de seni özledim."

"Bu ..."

Başımı kaldırıyorum, gözleri benimkileri buluyor ve sözünü bitirmesine gerek kalmıyor. "Biliyorum."

Saçlarımı geriye doğru tarıyor ve sonra avucunu yanağıma dayıyor. "Hiç kimse için binlerce mil uçmadım, Phoebe. Hiç kimseyi seni arzuladığım gibi arzulamadım. Sadece bir ayımız olduğunu biliyorum ama lanet olsun, birlikte geçireceğimiz hiçbir zamanı kaçırmak istemiyorum."

"Peki ben gidince ne olacak? Çünkü gitmek zorundayım, bunu anlıyorsun, değil mi? Nasıl hissedersen hissedeyim, Sugarloaf'ta kalamam."

Asher bana orantısız bir sırıtış atıyor. "Sana asla izin vermem. Yaşaman gereken bir hayatın ve yardım etmen gereken insanlar var. Bu da diplomayı bitireceğin anlamına geliyor. Ben sadece elimden geldiğince zaman geçirmek istiyorum."

"Ben de istiyorum."

"O zaman, eve döndüğünde, her gece benimle kal. Kal ve elimden geleni yapmama izin ver ki gittiğinde pişmanlık duymayayım."

Başımı tekrar göğsüne yaslıyorum ve kolumu daha sıkı sıkıyorum. Gittiğimde, ayrılmanın pişmanlığım olacağından endişeleniyorum çünkü sadece birkaç hafta içinde Asher Whitlock'a aşık oldum.

Sık beni doğru.

yirmi dört

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PHOEBE

“T Kampüs harikaydı," diyor Asher otelimize doğru yürürken, eli benim elimde.

"Gerçekten öyleydi. Kendimi orada görebiliyorum, bunun komik görüldüğünün farkındayım çünkü seçenekler içinde yüzmüyor gibiyim. Ben sadece Hoşuma gitti. Profesörleri de çok sevdim. Katılma ihtimalim konusunda heyecanlı görünüyorlardı."

"Iowa'daki profesörünüz sizi gerçekten övdü." Gülümsüyor. "Bu kadar onurlandırıldığınızı bilmiyordum."

Başımı salladım. "Yine de ayrılarak tüm bunlardan vazgeçtim."

Ayrılmak demişken, yakında ayrılıyorruz, onunla restoranda oturamadığım ya da herhangi bir yere yürürken ona dokunamadığım dünyaya geri dönüyoruz.

Bunun her saniyesini sevdiğim kadar, nefret de ediyorum. Bana asla sahip olamayacağımız bir hayata dair bir fikir verdi.

"Olivia seni hiç bir kadınla gördü mü?" **A n a h t a r ı** kapıya koyarken soruyorum. Eli donuyor ve paniklemiş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Neden?"

"Sadece merak ettim."

Asher bir kez daha denedikten sonra kapıyı açıyor ve içeri girdiğimizde tavrı biraz değişiyor. "Hayır."

Tamam. "Ben ... değildim."

"Hayır, yapmadı. Ona karşı çok korumacıyım. Onu doğurduğumuzda Sara ve ben kapıdan içeri rastgele erkek ya da kadın sokmayacağımız konusunda anlaşmıştık. O oradayken eve hiç kadın almadım. Bunu hiç düşünmedim bile ta ki ..."

Ben.

"Bence bu yapabileceğin en iyi şeydi," diyorum, buna saygı duyduğumu bilmesini istiyorum. "Ford denen adamla tanıştı mı?"

"Evet, işler ciddileşince Sara bana onları tanıştıracaklarını söyledi."

"Ve hiç kimseyle birlikte olmadın mı?"

Asher'ın mavi gözleri boş. "Bu benim için asla olmayacak."

Asla. Haklısın. Tanrım, neden bu kadar aptalım? Bu soruların cevaplarını biliyorum, tıpkı asla bir yaz ilişkisinden fazlası olamayacağımızı bildiğim gibi.

Sanki kalbim göğsümde kırılmamış gibi davranarak gülümsemeye zorluyorum. "Bir gün kalbini çalacak ve onu Olivia'yla tanıştırmak isteyeceğin bir kızla tanışabilirsin." Bunu söyler söylemez kendimden nefret ediyorum. Kendimden bahsetmediğimi açıklamaya çalışırsam gülünç duruma düşeceğim. Asher orada durmuş, bakışları benimkileri izliyor ve ben iç çekiyorum. "Kendimi kastetmedim, sheesh. Asla güçlü bir kelime diyorum. Ne olduğumuzu biliyorum. Bir şey istediğim yok."

Rahatlamış görünüyor ve başını sallıyor. "Ben öyle anlamadım. Buraya gel, Phoebus."

Dediğini yapıyorum, bunları söylediğim ve gizli saklı bir ilişkiden daha fazlasını yaşayabildiğimiz küçük zaman parçasını mahvettiğim için nefret ediyorum.

Beni kollarına çekiyor ve ben ona karşı koyamayacak kadar güçsüzüm. "Daha genç olsaydım, Olivia'nın dadısı, patronumun kızı olmasaydın ve ayrılmaya hazırlansaydın, belki ... belki daha fazlası olabilirdik."

"Belki pek çok şey, ama biz değiliz. Şu anda varız ve bunu kabul etmeliyiz. Gelecek hakkında düşünmek istemiyorum, Asher. Sadece burada, seninle olmak istiyorum."

Çenemi nazıkçe kaldırıyor ve hiçbir sorun yaşamadan yatağıma geri dönmeden önce bana en tatlı öpücüğünü veriyor.

Yatağa oturup köfte yerken, üzerinde tişörtünden başka bir şey yokken, "Büyürken nasıl olduğunu anlat bana," diye soruyorum.

Asher boxer'ını giyiyor ve ben onun muhteşem vücuduna hayranlıkla bakıyorum. Her kası sergileniyor ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum.

Tek kaşını kaldırarak gülüyor. "Pisliğin tekiydin."

"Öyle miydin?"

Bunun için kolumu çimdikliyor ve ben de ona bakarak geri çekiliyorum. "Kendimi lokum sanıyordum."

"Oh, öylesin. Sadece tüm o pisliğin altında."

"O zamanlar tam bir pisliktim. İçimden öfke yayılıyordu ve annemin bekar kalamaması ve eziklerle çıkmaması beni daha da öfkeliyordu."

Daha genç bir Asher hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sugarloaf'a ben on dört yaşındayken geldi ve ben onu kesinlikle genç olarak görmedim. Brynlee'nin hiç gülümsemeyen ağabeyiydi ve sonra babamın harika olduğunu düşündüğü bir polis oldu.

Onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm.

"Peki bu ne zaman sona erdi çünkü sanırım sen tanıdığım en sakın adamsın. Hiçbir şey seni gerçekten sarsmıyor."

Asher sırıtıyor. "Hiçbir fikrin yok, tatlım."

"Bilmiyorum, bu yüzden soruyorum." Köfteleri silip süpürüyor ve göz kırparak bir tanesini ağzına atıyor. "Gördün mü, göt herif hâlâ orada. Şimdi bana Sugarloaf'a ne zaman gittiğini anlat."

Çiğnemeyi bitirdikten sonra yatak başlığına yaslanıyor. "Bilmiyorum. Anneme ve Brynn'e bakmak için geri dönüyordum. Tanrı biliyor ya, biyolojik babası bir adım atmayacaktı. Annemin çok kötü bir erkek zevki vardı. Dört başarısız evlilik ve her biri bir öncekinden daha kötü olmaya çalışıyor gibiydi. Yine de Brynn'in babası pastayı alıyor. Ondan nefret ediyorum."

"Çünkü mü?"

"Kız kardeşime bok gibi davranıyor ve sadece bir şey istediğinde hayatına giriyor. Brynn'in kalbi kanıyor ve ona asla hayır diyemiyor, o da bunu biliyor. Babam da daha iyi değil ama en azından on yıldır hiçbirimiz ondan haber almadık. Tek bildiğim, ölmüş olabileceği."

Bu ifade karşısında boğazım düğümleniyor. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" "Hiç de değil. Rowan iki yaşındayken çekip gitti.

O zamandan beri belki üç kez."

Bu beni üzüyor. "Bu onun kaybı. Sadece sen, Grady ve Rowan büyüyüp harika adamlar olduğunuz için değil, Olivia'nın nasıl bir hediye olduğunu bilmediği için de."

Öne eğiliyor, parmağını kıvrıyor. Ona doğru kaydığında, beni iki kez öpüyor ve sonra geriye yaslanıyor. "Bu ne içindi?"

"Sadece seni öpmem gerekiyordu."

Ve daha önce bana tam olarak ne yaptığımızı hatırlattığını hatırlamam var gerekiyor.

Asher'a aşık olma. Oraya gitmene izin verme.

"Marshmallow geri döndü."

Gözlerini deviriyor. "Her neyse, daha da geriye gidersek, ben çocukken Çocukken dünyaya kızgındım, herkesle ve her şeyle savaşmak istiyordum ve sonra Brynn doğdu. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama annem onu eve getirdikten sonra üçümüz de değiştik. Sanki onu korumamız gerektiği için kızgın olamıyorduk. Brynlee sahip olduğumuz en değerli şey oldu. Çılgınca ama daha iyi olabilirsek onu hak edebileceğimizi hissettik."

"Şey," diyorum boğazımı temizleyerek, "eğer bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey değilse ..."

"Ağlıyor musun?" diye soruyor ben yanağımı silerken. "Hayır."

Asher beni kendine doğru çekmeden önce tek kelime etmiyor. Sonra dünyadaki en sevdiğim yere, onun kollarına geri dönüyorum.

"Bence yumuşak kalpli olan sensin, tatlım."

Başımı sallıyorum, konuşmak istemiyorum ve gerçekten ağlama riskini göze alıyorum.

Kıkırdıyor ve parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı gezdiriyor. "Her zaman onun yanında olmaya çalıştık ve başarısız olduğumda bunun için kendimi asla affetmedim."

Ona bakıyorum. "O seni seviyor. Bunu herkes görebilir."

"Öyle ve bunun için minnettarım. Onunla yaşadığım başarısızlığı telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaptım."

Elimi göğsüne koyuyorum. "Asher, onu hayal kırıklığına uğratmadın."

Gözleri kapıya kayıyor. "Yaptım. Bir kere. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve Tanrı'nın lütfuyla beni affetti."

"Hiçbir zaman buna yakın bir şey söylemedi ve size tapıyor. Sen geldin ve onu büyüttün, sevdin, korudun ve ona her şeyini verdin. Onu ne konuda hayal kırıklığına uğrattığınızı düşünüyorsunuz bilmiyorum ama size söz verebilirim ki, eğer gerçekten hayal kırıklığına uğratmış olsaydınız, bunu atlatması mümkün olmazdı. Biri sizi gerçekten hayal kırıklığına uğrattığında, bunu unutmak zordur."

Başımın tepesini öpüyor. "Sana bir şey sormak istiyorum," diyor Asher, sesi eşit.

Hangi bilgiyi soracağını bilmek için kelimeleri duymama gerek yok. Doğruluyorum, bacaklarımı göğsüme çekiyorum ve kollarımı bacaklarımın etrafına sarıyorum.

"Iowa'yı neden terk ettiğimi bilmek istiyorsun." "Sadece bana güvenebilirsen."

"Sana güveniyorum. Sana düşündüğümde daha fazla güveniyorum, sadece utanıyorum."

Öne doğru oturuyor ama bana biraz yer açıyor, bunu takdir ediyorum. "Neyden utanıyorsun?"

"Her şey. Çok aptaldım. Güveniordum ve kördüm." Duraklıyorum, savunmaya geçmeye çalışıyorum ki her şeyi duyduğunda vereceği tepkiyi kabullenebileyim.

"Ben yargılayacak biri değilim. Benden neredeyse on beş yaş küçük olan patronumun kızıyla yatıyorum. Siktir, sen kız kardeşimden bile küçüksün. Herkese akademiye birlikte gittiğim bir arkadaşımı ziyaret ettiğimi söyleyip buraya geldim. Herkese yalan söylüyorum ve zerre kadar pişmanlık duymuyorum. Hayal bile edemeyeceğin kadar çok hata yaptım."

"Hiç evli bir kadınla yattın mı?" diye sordum. Geri çekildi. "Hayır. Asla."

Bir kez güldüm. "Evet, var. Kadın değil ama evli bir adam."

Asher birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, belli ki itirafım karşısında afallamış. "Iowa'da mı?" "Iowa'ya giderken gerçekten saf olduğumu itiraf ederek bu konuya giriş yapmak istiyorum."

Okul. Sugarloafta polis bir babayla büyüdüm. Kimse benimle çıkmadı. Hatta şimdi bile hiç kimseyle çıkmadım. Okula gittim, başımı öne eğdim ve okula odaklandım ve dört yıl boyunca hiç erkek arkadaşım olmadı."

"Gerçekten mi?"

Birbirine kenetlenmiş ellerime bakıyorum, bu konuda bu kadar beceriksiz olduğum için nefret ediyorum. "Evet, sonra Iowa'ya girdim ve bir ilişkim olması konusunda kararlıydım. Yüksek lisans yaparken aşkı ve arkadaşlığı bulmak istiyordum. Arkadaşlarımın hepsi birileriyle çıkıyordu ve ben de beni sevecek birini bulabilirsem mutlu olacağımı düşündüm."

"Yani evli bir adamla mı yattın?" diye soruyor hak ettiğim yargılamayı yapmadan.

Başımı salladım. "Evet, ama öyle değildi. Evli olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şeyden haberim yoktu. Ama bundan daha da kötüsü var, ki bu başlı başına yeterince kötü. O benim profesörümdü. Görünüşe göre otorite sahibi yaşlı adamlara karşı bir eğilimim var." Tüm bunları düşündükçe boğazıma bir şeyler düğümleniyor ama Asher sordu ve ben de ona çekip gitmesi için bir sebep vermek istedim.

"Hey, ben evli değilim," diye savunuyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

Öne doğru eğilip elini tutuyorum. "Bunu biliyorum, bu yüzden Şimdi buradayız. Yalan söylemediğini ya da beni incitmeye çalışmadığını biliyorum. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve çekiciydi. Gizli bir ilişki yaşamak gibi bir arzum yoktu. Ben aşk istiyordum. Başlarda beni yalnız bırakmanın yollarını aradı ama hiçbir Şey olmadı. Sadece konuşuyorduk. Bana boşanmasından ve hayatını mahvetmek istediği için nasıl mücadele ettiğinden bahsetti. Onun için çok üzüldüm. O kadar iyi biriyken onu incitecek kadar kaltak olduğunu düşündüm. Sanırım bu onun oyununun bir parçasıydı," diyorum kendimi aptal gibi hissederek.

Asher parmaklarımı onunkilerle birleştiriyor. "Devam et."

"Hepsine kandım. Yalanlara, sırlara, vaatlere. Tanrım, bu adam mükemmel diye düşündüm. Beni birkaç kasaba ötedeki bir akşam yemeğine götürürdü çünkü yaptığımız Şeyi itiraf edemezdik, kovulabilirdi. Sonra boş sınıflara gizlice girerdik, sanki tüm bunların heyecanı çok fazlaymış gibi. Sonra ben odama geri döner, yaptığımız Şeyi herkesten saklardım."

"Phoebe . . ." Sesindeki değişikliği duyabiliyorum. "Bırak da çıkarayım, lütfen."

Başını sallıyor.

"Dönem biter bitmez ve o benim profesörüm olmaz olmaz, herkese söyleyeceğimize söz verdi. Birlikte olacaktık ve tüm dünyanın beni sevdiğini bilmesini istiyordu. Bu bir kasırgaydı ve ona aşık olduğuma inanıyordum. Kendime defalarca onun doğru kişi olduğunu söyledim."

"Onu sevdin mi?" Asher sordu ve gözlerim onunkilere kaydı. Bir an için orada kayboldum.

"Hayır. Biraz bile değil. Sadece heyecanına kapılmıştım. Geriye dönüp baktığımda, her işaret oradaydı. Beni evine hiç götürmedi. Eğer boşandıysa, bu neden önemli olsun ki? Neden yanlış bir Şey yapan ergenler gibi bir otelde ya da onun arabasında olmak zorundaydık? Yaptığı her Şey yalanları besliyordu. Dikkatsiz davrandık ve bir gün onun ofisindeydik ve biri fotoğrafımızı çekti."

Parmakları geriliyor. "Bir fotoğrafın mı?"

"Evet, onu öpmek üzereyken çekilmiş bir fotoğrafım. Yanında onun, karısının ve yepyeni bebeğinin fotoğrafıyla birlikte yayınladılar. I . . . Görmezden gelmeye çalıştım ama bana taktıkları isimlerden ya da onun üzerine gittiğimi söylemelerinden kaçamadım. Bana fahiŐe, sürtük, yuva yıkan kadın dediler. Başlıktaki yorumlar midemi bulandırdı, sonra karısı yorum yaptı ve dayanamadım.

onu. Ona defalarca asıldığımı ve bana hayır demeye devam edince de ona saldırdığımı söyledi."

Bana söylenen her isim gibi hissederek ona bakıyorum ve kınamasını bekliyorum. "Buna inanmadığımı biliyorum ama bu senin hatan değildi. O senden faydalandı ve durumu manipüle etti."

"Ona izin verdim."

"Ve şimdi bunu sana yapıyorum."

Başımı iki yana sallayıp hızla ona doğru ilerliyorum. "Delirdin mi sen? Evli olduğun konusunda yalan söylemiyorsun. Bana sahte sözler vermiyorsun. Beni özgür bıraktın, Asher. Bana güzel olduğumu gösterdin. Buraya benim için geldin, beni toplum içinde istemediğin için değil, beni özlediğin için." Yüzünü ellerimin arasına alarak kalçalarına yaslandım. "Bana kendimi akıllı ve arzulanır hissettirdin ve bana asla boş umut vermedin. Yaptığımız şey, birbirini gerçekten ama gerçekten isteyen iki yetişkin arasında. Bu yalan ve aldatma değil, dürüstçe."

"Sana asla yalan söylemeyeceğim,"

diye söz veriyor. "Biliyorum."

Başını benimkine yaslıyor. "Seni incittiği için onu öldürmek istiyorum. Onu parçalara ayırır ve dünyaya ne kadar korkak olduğunu gösteririm. Aptal olan biri varsa Phoebe, o da odur. Sen lanet olası bir hediyesin ve o seni asla hak etmedi."

Gülümsüyorum ve burnunu öpüyorum.

"Marshmallow." "Sadece seninle."

yirmi beş

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ASHER

Phoebe öğle yemeği için AuD programındaki bir yüksek lisans öğrencisiyle buluşmaya gitti ve ben de zamanımı bu gece için hazırlanarak geçirdim. Yarın eve uçuyoruz ve ne olduğumuz gerçeğine geri dönüyoruz.

Bu yüzden, bize geriye dönüp bakabileceğimiz bir gece vereceğim ve umarım bu onun geçmişinin acısını silecektir.

Kapının kilit sesini duyuyorum ve spor ceketim, kot pantolonum, bugün aldığım kahverengi ayakkabılarım ve elimde bir buket gülle burada bekliyorum. "Asher? Aman Tanrım, sana bugünden ve-" Duruyor, iri kahverengi gözleri kocaman açılıyor ve nefesini içine çekiyor. "Nesin sen? . giyinip kuşanmışsın."

Ona doğru ilerleyerek çiçekleri uzattım. "Bunlar senin için."

"Asher, ne yapıyorsun?"

"Bence bu çok açık. Bir randevuya çıkıyoruz."

"Randevu mu?" Gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Ama yapamayız, giyecek hiçbir şeyim yok."

Kenara çekiliyorum. "Yatağın üzerinde senin için bir elbise var. Kız bunu seveceğini söyledi ve bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama gerçekten öyle olmasını umuyorum. Ayrıca ayakkabılar ve bu gece için ihtiyaç duyabileceğin diğer her şey de var."

Phoebe'nin gözleri fincan tabağı gibi. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

Şu anda onun için yapmayacağım şey yok, ki bu da tehlikeli bir düşünce. "Bir erkeğin senin için çalışmasını hak ediyorsun, Phoebe. Sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun, ama bu gece sana verebileceğimi vereceğim."

Şimdi gülümsüyor ve ellerini göğsüme koyuyor. "Peki bu ne?"

"Bir randevu."

Phoebe ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Sen çok tatlı bir adamsın. Hafta sonunu benimle geçirmek için buraya uçtun ve şimdi de bu mu?"

Ve kendime ne zaman bir şey yapmamamı, bir şey hissetmememi, onunla bir şey istemememi söylesem, kendimi duramaz halde buluyorum. Tek istediğim onun gülümsemesini ve bana öyle bakmasını sağlamak ki hayatında neye sahip olması gerektiğini bilsin.

"Sana sonsuza dek veremeyebilirim ama hemen şimdi verebilirim. Sana gerçek bir erkeğin istediği kadın için ne yaptığını gösterebilirim ve bu seni kirli bir sır gibi kilit altında tutmak değildir. Burada olduğumuz sürece sana bunu verebilirim, o yüzden git giyin tatlım, randevumuz var."

Bir saat sonra koltukta oturmuş, ceketimi çıkarmış ve gömleğimin düğmelerini açmış ESPN'de başka bir program izliyordum. Zekice planımda, onun hazırlanmak zorunda kalacağını ve bunun sonsuza kadar süreceğini hesaba katmamıştım.

Yaklaşık on beş dakika önce kafasını çıkardı ve neredeyse bitirdiğini söyledi.

Daha ne kadar süreceğini bilmiyorum ama onu acele ettirmemeye çalışıyorum.

Restoranın uygulamasına giriyorum ve rezervasyonumuzu on beş dakika daha öne çekiyorum, umarım yetişebiliriz. Bu, yer bulmak için ellerindeki son seçenek.

"Phoebe?" Kapıyı çalarken sordum.

"Evet?"

"On dakika içinde gitmemiz gerekiyor. Yaklaştın mı?"

"Umm . . . yakın tanımlamak?"

Beni öldürüyor. "Bu kadar çalışmaya ihtiyacın olamaz. Denemeden bile mükemmelsin."

"Bana tatlı şeyler söylemeyi kes!"

"O zaman kışını kaldır da yemeğimizi kaçırmayalım."

Yüksek sesle iç geçiriyor. "Bu benim ilk randevum ve muhteşem görünmek istiyorum." Başımı kapıya yaslıyorum. "Hep öyle yapıyorsun."

"Tatlı şeyler, lanet olsun sana!"

Gülümsemem daha da büyüyor. "Ne durumda olursan ol seni omzumda taşımadan önce beş dakikan var."

İşte, bu hiç tatlı değildi. "Git de bitireyim."

Kanepeye geri dönüyorum, düğmelerimi düzeltiyorum ve ceketimi giyiyorum. Elbisenin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok ve onu görmek için sabırsızlanıyorum. Tezgâhtara planımı açıkladıktan sonra son derece heyecanlandı ve Phoebe'nin ihtiyaç duyacağı her şeyi bulmak için işe koyuldu.

Saatime baktım, üç dakikası kalmış.

Sonra kapı açılıyor ve ben bekliyorum ama o çıkmıyor. "Phoebe?"

"Bir dakika. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Buraya gelme, sadece ... dışarı çıkmama izin ver."

Beklenti arttıkça kalbim çarpıyor ve sanki yeniden genç bir kız olmuştum ve bu benim ilk randevummuş gibi hissediyorum. Bu onun için ve mükemmel olmasını istiyorum, bu yüzden istediği gibi yapıyorum.

Havadaki gerilim ağır ve o dışarı çıktığında sanki odadaki tüm oksijen çekilmiş gibi hissediliyor. Çok çarpıcı. Çarpıcılığın ötesinde. Daha önce gördüğüm her şeyin ötesinde. Koyu kahverengi saçları dalga dalga sırtına dökülüyor ve straplez siyah elbisesi üzerine tam oturuyor. Kalçasının ortasına kadar iniyor ve her kıvrımı sarıyor. Makyajı daha önce hiç görmediğim kadar dramatik, ama bu onun güzel gözlerini daha da çarpıcı kılıyor.

Bir şey söylemeliyim.

Tüm bunları ona anlatmalıyım ama konuşmak bir yana nefes bile alamıyorum. Phoebe kendine bakıyor ve kıpırdanıyor. "İyi görünüyor muyum?"

"Hayır," diyorum ona doğru giderken. "Hayır, iyi görünmüyorsun. İyiden de öte görünüyorsun. Işıl ışıl, çarpıcı, muhteşem ve aklıma gelmeyen diğer sıfatların hepsine sahipsin. Nefesimi kesiyorsun."

Alt dudağını ısıyor, yanaklarını allık boyuyor. "Çok yakışıklı görünüyorsun." Elleri ceketime gidiyor ve omuzlarımı okşuyor. "Odadaki her kadın benim yerimde olmayı dileyecek."

Gülüyorum. "Yanlış anladın. Dünyadaki her kadın senin yanında sönük kalıyor."

"Sen ve o ağız."

"Sanırım ağzımı seviyorsun," diye takılıyorum, kolumu sırtına dolayarak.

"Bu beni bir gün senin ağzını çalacak kadını kışkandırıyor. kalp."

Tüm kontrolümle, düşüncelerimi ona ya da şu anda hissettiklerime gitmemeye zorluyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum. "Benim kalbim yok."

"Bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Şey, bir ilişki için sabrım yok."

Phoebe eğiliyor, sesi sıcak ve kadifemsi. "Başka yerlerde çok sabırlısın."

"Sadece seninle, unuttun mu?"

Sırıttıyor ve sonra yanağımdan öpüyor. "Güzel. Peki, beni nereye götürüyorsun?"

"Akşam yemeği ve sonra bir sürpriz."

Cadde boyunca el ele tutuşup konuşarak restorana doğru yürüyoruz. Günü gerçekten harikaydı, program hakkında daha fazla konuşan öğrenciyi çok sevdi ve gerçekten Teksas'ın onun için doğru yer olabileceğini hissediyor. Onun için ne kadar mutlu olmam gerekse de, bunu dürüstçe hissedemiyorum. Onun yerini bulmasını, hayallerinin peşinden gitmesini ve hayatını yaşamasını istiyorum ama birdenbire keşke bunu daha yakın bir yerde yapıyor olsaydı diyorum.

"Restoran bir evin içinde mi?" diye soruyor.

"Dönüştürülmüş ve bana en iyisi olduğu söylendi."

Geri çekilip ona kapıyı açıyorum ve öne geçmesi için elimi uzatıyorum. Şövalyelik ölmekte olan bir uygulama ve ben büyürken böyle bir modele sahip olmasam da, her zaman annemin bulmasını dilediğim erkek olmaya çalıştım.

"Teşekkür ederim."

Yanımdan geçip giderken burnuma yumuşak kokusu doluyor ve bu kokuyu daha yakından hissedebileceğim geceye kadar sabırsızlanıyorum.

Hostese adımı veriyorum ve bizi hemen caddeye bakan bir pencerenin yanındaki harika bir masaya oturtuyor. Bu bungalov Austin'in en iyi restoranlarından birine dönüştürülmüş ve Sugarloafta sahip olduğumuz her şeyden çok daha güzel.

"Burası harika görünüyor," diyor siyah kontrastlı beyaz duvarlara bakarak.

"Sen de öyle."

"Bunu zaten söyledin." Phoebe kızarır, yere bakar. "Çünkü tekrar söylemem gerekiyor."

Gülümsüyor. "Böyle düşünmenize sevindim. Teksas her yönüyle hoş bir sürpriz oldu."

Garson, menünün mevsimsel olduğunu ve etin şefin standartlarına uygun olmaması nedeniyle seçeneklerden birinin mevcut olmadığını açıklıyor. Ardından, seçenekleri incelememiz için bize bir dakika vermeden önce içki siparişlerimizi alıyor.

"Ne istediğinizi biliyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Her şey çok süslü görünüyor," diyor Phoebe. "Peki ya sen?"

Ona ne deneyeceğimi gösteriyorum ve o da menüsünü masaya bırakıyor. "Ben de aynılarından alacağım."

"İstediğin her şeyi alabilirsin, tatlım."

"Bunu takdir ediyorum, ama karar veremiyorum, bu yüzden sizde ne varsa onu alacağım."

Siparişimizi verdik ve sonra şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevulardan birini yaşadık. Bir noktada sohbetimiz spora dönüyor ve Giants taraftarı olduğu için kafasının üzerine düşmüş olduğuna karar veriyorum.

"Onları sevemezsin, sen Pensilvanyalısin" diye karşı çıkıyorum.

Başımı sallıyorum ve elimi ona uzatıyorum. Phoebe avucunu benimkinin içine yerleştiriyor ve ben de parmak eklemlerini nazikçe okşuyorum. "Sence Teksas Üniversitesi sana göre bir yer mi?"

Ellerimize bakarken sorum onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. "Benim yerimin neresi olduğunu bilmiyorum."

Benimle gel.

Bu düşünceyi kovuyorum. Lanet olsun, eğer içgüdüsel tepkim buysa, boka battım ve hemen bir çıkış yolu bulsam iyi olacak.

"Nerede rahat hissediyorsun?"

"Şu anda mı? Sugarloaf- seninle, ama bu bir seçenek değil."

"Senin planların var Phoebe," diye kendim kadar ona da hatırlatıyorum. "Sugarloaftan ve içindeki tüm insanlardan daha büyük hayallerin var. Nereye gitmeye karar verirsen ver, geride bıraktığın şey ne olursa olsun, evde asla olamayacak kapılar açacaktır."

"Biliyorum. Ben sadece-" Ağır ağır iç geçiriyor. "Zamanlamam hiç doğru olmuyor, anlıyor musun? Her zaman harika bir adamla, o başkasıyla tanıştıktan sonra tanışıyorum ya da bir spor dalına katılmak için cesaretimi topluyorum, ancak herkesin zaten yıllardır antrenman yaptığını ve benim seviyemin çok üstünde olduğunu fark ediyorum. Hiçbir yeteneğim olmadığı için nasıl amigo kız oldum bilmiyorum. Şimdi de aynı şeyi hissediyorum, bu harika adamla harika bir randevudayım ve zamanlama doğru değil. Her şeyin farklı olmasını ne kadar istersek isteyelim, her şey olduğu gibidir."

"Sen gittiğinde, hayat olması gerektiği gibi olacak." Yalnız, huysuz ve işime odaklanmış olacağım.

Phoebe elimi sıktı. "Senden hoşlanmamam gerekiyordu."

"Kesinlikle senden hoşlanmamam gerekiyordu."

Gülüyor. "Ama yine de yapıyorum." "Olması gerekenden daha fazla," diye itiraf ediyorum.

"Buraya gelmene sevindim," diyor Phoebe yumuşak bir sesle, dudağını dişlerinin arasına alarak. "Bu hafta sonunu asla unutmayacağım, Asher. Bana hissettirdiklerini asla unutmayacağım ve ilk randevum seninle olduğu için çok minnettarım."

"Eğer herhangi bir randevu bununla kıyaslanamazsa, Phoebe, çek git. Hiçbir erkek sana kendini küçük ya da önemsiz hissettirmemeli. Tam olarak şu anda hissettiğin gibi hissetmeni istemeli. Eğer bunu başaramazsa, zaman ayırmaya değmez."

Hiç kimse olamayacak.

Uzaklara bakmadan önce gözleri adını koyamadığım bir duyguyla doluyor, dikkati bana döndüğünde dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Bir sonraki adamın daha iyisini yapmasını sağlayacağım."

OceanofPDF.com

yirmi altı

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PHOEBE

R Sugarloaf'taki hayata geri dönmek biraz garip oldu. Asher ve ben Teksas'tan sonra rutinimize geri döndük, kimse birlikte olduğumuzu düşünmüyordu,

Tam da umduğumuz gibi.

Olivia'nın farklı uzmanlarla bir dizi randevusu var ve ben de oradayken öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Konuşma patoloğu en ilginç bilgileri öğrendiğim kişi oldu. Olivia ile ses çıkarmaya çalışmak üzerinde çalışıyor.

"Bundan nefret ediyorum."

"Neyden nefret ediyorsun?" Ona soruyorum.

"Gürültü yapmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü benimle dalga geçiyorlar."

Ah, kalbim.

"Kimin var?"

Aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. *"Okuldaki çocuklar."*

Konuşma terapisti Kelly, Olivia'nın dikkatini çekmek için elini sallıyor.

"Burada kimse seninle dalga geçemez."

"Duyamıyorsam neden konuşayım ki?"

Ona verecek iyi bir cevabım yok, bu yüzden Kelly'nin bunu almasına izin veriyorum.

"Bu konuşmakla ilgili değil. Mesele, ihtiyaç duyduğunuzda sesinizi kullanmaktır."

Tamam, bunu anlayabilirim. "Sesini kullanmayı ne zaman bıraktı?" Kelly'ye sordum.

"Buraya en az beş yıldır geliyor, ondan da önceydi. Onu biraz çalıştırdık ama en iyi ihtimalle ara sıra."

Olivia'ya dönüyorum. *"Eğer sesini kullanmazsan, zayıflayabilir. Eğer bu olursa ve onu kullanman gerekirse, kendine zarar verebilirsin."* Arkasını döndü. Bu iyi gitti.

Kelly bir kez güler. "İnatçı biri ama anlıyorum. Sara anaokulunda konuşmaya çalıştığını ve herkesin ona güldüğünü anlattı. Belli ki onları duyamıyormuş ama bazı çocuklar işaret ediyormuş ve ondan sonra gerçekten hiç ses çıkarmıyor."

"Birkaç hafta önce güldü ve bir kadın bu konuda tam bir kaltaktı. Neyse ki Olivia onun ne dediğini anlayamadan kapattım." "İnsanlar çok acımasız," diyor Kelly.

"Katılıyorum."

Olivia işbirliği yapma çabalarımızı görmezden gelmekten başka bir şey yapmadan randevuyu bitiriyoruz. Eve döndüğümüzde Asher çoktan gelmiş, onu ATV'lere bindirmek için bekliyordu.

"Hazır mısın?" diye soruyor kapıdan içeri girerken.

"Sonunda eğlenceli bir şey."

Sonra da üstünü değiştirmek için yukarı koşuyor. "Onun nesi var?" diye sorar.

Ona seansımız ve seans sırasındaki tutumu hakkında bilgi verdim.

Kızın odasına doğru bakıyor ve derin bir iç çekiyor. "O sınıfta ona zarar veren her çocuğu yok etmek istedim. Sara ve ben her şeyi denedik ama Olivia sadece ... duyma yeteneğini kontrol edemiyor ama konuşma yeteneğini kontrol edebiliyor."

"Asher, Olivia duyma yetisini nasıl kaybetti?"

Bunu hep merak etmişimdir çünkü ne yapılabileceğini bilmek için bu bir tür anahtar. Mevcut ekibinin mükemmel olduğunu ve ellerinden gelse bunu düzeltebileceklerini düşünmediğimden değil, ama içimdeki meraka engel olamıyorum.

"O şekilde doğdu. Sara'da korkunç bir preeklampsi vardı. Kendisine söylenen her şeyi yaptı, hamileliğinin son üç ayını yatalak ya da hastanede geçirdi ama yine de idare etmesi zordu. Olivia otuz üç haftalıkken baskı altında doğdu."

"Aman Tanrım," diyorum, Asher'ın neler hissetmiş olabileceğini hayal ederek.

"Korkunçtu. Sara çok hastaydı ve Olivia'nın nefes almasında çok fazla sorun vardı. Neredeyse iki ay YYBÜ'de kaldı ve o zaman sağır olduğunu fark ettik."

"Bilmiyordum..."

"Phoebe, sen kaç yaşındaydın? On beş mi? Tabii ki bilmiyordun."

O böyle söyleyince aramızda ne kadar yaş farkı olduğunu anlıyorum. "Yine de kendimi kötü hissediyorum. Babam hiçbir şeyden bahsetmedi. Sadece bir bebeğin olduğundan."

"Zordu ama Sara ve ben Olivia'ya sahip olabileceği her fırsatı vermeye kararlıydık. Birbirimizden hoşlanmadığımız konusunda çok şaka yapıyor olabiliriz ama gerektiğinde kızımız için savaştan bir ekip olduk."

İşte bu yüzden ona deli gibi aşığım. Kaç ebeveyn çocuklarının iyiliği için kendi pisliklerini bir kenara bırakır? Olması gerektiği kadar çok değil. Lisedeki üç arkadaşımın anne babası boşanmıştı ve hepsi de birbirlerine karşı çok kötüydü. Bu ikisi hiçbir zaman gerçek bir çift bile olmadılar ve Liv'i ön planda tuttular.

"Onu konuşmaya teşvik etmenin bir yolunu bulacağım."

Alnımdan öpmeden önce beni kendine çekiyor. "Yapacağını biliyorum."

Nefesim kesildi, başımı kaldırdım çünkü bu asla olmaması gereken en doğal ve masum hareketti. Burada olmazdı. Olivia evdeyken olmaz.

"Yapamazsın. Yapamam."

Çünkü bunu isteyeceğim. Buradayken zaten bulanık olan çizgilerimizin en azından bir şekilde bozulmamasına ihtiyacım var.

"Biliyorum. Hafta sonu geçirdik ve bunu yapmamalıydım."

Olivia merdivenlerden hızla iniyor ve ikimiz de birbirimizden ayrılıyoruz.

Göğsüm bunun bizim hayatımız olması arzusuyla ağrıyor, ikimiz Austin'de olduğu gibi sarılıyoruz, öpüşüyoruz ve şefkatli davranıyoruz, ama artık Teksas'ta değiliz. Ben gidene kadar seks yapmak üzere anlaştığımız evdeyiz.

Midas'ın gücüyle kendimi sakın ve rahat tutuyorum. "Heyecanlı mısın?" Liv'e soruyorum.

"Evet. Anneme söyleme."

Gülüyorum. "Gülmeyeceğim."

Yine de bildiğinden ve Asher ile Liv'in sırlarına izin verdiğinden oldukça eminim.

Sonra bana doğru koşuyor ve geri adım atmadan önce kollarını sıkıca sarıyor. "Sen en iyisisin."

"Babana söyleme."

Başını iki yana sallayıp ona bakıyor. "Yapmayacağım."

O odadan çıktığında Asher arkamdan yaklaşıyor, dudakları kulağımda. "Babası zaten biliyor ve bu gece sana göstermeyi planlıyor."

Kaslarım kilitleniyor ve beş dakika boyunca hareket edemiyorum, ta ki ATV'lerin kalbimi de yanlarına alarak uzaklaştıklarını duyana kadar.

İtfaiye binasındaki dans pistinde dururken Joey, "Üzgünüm Phoebe, gerçekten üzgünüm," diyor.

"Söz vermiştin!" Gülünç görünüyorum ve sesim gülünç çıkıyor ama bunu ortağım olmadan yapamam. Kurallar çok açık ve Tanrı biliyor ki Belediye Başkanı Sutton onları çiğnemeyecek.

"Biliyorum, ben de yapardım ama şu anda Melinda ile çıkıyorum ve o benim kız arkadaşım olduğu için onunla dans etmeliyim."

İnledim. Lanet olası Melinda. "İki dakikadır falan çıkıyorsunuz." Parmağını Asher'ın göğsünde gezdirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Ondan nefret ediyorum.

Ancak Asher onun elini çeker, başıyla hızlıca selam verir ve sonra uzaklaşır. Ha. Al bakalım.

Birkaç hafta içinde onun peşine düşemeyecek gibi değil. Her neyse, oraya gitmiyorum. Hayır, şu anda partnerim yok ve bu dans gösterisi başlamak üzere.

"Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Hayır, Joey, gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, beni tamamen mahvettiğin. Babam bu şeyde dans etmemi istiyor çünkü her yıl kazanıyorum ve Run to Me'nin buna ihtiyacı var. Bir partnerim olmalı."

Austin yanımdan geçerken kollarını tuttum. "Sen, beni kurtarmalısın."

"Seni kurtarmak mı?"

"Evet, seni barda kurtardım ve şimdi ortağım olmak zorundasın." Austin Joey'e bakar. "Memur McNair senin ortağın."

"Hayır, görünüşe göre değil."

"Üzgünüm Phoebe, yapamam. Ben zaten ortağım. Reklamcım bunun imajım için iyi olduğunu söylüyor, bu yüzden haftalar önce kaydoldum ve yüklü bir bağış yaptım."

İnledim. "Mahvoldum."

"Kayıt yaptırıyor musun, canım?" Bayan Cooke soruyor. "Bilmiyorum."

"Bunu yapmak için zaman
neredeyse doldu."

Farkındayım.

Olivia bana el sallıyor. *"Hazır mısın?"*

Başımı salladım. *"Hayır, Joey beni ekti. Ortağım yok."*

Dudaklarını büzüyor. *"Dans etmek zorundasın. Hep sen
kazanıyorsun." "Biliyorum, ama kimse kalmadı."*

Diğer herkes haftalar önce eşleşti. Yedeğim olmadığı için aptalım. Odada
ortağı olmayan birini, herhangi birini arıyorum. Babam burada ve her ne kadar
eğlence ve hayır amaçlı olsa da, eğer onunla takılırsam, üçüncü saatte biteriz.
Dayanıklılık pek onun harcı değil.

Devam ediyorum, çok genç, çok yaşlı, deodorant kullanmıyor
... Liv'e bir fikri olup olmadığını sormak için dönüyorum ama

o gitmiş. Harika. *"Phoebe, canım, kayıt yaptırıyor musun?"*

Bayan Cooke tekrar soruyor. *"Bir dakika, Bayan C."*

"İyi misin?" Ellie elini omzuma koyarken soruyor. *"Ben iyiyim.*

Sadece bir ortak arıyorum."

Bana geniş bir sırtış atan Connor'a dönüyor. *"Senin bir ortağın yok."*

"Hayır."

*"Yani, o zaman gerçekten kazanabiliriz." Bu konuda fazlasıyla mutlu
görünüyor. "Demek istediğim, hayır, ortağım burada değil. Ortağım
olmadığından değil."*

Ellie bana baktı. *"Joey'nin senin ortağın olduğunu sanıyordum."*

*"Hayır, son dakikada değiştirdim." Öldürmek yerine mutlu görünmeye
çalışıyorum.*

Connor gülüyor, saçmalıklarımı okuduğu belli. *"Hadi Ellie, yarışmada
hile olmadığına göre biraz esneyelim."*

Gözlerimi deviriyorum. Hiç hileli değildi. Ben sadece hepsinden daha
iyiyim. *"Phoebe, iki dakikan var!"* Bayan Cooke söyledi.

İçimdeki çılgılık atma isteğine karşı koyuyorum. Ben çaresizlik içinde
etrafıma bakınırken, Asher bana doğru koşuyor ve Olivia da arkasından
geliyor.

"Neyin var?" Bana baktı. *"Ortağım
yok."*

"Ne?"

*"Dans için partnerim. Sorun da bu." Liv'e döndü. "Acil
bir durum olduğunu söylemiştin."*

"Öyle, baba. Bir ortağa ihtiyacı var."

Yüce Tanrım, hayatta olmaz. Tüm kasabanın önünde yirmi dört saat boyunca onunla dans edemem. *"Teşekkürler Liv, ama baban çalışıyor."*

Evet, içecek masasından o sorumlu.

"Onun yerine ben bakabilirim," diye yardımcı olmayan bir teklifte bulundu Bayan Cooke. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

Bir kalem aldı, ayağa kalktı ve ikimize de numaraların yazılı olduğu kağıtları uzattı. "Alın bakalım. Bacağınızı kırın."

İnsanların zamanın durduğunu söylediği o anlar var ya? Şu anda ben de öyle bir an yaşıyorum. Asher ve Olivia'nın yanında durmuş, elimde on yedi numarayı tutuyorum ve az önce ne olduğundan emin değilim.

Kasabadaki onca insan arasında onu asla dans partnerim olarak seçmezdim. Asher'ın kollarında tam bir yirmi dört saat geçirmek istemediğim için değil, tam olarak istediğim şey bu olduğu için.

Şimdi ya kaybedeceğim ya da sineye çekeceğim.

Olivia'ya bakıyor ve *"Sanırım başka seçeneğim yok"* derken işaret ediyor.

Olivia'nın yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyor. Babasının bu kasabada daha önce hiç katılmadığı tek şeyi yapacak olması onu heyecanlandırıyor. Her yıl çalışıyor olabilir ama hiç dans etmedi.

Çömeldi ve Olivia numarayı sırtına bantladı. Sonra ben de aynısını yapıyorum, hala bir çeşit trans halindeyim.

"Hazır mısın?"

"Öyle misin? Yani, bu büyük bir olay. Kazanmak söz konusu olduğunda acımasız olmakla ünlüyüm."

"Paranın çoktan toplandığının farkındasınız, değil mi?"

Başımı geriye doğru salladım. "Ama övünme hakları ve madalyalar hala kapışmaya açık. Dinle, burada ciddi bir ortağa ihtiyacım var."

Asher başını sallar. "Bir ortağa ihtiyacın var ve ben varım." Elini uzatır.

"Benimle dans et, Phoebe. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Beni hayal kırıklığına uğratabileceğini bile sanmıyorum.

Connor iki parmağıyla önce gözlerini sonra da beni işaret ederken,

"Düşüyorsun, Bettencourt," diyor.

"Dansa odaklan, Arrowood. Henüz kazanmadın."

Asher bizi çeviriyor, böylece onlardan uzaklaşıyoruz. "Hepinizin yardıma ihtiyacı var, bunu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Connor son üç yıldır ikinci oluyor, o yüzden biraz sert. Pekâlâ, dört saatimiz daha var ve işte o zaman ya tamam ya devam diyeceğiz." Esniyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. "Çok yorgunum."

Eli sırtımda ilerliyor ve tam ortama yerleşiyor. "Şu anda dokunabilmemiz ve kimsenin bunu umursamaması hoşuma gidiyor."

Daha derine sokuluyorum. "Teksas'ta olduğumuz gibi olabiliriz."

Kıkırdıyor. "Ben o kadar ileri gitmezdim. Ama seni kollarıma alabilirim, sırtını ovabilirim ya da kulağına fısıldayabilirim ve haftalardır benim olduğun hakkında hiçbir fikirleri olmaz."

Onun. Sadece onun. Sözleri beni bir battaniye gibi sarıyor, her yerimi ısıtıyor. Burada, onun benim, benim de onun olduğum bir yerde kalmak istiyorum ama gerçek şu ki birkaç hafta içinde her şey bitecek.

Gitmem ve bunun yakınımda tutacağım bir anı olmasına izin vermem gerekiyor. Kendimi yukarı itiyorum. "Zamanımız azalıyor."

"Biliyorum." Asher'ın mavi gözleri hayal kırıklığıyla doluyor. "Teksas konusunda bir karar verdin mi?"

Başımı salladım. "Önümüzdeki hafta içinde öğreneceğim. Vanderbilt'ten haber almayı umuyordum ama bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hayır mı?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Şu anda **b a n a** sıkıca sarılmanı, ayaklarımın üzerinde durmamı sağlamanı ve yeniden rol yapmama izin vermeni istiyorum."

Asher bizi sallıyor, hareket ettiğimizden emin oluyor. İşte bu noktada bu işi yaptığım için hep pişmanlık duyuyorum. Çok yorulduğum ve diğer dansçıların çoğu çoktan bıraktı. Ellie ve Connor ile geçen yıl üçüncü olan Settimo ikizleri bize kaldı. Onlar uyuyan bir takım ve değerli rakipler.

"Şu anda ne gerçekmiş gibi davranırdın?" Derin sesi ürpermeme neden oluyor.

Ona bakabilmek için arkama yaslanıyorum ve hayalimin her şeye sahip olmak olduğunu söylemek istiyorum. "Bunu söylemem gerektiğini sanmıyorum."

"Söyle yoksa otururum."

"Bu haksızlıktı." Derin bir iç çekiyorum ve ellerimi tekrar göğsüne götürüyorum. "Ne bilmek istediğinden emin değilim." Bu bir yalan. Tam olarak ne duymak istediğini biliyorum ama bunu itiraf etmekten korkuyorum.

"Eğer bunun bizim gerçekliğimiz olmasını isteseydin, ne isterdin, Phoebe?"

"Siz. Biz," diye geveledim, daha anlamlı konuşamayacak kadar yorgundum. "Bir çift olmak, çıkmak, aşık olmak, her yıl bu aptal yarışmalarda dans etmek isterdim." Parmaklarım yukarı kalkıyor, kalbinin üzerinde duruyor. "Günlerimin bu bölgedeki insanlara kaliteli bakım konusunda yardım etmekle geçmesini isterdim. Gecelerim senin kollarında, seninle sevişerek geçsin isterdim. Ben de bunu isterdim ama kimse istediğimiz her şeye sahip olabileceğimizi söylemedi, değil mi?"

Bu şekilde ifade ediyorum çünkü şimdi ne söyleyecekse gerçekten bilmek istemiyorum. Eğer çizdiği fantezi beni içermiyorsa, bunu hiç duymamayı tercih ederim. Eğer içeriyorsa, o zaman yine başa çıkamam. Gerçek şu ki, birbirimiz için pek çok açıdan mükemmeliz, ama bu bizim zamanımız değil.

"Hayır, kesinlikle istediğimizi alamıyoruz. Ancak bu yıl kazanacağız."

"Sesin kendinden emin geliyor."

"İstediğin her şeyi sana veremiyorsam bile en azından bunu verebilirim."

Gülümsüyorum. "Buna sahip olmak yeterli olacaktır." Olmak zorunda.

yirmi yedi

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ASHER

I Oturma odasından yüksek sesli bir ılık duyuyorum ve üzerimde sadece iamaşırlarımın olmasına aldırmadan havlumu bırakıyorum. Silahımı kasadan çıkardım, ateş etmeye hazırdım.

bu evde bir şey öldürmek. Ancak, davetsiz bir misafir bulamadım, Olivia ve Phoebe'yi yukarı aşağı zıplarken buldum, o aptal dans madalyası hala Phoebe'nin boynundaydı.

Olivia önce beni görüyor ve gözleri açılıyor. Sonra Phoebe'nin bir kıkırdamayı bastırmaya çalıştığını duyuyorum.

"Bu da neydi böyle?" Hala etrafa bakarak soruyorum.

"Ne?"

"ılık attın!"

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Vanderbilt'e girdim."

İlerlemeye başlıyorum ama sonra Liv pantolonumun olması gereken yeri işaret ediyor.

Kahretsin. Elimi kaldırdım ve giyinmek için odama döndüm.

Kıyafetlerimi giyerken aklımda milyonlarca şey vardı. Heyecanlı görünüyordu ama biz oradayken Teksas'a aşık olmuştu. Emin olmadığını söyleyip duruyordu ama etrafta dolaşırken gözlerinin nasıl parladığını görebiliyordum.

Ancak, Vanderbilt Teksas'tan daha yakın. Eğer oraya giderse, biz de ..

Ne sikim düşünüyorum ben? Biz mi? Biz diye bir şey yok. Hiçbir şey yapmayacağım ama kararlarını destekler.

Biz bir çift değiliz ve istediğini elde etmek için onu kullanan ve manipüle eden pislik gibi bir şey olmayacağım.

Odamdan çıkıyorum, ne yapacağına dair duyabileceğim her şeyi duymak istiyorum ve o telefonda biriyle konuşuyor.

"Hayır, her şey yolunda. Iowa'ya başvururken Vanderbilt en iyi tercihimdi." Duraksıyor. "Evet, biliyorum ve bana gerçekten güzel bir burs teklif ettiler, Em! Bu harika bir şey. Seçeneklerim var ve ..." Köseyi dönüyorum ve onu kanepede bacaklarını altına sıkıştırmış halde buluyorum. "Sugarloaf'a da daha yakın." Sessiz, muhtemelen arkadaşını dinliyor. "O farklı. O farklı. Şu anda bunun hakkında konuşamam ama bu kararında bir etken. Karar vermeden önce bir haftaya daha ihtiyacım var."

Neymiş o? Tanrım, içimdeki pislik bunun ben olmamı istiyor. Beni de işin içine katmasını çünkü bu onun seçimiye manipülasyon olamaz.

Bu kız başımı nasıl döndürüyor bilmiyorum ama döndürüyor. Benimle olmasını, dondurmacıda beni öpmesini ya da öğle yemeği için Sugarlips'e girerken elimi tutmasını istiyorum. Onu her gece yatağında görmek ve yanında uyanmak istiyorum.

Mesele şu ki bunu ondan asla istemeyeceğim. Bana bizimle ilgili fantezisini anlattıktan sonra, onu dans pistinde öpmeye hazırdım, ama sonra istediğini elde edemeyeceğini söyleyerek bitirdi.

Bu yüzden onu öpmem bencillik olurdu. Onu inciten yeterince erkek oldu ve ben asla o kategoride bir başkası olmayacağım. Hayatını insanlara yardım ederek geçirmek istiyordu ve kalmasını istersem bu isteği yok olacaktı.

Koridora doğru iki adım atıyorum ve başımı duvara yaslıyorum. "Phoebe?" Oturma odasına geri dönmeden önce sesleniyorum.

Ayağa kalktı, güzel yüzünde bir gülümseme vardı ve elini kaldırarak beni susturdu. "Em, gitmem gerek. Teşekkür ederim, ne karar verdiğimi sana bildiririm." Telefonu kapattı ve bana doğru yürüdü. "Özür dilerim. Arayan Emmeline'di. O kadar heyecanlıydım ki ona söylemek zorunda kaldım."

Saçlarını kulağının arkasına doğru taramaya gidiyorum ama kendimi durduruyorum. "Senin adına sevindim."

Uzun kirpikleri dalgalanıyor. "Keşke seni öpebilseydim." "Ben de aynısını dilerdim."

Merdivenlerden yukarı, Liv'in odasının olduğu yere bakıyor. Başımı sallıyorum. "Yapamayız."

"Hayır," diyor hemen. "Hayır, biliyorum. Liv'i asla riske atmam. Ben sadece ... Belki sana sarılabılırım diye düşündüm."

"Arkadaşlar sarılır," diyorum, her şeyden çok kendime. "Sarılmakta uygunsuz bir şey görmüyorum. Ayrıca dans ettik ve bu skandal değildi."

Phoebe güler ve bir adım atar. "Güzel. Yani, işverenler çalışanlarına sarılabilir, değil mi?"

Bu sefer ona doğru adım atıyorum. "Babana hiç sarılmadım ama eminim cinsel taciz davaları açılmadan hemen önce oluyordur."

Sesi alçak ve boğucu. "Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum, Bay. Whitlock."

Hayatımı sikeyim. Onu aşağı itmek ve ırzına geçmek istiyorum. "Bir kucaklama," diye hatırlatıyorum ona.

"Şimdilik."

Onu kucaklıyorum, pazara kadar altı şekilde düzüşmek istemediğim birine sarılır gibi sarılıyorum. Bir sevinç çılgılığı daha atıyor ve sonra geri çekiliyor. "Buna inanamıyorum. Olan onca kötü şeyden sonra, sonunda işler yoluna giriyor." Phoebe odanın içinde volta atmaya başlar. "Düşünecek ve değerlendirecek o kadar çok şeyim var ki. Tanrım, çok bunaltıcı."

"Her seferinde bir adım atın. O okulu ziyaret edecek misin?"

Bana dönüyor ve nefes veriyor. "Evet, bu ilk adım olmalı. En azından daha önce orada bulundum ve orayı sevdiğimi zaten biliyorum. Oradaki program da harika. Kağıt üzerinde Vanderbilt daha ideal bir okul. Çok yüksek puanlar alıyor ve ... Oraya gitmemek aptallık olurdu."

"Program yüzünden mi?"

Bana doğru bir adım geri atıyor. "Evet, ama başka faktörler de var. Nashville uzak değil. Eve daha sık gelebilirim."

Ona o okulu seçmesini, her zaman eve gelmesini istediğimi ve gelemediğinde ona gideceğimi söyleyebilirim. Kelimeler orada, ama sonra Olivia merdivenlerden iniyor ve Phoebe'ye koşuyor.

"Bu gece kalabilir misin, pizza ve dondurma yeriz?"

Phoebe izin günlerimde bile kalacağına söz verdi. Sıcak kahverengi gözleri bana bakıyor ve başını sallıyor. *"Tabii ki."*

Sonraki birkaç saati yemek yiyerek ve masa oyunları oynayarak geçiriyoruz. Phoebe dizüstü bilgisayarında ev seçeneklerini araştırırken Olivia onun yanındaki kanepede uyuyor ve ben de bir rapor okuyorum.

İkisi o kadar yakınlaştı ki, Phoebe gittiğinde Olivia'nın bununla nasıl başa çıkacağı konusunda endişeleniyorum. Daha da ötesi, benim nasıl başa çıkacağım konusunda endişeleniyorum. Şu anda tek istediğim ona doğru yürümek, bilgisayarı kapatmak ve onu yanıma yatırmak. Bu kız ne zaman yakınımaya gelse, onun çekimine karşı koyamıyorum.

"Ah, hiçbir şey yok," diyor ve dizüstü bilgisayarı kapatıyor.

"Doğru yeri bulacaksın."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Belki de geri dönmemeliyim." "Ne?"

"Demek istediğim, tüm bunları son dakikada yapıyorum. Çoğu öğrenci zaten staj yapıyor ve tezlerini planlıyor ve ben sadece bir yıl içinde mi transfer olacağım? Zaten dezavantajlı durumdayım ve ..."

"Okulu bitirmek zorundasın," diyorum, sesi çıkarları olan bir arkadaştan çok bir baba gibi çıkıyor.

"Ben de öyle sanıyordum, ama . . . Ortaokulda bir yıl ara verebilirim." "Peki ne yapacaksın?"

"Görünüşe göre dadılık yapabiliyorum. Sara başka bir programa giremezsem kalıp Liv'e yardım edebileceğimi söylemişti."

Bu yorum karşısında damarlarımda öfke dolaşıyor. "Ne zaman?" "Ne zaman?"

"Bunu ne zaman söyledi?" Açıklıyorum.

"Yolculuğumdan önce, sanırım. Bilmiyorum. Ona Teksas'ı nasıl kontrol edeceğimi anlatıyordum ve eğer uygun değilse, çok iyi anlaştığımız için Olivia ile kalmamı tartışmak istediğinden bahsetti."

"Hayır."

Bu kelime odada yankılanıyor. "Ne? Neden?"

Sesimi eşit tutarak öne doğru kayıyorum. "Çünkü bu kasabada kalacaksın ve üniversiteye gitmeyeceksen, dadılık yapmayacaksın. Bununla başa çıkamam. Anlıyor musun?"

Dudakları ayrılıyor. "Hayır, yok."

Söylüyor. Sadece söylememi istiyor. İyi. İstesem bile kelimeleri tutabileceğimden emin değilim. "Eğer buradaysan, onun dadısı değilsin. Bizim için çalışmayacaksın, sadece benim olacaksın."

"Peki benimle ne yapacaksın?" Phoebe kanepede arkasına yaslanıp bacaklarını ayırarak sorar.

Uyumakta olan Olivia'ya bakıyorum. "Bu oyunu oynama," diye uyarıyorum. "Sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Yumuşakça gülümsüyor. "Olivia'yı yatır da beni kendi yatağına götür."

Ayağa kalkıyorum, Phoebe'yi kafesliyorum, dudaklarım kulağında. "Oraya geldiğimde çıplak ve dört ayak üstünde ol. Nefesin kesilene kadar seni sikmemi beklerken ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Bir şekilde soğukkanlılığımı korumayı başardım, Olivia'yı kucağıma aldım ve odasına götürdüm.

Çok hızlı ve çılgınca bir sikişten sonra nefesimi tutmaya çalışarak yatağa geri döndüm.

Phoebe yumuşak bir kahkaha atar ve sonra doğrulmaya çalışır, ama geri düşer. "Bu ... idi."

"Evet." Tek söyleyebildiğim bu.

Öyleydi. Yoğun. İnanılmazdı.

Mükemmeldi.

Ona her dokunduğumda, kendimi onun için daha da çıldırmış buluyorum. Odaya girer girmez, gördüğüm manzara hayal ettiğimden de iyiydi. Phoebe oradaydı, tam da ona söylediğim gibi. Uzun, siyah saçları sırtından aşağı ve omzunun üzerinden akıyor, mükemmel göğüsleri meyve gibi sarkıyor, koparılmayı bekliyordu. Yavaşça soyunmak için elimdeki tüm otokontrolü kullandım çünkü onun beklentisi benim tek hedefimdi.

Ve Tanrım, karşılığını verdi.

Saçlarından bir tutamı avucumun içine alıp başını nazikçe geriye doğru çekiyorum.

Bana doğru ilerliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun," diyorum nefes almak kolaylaştığında. "Orgazmla ölüm mü?"

Gülüyorum. "Bu o rahatsız edici konuşmalardan biri olurdu. Daha önce hiç 'Evet hanımefendi, kardeşinizin orgazm olurken öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum' gibi bir bildirim yapmak zorunda kalmamıştım."

Phoebe usulca güler. "Anma konuşmasını hayal edebiliyor musunuz? Sevgili dostlar, Asher iyi bir adamdı, sevgi dolu bir baba, kardeş ve arkadaşı. Kasabasına saygı ve haysiyetle hizmet etti. Yatakta bir ucubeydi ve dadiyla yattığında kalbi buna dayanamadı."

Kıçını çimdikliyorum, o da gülüyor. "Bunun için ölümden dönüp seni öldürebilirim."

"Eğer böyle bir gece daha geçirmek zorunda kalacak olsaydım, seni ölümsüz halinle bırakabilirdim."

"Benim için zombi mi olacaksın?"

Omuz silkiyor. "Eğer ağzın hala şimdiki gibi çalışsaydı ... ikna olabilirdim."

Ayağa kalkarken gülerek başımı sallıyorum. Elimizi uzatıyorum ve benimle birlikte banyoya kadar yürüyor.

"Ne yapıyoruz biz?" "Farklı bir şekilde sarılıyoruz."

Küvete doğru ilerliyorum, aslında bir anlamı yoktu ama şimdi Brynn'in beni ikna ettiği harika bir fikir gibi görünüyor. Düğmeleri açıp suyun ısınmasına ve dolmasına izin veriyorum. Ben bir banyo adamı değilim, ama Phoebe'yi ıslak ve çıplakken tutan bir adamım.

Ben biniyorum, o başımı sallıyor. "Öyle değil."

"Ne?" Soğuk porselene sırtımı yaslarırken soruyorum. "Atla, tatlım."

"Öne kay."

"Pardon, ne dedin?"

"Lütfen." Yumuşak yalvarışı öne kaymamın tek nedeni ve sonra arkamdan kayıyor. Kollarını ve bacaklarını etrafıma doluyor ve birden cazibesini görüyorum. "Arkana yaslan, Asher."

Başım tam boynunun dibine yerleşirken göğüslerini sırtımda hissediyorum. "Planım bu değildi."

"Bu gece sana sarılmak istiyorum," diyor eliyle su tutup göğsüme dökerken. "Seninle böyle oturmak istiyorum."

"Sana sarılmak hoşuma gidiyor."

Başımın yan tarafını öpüyor. "Ben de kucağa alınmayı seviyorum ama bu da çok güzel."

Öyle. Birinin beni en son ne zaman kucakladığını hatırlamaya çalışarak kucağa gömülüyorum. Böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Phoebe'nin bacakları ortama dolanıyor ve başı boynuma yaslanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bana hiç bırakmak istemiyormuş gibi yapışmasını seviyorum ve Tanrı biliyor ki ben de onu hiç istemiyorum.

Yumuşak bir hıçkırık duyuyorum ve göğsünün titrediğini hissediyorum.

"Phoebe?"

"Özür dilerim," diyor ve ben doğrulmaya çalışıyorum ama o beni tutmaya devam ediyor. "Ağlıyor musun, tatlım?"

"Hayır." Üstünü örtmeye çalışıyor ama o kelimedeki acıyı duyuyorum.

Kollarını ölümcül tutuşlarını bırakmaya zorlayarak, dönecek kadar özgür kalıyorum. Çok fazla yer yok, bu yüzden temelde şimdi onun üstündeyim, ama gözyaşlarının yüzünden aşağı indiğini görüyorum. "Gözyaşı yok, Phoebe. Konuş benimle. Neden ağlıyorsun?"

"Sana söyleyemem."

"Yapabilirsin."

Başını sallar. "Yapamam. Anlamıyor musun? Yapamıyorum. Kelimeleri itiraf edemem. Sana söyleyemem çünkü söylersem geri alamam."

Bunları dile getirmesine gerek yok çünkü ben biliyorum. Bunu aramızda hissediyorum ve ben de aynı şeyle boğuşuyorum. O haklı, eğer bunları yüksek sesle söylersek, artık aramızdaki gerçeği inkar edemeyiz.

"Seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum."

"Ağlamak istemiyorum. Ben bundan daha güçlüyüm, ama buraya girip kollarımı ve bacaklarımı sana doladığımda . . . Sadece hissettim ..."

Parmağımı dudaklarına götürüyorum ve yanağından aşağı süzülen gözyaşını siliyorum. "Söylemene gerek yok, tatlım. Senin söyleyemediklerini hissediyorum."

"Ayrılmak acı verecek."

Onun gidişi beni öldürecek. Onun gidişini izlemek, dönüp bana gelmesini istemek ama bunu istemenin adil olmadığını ve bencilce bir arzu olduğunu bilmek. Bu yüzden acıya katlanmak zorundayım çünkü onun için en iyisi bu.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Seni inciten herkesi yok edeceğim." O kişi ben olsam bile.

OceanofPDF.com

yirmi sekiz

OceanofPDF.com

PHOEBE

“**H** Merhaba Phoebe, seni tekrar görmek harika," diyor Dr. Schwartz içeri girerken.

O benim en sevdiğim doktorlardan biri. Sıcak, arkadaş canlısı ve etrafınızda olmak isteyeceğiniz türden bir enerji yayıyor. Ailemin onunla ve kocasıyla olan dostluğu sayesinde hayatımın büyük bir bölümünü onun yanında geçirdim. Ayrıca, kasabamızda sadece bir doktor var ve Dr. Schwartz hemen hemen her şeyi yapıyor. Ofisinde bebeklerden yaşlılara ve aradaki her şeye bakıyor. Annemin karnında olduğumdan beri buranın hastasıyım.

"Sizi görmek çok güzel, Bayan Lucy! Nasılsınız? Çocuklar nasıl? Ya Jerome?" Jerome'u çok özlediğim için soruyorum.

O ve babam ben küçükken bana Blackjack oynamayı öğretmişlerdi. Her Pazar ayakta iskambil oynarlardı ve onlar oynarken Lucy ve annem verandada şarap içer, çocukları da etrafta koşuştururdu. Ben daha büyük olduğum için erkeklerle takılırdım.

"O iyi. Döndüğünden beri bizi görmenin bir yolunu bulamadığın için biraz sinirli."

Evet, bunu beklemeliydim.

"Dürüst olmak gerekirse, babam şehre gelir gelmez dadı olarak çalışmam için beni zorladı. Çok fazla boş zamanım olmadı." Çoğunlukla, çünkü boş zamanım olduğunda sırtüstü yatıyorum. Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

"Bu sefer affedildin." Göz kırıyor. "Şimdi, hemşire yüksek lisans kabulleri için fiziksel muayene için burada olduğunuzu söyledi? Geçen sene yapmamış mıydık?"

Ona değişikliklerimi ve Iowa'nın iyi bir yer olmadığını anlatmaya başladım. uygun.

"Tatlım, seni dört günlük olduğundan beri tanıyorum ve bu dünyada benim haberim olmadan söyleyebileceğin tek bir yalan bile yok. Doğruyu söyle."

Acil servise gitmeliydim. "Gizliliğe bağlısınız, değil mi?"

Dudakları büzülüyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Bunu bana az önce sormadın."

Gülüyorum. "Pekâlâ, deli olmayan birinden biraz tavsiye alabilirim."

On beş dakika boyunca hayatımdaki karmaşayı ağzımdan kaçırdıktan sonra, kucağımda bir kutu mendil ve yüzümden akan gözyaşları vardı. Tüm bu olanlar yüzünden çok duygusalım. Çok fazla şey oldu. Ona Jonathan'dan, Asher'dan, üniversite hakkındaki hislerimden, gitmeyi ne kadar istemediğimden ama yapmam gerekenin bu olduğunu bildiğimden bahsettim. Orgazmlardan bahsettiğime eminim, ki bundan pişmanım, ama Lucy'nin gözlerinde yargılama yok, sadece sevgi var.

Koyu kahverengi eli benimkinin üzerinde duruyor. "Oldukça hareketli birkaç ay geçirdin."

"Evet." Burnumu çektim.

"Ve tüm bunları içinde mi tutuyordun?"

Başımı salladım. "Kimseye söyleyemem."

"Tatlım, doktorun olmasaydım bile bana söyleyebilirdin. Seni kendi çocuklarımı sevdiğim gibi seviyorum, belki onlar kadar karşılık vermediğin için daha da çok seviyorum. Benimle konuşmaktan asla korkmana gerek yok. Açılması gereken çok fazla duygu var. Ayrıca, Asher'la aranızda olanlar konusunda kendine yalan söylüyorsun."

"Korkarım ona aşık olabilirim."

Eli sıkılaşıyor. "Sanırım bu konudaki gerçeği biliyorsun."

Biliyorum. Üniversiteye gitmemeyi düşünmüş olmam ya da eve biraz daha hızlı gidebildiğim için Vanderbilt'in şu anda en iyi okulum olduğu gerçeği her şeyi anlatıyor.

"Güvenli seks yapıyor musun?" Lucy soruyor.

"Evet, öyleyiz. Her gece yatmadan önce doğum kontrol hapımı alıyorum ve prezervatif kullanıyoruz."

Derin bir iç çeker. "Bu çok iyi. Bunu doktorun olarak değil, diğer annen olarak söyleyeceğim. Asher'la konuşmalısın. Ona nasıl hissettiğini söyle ve eğer bu senin geleceğine zarar verecekse, bebeğim, çek git."

Göğsüm sıkışıyor ve elimi oraya götürüyorum. Ondan uzaklaşmayı düşünmek ve tam olarak bunun olacağını bilmek canımı acıtıyor. "Bu benim başıma nasıl geldi?"

"Ne?"

"Nefret ettiğim adama aşık olmak! O Asher Whitlock, benim için dünyanın en büyük pisliği. O sadece . . . Tanrım, o bir pislik değil. Sorun da bu zaten. O çok tatlı, çok düşünceli. Bunun kolay ve eğlenceli olacağına yemin etmişim. Şimdi burada bunun için ağlıyorum. Ona bu kadar çabuk aşık olamam."

Lucy bunun üzerine iki kaşını da kaldırır. "Ailenin hikâyesini hatırlamıyor musun? Annen o adamla üç kelime konuştu ve ağzından çıkan sonraki kelimeler 'Onunla evleneceğim' oldu. Üç hafta sonra da evlendiler. Onu tanıştığı anda sevdi ve ölene kadar da sevdi. Aşk bir zaman çizelgesine göre işlemez."

"Keşke olsaydı."

Gülümsüyor. "Hepimiz pek çok şey dileriz ama seçeneklerimiz var. Ona karşı dürüst olabilir ve çok derine inmeden uzaklaşmaya karar verebilirsin. Ben sadece"-Lucy iki elini kavuşturup kucağına koyuyor ve konuşmasının anne kısmının geldiğini biliyorum-"Nedenini hatırlamanı istiyorum. Sonunda ne yapmak istediğine karar verdiğinde beni nasıl aradığını. Odyolog olma ihtimalinin seni nasıl sevindirdiğini. ASL öğrendin, çok çalıştın ve istediğin yere gidebilmek için üniversite boyunca çalıştın. Kendini kanıtlayana kadar aşk ve ilişkiler için zaman olmadığını anlatmıştın. Nedenini hatırla Phoebe, belki o zaman nasıl yapacağın daha da netleşir."

Sanki bana bir sopayla vurmuş gibi hissediyorum ve odadaki havayı bulmak daha zor. Okul benim hedefimdi ve Olivia gibi çocuklara yardım etmek benim hayalimdi. Üniversitede kimseyle çıkmadım, çünkü ciddi olmak istemeyen azgın oğlanlara ayıracak vaktim yoktu. Ve ben ciddiylim.

Ciddi olmayı severim.

Çünkü çok uzun zamandır değildim ve kaybolmuştum. "Bu kolay değil."

"Oh, tatlım, hiçbir şey yok." Ayağa kalkıyor, ceketini giyiyor ve ellerini yıkıyor. "Pekala, bu okullar için tam bir fiziksel muayeneye ihtiyacımız var. Ayrıca uzun zaman geçtiği ve son seferinde demir ve tiroid bezinle ilgili sorunların olduğu için bazı kan tahlilleri de yapmak istiyorum."

"Tamam. Iowa'daki kadın doğum uzmanıyla görüştüm, sonuçları gönderdiğini söyledi."

Lucy tabletinde geziniyor. "O yaptı. Onlar burada. İşe başlayacağız ve sonra her şey hazır olacak."

Randevunun geri kalanı harika geçiyor, bardağa işiyorum, kanım alınıyor, tam bir muayeneden geçiyorum ve sonra giyiniyorum. Laboratuvarın şeker testini ve diğer hızlı testleri bitirmesini beklerken Lucy ile Jerome ve onun oynayamayan çocuklarla dolu basketbol takımına nasıl koçluk yaptığı hakkında sohbet ediyoruz. Bana bu yıl liseden mezun olmaya hazırlanan en küçük çocuğundan bahsediyor.

"TJ'in üniversiteye gideceğine inanamıyorum." Huffs. "Bir de bana sor. Kendimi yaşlı hissediyorum." "Yirmi yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun."

Bunun üzerine gözlerini devirir. "Pekâlâ. Burada işiniz bitti. İdrar testlerinizi kontrol edeceğim ve okullar için imzaladığınız formlarla birlikte geri geleceğim."

"Teşekkürler, Dr. Schwartz."

Sırıttırıyor. "Sen her zaman benim favorim oldun." O gittikten sonra telefonumu aldım.

ASHER

Olivia'yı bir süreliğine balığa götüreceğim.

Eminim buna bayılacaktır.

ASHER

Bu gece Rowan'lara gidiyoruz, gelip takılırsan sevinirim.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum.

Zaten bulanık sulardayız ve bunu olduğundan daha da zorlaştırmaya ihtiyacım yok. Birlikte fonksiyonlara gitmeye başlarsak, daha fazlasını arzulayacağım. Bizim için.

ASHER

Seni görmek istiyorum, tatlım. Seni ahırın arkasında öpmek ve ateş ışığında gülümseyip güldüğünü görmek istiyorum. Sonra eve döneceğiz ve seni en çok sevdiğin yerinden öpeceğim.

Adil dövüşmüyorsun.

ASHER

Yapacağımı hiç söylemedim.

Bence yapmasak daha iyi olur. Belki başka bir zaman. Ayrıca, eminim kardeşlerin aile şenliği gecesinde etrafta dolaşmamı istemezler.

Yaklaşık bir dakika sonra telefonum çaldı ve beni ikna etmeye çalışacağı bir sonraki aç için hazırlandım.

Ama o değil.

BRYNLEE

Hey! Bu gece Rowan'da bir parti veriyorum. Akşam yemeği ve içki, süslü bir şey değil, ama lütfen gel. Ben her zaman tek kızım ve kardeşlerim içtiklerinde sinir bozucu oluyorlar.

İç çektim. Çok bilmiş pislik.

Yani, kız kardeşin bana mesaj mı attı?

ASHER

Seni orada istiyorum, Phoebe. Zamanını teketime almak için yapmayacağım şey yok.

Keşke bu beni tahrik etmeseydi.

Brynn'e mesaj attım.

Önce yapmam gereken birkaç iş var ama yine de uğrayabilirim.

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve kapı çalıyor. "Hey, her şey yolunda mı?"

Lucy gülümser ve başını sallar. "Her şey iyi görünüyor, ama ..." Duraksama beni endişelendirdi. "Yine mi tiroidim?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, başka bir şeydi. Phoebe, sen hamilesin."

Tüm dünyam kayboluyor ve ölüyor olabileceğimi düşünüyorum. Işıklar kararıyor ve dünya etrafımda küçülüyor, havamı kesiyor. Neler olduğunu bilmiyorum çünkü yemin ederim bana hamile olduğumu söyledi.

Hamile olamam.

Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve her gün alıyorum. Arada birkaç tane kaçırdığım oluyor ama tıpkı sizin yapmanız gerektiği gibi ikiye katlıyorum. O bir sefer dışında, Asher ve ben hiç prezervatif kullanmadık.

Kelimelerim çıkmıyor, sadece başımı sallıyorum. "Hayır."

"İdrarı kontrol ettim, pozitif çıktı ve sonra HCG kan tahlilinize baktım ve seviyeleriniz son derece yüksek."

Sis çökmeye devam ediyor. "Hayır. Regl oldum! Üç hafta önce falan regl oldum."

Normalden daha hafifti ama stresim çıldırtıcıydı. "Ve düzenli olarak seks yapıyorsun."

Tanrım, Asher. Zaten sürpriz bir çocuğu var ve şimdi de ben hamileyim. Bu benim başıma geliyor olamaz. Bunu asla kabullenmeyecek. Okul ne olacak? Sahip olmak için çok çalıştığım bu hayat ne olacak? Şimdi bebek sahibi olamam.

Bebek gelmeden yüksek lisansımı bitiremeyeceğim ve . . . Hamile kalamam.

"Bir kez prezervatifsiz oldu, bir kez ve yeni adet görmüştüm. Hamile olmama imkan yok. Her zaman prezervatif kullanırız. Ben

hapı. Asher ve ben böyle korunmasız seks yapmayız."

Lucy önüme geçerek iki elimi de sıktı. "Dinle, seviyelerin eser miktarın çok üzerinde. Emin olmak için kanda bir test daha yapacağız ama ultrason da yapmak istiyorum. Bu sayede bebeği ölçebilir ve neler olduğunu görebiliriz. Yanılıyor olabilirim ama yanıldığımı sanmıyorum."

"Sadece iki ya da üç hafta sürer."

"Bunu ultrasonda görebiliriz. Kesin cevaplar istiyorsan, bunu şimdi yapmalıyız, bu şekilde bilebilirsin."

Uzuvlarım titremeye başladı.

"Yani, yanıldığınızı görebilirsiniz."

Başını sallıyor. "Neler olduğunu görebiliriz. Hamileyseniz bebeğin boyutunu ölçebiliriz ya da bir şey yoksa görebiliriz."

Nefesim puf puf çıkıyor. "Tamam . . ."

Bunun bir şey olmaması için dua ediyorum.

yirmi dokuz

OceanofPDF.com

PHOEBE

“T onunki fetüs." Lucy ekranı işaret ediyor. "Şimdi biraz ölçüm yapıyorum."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye devam ediyor. Ben hamileyim. Bu gerçek olamaz.

Ekrandaki küçük kalp atışları ve çok tuhaf görünümlü bir uzaylı bana öyle olduğunu söylüyor. Ne konuşabiliyorum ne de neler olduğunu anlayabiliyorum. Ancak ekrandaki bebeğin bir bebeğe benzediğini biliyorum ve bu bebeğin sadece iki ya da üç haftalık olmasına imkan yok. Kolları, bacakları ve küçük bir kafası var.

Lucy işini bitiriyor, çubuğu makineye geri yerleştiriyor ve oturmama yardım ediyor. Gerçekten bilmek istemesem de sormak zorundayım. Gerçek ekranda belirmemiş gibi davranmayı tercih ederim.

"Ne kadar ilerledim?"

"Yaklaşık on bir haftalıksın," diyor ve göğsümdeki ağrı çok fazla. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ve sonra Lucy'nin eli sırtımda, yüzü yüzüme yakın ve nefes almam için beni zorluyor.

Eğer 11 haftalıksam, bu düşündüğümden çok daha kötü. Bu bebek Asher'in değil. Bu bebek başka bir adama ait, hayatımı mahveden ve kendi ailesi olan bir adama.

Bütün bunlar . . . Dayanamıyorum.

Lucy konuşmaya devam ediyor, beni sakinleştirmeye çalışıyor ama her şey çok hızlı geliyor. Sonunda onun sesine odaklanabiliyorum ve dediğini yapıyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Sonunda nefesim kesilene kadar bunu tekrarlıyorum.

"Tamam mı?" Lucy soruyor, eli hala sırtımda duruyor.

Başımı salladım. "Olabildiğim kadar."

"On bir hafta önce Iowa'daydınız."

"Evet."

"Seçeneklerin var, Phoebe. Hâlâ ilk üç aylık dönemdesin. Sadece bir karar vermen gerekiyor."

"Nasıl? Nasıl bilmem? Ben aptal değilim. Tıp alanında çalışıyorum. Tüm bunların nasıl işlediğini anlıyorum ama yine de on bir haftalık hamileyim."

"Kanadın, işte böyle. Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, regl olduğunu sandığın bir dönem geçirdin ve ayrıca aşırı stres altındaydın, bu da regl döngünü etkileyebilirdi. Aptal olmadığını biliyorum Phoebe, sen de insansın."

"Buradan nereye gideceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Eve gidersiniz, içinizi dökersiniz ve sonra bir seçim yaparsınız. Yalnız değilsiniz ve neye karar vererseniz verin arkadaşlarınızın ve ailenizin desteğine sahipsiniz."

"Ona söylemeliyim," diyorum, hangisinden bahsettiğimden bile emin değilim. Sanırım ikisini de. Asher'a söylemem gerektiğini bilmiyorum ama bir parçam bunu ondan saklayabileceğimi düşünmüyorum. O benim güvenli yerim ve bunu kaybedeceğim. "İkisine de söylemek zorundayım, değil mi?"

Asher neden şimdi benimle birlikte olmak istesin ki? Başka bir adamın bebeğine hamileyim.

"Hazır olana kadar kimseye bir şey söylemek zorunda değilsin. Asher'a gelince, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu onun bebeği değil, dolayısıyla siz istemediğiniz sürece bu bilgiyi ifşa etmeniz için bir neden yok."

Yüzümü ellerimin arasına aldım, kendimi o fotoğrafın yayınlandığı zamankinden daha kötü hissediyordum. En azından günün sonunda hiçbir yara izi olmadan çıkacağımı biliyordum. Bu sefer kaçamam, meseleden kaçamam ya da hiç olmamış gibi davranamam. Sonsuza kadar değişmiş olacağım.

"Bir aydır birlikte olduğun, sevdiğin adama başka bir adamın bebeğine hamile olduğunu nasıl söylersin?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Hayır, çünkü çoğu insan böyle bir karmaşanın içine düşmez. "Doğru."

"Öncesinde biriyle konuşmak ister misin?"

"Biriyle konuşmak mı?"

"Brenna Arrowood tüm hastalarım için görevlidir. Yapabilirim-"

"Hayır. Hayır, ne yapacağımı bilene kadar söyleyeceğim insan sayısını sınırlamak istiyorum. Bunu nasıl halledeceğimi."

Lucy bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Anlıyorum. Hem bir arkadaş hem de doktorunuz olarak her zaman yanınızdayım. Bunun üstesinden gelinemez olduğunu biliyorum, ama ben

"Söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

"Bundan pek emin değilim."

Ofisten çıkıp on beş dakika boyunca Asher'ın evine gidiyorum. Neden buraya geldiğimi bilmiyorum çünkü onun Brynn'lerde olduğunu biliyorum. Babamın evine gidemedim. Beni bu şekilde göremez. Ağlamaktan burnum kıpkırmızı, makyajım akıyor ve berbat durumdayım. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ev sessiz, bunun için minnettarım çünkü kafamın içindeki gürültü çok yüksek. Milyonlarca şey aynı anda aklıma geliyor. Ben hamileyim. Jonathan'ın bebeğine. Bunun sadece bir öpücük olduğuna ve benim başlattığıma inanan karısı yıkılacak, ama şaka benim üzerimde.

Elim karnıma gidiyor, kalbim o kadar ağır ki yere bataabilir.

Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve iki cevapsız arama olduğunu görüyorum.

Biri Emmeline'den, biri de Asher'dan.

Sonra metinlere bakıyorum.

ASHER

Neredesin?

Lütfen bu gece gel tatlım, seni görmek istiyorum.

Başımı sallıyorum, onunla yüzleşemeyeceğimi biliyorum. Şimdi olmaz. Onu tamamen kaybetmeye hazır olana kadar olmaz.

Kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz uzanacağım. İyi eğlenceler.

ASHER

Sen iyi misin?

Ben iyiyim, muhtemelen daha sonra uğrarım.

Yalan. Bu telefon görüşmesini yaptıktan sonra ağlayarak uyuyacağım. Jonathan'ın numarasını buluyorum, ne olursa olsun bu kısmı atlatmam gerektiğini biliyorum. Bunu ondan saklayabilirdim ama ben öyle biri değilim. Birinin bana bunu yapmasını asla istemem, bu nedenle ona söyleyeceğim. Nihayetinde ne yapacağıma ben karar veririm ama onun da bilmeye ve en azından bana düşüncelerini söylemeye hakkı var.

Muhtemelen hâlâ kampüstedir, umarım her şey yolunda gider.

Telefon üç kez çalıyor ve sonra derin sesi kulağıma geliyor. "Phoebe?"

"Merhaba Jonathan."

"Phoebe, Tanrım, seni özledim. Seni çok özledim. Perişan haldeyim.

."

"Sadece hamile olduğumu haber vermek için aradım." Kelimeleri ağzımdan kaçırdım,

onun saçmalıklarını duymak istemiyordum.

Sessiz.

"Alo?" Neredeyse tam bir dakika sonra

söyledim. "Hamile misin?"

"Evet."

Boğazını temizliyor. "Vay canına, bu korkunç. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Saniyeler geçtikçe gözlerim kırışıyor. Üzgün mü? Buna böyle mi tepki veriyor? Ağzımdan çıkacak kelimeleri zorlamak için en az on saniyeye ihtiyacım var. "Bunu duyduğuna üzüldün mü?"

"Birlikteyken çok dikkatli olmadığını biliyorum. Bu durumda olman utanç verici. Başka kiminle birlikte oldun, benimki olmama ihtimali var mı?"

Geriye çekiliyorum çünkü onun bildiği kadarıyla yalnızım. "On bir haftalık hamileyim. Babası sensin."

"Mümkün değil."

"Doktordan çıkalı daha yirmi dakika bile olmadı, bu çok mümkün. Hamileyim Johnathan ve bu senin bebeğin."

Bir kere güldü. "Hap kullandığın konusunda yalan mı söyledin? Ne yaptın? Beni başka bir şekilde elinde tutamadın ve istediğin hayata sokmak için bunu mu yaptın? Hamile kalırsan karımı terk edeceğimi mi düşündün?"

Göğsüm sanki biri tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyorum ve kusmak istiyorum. "Bana bir karın olduğunu bile söylemedin! Söz verdiğin şey için seni nasıl tuzağa düşürebilirim ki? Bekar olduğunu söyleyen sendin. Prezervatife ihtiyacımız olmadığına beni ikna eden sendin,

içimde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini söyledim. Belki de hamile kalmamı isteyen *sendin*."

"Hayal görüyorsun. Her şeyi biliyordun, sadece farklı olmasını istiyordun."

Tanrım, o tam bir pislik. Üzüntü ve çaresizlik hissi gitti. Şu anda ateş püskürebilirim. "Artık biliyorum. Hamileyim ve bu senin."

"Kurtul ondan."

Tereddüt yok. Endişe yok. Olduğu gibi davrandığı adamdan en ufak bir iz bile yoktu. "Ne?"

"Ya ondan kurtulursun ya da sende kalır ve ben asla bilmek istemem. Ne istersen yapabilmen için sana birkaç yüz dolar göndereceğim ama o *çocuk* benim değil. Benim bir ailem var ve onu yok etmene izin vermeyeceğim. İyi bir kadındın, Phoebe, ama çocuklarımın annesi değilsin. O bebeğin benim olduğunu asla iddia etmeyeceğim, bu yüzden tek başınasın."

Bununla birlikte telefonu kapattı ve ben de midemdekileri boşalttım.

OceanofPDF.com

otuz

OceanofPDF.com

ASHER

“**I** *Phoebe geliyor mu?*” Olivia onuncu kez sorar.

Ona en iyi gülümseme çabamı gösteriyorum. *"Bilmiyorum."*

Brynn Olivia'nın koluna dokunur. *"Gidip onu kontrol etmesini söyle."*

Kız kardeşim *bunu* on kere söyledi ama optik önemli. Kızımın dadısının peşinden koşamam, hele ki onun için bu kadar çaresizken.

Telefonumu elimden düşürmemeye çalıştım ama başaramadım. Son iki mesajıma cevap vermedi ve neler olduğunu bilmiyorum ama hasta ve yalnız olmasından endişeleniyorum.

"Onu kontrol etmemi istemiyor. Muhtemelen uyuyordur."

Benim evimde misin yoksa
seninkinde mi?

Rowan bana bir bira uzattı. "Muhtemelen bir adamla yatıyordur. Ona hiç izin vermiyorsun ki."

Bunun için burnunu kırabilirim. "Bir adamla yatmıyor."

Nereden mi biliyorum? Çünkü beni başka bir adama sığmayacak kadar sık beceriyor.

içinde.

"Bana çakmıyor." Neredeyse yanındaki sandalyeye düşecekti.

Ben. "Öyle olsaydı, tam burada olurdu." Rowan yanındaki sandalyeye vurdu.

Jackass.

Brynn, "Bütün kadınların senden etkilenmediğini biliyorsun Rowan," diye belirtiyor.

"Hepsi göstermelik. Kadınlar kötü çocukları sever."

Dış görünüş konusunda haksız değil ama sorun onlar değil, kendisi. Rowan ebedi kötü çocuk rolünü oynamayı sever, her zaman eğlenmek için dışarıdadır, hayatta hiçbir şey ciddi değildir, ama onu gerçekten tanıyanlar onun bir yalancı olduğunun farkındadır. Rowan her şeyden çok bir aile istiyor. Sevgi istiyor ama bunun için fedakârlık yapmaya hazır değil.

Sanki burada oturup Phoebe'yi umursamıyormuş gibi davranıyormuşum gibi görünüyor, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

PHOEBE

Seninki, ama az önce hastalandım. Ben burada kalacağım. İyi eğlenceler.

Siktir et. O hasta ve yalnız. İyi hissetmediğini bile bile bira içmek için burada kalmayacağım.

"Ben eve gidiyorum, Liv burada kalabilir mi?"

Brynlee gülümsüyor. "Elbette! Lütfen iyi olduğundan emin olun. Mesajlarıma cevap vermiyor."

Yani, sadece ben değilim.

"Geri döneceğim," diyorum Liv'e.

Bacaklarım koşmak için can atıyor, bana ihtiyacı olursa diye ona ulaşmak istiyorum ama kendimi makul bir hızla uzaklaşmaya zorluyorum. Sonra atv'ye biniyorum ve normalden biraz daha hızlı bir şekilde evime gidiyorum.

Dinleniyordur diye sessiz olmaya çalışarak arka kapıdan içeri giriyorum. Ancak yatak odalarımıza giden koridora ulaştığımda ağladığını duyuyorum.

Sessiz değil ve çığlıklarındaki ıstırap kendi kalbimi kırmaya yetiyor. Kapısını itip açmadan önce kapıyı çalmıyorum ama eşikte donup kalıyorum. Başını kaldırıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, burnu kıpkırmızı ve bakışlarındaki acı kemiklerine kadar işliyor.

"Neyin var?" Sesim kısıp bir şekilde soruyorum. Phoebe yüzünü siliyor.

"Hayır."

"Ne yok?"

"Hazır değilim."

"Phoebe, neye hazırsın?"

"Burada olmamalısın. Ailenle birlikte şenlik ateşinde eğleniyor olmalıydın."

Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Belli ki öyle değil. Burada, senin yanında olmalıyım. Senin için endişelendim ve bunda haklıyım."

Bir gözyaşı daha dökülüyor ve dudağı titriyor. "Lütfen Brynn'lere geri dön ve bunu hiç görmemiş gibi davran."

"Böyle bir şey olmayacak." Sanki onu şimdi terk edebilirmişim gibi? Hayatta olmaz. Onu kollarıma çekip göğsüme bastırdım. "Sorun ne? Seni kim ya da ne ağlatıyor?"

"Lütfen bunu sorma." Kucağımdan kayıyor. "Lütfen bana dokunma. Bunu hak etmiyorum."

"Neden? Neler oluyor, Phoebe?"

Çok kırılmış, çok üzgün görünüyor ve bunu ondan almak için her şeyi yapacağım. Bana söylemek yerine ayağa kalkıyor ve adım atmaya başlıyor. "Zamana ihtiyacım var, Asher. Bazı şeyleri çözmem gerek. Lütfen. Bana neyin yanlış olduğunu sorma. Bana daha iyisini yapmak istiyormuşsun gibi bakma. Seni zaten istediğimden daha fazla istememe neden olma! Bu yeterince zor zaten."

Kahretsin, ne yaptığımı bilmesem de onu inciten benim. "Phoebe."

Yüzüme doğru döndü. "Adımı öyle söyleme."

"Ne gibi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum çünkü onun adını herhangi bir şekilde söylememiştim.

"Sanki beni önemsiyormuşsun gibi. Sanki beni koruyacakmışsın gibi."

"Seni önemsiyorum! Kahretsin, senin için her şeyi yaparım!" Ellerini ellerime aldım. Eğer onun küçük bir parçasını tutuyorsam, o zaman benden uzaklaşamaz. "Her şeyi yaparım," diyorum bu kez yumuşakça, nazikçe. "Seni çok önemsiyorum. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var ve seni her şeyimle koruyacağım. Konuş benimle."

"Hayır. Bir anlaşmamız var."

"Anlaşmayı siktir et. Bir önemi yok."

Bu anlaşma uçağa bindiğim anda boka sardı ve Phoebe ile geçirdiğim o hafta sonu her şeyi değiştirdi. Ben onun için yeterliydim, o da benim için her şeydi. Milyonlarca engelimiz var, hepsi karmaşık ve dağınık, ama o buna değer.

"Bunu şimdi söylüyorsun ama ciddi değilsin. Senin Olivia'n var ve ben bir pisliğim. Ben senin hayatını mahvedecek bir pisliğim."

Başımı salladım. "Ne haltlar dönüyor burada? Bu sabah ayrıldığında gayet mutluydun ve bu gece için planlarımız vardı. Ne değişti anlamıyorum. Bizi öğrendiler mi? Biri bir şey mi söyledi?"

Ellerini avuçlarımdan çekip geri adım atıyor ama gidecek bir yeri yok. Sırtını duvara dayadı. "Evet."

"Neye evet?"

"Her şeye evet. Her şey değişti."

Bilmeceleri ve oyunları seven bir adam değilim. Bu yüzden bu düzenlemeler

-Onun deyimiyle, benim için işe yaradı. Kurallar var ve çizgileri aşmıyoruz. Kimse incinmiyor ve günün sonunda arkadaş olarak ayrılıyoruz. Sara ve ben işleri berbat ettik ama yeni kurallar bulduk ve işe yarıyorlar. Phoebe ile, o her kuralı alakasız hale getirdi ve temelde bir anlaşma için herhangi bir şansı sildi.

Hiç böyle hissetmemiştim ve bana neler olduğunu bile söylemeden çekip gitmesine izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alıp geri çekiliyorum çünkü onu sıkıştırmak işe yaramıyor. "Bırak düzelterim."

"Bunu düzeltemezsin."

"Nedir *bu*?"

"Bu son, Asher."

Öfke ve hayal kırıklığı içime işliyor. Bunu görmüyor mu? Ona ne kadar değer verdiğimi bilmiyor mu? Ona gelmek için ailemi nasıl terk ettiğimi? Ona havadan daha çok ihtiyacım olduğu için her kuralı nasıl çiğnediğimi?

Hayır. Bu son değil.

"Lanet olsun."

Sırtı duvardan aşağı kayıyor ve koruyucu bir şekilde kendi etrafında kıvrılıyor. Bir anda oradaydım ama ellerini kaldırarak yaklaşmamı engelledi.

Başını kaldırıyor, gözleri odayı dolduracak kadar büyük bir hüznle dolu. "Öyle olacak."

"Neden?"

"Çünkü hamileyim."

Nefes almakta zorlanıyorum çünkü aniden nefes almak zorlaşıyor. O ... hayır. Bu olamaz. Yine mi? Kızımı sevmediğimden değil,

Ama başka bir çocuk sahibi olmak gibi bir planım yoktu, olsaydı bile bu şekilde olmazdı. "Hamile misin?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Senin değil," diyor çabucak. "On bir haftalık hamileyim ve ikimiz de biliyoruz ki on bir hafta önce burada değildim. . . on bir hafta önce."

Phoebe'nin gözleri yeniden parlıyor, bakmaya bayıldığım o kahverengi gözlerden yaşlar akıyor.

Ve birkaç saniye önce dehşete kapılmışken, şimdi daha da kötü hissediyorum. "Baba ... ben değil miyim?"

"Eğer Iowa'da değilseniz ve biz de bunu hatırlamıyorsak, hayır. Bu sizin değil."

Rahatlamış değilim. Mutlu da değilim. Ne halt olduğumdan emin değilim. Bu sözler beni on yıl önce olduğu kadar şimdi de korkutuyor, sadece çok farklı bir nedenden dolayı.

Phoebe hamile ve bu benim çocuğum değil, bu da aşık olduğum kadının içinde büyüyen başka bir adamın bebeği olduğu anlamına geliyor. Eğer zaten orada değilsem, ki eminim öyleyim.

Milyonlarca kaotik duygu hissediyorum ama yapabileceğim en önemli şey sakın kalmak ve her şeyi adım adım ele almak. İlk önceliğim onun iyi olduğundan emin olmak.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum, önünde çömelıyorum. "Sağlıklı mısın?" Gözlerini kırıştırıyor, gözyaşları akıyor. "Ne?"

"Sen ve bebek, ikiniz de iyi misiniz?"

"İyi miyim? Bilmiyorum. Hayır. İyi değilim. Evli bir adamın bebeğine hamileyim ve bana ondan kurtulmamı söyledi. Yani, evet, iyi değilim."

Ne boktan bir herif. Ona bu şekilde davrandığı için onu dövmekten başka bir şey yapmak istemezdim. Ona dokunmayı, onu tanımayı, ona bakmayı ya da onunla aynı havayı solumayı hak etmiyor çünkü o bu dünya için fazla iyi.

"Ona sen söyledin." Neden bariz olanı söylediğimden emin değilim ama ne kadar az konuşursam, çuvallamama şansım o kadar artar.

Gözlerinin altını siliyor ve ben de onun yanında yere oturuyorum, sırtımı duvara yaslıyorum. "Neden buna farklı tepki vereceğini düşündüm bilmiyorum. Sadece belki bir parça merhamet göstereceğine inanmak istedim. Ona söylememeyi bile düşündüm ama," diye itiraf ediyor Phoebe, duraklıyor ve bir kakhaha atıyor. "Yapamazdım. Yapamazdım çünkü ben böyle biri değilim. Onun bilmeye hakkı vardı ve benim de kendimi korumaya hakkım vardı. Tanrım, ne yapacağım ben?"

Bana sahip olacak ve bunu çözeceğiz. Bununla nasıl ve nereye gideceğimi bilmiyorum ama her seferinde bir adım. Parmaklarımızı birbirine doluyorum. "Şu anda hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Karar vermek için fazla zamanım yok." "Bunu bugün yapmak zorunda değilsin."

Bu kadar üzgünken olmaz.

Başını omzuma yaslıyor. "Bunu nasıl yapacağım? Bir bebeği nasıl büyütürüm ve uğruna çok çalıştığım hayata nasıl sahip olmaya çalışırım? Neden bu kadar aptaldım? Neden mi? Çok aptalım ve çok üzgünüm çünkü ona inandım. Bir aptal gibi onun tüm saçmalıklarına kandım. Peki şimdi ne olacak? Şimdi her şeyi kaybedecek miyim? Kariyerim gitti, babam çıldıracak ve en kötüsü seni de kaybedeceğim. Yalnızım, hamileyim ve bebeğin babası olmayan bir adama aşığım."

Ne demek istediğini bile bilmediğim itirafı karşısında ellerim titriyor. Beni seviyor mu? Seviyor olabileceğini düşünmüştüm ama bunu duymak kalbimin kabarmasına neden oldu ve tek istediğim bunu onun için daha iyi hale getirmek.

"Yalnız değilsin." Kelimeleri zar zor çıkarıyorum ve istediğim inancı taşımamalarından nefret ediyorum çünkü hala kendi farkındalıklarından sersemlemiş durumdayım. Ondan asla uzaklaşmak istemeyeceğimi biliyorum. O neye karar verirse versin, hayatımı onsuz düşünemiyorum ve düşünmek de istemiyorum.

"Ama öyleyim. Yalnızım ve seni kaybedeceğim."

Hiç şansı yok. Tüm bu durum yüz derece berbat olsa da, onun korkuları burada geçerli değil.

"Beni kaybetmeyeceksin, Phoebe." Yer değiştiriyorum, beni duymasına, gerçeği görmesine ihtiyacım var. "Beni kaybetmeyeceksin. Bana sahipsin. Senden uzaklaşmayacağım." Güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Beni kaybetmeyeceksin."

Kendini kollarıma atıyor ve ben de onu kucağıma alıyorum. Gözyaşları gömleğimi ıslatıyor ve etrafımızdaki her şey parçalanırken bile onu bir arada tutmaktan başka bir şey yapmıyorum.

otuz bir

OceanofPDF.com

PHOEBE

T sonunda gözyaşları diniyor ama kafa karışıklığı ve belirsizlik hâlâ ağır basıyor. Asher'ın kucağından kalkıyorum, ona onu sevdiğimi söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

mümkün olan en kötü şekilde. Başka bir adamın bebeğine hamile olduğunuzu söyledikten sonra her erkek bunu duymak ister.

Aferin, Phoebe.

Ayağa kalkıp bana yardım ediyor ama ondan uzaklaşmak istediğimde ellerimi tutmaktan vazgeçmiyor. "Söylediklerimde ciddiymdim."

Dökülmemiş gözyaşlarım yüzünden bakışlarım bulanık. "Ne hakkında?"

"Beni kaybetmeyeceksin. Yalnız değilsin. İstedğin veya ihtiyaç duyduğun her şekilde senin için burada olacağım."

"Seni hak etmiyorum."

"Hayır tatlım, sana yapılanı hak etmiyorsun ama benim sana karşı hissettiklerimi fazlasıyla hak ediyorsun." Avucunu yanağıma dayamadan önce saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "İlişkiler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Hayatımın çoğunu onlardan kaçınarak geçirdim ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim Phoebe. Düşüncelerimi, hayallerimi, isteklerimi ve arzularımı tüketiyorsun. Sana bakan, sana dokunan, hatta senin havanı soluyan her erkekle savaşıma isteği uyandırıyor bende. Vücudumdaki her kemikle seni korumak istiyorum, ama bundan daha fazlası, seni mutlu eden adam olmak istiyorum. Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum. Bundan daha fazlası olup olmadığını bilmiyorum, eğer böyle bir şey varsa, ama şunu biliyorum ki, hamile olup olmaman, onun bebeği ya da benim bebeğim olması kadar umurumda değil. Bunların hiçbirisi önemli değil çünkü tek istediğim sensin. Sana nasıl sahip olursam olayım. Sen beni nasıl istersen, ben seninim."

Başımı sallıyorum, kabul etmeyi reddediyorum. "Hayır." "Evet."

Bunu kastetmiyor, ya da belki öyle olduğunu sanıyor, ama düşünecek zamanı olduğunda bu değişecek. Yarın, dünya yeniden aydınlandığında ve beyin hücreleri geri döndüğünde, bunun delilik olduğunu görecek.

Geri çekilip onun ulaşamayacağı bir yere gidiyorum. "Bunları söylediğin için minnettarım Asher. Gerçekten minnettarım. Bunun gerçek olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin. Sana aşığım." Gülüyorum çünkü bu sadece ... bir şey daha. "Aşığım. Olmak istemedim. Bunun mümkün olmadığına dair kendime söz verdim. Sen sensin ve bunu kötü anlamda söylemiyorum. Sadece sen Asher Whitlock'sun ve ben kesinlikle senin liginde değilim. Söylediğin şeyin bana şimdiye kadar söylenmiş en inanılmaz şey olduğunu asla anlayamayacaksın ama ne söylediğini de bilmiyorsun."

Asher yaklaşıyor. "Ben sokakta ne istediğini bilmeyen bir çocuk değilim. Çocuğu, hayatı, iyi bir işi ve evi olan yetişkin bir adamım." Eli tekrar yanağımı okşamak için hareket ediyor ve ben uzaklaşıyorum. "Hayatım boyunca böyle hissetmek için bekledim ve ayrı kalmak için her türlü nedene sahip olsak da, gitmemi sağlayacak kadar iyi tek bir neden bile bulamıyorum. Ne istediğimi biliyorum Phoebe ve ona bakıyorum."

Eğilip dudaklarını yumuşak, nazik bir öpücükle benimkilere yaklaştırıyor. Bir nefes çekiyorum ve sonra kollarına düşüyorum. Asher beni yakalıyor, ben tekrar düşmemek için mücadele ederken beni tutuyor.

Öpücük yavaşlıyor ve sonra duruyor, sonra geri çekilip alnını benimkine yaslıyor. "Bunu çözeceğiz."

Onu bu duruma soktuğum için duyduğum suçluluk duygusu bana saldırıyor. "Benim yanımda mı duracaksın? Neden?"

"Çünkü seni seviyorum, Phoebe."

Bunun mümkün olmadığını iddia etmek istiyorum ama ben de farklı değilim. Ona o kadar aşığım ki fiziksel olarak ağrıyor. O benim istediğim her şey ve zaten karmaşık olan bu durum daha da kötüleşirken, sanırım beni en çok inciten şey zamanımız dolmadan biteceğimiz fikriydi. Bitmesini istemedim. Asla bitmesini istemedim.

"Bunu sorun etmeyecek misin? Benim hamile olmam ve bebeğin senden olmaması?"

"Aşk koşullarla gelmez." Gözlerim doluyor ama bu sefer üzüntüden değil. Kendimi inanılmaz derecede şanslı hissettiğim için.

bu adamı bulduk. "Ağlama." Asher yarı gülümsüyor ve burnumun ucuna dokunuyor. "Ben bir lokum olabilirim ama sen Rudolph'sun."

Saatlerdir ilk kez gülüyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. "Bu çok kötü. Keşke tüm dünyanın haberi olmadan ağlayabilsem."

Ona bakmam için çenemi kaldırıyor. "Bence çok güzelsin."

"Bence sen delisin."

"Öyleyim. Hadi, seni temizleyelim ve kız kardeşimin evine gidelim."

Üzerime daha rahat ve bana bu korkunç manik günü hatırlatmayacak bir şeyler giyiyorum, yüzümü yıkıyorum ve ATV'ye doğru yola çıkıyoruz. Asher arabayı Brynn'in garaj yoluna kadar sürüyor ama sonra durup bana dönüyor. "Herkes yalan söylemeye devam etmemizi istemiyorum ama konu Olivia olunca ..."

"Hayır, insanlara ne söyleyeceğimizi bilene kadar kimseye söylemeyiz." Avucum yanağında duruyor. "Şimdilik her şeyi olduğu gibi bırakıyoruz ve başkalarına anlatmanın en iyi yolunu bulacağız."

Eğilip beni usulca öpüyor. "Önce Sara'ya bizden bahsetmek istiyorum ama sonra babana söylememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Oh, bu çok eğlenceli olacak."

"Biliyorum, ama ne kadar çabuk dürüst olursak o kadar iyi. Tüm kasabanın senin benim olduğunu ve seni sevdiğimi bilmesini istiyorum."

"Evet, hiçbir şey hamile kalmış ateşli bir karmaşaya aşık olmak kadar aşk ve şans ifade edemez."

Bir kere güldü. "Sıcak karmaşaları severim."

"İyi bir şey, yoksa başımız belaya girerdi."

Asher'ın dudakları kısa bir öpücük için tekrar benimkileri buluyor ve sonra arkasını dönüyor. Kollarımı ortasına doluyorum ve günü arkamızda bırakarak araba yoluna çıkıyoruz.

ATV durur durmaz Olivia bize doğru koşmaya başladı.

O kadar hızlı imzalıyor ki kelimelerin yarısını yakalayamıyorum. "Bekle." Onu durdurmaya çalışırken gülümsüyorum.

Asher atv'den inmeme yardım ederken oflayıp pufluyor. Bileklerine vuruyor, ben de başımı eğiyorum. "Artık konuşabilir miyim?"

"Evet."

"Sen iyi misin? Babam hasta olduğunu söyledi."

Ben cevap vermeden Asher cevap vermeye başladı bile. "O iyi. Sadece kötü bir şey yedi."

"Burada olmana sevindim. Mısır deliği oynayacağız. Benim takımında olur musun?"

"Tabii ki."

Brynn yaklaşırken el sallıyor. "Gelebilmenize sevindim. Senin için endişeleniyorduk, Phoebe."

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

Bana sarılıyor ve sonra şakacı bir şekilde kardeşinin göğsüne tokat atıyor. "Sen benim takımındasın."

"Harika, şimdi ben kaybedeceğim," diyor Asher şakayla karışık. "Her neyse, oynayamayan sensin."

Olivia koluna dokunuyor. "Ben en iyisiyim." "Öyle misin?"

"Ben her zaman kazanırım. Bu yüzden babam beni her zaman takımında istiyor."

Sırıttıyorum. "Brynn Teyze iyi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Brynn gülüyor ve *"Fena değilim!"* diyerek işaret ediyor.

Asher gruba "O da iyi değil," diye bilgi veriyor. "Ama ben iyiyim."

Dans etmek, seks yapmak, tatlı ve nazik olmak ve kırık kalpleri onarmak gibi her konuda iyidir, o halde neden bahçe oyunlarında da iyi olmasın?

Ancak, aslında mısır deliğinde gerçekten iyiyimdir. Üniversitede partilerde oynayarak çok zaman geçirdim. Liv'e dönüp, hayat oyununda kazanamıyor olabilirim ama Whitlock mısır deliği yarışmasında birilerinin canına okuyabilirim diye düşündüm.

"Elimden geleni yapacağım."

Olivia gülümsüyor. "Çok eğleneceğiz."

Evet, kazandıktan sonra çok eğleneceğiz.

Olivia kahvaltıda hâlâ gülümsüyor çünkü sadece kazanmadık, onları yok ettik. Brynn gerçekten berbattı ve Asher onu taşımaya çalıştı ama Olivia ve benimle boy ölçüşemezdi. Kutlama olarak krep yememiz gerektiğine karar verdim. Sugarlips'teydik ve herkes bana bakıyormuş gibi hissediyordum. Sanki başımda "hamile ve dağınık" yazan bir tabela varmış gibi.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Olivia'ya sordum.

Konuşma terapisti bugün ailevi bir acil durum nedeniyle iptal etti, bu yüzden istediğimizi yapmakta özgürüz. *"Alışverişe gidebilir miyiz?"*

Bana iki kez sormasına gerek yok. *"Alışverişe bayılırım, ama neye ihtiyacın var?"*

Kreplerinden geriye kalanlara bakıyor. *"Sütyen."*

Oh. Kahretsin. Bu konudaki protokolün ne olduğundan emin değilim ama eğer bana soruyorsa, hayır demek istemiyorum. Acaba Sara bunu dosyaya koydu mu? Şüpheliyim.

Gülümsüyorum. *"Seni alışverişe götürmeyi çok isterim ama annene sormak istiyorum."*

Başını iki yana sallar. *"Hayır, tuhaf olacak. Lütfen. Kimseye söylemek istemiyorum."*

Dadısı olarak bunun iyi bir fikir olmadığından eminim ama arkadaşı olarak hayır demek istemiyorum. Gerçek bir dadı olmadığımı ve patronumla yattığımı düşünürsek, bunu kesinlikle doğru bir şekilde ele almalıyım. Olivia dokuz yaşında ve kesinlikle biraz daha gelişmiş. Eğer rahatsızsa, bunu halletmesine yardımcı olabilirim.

"Annenden ya da babandan bir şeyler saklamak istemiyorum. Bence en azından annene sormalıyız."

Normalde izin almaktansa af dilemeyi tercih ederim ama bu sefer öyle olmadı.

"Lütfen, Phoebe. O babamdan bile daha kötü."

Başımı salladım. *"Bu sefer olmaz. Ona soracağım ve sonra gideceğiz. Babana söylemesine izin veririm."*

"Merhaba kızım," diyor babam masanın kenarından.

Kollarımı ona dolayarak ayağa fırlıyorum. "Baba!"

Kıkırdıyor ve beni daha sıkı sıkıyor. "Sana katılabilir miyim?" Olivia'ya dönüyorum. *"Babam da bizimle otursa olur mu?"*

Olivia gülümseyerek başını sallar.

Birkaç gün önce konuşma terapisti Olivia için Google translate gibi bir uygulama önerdi. Sesi alıyor ve işaret diline ya da tam tersine çeviriyor. Birkaç kez denedim ve ciddi eksiklikleri olsa da denemeye devam etmeye karar verdik.

Uygulamayı açıyorum ve telefonu masanın üzerine koyuyorum, böylece ekran Olivia'ya bakıyor. "Hadi deneyelim."

"Tamam."

Babama uygulamayı açıkladım ve çok yavaş ve net konuşması gerektiğini söyledim. Bir kaşını kaldırdı ama başka bir itiraz gelmedi.

"Nasılsın?" diye sorar.

Olivia gülümser.

"İyiyim."

Uygulama imzaladığı metni yanıtlamadan önce yaklaşık on saniyelik bir gecikme oluyor.

Babam bana baktı. "Bu pek de harika sayılmaz."

"Hayır, ama bu da bir şeydir."

Daha iyi geliştirilmiş olsaydı pek çok kişiye yardımcı olabilirdi. Tüm işaretler doğru değil ve sanki yaratıcı online ASL dersleri almış ve akıcı konuşan insanlarla konuşmamış gibi hissettiriyor. Gallaudet Üniversitesi'ndeki arkadaşımı aradım ve bu yazılım üzerinde çalışmadıklarını ama fikri sevdiğini söyledi. Daha karmaşık bir yazılım mevcut, ancak bu, birisi dışarıdayken ya da acil bir durumdayken acil ihtiyaçlara yardımcı olmuyor.

Liv'e dönüyorum. *"Ona bir soru sor."*

Telefonunun düğmesine basıyor. *"Phoebe sonsuza kadar benimle yaşayabilir mi?"*

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. *"Çok aptalsın."*

Omuz silkiyor.

Babam sırtıyor. "Harika biri ama yüksek lisansa geri dönmesi gerekiyor." Midem bulanıyor ve sakın kalmak için çok çalışıyorum.

Uygulama bunu tercüme ediyor ve Olivia'nın yüzü buruşuyor. Telefonu elime alıp son işareti oynatıyorum. "O güzel bir üzüm, ama babasının yanına dönmek istiyor."

Aman Tanrım. Ne yazması gerektiğini tercüme ediyorum ve o da başını sallıyor. "Bir karar verdin mi?" Babam soruyor.

"Yapmadım."

Çünkü şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Bebeği Aralık ya da Ocak ayında doğuracağım, ki bu tam da finallerin olduğu döneme denk geliyor. Dokuz aylık hamileyken sürekli doğum yapma endişesiyle sınıfta olmayı hayal edemiyorum.

Her iki okulun programına da kabul edilmeme olasılığım olmadan bir yıl izin almak zorunda kalmanın bir yolunu göremiyorum.

Burada kalıp Asher'ın işsiz kız arkadaşı olma fikri de aynı derecede kötü görünüyor çünkü küçük bir kasabada dedikodu, evli profesörünüzü öptüğünüz viral bir paylaşım kadar kötü olabilir. İnsanlara birlikte olduğumuzu söylediğimizde herkes bundan bahsedecek ve bebek sahibi olacağımı öğrendiklerinde ne olacak?

Omurgamdan aşağı bir ürperti
akıyor. "Zaman tükleniyor,
Birdie." "Biliyorum. Güven
bana, biliyorum."

Önümüzdeki bir iki gün içinde bir karar vermem gerekiyor ve ne
yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Bence kalmalısın," diyor Olivia bana.

"Peki neden?"

*"Çünkü sen benim en iyi
arkadaşımsın." "Sen de benim."*

Umarım babasıyla aramda olanları öğrendiğinde de böyle hisseder.

OceanofPDF.com

otuz iki

OceanofPDF.com

ASHER

Geç oldu, çok yorgunum ve tek istediğim Phoebe'yle birlikte olmak. Ona onu sevdiğimi söyleyeli iki gün oldu ve ilk gece dışında onu pek görmedim. Dün, vardiyamı çoktan aşan bir çağrıya gittim, istasyonda uyudum çünkü altı saat içinde işe dönmem gerekiyordu ve bugün de durmaksızın çalıştım.

Liv nasıl?

PHOEBE

O iyi. Seni özlüyor. Ben de öyle.

Bugün ne yaptınız?

Baloncuklar patlıyor. Dur. Başla. Tekrar durur. Ve sonra metin gelmeden önce başla.

PHOEBE:

Alışverişe gittik. Sara ile konuştum çünkü Olivia onu bazı kız şeyleri almaya götürmemi istedi. O da kabul etti, Brynn ve ben de onu götürdük.

Kız eşyaları mı? Dokuz yaşındaki kızımın neye ihtiyacı olabilir ki? Hayır, o daha çok küçük. Şimdiden başlamış olamaz.

Mümkün değil.

PHOEBE

Evet, öyle. Sütyene ihtiyacı vardı, Asher. Sara, Brynn ve ben aynı fikirdeydik.

Ekrandaki kelimelere bakıyorum. Sütyen mi? Bu aşamaya hiç hazır değilim. Benim için Olivia hâlâ üç yaşında, omuzlarımda oturmaktan ve yağmur birikintilerinde zıplamaktan mutlu.

Hâlâ bebekmiş gibi davranabilir miyiz?

PHOEBE

Babam bu işte uzmandır, ondan tavsiye iste.

Gülüyorum çünkü bu doğru. Birlikte olduğumuzu ve onun hamile olduğunu söylediğimizde muhtemelen beni vuracak olmasının nedeni de bu.

Belki de ona kendimizden bahsederken bununla başlayabiliriz.

PHOEBE

Hayatta kalmakla daha çok ilgilenmelisin.

Doğru.

PHOEBE

Olivia uyuyor, yorucu bir gündü. Bu gece eve geliyor musun?

Evinde. İşte orada. Evinde, kafamın içinde, her düşüncemde.

Evet, birkaç saat içinde evde olacağım.

PHOEBE

Bekleyeceğim.

Yaptığınızdan emin olun.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve bugünkü görüşmenin raporu üzerinde çalışmaya başladım. Ayrıntılardan memnun kalmam ve hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmam yaklaşık bir saat sürüyor ve sonra eve gidiyorum. Oraya vardığımda ışıklar kapalı ve normal rutinime devam ediyorum. Odasında horlayan Liv'i kontrol ediyorum, sonra Phoebe'nin odasına gidiyorum ama orada değil.

"Phoebe?" Nerede olduğunu merak ederek sesleniyorum ve hiçbir şey duyamayınca paniklemeye başlıyorum.

Nerede o?

Banyosunu kontrol ettim ama orada değildi.

Sonra mutfığa, oturma odasına -orada uyuyup kalmadığını görmek için kanepeyi iki kez kontrol ediyorum- ve çamaşır odasına gidiyorum, ama ... hiçbir şey yok.

Odama gidiyorum ve işte o zaman duştan gelen şarkı sesini duyuyorum.

Bu iyi oldu.

Üniformamı çıkardım, onu çıplak ve ıslak görme fikri şimdiden sertleşmeye başlamıştı.

Gözleri kapalı, ıslak ipeksi kahverengi saçları sırtından aşağı dökülürken bir nota daha söylüyor -doğru nota değil- ve mükemmel kıcımları sallıyor. Onu izlerken sikimi kavrayıp okşuyorum. Tanrım, o mükemmel.

Beni fark etmesini bekledim ama fark etmedi. Cam kapıyı çekip açıyorum, omzunun üzerinden bana bakması onu ürkütüyor ve arkasından içeri süzülüyorum. "Beni beklemesini söylediğimde çıplak olduğunu belirtmemiştim. Doğaçlama konusunda iyi iş çıkardın."

"İnsanlara gizlice yaklaşmamalısın."

"Tam bir dakika boyunca orada dikildim," diyorum ellerimi arkasından dolaştırarak.

Sırıttırıyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "İzliyor musun?"

"Evet."

"Sapık."

Göğüslerini sıkıyorum ve sonra meme ucunu çimdikliyorum.

"Hoşuna gidiyor." "Hoşuma gidiyor."

Tekrar yapıyorum, iniltisi duşta yankılanıyor. "Sanırım bunu daha çok seveceksin." Elim karnından aşağı iniyor ve bacaklarını ayırıyor. Boynuna karşı sırtıttırıyorum. "Şimdiden beni orada istiyorsun."

Kolu boynuma dolanıyor ve bana kaygan vücudundan akan suyun mükemmel görüntüsünü veriyor. "Her zaman seni istiyorum," diye geveliyor.

"Bu doğru, beni istiyorsun, sadece beni." Sahiplenme duygusu alevlenir, ona sahip olmak, onu sahiplenmek, ihtiyaç duyduğu her şey olmak ister.

Beni en çok istediği yere bastırıyorum, aramızdaki gerilimin artmasına izin veriyorum. Vücudu eğiliyor ve diğer eli kalçamı kavırıyor, tırnakları derimi ısırtıyor. "Asher."

"Ne oldu bebeğim?" Baskıyı hafifletirken soruyorum.

"Lütfen."

"Lütfen ne?"

"İstiyorum . . . Seni istiyorum."

Boynunun eğiminden öpüyorum. "Arkanı dön." Dönüyor ve iki kolunu başının üzerine bastırmadan önce onu fayansa yaslıyorum. "Seni burada bir kez boşaltacağım ve sonra yatağa götürüp saatlerce sevişeceğiz."

Bu sefer onun içinde olduğumda, daha önce olduğu gibi önemli değilmiş gibi davranmayacağız.

Vücudunu öperken inliyor, ama sonra karnında bir çocuk taşıdığı yere geliyorum ve nefesini içine çekiyor. Gözlerinde endişe dolaşıyor ve oraya bir öpücük kondururken bakışlarımızı kilitli tutuyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, ben de aşağı iniyorum. "Bacaklarını benim için aç, güzelim."

Yapıyor ve dilimi onun çekirdeğine doğru kaydırıyorum. Tadı ağzımı dolduruyor ve onun zevkinde boğulabilirim. Her darbeye daha yüksek sesle nefes alıyor, ben onu daha hızlı çalıştırdıkça başı tavana doğru eğiliyor. Bunun hızlı olmasını istiyorum. Onun içinde olmak için beklemek istemiyorum.

Elimi kıcına götürüyorum, benden uzaklaşmasın diye onu öne doğru çekiyorum.

"Oh, Tanrım. Oh, Asher. Durduramıyorum."

Parmağımı sadece girişini sıyırmak için kullanarak daha sert fiske vuruyorum ve sonra orada. Sessiz bir çığlık atıyor, bacakları titremeye başlarken elleri fayansa çarpıyor. Onu yavaşça aşağı indiriyorum, orgazmını dışarı çekiyorum. Duvara yaslanıyor ve ben ayağa kalkıp onu dik tutmak için kollarımı etrafına sarıyorum. Kirpiklerini kırıştırırken gülümsemesi tembelliştir.

"Bu işte gerçekten çok iyisin."

Gülüyorum. "Sen de öylesin. Kollarını boynuma dola."

Öyle yapıyor ve ben de onu kucağıma alıyorum. Duştan çıkıyoruz ve kendime bir havlu almadan önce onu bir havluya sarıyorum. Kuruduktan sonra onu tekrar kaldırıp yatağına götürüyorum.

Yan yana uzanıyoruz, eli kalbimin üzerinde duruyor. "Seni özledim." "Ben buradayım."

"Evet, öyle olduğun için çok şanslıyım."

Olmak istediğim tek yer burası. "Ve ben şanslı olanım, tatlım. Seninleyken her şeyi kazanıyorum." "Nasıl yani?"

"Çünkü sen benim ödölümsün ve inan bana, dünyada seninle kıyaslanabilecek başka hiçbir şey yok."

Parmağı dudağımda gezinirken gülümsemesi genişliyor. "Sanırım sen tanıdığım en tatlı, en mükemmel adam olabilirsin. Sana karşı koyma şansım hiç olmadı, değil mi?"

"Dediğim gibi, sadece seninle."

Onu daha yakına çekip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Anında tepki veriyor, elleri yüzümü kavırıyor, öpücüğü derinleştirirken beni kendine çekiyor. Ağzının içine doğru inliyorum, odanın içinde yankılandığını hissediyorum.

Onu iyi hissettirmek, sevildiğini ve değer verildiğini hissettirmek istiyorum.

"Bana ne istediğini söyle Phoebe, ben de sana vereyim," diyorum, sonra onun üzerine çıkıp yatağına bastırıyorum.

Altımda yatarken nefes kesici. Parmakları ıslak saçlarımdan kayıyor. "Benimle seviş, Asher."

Bacakları ayrılıyor ve ben de kendimi onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum. "Seni içime alırken gözlerini benden ayırma. Bana bakmanı, vücuduna girerken seni ne kadar sevdiğimi görmeni istiyorum."

Ben onun içine doğru itmeye başladığımda ellerini yavaşça omurgamda gezdiriyor. Sıcaklığı beni sarıyor ve kendimi ondan istediğimi yapmaya zorluyorum. Zevk o kadar fazla ki gözlerimi kapatıp içine gömölmeğ istiyorum ama bakışlarımı kilitli tutuyorum. Her şeyi görmesini, onu ne kadar çok sevdiğimi hissetmesini istiyorum.

"Oh, Tanrım." İnliyor, parmakları tenimde sıkılaşıyor.

"Sen benimsin, Phoebe. Her şeyinle. Bana her paranı vermeni istiyorum."

"Evet." Bağlantıyı sürdürürken vücudu titriyor. "Seni seviyorum."

Tamamen içine girdiğimde duraklıyorum, alnımı onunkine yaklaştırırken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. "Beni yok edeceğini biliyordum. Sadece bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum."

Ve sonra acele etmiyorum, her şeyi istediğimden şüphesi olmadığından emin oluyorum.

Onu.

OceanofPDF.com

otuz üç

OceanofPDF.com

PHOEBE

“S "İnsanlara ne söyleyeceğiz ve ne zaman söyleyeceğiz?" Göğsüne uzanırken soruyorum, parmak uçları omurgamı okşuyor.

"Önce Sara'ya ve babana yarın söylemeyi düşünüyorum. Sonra da aynı gün Olivia'ya söylemeliyiz."

Burnumdan bir nefes verdim, aniden gerildim. Olivia'yı seviyorum ama havalı ve eğlenceli bir dadı olmakla babanın yeni sevgilisi olmak çok farklı şeyler. "Üzüleceğinden endişeleniyorum."

Asher saçlarımı geriye itiyor. "Liv iyi bir çocuktur ve ilk başta üzülse bile zamanla düzelecektir."

"Rekabet edeceği bir bebek olduğunu düşünürse olmaz. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Her şey çok karmaşık. Kimseye yalan söylemek ya da insanların bu bebeğin senden olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Ne varsaydıkları kimin umurunda?"

Yastığa sırtımı yaslayıp tavana bakıyorum. "Beni hamile bırakmadın."

"Hayır, ama bu kasabadaki hiç kimse hayatlarımız hakkında bir açıklama borçlu değildir."

Bir kez gülüyorum ve dönüp ona bakıyorum. "İkimiz de bu işlerin böyle yürümediğini biliyoruz."

Asher yan yatarak, "Bu şekilde hallederiz," diyor. "Benim bebeğim olduğunu düşünüp düşünmemeleri umurumda değil."

"Peki sorarlarsa ne diyeceğiz?"

"Birlikte olduğumuzu ve bir şeyleri çözmeye çalıştığımızı."

Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Keşke zamanda geriye gidip hayatımı düzeltebilseydim de bunların hiçbirisi onun sorunu olmasaydı. "Bu yıl yüksek lisansa gidemeyeceğim."

"Neden olmasın?"

Gözlerim büyüdü. "Neden sanıyorsun? Hem finallerle uğraşacağım hem de doğum yapmaya hazır olacağım. Bunu yapamam. Ertelemeliyim ve bir yıl içinde nerede olduğuma bakmalıyım."

"Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım öyle. Sağlık durumum nedeniyle onlardan bir yıl ara vermelerini isteyebilirim. Bebek doğduktan ve umarım işler daha istikrarlı hale geldikten sonra geri dönebilirim."

Asher parmağını burnumda gezdiriyor. "Burada olduğumu biliyorsun. Sana yardım etmek, yanında olmak, seni ve bebeği sevmek istiyorum."

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, sanki flört kısmını atladık ve doğrudan evliliğe geçtik. Gerçi evli değiliz ama sanki her şey çok kalıcı gibi geliyor.

"Sara hamileyken neden onunla evlenmedin ya da yanına taşınmadın?" Sorduğum anda kendimi aptal gibi hissederek soruyorum.

"Sara ile evlenmek istemiyordum ve onunla birlikte yaşamayacağıma da adım gibi emindim."

"Onu sevmedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hiç de değil. Eğlenceliydik ve dikkatsizdik ama Olivia'ya hamile olduğunu öğrendikten sonra bile evlenmeyi ya da birlikte yaşamayı hiç düşünmedik."

Çarşafı kendimle birlikte çekerek doğruluyorum. "Peki benden ne istiyorsun?"

Asher sırtını yatak başlığına yaslayacak şekilde kendini ayarlıyor. "Seninle olmak istiyorum."

"Bunu biliyorum, ama bu sana nasıl görünüyor? Babamla mı yaşayacağım? Yakın bir yerde bir iş ve bir daire bulmaya mı çalışayım? Declan ve Sydney'in ahırındaki daireyi kiralayabileceğime eminim." Aslında bu mükemmel olabilir.

"Burada yaşayacaksın."

Pardon, az önce öyle mi dedi? "Ne dedi?"

"İstediğin kadar kalabilirsin."

"Ne olarak? Dadın olarak mı?"

"Çıplakken beni yatırman umurumda değil."

Gözlerimi deviriyorum. Ciddi olamazdı. "Asher-" Adını söylerken neredeyse boğuluyordum. "Benden taşınmamı isteyemezsin. Bu çok fazla ve çok hızlı. Bir gecede sıfırdan bine çıkamayız."

"Neden? Neredeyse kırk yaşımdayım ve daha önce hiçbir kadına benimle yaşamasını teklif etmedim. Sana sormakta tereddüt etmemiş olmam bile bir şeyler söylüyor. Seni burada, evimde, yatağında ve her gün hayatımda istiyorum."

Kafamı sallıyorum, aklımı toparlamaya çalışıyorum. "Bence Olivia için yavaş gitmeliyiz."

Ellerini koyu kahverengi saçlarında gezdirerek derin bir iç geçiriyor. "Olivia'nın umursayacağını sanmıyorum. O seni seviyor."

"Evet, biliyor ama hamile olduğumu ve senin yanına taşındığımı öğrenmeden önce çıktığımızı sindirmesi için zamana ihtiyacı var. Hayır, bu onun için çok fazla."

"Eğer gerçekten buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorsanız, tamam, ama bu sorunuza verdiğim cevabı değiştirmez. Seni burada istiyorum."

"Onun zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve dürüst olmak gerekirse benim de buna ihtiyacım var."

Bu ilişkinin hiç böyle olmaması gerekiyordu. Eğlenceli olmamız gerekiyordu ve yolun bir yerinde aşık oldum.

"Buna neden ihtiyacın var?"

"Çünkü bu ilişkiyi kapalı kapılar ardında yürütüyorduk. Elbette, birlikte aylar geçirdik." Hareket ediyorum, güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Dokunduk, öpüştük, sevdik ve kimsenin haberi olmadı. Bizim için senin yanına taşınmam mantıklı. Ama dünyanın geri kalanı için sen benim berbat biri olduğumu düşünen huysuz bir pisliksin." Sırıttırıyor ve ellerimi bırakmadan önce dudaklarını ovuyorum. "Kendim için oldukça doğru bir tanımlama olduğunu kanıtlıyorum. Artı, Jonathan'la uğraşmak zorundayım. Ona haklarını devretmesi için imza attırmam gerekiyor ya da Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama o evli ve zaten bir çocuğu var, zaten bebekten kurtulmamı istediği için bana karşı çıkacağını sanmıyorum."

"Jonathan?" diye sorar.

"Baba ya da sperm donörü diyebiliriz. Profesörümün adı Jonathan'dı ve ..." Asher'ın yüzünü gördüğümde konuşmayı kesiyorum.

"Jonathan ne öğretiyor?" diye soruyor çenesini sıkarak. "Felsefe."

"Yaşlı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, neredeyse kırk yaşımdaydı. Görünüşe göre bir tipim var." "Soyadı neydi?" Sesi ayak altında kırılan buz gibi. Benim midem bulanıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Loa." İsmi söyler söylemez çarşafı savurup yataktan çıkıyor. Yemin ederim öfkesinin dalga dalga yayıldığını görebiliyorum. "Asher? Neyin var?"

Cevap vermiyor. Sadece kıyafetlerini giymeye başladı. Yataktan fırladım, kendimi çarşafa sardım.

"Nereye gidiyorsun?" Ona soruyorum, ama yine beni görmezden geliyor. Artık tamamen giyinmişti ve yan çekmecesine uzanarak kasasını açtı. "Asher! Ne halt ediyorsun sen?"

Gözleri sonunda benimkileri buluyor ve yüzündeki ifade donup kalmama neden oluyor.

Daha önce de öfke görmüştüm ama bu onu da aşıyor. "Burada Olivia ile kal."

Hayır, asla olmaz. Ona doğru ilerleyip kolunu tuttum. "Dur! Neden bu kadar kızgınsın?"

"Yıllar önce yapmam gerekeni yapıyorum. Onu öldüreceğim."

Neler olduğunu anlamaya çalışırken kalbim güm güm atıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Asher kolunu tuttuğum yerden çekti ve elini duvara vurdu. "Siktir!" Hareketi tekrarlarlarken bana bakmıyor. "Ben gidiyorum. Sen burada kal."

"Lütfen bu şekilde gitme. Lütfen konuş benimle." Neredeyse kapıyı yırtıp açacaktı ve ben hâlâ üzerimde sadece bir çarşaf varken peşinden koştum. "Asher!"

Koridorun sonuna geldiğinde duraklıyor. "Brynn'i ara. Ona her şeyi anlat, anlayacaksın."

Sonra beni terk etti ve kendimi hasta hissettim.

Son bir saat boyunca onu aradım, mesaj attım ve dönmesini bekledim. Dönmeyeceği belli olunca kız kardeşini aradım ve hemen gelmesini istedim.

Aramayı sonlandırmamın üzerinden beş dakika geçmeden kapı çalınıyor ve ben de Asher'ın gelmesi için dua ederek ama Brynn olduğunu bilerek telefonumu bırakıyorum.

"Neyin var? Sen iyi misin? Olivia mı yoksa ...?" diye soruyor onu içeri almak için kapıyı açtığımda. Çilek sarısı saçlarını at kuyruğu yapmış, üzerinde pijamaları var ama en azından aceleyle gelmeden önce ayakkabılarını giymiş.

"Ben Asher. O gitti ve ... Sana her şeyi anlatmak zorundayım ve bu çok fazla olacak."

Başıyla onaylıyor ve masada ona katılmadan önce çaydanlığı koyduğum mutfağa doğru yürüyoruz.

"Ne oldu?" Brynn sonunda tamamen sakin bir şekilde soruyor.

En baştan başlıyorum, ona okuldan eve neden geldiğimi, işlerin ne kadar zor olduğunu ve sonra her şeyin Asher ile nasıl başladığını anlatıyorum.

"Ee, sen ve Asher?"

"Evet, bunun bir kaşıntıyı kaşırmaktan öteye geçmesi gibi bir niyetimiz asla olmadı."

Gülüyor. "Kardeşlerimin hepsi çok gülünç. Yalan söyleyip şaşırdığımı söylemeyeceğim. Siz hep birbirinize bakıyor ve aynı anda birbirinize bakmamaya çalışıyordunuz."

"Yalan söylediğimiz için özür dilerim."

Brynn omuz silkiyor. "Hepimizin sırları var. Ben yargılayacak biri değilim. Ancak, bizi bu noktaya getiren şeyin ne olduğunu anlamıyorum."

Devam ediyorum, ona geçen günkü randevumdan bahsetmeden önce geçmiş, ne kadar süredir birlikte olduğumuzu anlatıyorum. "Profesörün çocuğuna hamileyim."

Brynn'in gözleri genişler.

"Oh." "Evet."

Yüzündeki şaşkınlık kayboluyor ve yerini hayal kırıklığına bırakıyor. "Ve Asher ona söylediğinde seni terk mi etti?"

"Hayır, hiç de değil. Aslında tüm bu olanlar konusunda inanılmazdı."

Brynn arkasına yaslandı. "Bu daha çok ona benziyor. Asher bir anda uçup giden biri değil.

Kardeşini idare et. O çok daha Bilmiyorum, sakin mi? Bir şey olduğunda, her zaman önce ona söylerim çünkü genellikle mantıksız tepki vermez. Onu gerçekten iyi bir SWAT komutanı yapan da bu."

"Biliyorum ve bu yüzden kafam çok karışık. Benimle konuşmadı. Yüzüme bile bakmadı." Kalbim ağrırken son kelimedede tökezliyorum. "Sanki iğrenç biriymişim ya da ... Bilmiyorum. Bu onun yapacağı bir şey değildi ve söylediği her şeyle çelişiyordu."

Brynn çayından bir yudum alır. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Derin bir nefes aldım. "O gitmeden hemen önce, bundan sonra ne yapacağımızı konuşuyorduk. Hamileyim, onun çocuğu değil ve birbirimizi seviyoruz. Bana taşınmamı teklif etti, ben de bunun neden iyi bir fikir olmayacağını düşündüğümü açıkladım."

"Tanrım, Asher'ın ayağı gazda. Tamam. Phoebe, seni gerçekten seviyor olmalı." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Asher hiç de öyle bir adam değil.

Birine yanına taşınmasını teklif etmek şöyle dursun, yanına bir kadın bile alamaz. Eğer sana soruyorsa? Bu bana onun gerçekten ciddi olduğunu gösterir."

"Biliyorum, ama ona yapmamız gerektiğini düşünmediğimi söyledim. Olivia'nın benimle çıkmasına alışması için ona biraz zaman tanımamız gerektiğini ve babadan ebeveynlik haklarını alma işini benim halletmem gerektiğini söyledim. Kendini kaybetti."

"Buna neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum."

"Seni aramamı ve senin bileceğini söyledi. Birlikte yaşamaya başlamamızın bebeğin babasıyla ilgili olduğunu sanmıyorum."

Brynlee yüzünü okşuyor ve derin bir nefes alıyor. "Ve beni aramanı mı söyledi?"

"Evet."

"Adamın adı Jonathan Loa mı?"

Göğsüm o kadar dar ki çatlayacak diye korkuyorum.

"Evet." "Daha fazla çaya ihtiyacımız olacak."

Brynn ve ben oturma odasına geçiyoruz, Asher ve Brynn'in Jonathan'ı neden ve nasıl tanıdıklarını anlamaya çalışırken zihnim milyonlarca yöne dönüyor.

Kanepede oturuyoruz ve Brynn'in yüzü kül gibi. Bunun iyi bir hikâye olmadığı açık. "Ben ilkokuldayken Sugarloaf'a taşındık ve bundan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum çünkü Michigan'ı ve babamı özlemiştim, korkunç bir baba olmasına rağmen." Kendi kendine gülüyor. "Arkadaşlarımı da özledim, herkesin burada doğduğu bir kasabada yeni kız olmak yalnızlıktı. Büyükbabam ve büyükbabam yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ama ben yalnızdım. Erkek kardeşlerimin hepsi okuldaydı ve ben annemle buradaydım. Asher tatillerde buraya ziyarete gelme konusunda her zaman iyiydi. Annem ölmeden önceki yaz, Asher üniversiteden arkadaşını eve getirdi, adı Jonathan Loa'ydı."

Nefesimi içime çekiyorum çünkü bu dünyanın en kötü şakası olmalı. "Onu tanıyor."

"Bundan da öte, Jonathan onun en iyi arkadaşıydı." "Öyleydi. Geçmiş zaman mı?"

Başını sallıyor. "Jonathan ... şey, inanılmaz yakışıklıydı, neredeyse on beş yaşındaki halime göre bile, onun rüya gibi olduğunu düşünürdüm ve bana karşı çok iyiydi. Ne istersem yapmaya her zaman istekli olduğunu hatırlıyorum. Markete gitmek istediğimde Asher'ı gitmemiz gerektiğine ikna ederdi. Her tatil ve her yaz Asher'la birlikte eve gelmeye başladı çünkü ailesi hiç ortalıkta yoktu. Bu normaldi. Ev işlerine yardım ederdi.

Çiftliğe, balığa, kampa giderdik ve hep birlikte takılırdık. Rowan onun harika olduğunu düşünüyordu ve Grady bile onu seviyordu."

"Bu hikayenin çok kötü bir yöne doğru gittiğini hissediyorum."

Gülümsemeye zorlarken gözleri dökülmemiş yaşlarla doluyor. "Öyle. Annemin öldüğü yazdı. Anlarsın ya. Annem benim dayanağımdı. Tutarlı olan tek şey oydu."

Bunu çok iyi biliyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ait olduğumuz üzücü bir kulüp. Grady donanmaya yeni katılmıştı. Rowan üniversitedeydi ve ... şey, ben onun sorumluluğu olmak üzere değildim." Brynn gülüyor ve sonra iç geçiriyor. "Böylece Asher Michigan'da okuduğu akademiye bıraktı, eve geldi ve benim vasım oldu. İşte Asher buydu. Bir sorun görür ve onu çözer. Kardeşim benim kahramanım ve onu tüm kalbimle seviyorum. O aptal çocuklar için yapmayacağım şey yok."

Elimi uzatıp onunkini sıkıyorum çünkü tam olarak ne olacağını bilmesem de bildiğime dair oldukça güçlü bir his var içimde.

Brynn diğer eliyle elimi okşuyor ve devam ediyor. "Altı yıl öncesine kadar olanları kimseye anlatmadım."

"Jonathan?"

Başını sallıyor. "Asher'ı ziyarete gelmişti. On altı yaşındaydım ve her şeyi bildiğimi sanıyordum. Yetişkin bir kadın olduğumu ve onu sevdiğimi sanıyordum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama... Çok genç ve saftım. Kendimi ona vermem için yalvardım." Brynn bir damla gözyaşını siler. "Geriye dönüp baktığımda, beni böyle hissetmem için nasıl manipüle ettiğini görebiliyorum ama o zamanlar tek gördüğüm oydu. Her şey çok masum başladı. Sadece el ele tutuştuk ve ben her şeyi kabul ettim. Sonra o arkamdayken atv'ye biniyor, karnımı tutuyor ve başparmağını göğsümün altına sürüyordu. Bunu istiyordum, Phoebe. Bunun için çaresizdim. Bunun olması için kelimenin tam anlamıyla yalvardığımda çok utandım ve kendime çok kızdım."

"Brynn. . . bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

Çenesi titriyor ve devam ediyor. "Hamile kaldım ve ona söylediğimde, ondan olmadığını çünkü hiç birlikte olmadığımızı söyledi. Hiç olmamış gibi davrandı." Alay ediyor. "Oldu, Phoebe. Sadece bir kez olmuş olabilir ama oldu. Prezervatif kullanmadı ve ben de onu zorlayamayacak kadar aptaldım. O yirmi yedi yaşındaydı ve ben on altı yaşındaydım. Pek çok açıdan çok yanlıştı ama kardeşlerim olmayan bir adam tarafından sevilme için o kadar çaresizdim ki."

Onu dinlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Peki ya bebek?"

Başını sallıyor ve sonra yanağını siliyor. "Bir hafta sonra bebeğimi kaybettim. Üç kasaba ötedeki bir kliniğe gittim, kanlar içinde ve yalnızdım. On sekiz yaşında olduğumu gösteren sahte bir kimlik kullandım. Kimseye söylemeden önce yıllar geçti ve aslında, kardeşlerimin her birini bir seans için getirmemizi öneren terapistimdi."

Nasıl geçtiğini ancak hayal edebilirim. "Bunun Asher'ın işleri iyi idare edemediği zaman olduğunu varsayacağım."

"Hayır. O yapmadı. En sakın olacağını düşündüğüm kişi oydu ama delirdi. O Onu hiç böyle görmemiştim. Kendinden geçmişti. Kendi hatası olduğunu söyleyip duruyordu. Bilmeliydi. Bunu durdurmalıydı. Güvende olduğumu düşünerek beni Jonathan'la bıraktı. Asher sevdikleri için dünyanın yükünü taşır. Değer verdiği insanları korumak için yapmayacağı şey yoktur ve birinin bana zarar verdiğini öğrenmek mi? Güvendiği birinin mi? Onu hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim.

"Asher suç duyurusunda bulunmam için ısrar etti ama ben reddettim. Bu olay yıllar önce olmuştu ve insanların bilmesini istemiyordum. Asher'a yine de suç duyurusunda bulunursa hiçbir konuda ifade vermeyi reddedeceğimi söyledim. Bunu yapamazdım. Buna dayanamazdım. Yeterince güçlü değildim ve bununla yüzleşmek istemiyordum. Sanırım bu Asher'ı daha da üzdü çünkü o da bunu düzeltmenin başka bir yolunu bulamadı."

Ve şimdi, Asher'ın sevdiği bir başka kişi daha bu adam tarafından incitildi. "Brynn, her ne yapacaksa onu durdurmalıyız."

"Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Jonathan'ı bana ya da sevdiği birine yaklaşırsa onu öldüreceği konusunda tehdit etti."

Asher'ın silahı var. Asher açıkça düşünmüyor. Benim yüzümden kendi hayatını ya da Olivia'nın hayatını mahvetmesine izin veremem. Bu delilik. Bir nefes daha alamadan ayağa kalktım. "Peşinden gitmeliyim. Onu durdurmalıyım."

"Ben Olivia'yla kalacağım. Onu durdurabilecek biri varsa o da sensin."

Çantamı ve anahtarlarımı alıp kapıya doğru koşuyorum, umarım aptalca bir şey yapmadan önce ona ulaşabilirim.

otuz dört

OceanofPDF.com

ASHER

T Iowa'ya doğru yola devam ederken uzun zamandır gömdüğüm bir anı gözümün önünden geçiyor.

"Kız kardeşime mi dokundun?" Jonathan'ın yüzüne doğru bağırdım, damarlarımda daha önce hiç bilmediğim bir öfke pompalanıyordu. "O daha çocuktu! Seni orospu çocuğu!" Kolumu geri çektim ama biri beni arkamdan yakaladı.

"Sana ne söyledi bilmiyorum Asher. Kız kardeşinle hiç birlikte olmadım."

Yalancı. Siktiğimin yalancısı.

"Aynı havayı solumayı hak etmiyorsun! Elimde olsa seni mahvederdim!"

Diğer arkadaşımız Chris, beni uzaklaştırmaya çalışırken iki kolumu da arkamdan tutuyordu. Ona karşı koymaya çalıştım ama benden 50 kilo fazlaydı ve siyah kuşaklıydı. "Asher, sakın ol."

Tekrar döndüm, sözde en iyi arkadaşımın kafasını koparmak istiyordum. "Brynlee'ye tecavüz etti!"

Chris beni odanın dışına doğru çekti ve duvara doğru itti. "Dur. Ne diyorsun lan sen?"

Brynn'in terapide söylediği her şeyi ona anlattım. Ona nasıl dokunduğunu ve bu konuda sır tutmasını sağladığını. Sonra hamile kaldığında, ona çocuğun kendisinden olamayacağını çünkü hiç birlikte olmadıklarını söylediğini.

Kız kardeşime. Korumak için her şeyi yapacağım kız kardeşime o pislik dokundu.

"Emin misin?" Chris, Jonathan'ın volta attığı odaya bakarak sordu.

"Bu konuda yalan söylemez."

Geri adım attı ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne yani? Onu öldürecek misin? Bir bebeğin var Asher. Bir kızın var ve onun için hayatını mı kaybedeceksin?"

"Yani yaptığı yanına kâr mı kalıyor?"

Chris başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum. Brynn suçlamada bulunmaya istekli mi?"

Ağır bir nefes aldım. "Hayır."

İşin kötü tarafı da buydu. Bana söylediğinden beri her gün ona yalvardım ama o reddetti. Kanıt olmadığı için bunun bir önemi olmayacağını düşünüyordu ve muhtemelen kazanamayacağı bir mahkeme savaşına girmek istemiyordu. Bir şey söylemesinin tek nedeni terapistinin onu iyileşmesi için cesaretlendirmesi ve Olivia'ydı. Olivia'nın onun etrafında olmadığından emin olmak istiyordu.

Kız kardeşim cesur ve güçlüydü ve bize anlattığı için onunla gurur duyuyordum ama onu bundan koruyamadığım için kendimi zayıf ve aptal hissediyordum. Onun hayatında olması benim hatamdı. Onun etrafında olması benim hatamdı. Kız kardeşime dokundu ve ona ihtiyacı olduğunda çekip gitti. Yaptığı şeyin sonuçları olmalıydı.

Bu, en azından arkadaşlığımızın neden değiştiğini açıklıyordu. Hayatın bazen böyle gittiğini düşünmüştüm hep. O profesörlük kariyerine başlamak için Iowa'ya taşınmıştı, ben ise Sugarloaf'taydım.

Sebebi mesafe değildi. Onun bir pislik olmasıydı.

Chris'e baktım. "Bu senin kız kardeşin ya da kızın olsaydı ne yapardın?"

"Cesedini asla bulamazlardı ama hayatımı mahvetmemi engelleyecek bir arkadaşım olmasını da umardım."

Duvarı ittim, kendimi ağzı sıkı ve kırılmış hissediyordum. "O benim için öldü." "Olması gerektiği gibi."

"Eğer bir daha birine zarar verirse ..."

"Yolunuza çıkmayacağım. Yaptığı şeyin benim için iyi olmadığını açıkça belirtmek isterim. Bundan sonra onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ama sen benim arkadaşımsın ve geri dönemeyeceğin bir şey yapmak hiçbir şeyi çözmez."

"Biliyorum."

"Tamam."

Odaya geri döndüğümüzde Jonathan volta atmayı bıraktı ve bana baktı.

"Asher, sana ne söyledi bilmiyorum ama bu doğru değil."

"Kapa çeneni ve dinle. Kız kardeşimden faydalandın. Onu hamile bıraktın ve sonra bir korkak gibi sıvışıp gittin. Bu dostluk bitti. Bana, aileme ya da sevdiğim herhangi birine yaklaşırsan seni mahvederim. Altına saklanıp da çıkaramayacağım hiçbir taş yok. Brynn'e yaptıkların için seni *asla* affetmeyeceğim ve Chris burada olmasaydı ölmüş olacaktın."

Bu adam bir daha sevdiğim birine zarar verirse onu öldüreceğime yemin ederek dışarı çıktım.

Yine, tam olarak bunu yapmıştı. Yine genç bir kızdan faydalanmıştı. Yıllar önce pek çok şeyi farklı yapmalıydım. Phoebe asla onunla tanışmayacaktı ya da lanet bir yırtıcı tarafından istismar edilmeyecekti.

Şimdi onun bebeğini doğuracak ve ben de onun ne ona ne de bebeğe asla yaklaşmamasını sağlayacağım. İkisine de zarar vermesine asla izin vermeyeceğim.

Telefonum tekrar çalıyor ve kim olduğuna bakmadan aramayı reddediyorum. Durmamı gerektiren sebepleri duymak istemiyorum. Bundan asla vazgeçmeyeceğim. Tekrar başlıyor. Phoebe'nin şimdiye kadar Brynlee'yi ele geçirdiğini ve her şeyi bildiğini hayal edebiliyorum.

Neredeyse on saattir yoldayım ve yağmur daha düzenli yağmaya başladı, ama gazı bırakmıyorum. Çok yaklaştım.

Başka bir anı yanıp söner.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Rowan ateşin yanında benimkinin yanındaki sandalyeye oturarak sordu.

Elimdeki birayı kaldırdım. "Bir içki içiyorum."

"Ya da altı," dedi, ayaklarımın dibinde duran boş şişelere bakarak.

"Yedi."

Şişeyi elimden aldı ve boşalttı. "Kendini bu kadar hırpalamamalısın Ash."

"Bunu zaten yaptığımı eminim."

Brynn bize söylediğinde Rowan da en az benim kadar kızgındı ama suç onda değildi. Ben suçluydum. O benim arkadaşımdı ve onu tehdit etmem yeterli değildi. Geçmiş kalacaktı ve kız kardeşim bunu asla unutmayacaktı.

O benim suçumdu.

Rowan alevlere bakarken, "Her şeye rağmen iyi bir kız oldu," dedi.

"Fark etmez." "Fark etmez mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu asla olmamalıydı."

"Bu yine de senin hatan olduğu anlamına gelmez. Bilmiyordun ve eğer bilseydin, bunun olmasına izin vermezdin."

"Olduğu gerçeğini değiştirmez. On altı yaşında yalnız ve hamileydi. Adam ondan on bir yaş büyüktü! Yapamam Row. Burada oturup parmaklarımı onun boynuna dolamak istemeden edemiyorum."

Rowan elini omzuma koydu. "Brynn bunu biliyor. Hepimiz biliyoruz ama bu" -bira şişelerini işaret etti- "sen değilsin. Bu geçmişi düzeltmeyecek ve kesinlikle Brynn'e yardım etmeyecek."

Eve döndüm ve kız kardeşim kapıda durmuş beni izliyordu. Bize olanları anlattıktan sonra birkaç gününü arkadaşının evinde geçirdi, ki bu muhtemelen daha iyisi içindi. Duygularım pek de sakin değildi. Iowa'ya yaptığım seyahatten dün eve döndüm, Brynn'e olanları anlattım ve bir daha onun için endişelenmesine gerek kalmayacağını söyledim. Sonra bu eski ahıra geldim ve bir şeyleri ateşe vermeye başladım.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım Rowan. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve bu benim Olivia'yı koruma yeteneğim hakkında ne söylüyor?"

"Brynlee'yi yüzüstü bırakmadın, kızını da bırakmayacaksın. Sen bir pisliğe güvenen iyi bir adamsın. Hepimiz güvendik. Grady ve ben de onun harika bir adam olduğunu düşünüyorduk. O ve Brynn hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve ben de kendimi kaybetmek istesem de kızımın bunu kaldıramayacağını biliyorum. O yüzden kendini topla ve onun ihtiyacı olan erkek ol."

Rowan uzaklaşmadan önce kafamın arkasına bir tokat attı.

Orada oturup turuncu ve kırmızıya bakarken arkamdan hafif ayak sesleri duydum.

"Asher?" Brynlee tereddüt etti.

Hemen ayağa fırladım. Kollarını bana dolamadan önce dört adım attı. "Çok üzgünüm, Brynn. Seni koruyamadığım için çok üzgünüm."

Ona sıkıca sarıldım ve ikimiz de ağladık. Orada ne kadar kaldığımızı hatırlamıyorum ama yangının sönmesi ve geriye külden başka bir şey kalmamasına yetecek kadar uzun bir süreydi.

Bir benzin istasyonuna girip depoyu doldurduktan sonra yiyecek ve içecek almak için içeri giriyorum. Tuvaletimi yapıyorum, aldığım abur cuburları yolcu tarafına atıyorum ve yola geri dönüyorum.

Sonraki bir buçuk saat bulanık bir şekilde geçti. Bütün gece araba kullandım ve yağmur bir kez bile dinmedi. Iowa Üniversitesi otoparkına girdim ve bir yer buldum. Bundan sonrası için bir planım yok.

Tam olarak ne olacağı hakkında bir fikrim yok, ama hiçbir şey yapmadan duramam, bir daha olmaz. Phoebe'yi seviyorum ve nasıl olur da bir erkek ona bakabilir, dokunabilir ve çekip gidebilir aklım almıyor. O gördüğüm en güzel kadın ve bu pislik tarafından incitildi.

Benden bu kadar.

Jonathan'ın kim bilir kaç kadını incitmesinden ve bundan paçayı sıyırmasından bıktım.

Kampüste yürüyorum, yağmuru ya da giysilerimi nasıl ıslattığını umursamadan. Bir çocuk yanımdan geçiyordu ve onu durdurdum. "Hey, Jonathan Loa'nın ofisinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kampüsün diğer tarafında, sanat binasını arayın."

Başımı salladım ve işaret ettiği yöne doğru yürüdüm. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama yaklaşık yirmi dakika sonra sanat binasını buluyorum ve eminim ki o orospu çocuğunun ofisi 210 olarak listelenmiş.

Kafein ve adrenalinle merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Burada olup olmadığı ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama hiç umurumda değil.

Ofisinin kapısı kapalıydı, ben de kapıyı birkaç kez çaldım. Yaklaşık bir dakika sonra kapı açılıyor ve o da orada, kocaman gözlerle ve yüzündeki şok ifadesiyle bana bakıyor.

"Asher?"

Sanmıyorum.

Nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum. Kolumu geri çekip burnuna yumruk attım.

"Ne oluyor lan?" Bir eliyle burnunu kavrarken diğer elini sanki beni tutabilecekmiş gibi havaya kaldırıyor.

"Seni bok parçası. Yine yaptın."

Geri adım attı. "Lanet burnumu kırdın."

"Aletini koparıp boğazına sokmak isterdim ama o kadar küçük ki muhtemelen asla bulamam."

"Eğer bu kız kardeşinle ilgiliyse ..." Elim sıkıştı ve tekrar kaldırdım ama o daha da geri çekildi. "Onunla konuşmadım. Ne istediysen yaptım!"

"Peki ya Phoebe?" Yaklaşarak söylüyorum. "Genç kızları avlayan manipülatif bir pislik olduğun için şu anda hamile olan kıza ne demeli?"

"Phoebe mi? Onu neden tanıyor ya da önemsiyorsun ki?"

Başımı salladım. "İkiyle ikiyi bir araya getirmemişsin gibi davranma. Sugarloafta yaşıyor."

"Bu yüzden mi buraya gelip suratıma yumruk attın?" Gülüyor. "Anlıyorum. O senin kasabandan olduğu için burada değilsin, onunla birlikte olduğun için buradasın. Vay canına, tencere dibin kara seninki benden kara değil mi?"

"Neden birbirimize hiç benzemediğimizi biliyor musun Jonathan?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum. "Çünkü bana hamile olduğunu söylediğinde nasıl tepki verdiğimi biliyor musun? O ağlarken ona sarıldım." Bir adım daha. "Onu sevdiğimi söyledim ve yanında olacağıma söz verdim. Tanıdığım en büyük pislik olan senin baba olduğunu öğrendiğimde ne oldu? Tek yapmak istediğim onu korumaktı. Peki sen ne yaptın? Ona ondan kurtulmasını söyledin."

"Elbette, ona söyledim!" diye bağıyor. "Bir öğrenci yüzünden işimi ve karımı kaybetmeyeceğim" -gözlerim kısılıyor ve iki elini birden kaldırıyor- "öğrenci."

"Güzel, çünkü ona ya da o çocuğa asla ama *asla* yaklaşmayacaksın. Tüm haklarından vazgeçtiğine dair kağıtlar alacaksın ve bunları imzalamakta tereddüt etmeyeceksin. Brynlee ile ilgili tehditlerimin kötü olduğunu düşünüyorsan, Phoebe'ye zarar verirsen sana yapacaklarımın yanına bile yaklaşamazlar."

Dışarı çıkmak için kapıyı açtığımda, kapıyı çalacakmış gibi elini kaldırmış onu gördüğümde tüm vücudum kilitleniyor. Saçları sıırılsıklam, makyajı yüzünden akıyor ve üzerinde benim iş yağmurluğum var.

Beni orada görünce Phoebe'nin dudakları aralandı.

"Yaşıyorsun." "Evet, tabii ki yaşıyorum."

"Seni yine de öldürebilirim, bu yüzden bu ifadeye çok güvenme." Jonathan arkamdan yaklaşırken bir adım geri çekiliyor. "Seni öldürmesine izin verirdim, ama onu seviyorum ve evlilik ziyaretleri konusunda endişelenmek istemiyorum, bu yüzden ... şimdilik yaşıyorsun."

"Burada ne yapıyorsun? Nasıl?" Ona soruyorum.

Jonathan'a döner. "Sen ve ben durumumuzu daha sonra ele alacağız, ancak bu çocuk bende kalacak ve senden *hiçbir şey* istemiyorum. Size evrakları göndereceğim, böylece hiçbir endişe duymadan yürüyüp gidebilirsiniz. Bu

Böylece zavallı karın yalan söylemekten başka ne yapacağını bilmeyen, aldatan bir pislik olmayan biriyle evli olduğunu düşünmeye devam edebilir." Sonra Phoebe bana döndü. "Sen. Artık bizi eve götürebilirsin."

Yüzümde bir sırıtışla ona bakıyorum. Doğru ya, o küçük bilgiyi unutmuşum. "Bu arada, merak ediyorsan söyleyeyim, bu senin sorunun."

"Neymiş o?"

Göğsünü okşuyorum. "Bacaklarının arasındayken Phoebe'ye adımı haykırtmakla ilgili bir sorunum yok. Görünüşe göre sadece bir am olmak yerine amcığın nasıl kullanıldığını bilen bir erkeğe ihtiyacı varmış."

Böylece oradan uzaklaştık ve umarım o zavallı kıcını bir daha asla görmem.

OceanofPDF.com

otuz beş

OceanofPDF.com

PHOEBE

A Sher ve ben koridorda yürüyorduk, eli elimdeydi ve ben titriyordum.

Soğuktan, sırlıslıklaam olduğum gerçeğinden, sinirden, dehşetten olabilir, Öfkeden ya da uykusuzluktan, ama kırılma noktamın en ucundayım.

İlerlememi sağlayan tek şey Jonathan'ın beni parçalanırken görmesine izin vermeyeceğim. Ölmeyi tercih ederim.

Dün gece cehennem gibiydi. Nasıl olup da sinir krizi geçirmediğimden tam olarak emin değilim ama bunun en büyük sebebinin Emmeline'in beni sakinleştirmesi ve buraya geldiğimde olası senaryoları planlamam olduğundan eminim.

Merdivenlere geldiğimizde adımı duydum. "Phoebe? Sen misin?"

O sesi tanıyorum. Profesör Calloway'in tatlı, şefkatli, anaç sesi.

Asher elimi bırakıyor ve ben de onu görmek için arkamı dönüyorum.

"Selam."

Bana doğru yürüyor, biraz endişeli görünüyor. "Seni görmek çok güzel. İyi misin?"

Hayır. Biraz bile değil. "Harikayım, teşekkür ederim. Bu Asher Whitlock, benim

...

"Erkek arkadaşım," diye bitiriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle, ben Debbie. Phoebe benim en iyi ASL öğrencimdi." Asher elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Benim kızım da sağır.

Aslında Phoebe ile birbirimizi bulmamızın bir nedeni de bu. Bunu sorduğum için üzgünüm ama Phoebe'nin kurulabileceği bir havlunuz ya da başka bir şeyiniz var mı?"

O da en az benim kadar sıırıslıklam, hatta daha kötü durumda ama kendisi için bir tane istemiyor. İstedığı kadar numara yapsın, dişlerinin takırdadığını da duydum.

"Evet! Ofisime geçeyim."

Kadın gidiyor, Asher bizi oturacağımız bir banka götürüyor ve kadın iki havluyla geri dönüyor. Asher hemen kendisi yerine havlusuyla beni kurulamaya başlıyor. Mavi gözleri endişeyle dolu. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Kurulanın."

Debbie, "Yağmur bir anda bastırdı," diye belirtiyor.

"Evet. Havlular için teşekkür ederim. Her zaman sana borçluymuşum gibi görünüyor."

Başını iki yana sallar. "Sen değilsin. Yani eve döndün ve hala ASL üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet, Asher'in kızı harika ve son birkaç ayımı onunla geçirdim. Onu randevulara götürmek ve konuşma patoloğu ile çalışmak, pratikte öğrendiğim şeyleri görmek için harika fırsatlar oldu."

Işıl ışıl gülümsüyor. "Bu harika. Peki, hangi okula gideceğine karar verdin mi?"

Bu gerçekten tartışmak istediğim son şey ama aynı zamanda ona gerçeği borçluyum. Profesör Calloway nazik davrandı ve ona teşekkür etmek ve çektiği onca sıkıntıdan sonra neden Teksas'a gitmeyeceğimi açıklamak istiyorum.

"Keşke tüm bunları söylemenin daha nazik bir yolu olsaydı ama bir yıl ertelemek zorundayım.

Hem Vanderbilt hem de Teksas'a talepte bulundum," diye açıklıyorum. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Neden ertelediniz?"

"Hamileyim, bu yüzden her şeyi tam olarak yapamıyorum."

"Oh. Vay canına. Tebrikler," diyor Profesör Calloway temkinli bir şekilde.

Gülümsüyorum çünkü bu noktada başka ne yapabilirim ki? Yakın çevremde olmayan hiç kimsenin bebeğin Jonathan'dan olduğunu bilmesine gerek yok ve benim de hamile olmamın ötesinde bir şey açıklamama gerek yok.

"Teşekkür ederim ama bu bir değişiklik anlamına geliyor. Bu yıl için yapacak bir şeyler bulacağım ve ardından yüksek lisansı bitirmeyi planlıyorum."

Bir kez başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir. Hayat genellikle hiç beklemediğimiz bir anda başka bir yöne gider. Phoebe, sen Doğu Yakası'ndasın, değil mi?"

"Evet, Pennsylvania'dayım."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Dinleyin, belki de kader devreye giriyor, ama bir proje üzerinde çalışmak için ASL dilini akıcı bir şekilde konuşabilen birini arayan bir startup şirketi var. Pozisyon bana teklif edildi, ancak yuvarlak masa toplantıları için ayda bir kez New York'a gitmeyi taahhüt edecek durumda değilim. Ancak, siz bu iş için mükemmel olabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Biraz umutlu hissederek soruyorum. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Onlara ulaşp bilgilerinizi iletayım ve ne düşündüklerini öğreneyim. Programı önümüzdeki yıl içinde hayata geçirmeyi umuyorlar, bu sizin hamileliğiniz için uygun olabilir mi?"

O benim iyilik perim gibi. "Nezaketinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Cidden."

"Birlikte çalıştığın insanları kendinden daha çok önemseyen mükemmel bir öğrenciydin. Olan bitene karışmamak için çok çaba sarf etsem de, bir profesöre bulaşan ve sonuçlarına katlanan ilk kız sen değilsin."

Asher'ın eli sırtımı okşuyor. "Umarım o sonuncusudur."

Profesör Calloway başını sallar. "Ben de öyle umuyorum." Saatine bakar. "Koşmam gerekiyor. O e-postayı bugün göndereceğim ve iyi şanslar, Phoebe."

"Teşekkür ederim."

Burada birkaç dakika oturuyoruz ve son yirmi dört saatin ağırlığı beni ezmeye yetiyor.

Asher'a dönüyorum, on iki saatlik bir araba yolculuğuna katlanmak zorunda kalmadan önce söylemem gereken her şeyi söylemem gerekiyor. "Beni terk ettin. Hepimizi terk ettin ve sana ulaşmamız için bize hiçbir yol bırakmadın."

"Biliyorum ve yanılmışım."

"Evet, öyleydin. Bunu yapmakla hata ettin. Korkudan aklımı kaçırmama neden olduğun için hatalıydın. Sana çok kızmıştım. *Hâlâ da* kızgınım."

"Bunu hak ediyorum. Özür dilerim."

Evet, öyle. Havluyu etrafımda daha sıkı çekiyorum. "Sugarloaf'a varmadan önce seni affedeceğim, ki bence bu çok cömertçe."

Bir kez gülüyor. "Evet, öyle. Buraya tam olarak nasıl bu kadar hızlı geldiğini bilmek isterim?"

Burnumdan bir nefes veriyorum. "Jacob Arrowood'dan özel uçağını kullanmama izin vermesini istedim."

"Buraya gelmek için özel uçakla mı geldin?" Asher sanki imkânsızmış gibi soruyor.

"Bir adamın suratına yumruk atmak için on iki saat araba mı kullandın?"

Arkasına yaslanıp tavana bakıyor. "Touché. Kızgınlığın ve hayal kırıklığının ötesindeydim. Bunun bir başkasının başına gelmesine izin verdiğime inanamıyordum."

"Bunun olmasına *izin* mi *verdin*? Haberin bile yoktu-"

"Onu tanıyordum, ne olduğunu, kim olduğunu. Yıllar önce yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeseydim, belki de şimdi yine aynı şeyleri yapıyor olmazdı."

Ayağa kalkıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Beni ve sevdiğin tüm insanları koruma ihtiyacını anlıyor ve takdir ediyorum ama bunu yapamazsın. Sen bir polissin, bu yüzden insanların bazen korkunç şeyler yaptığını ve bazen de yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını herkes kadar iyi biliyorsun. Kız kardeşin bununla barıştı, seni suçlamıyor ve eminim ki ben de suçlamıyorum. Ancak, beni dehşete düşürdün. Senin için çok endişelendim ve umursadığım tek şey aptalca bir şey yapmadan önce sana ulaşmaktı, ki buraya gelerek bile bunu yaptın. Seni aptal, şefkatli, salak, harika, aşırı korumacı herif, eğer beni bir daha böyle bırakırsan kollarını koparır ve seni onlarla döverim. Anladın mı?"

Gülümsüyor ve beni öpmek için başını eğiyor. "Seni bir daha asla böyle bırakmayacağım."

"Beni hiç bırakmasan nasıl olur?" "Bunu halledebilirim."

"Güzel, şimdi gidelim. Çok yorgunum ve eve dönüp bu durumla ilgilenmemiz gerekiyor çünkü artık tüm kasabanın birlikte olduğumuzu bildiğinden hiç şüphem yok."

Şimdi tekrar yola çıkıyoruz. Mümkün olduğunca çok araba kullandıktan sonra geceyi Ohio'da bir yerde geçirdik. Brynn iyi olduğu konusunda kararlıydı ve Olivia'ya da fazlasıyla bakıldı. Bunun için minnettarım çünkü diğerimiz araba sürerken ikimiz uyuklasak bile çok yıpranmıştık.

Sugarloaf yakınlarındaki bir dinlenme tesisinde durduğumuzda Asher, "Eve gidip Olivia'ya söyleyelim derim," diye önerdi. Bu sabah Sara'yı aradık ve ona haberi verdik. Düşündüğümden çok daha iyi karşıladı. İlk başta bu konuda pek de mutlu olmadığını söyleyebilirim. Asher her şeyi açıklamayı bitirdiğinde, bize en iyi dileklerini sundu ve eve erken döneceğini bildirdi.

Çekimleri iki gün önce bitirdiler ve ekibin geri kalanının eve dönmesini bekliyor, sonra da geri dönecek.

Asher, "Ben daha çok babana söylemek konusunda endişeliyim," diye itiraf ediyor.

Asher arabamın kapısını açtı ve dün gece hiç de öyle olmamasına rağmen mükemmel bir centilmen gibi içeri girmeme yardım etti. İkimiz de kafesteki hayvanlar gibiydik, otelde son öfkemizi ve hayal kırıklığımızı atmaya çalışıyorduk. Sonra bütün gece bana sarıldı ve hiç bu kadar mışıl mışıl uyuduğumu hatırlamıyorum.

"Üzülecek çünkü siz aşırı korumacı babalar hep böyle yaparsınız ama bunu kabul edecektir."

Eğildi ve beni öptü. "Umalım da öyle olsun."

Dönüş yolunda önce babama gitmeye karar verdik, böylece Olivia'ya söylemeden önce bu işi halletmiş olacaktık. Sonra ne yapacağımızı bilmiyorum.

Luzerne İlçesine Hoş Geldiniz tabelasını geçerken Asher, "Benimle yaşamamı istiyorum," diyor.

"Ve bence yavaş gitmeliyiz."

"Günüşığı, biz bunu aştık. Birbirimizi seviyoruz, ne istediğimi biliyorum ve her gece yanımda sen olacaksın. Bir bebeğin olacak ve bunu birlikte yapacağız. Yavaşlığın bununla ne ilgisi var?"

"Bunu herkese söyledikten sonra çözmeye ne dersiniz?"

Elime uzanıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor. "Bu bizden başka kimseyle ilgili değil. Bu bizim ne istediğimizle ilgili ve eğer babanın bunu sormayacağını düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

"Belki öyleyim ama o okul konusunda daha çok üzülecek."

"Bundan vazgeçmeyeceksin," diyor kararlı bir şekilde.

"Biliyorum. Bebek doğar doğmaz, bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız."

Başıyla onaylıyor ve sonra Sugarloafa, babamın evine doğru yola çıkıyoruz.

Yanaşır yanaşmaz kapı açılıyor, üniformasıyla dışarı çıkıyor. Oh, bu eğlenceli olacak. Asher bana sıkı bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hadi gidelim."

Arabadan çıktık ve arabanın önüne ulaştığımda ellerimi onun koluna doladım ve benim kayam olan adama doğru yürüdük.

"Yani bu doğru mu?" Babam soruyor.

"Evet, birlikteyiz efendim," diye cevaplıyor Asher.

Eli silahının tepesinde duruyor ve yemin ederim seğiriyor. "Ne kadar süreyle?"

"Yaklaşık bir ay oldu."

Babam bana baktı. "Ve sen bunu benden sakladın?"

"Ayrıntıları istemediğinizi biliyorum ama aşık olacağımızı düşünmemiştik. Her şey ikimiz de farkına varmadan gelişti. Ama şimdi buradayız ve ben onu seviyorum, o da beni seviyor."

"Peki ya okul?" Bu sorunun onu endişelendireceğini biliyordum.

"Hamileyim baba. Bir yıl ara vereceğim ve sonra yüksek lisans programımı bitirmek."

Gözleri doluyor ve geri adım atıyor. "Hamile misin?" Başımı salladım.

"İçeri girebilir miyiz? Eve neden geldiğimi açıklamak istiyorum."

Babam çok güvendiği koltuğuna oturuyor, Asher ve ben de kanepede oturuyoruz. Eve dönmeme neden olan olayları anlattığım süre boyunca bana güç veriyor. Elim tutuyor ya da avucunu sırtıma yaslıyor. Babam kıpırdamadan oturuyor ve hikâyenin hamile olduğumu öğrendiğim noktasına geldiğimde öne doğru eğiliyor.

"Kimin bebeği?" diye sorar.

Asher benden önce cevap veriyor. "Bu bizim bebeğimiz. Ne olursa olsun, bu bizim çocuğumuz, bu yüzden biyolojik babası gerçekten önemli değil."

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve yüzüne dokunmak için uzanıyorum. "Beni ağlatacaksın."

"Sadece iyi gözyaşları." Sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısık.

Babam boğazını temizliyor. "Yani iki ay içinde birbirinize aşık oldunuz, bir bebeğiniz olacak ve ondan yanınıza taşınmasını mı istediniz?"

"Evet," diye cevaplıyor Asher tereddüt etmeden. "Ve sen de onun eğitimini tamamlamasını destekliyorsun?"

Asher babamın gözlerinin içine bakıyor. "Phoebe'nin geleceği, mutluluğu, istekleri ve arzuları benim desteklediğim şeylerdir. Sara'yı desteklemek için ne gerekiyorsa yaptığım gibi, onun da ortağım olarak bu kasabada bir yaşam için hayallerinden vazgeçmesini istemiyorum. Onu asla geride tutmak istemiyorum ve her zaman okula geri dönmesini planlamıştık, bu yüzden ikimiz de şimdiye kadar ilişkimizi açıklamadık."

"Ki bu yanlış," diye bitiriyorum.

Babam uzun bir iç geçirdi. "Bir polise aşık olacağını hep biliyordum."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece doğru adama aşık oldum."

OceanofPDF.com

otuz altı

OceanofPDF.com

ASHER

A Kapı açılır açılmaz Olivia bana doğru koşmaya başladı. Çömelip onu kollarımla sarıyorum. Geri çekilir ve hemen başlar. *"Neredeydin? Sen?"*

"Bir şeyle uğraşmak zorundaydım."

"Veda etmedin."

"Özür dilerim."

Bana kızgın pek çok insan var ve eğer kendimle ilgili ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı gerçekten bilselerdi, muhtemelen tek kelime etmezlerdi.

Elimi kaldırıp işaret ediyorum. *"Seni seviyorum."*

Olivia da elini kaldırıp aynısını yapıyor. Sonra parmaklarımız bizim el sıkışma versiyonumuzda birbirine değiyor.

Sonra Phoebe'ye döner. *"Sen de gittin."*

"Aptalca bir şey yapmadan önce babanı almaya gitmem gerekiyordu." *"Geri dönmeyeceğinden endişelendim,"* diye açıklıyor Olivia.

Phoebe ona yumuşak bir gülümseme verir ve başını sallar. *"Ben buradayım."* *"Ama yakında gidiyorsun."*

Phoebe'ye bakıyorum ve o da başını hafifçe sallıyor. Bu soyut bir şey gibi görüldüğünde Olivia'ya söylemek konusunda gergin değildim ama şimdi durum biraz farklı. Phoebe'yi seviyor ve Sara arkadaşlıklarının sahte olduğunu düşüneneğinden endişeleniyordu.

"Olivia," diye imzamı atıyorum ve kendimi destekliyorum. *"Phoebe bir süre kalacak ama dadın olarak değil."*

Bunun birinci kısmından mutlu olmakla birlikte ikinci kısmının ne anlama geldiği konusunda endişelenirken yaşadığı kafa karışıklığını görebiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Phoebe'ye aşığım ve o artık benim kız arkadaşım."

Direkt olmak konusunda gerçekten tartışmam. Ben de öyle yapacağım.

"Asher!" Phoebe'nin nefesi kesilir. "Tanrım. Bunu daha kolay yapabilirsin." Sonra Olivia'ya döner. *"Babandan gerçekten hoşlanıyorum ve seni seviyorum. Senin arkadaşın olmak dünyadaki en iyi şey. Söylediklerimde ciddiydim. Sen benim en iyi arkadaşımsın."*

"Ve sen babamla birliktesin?"

"Evet, ama bu bizim için hiçbir şeyi değiştirmez."

Olivia bana baktı. *"Evleniyor musun?"*

"Belki bir gün, ama eğer yaparsak üzülür müsün?"

"Hayır. Phoebe'yi seviyorum."

Phoebe gülümser. *"Seni"*

seviyorum." *"Peki ya"*

babam?"

"Evet?"

Ona daha ne kadar anlatmamız gerektiğinden emin değilim ama Brynn araya giriyor. *"Aptal olduğunu söyleme sırası bende mi?"*

Phoebe güler ve sonra bir omzunu kaldırır. *"Hadi Olivia, resmimizi bitirelim."* İkisi üst kata çıkıyor ve beni hayal kırıklığına uğramış kız kardeşimle baş başa bırakıyorlar.

"Kızgın olmanı anlıyorum ama ben yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

Brynn gözlerini devirir. *"Burada olman ve bir yetişkin gibi konuşman gerekiyordu, ama siz erkekler bir kadın size ne olduğunu söylemedikçe asla doğru şeyi yapmıyorsunuz. O yüzden, işte burada. Bir dahaki sefere geçmişinden biriyle yüzleşmek için gecenin bir yarısı on iki saat araba kullanmak istersen, sakın yapma. Kız arkadaşın ya da ben sana doğru yolu gösterene kadar bekle."*

"Peki neydi o?"

"Önce benimle konuş. Geçmişimle başa çıkmak için terapiye çok zaman ve para harcadım ama sen adamın adını duydun ve çılgına döndün. Rowan ya da Grady değil, sen." Brynn iç çekerken başını sallıyor. *"Senin için hiç bu kadar endişelenmemiştim Asher. Diğer herkesin aptal olmasından endişeleniyorum ama senden değil. Neden böyle çekip gittin?"*

"Sevdiğim başka birini daha incitti."

"Onu seviyorsun."

"Evet, mümkün olduğunu düşündüğümden de fazla." Brynn dudaklarını büzüyor. *"Ben de öyle düşünmüştüm."* *"Peki bu konuda ne hissediyorsun?"* diye soruyorum.

"Eğer seni mutlu ediyorsa, o zaman benim için sorun yok. Bence Phoebe inanılmaz nazik ve sevecen. Olivia'ya da bayılıyor. Benden daha genç,

Bu ilk başta biraz garip gelmişti ama hepimiz yetişkiniz. Ancak," Brynn'in sesi değişir. "Sara ve babasının bu haberi nasıl karşılayacaklarını merak ediyorum."

Gülüyorum ve kız kardeşimi mutfağa kadar takip ediyorum. O küçükken, bu bizim olayımızdı. Buraya gelir, konuşur, çoğu zaman kurabiye yer ve saatlerce gülerdik. Brynn çocukken hayat bir dereceye kadar daha kolaydı. Belli ki bazı büyük şeyleri kaçırmışım ama o ve ben çok yakındık.

Ona her şeyin kısaltılmış halini anlattıktan sonra birkaç kez göz kırpmıyor ve gülüyor. "Sen hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın, biliyorsun değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Planınızın ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Onunla evleneceğim. Onu bir şekilde yanıma taşınmaya ikna edeceğim, sonunda benimle evlenecek ve o çocuk benim olacak."

"Asher." Sesi temkinli. "Jonathan Loa'nın çocuğunu büyütmek senin için sorun olmayacak mı?"

Oraya giderken bunu çok düşündüm. Bu dünyada en nefret ettiğim insandan geldiğini bile bile bu bebeği kucağıma alma fikrini aklıma sığdırmak zordu. Sonra Brynlee'nin babasını düşündüm. Howie benim ve kardeşlerim için korkunç bir üvey babaydı. Çoğu gün tacizin sınırındaydı, durmadan içerdi ve anneme sürekli bağırırdı. Bir insandan daha fazla nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim ve kız kardeşimin onun genetiğinin yarısına sahip olacağı fikrinden nefret ediyordum. Annem Brynn'i eve getirdiğinde Howie'yi görmedim.

Onu gördüm.

Bu çocuğun ebeveynlerinin bir payı yoktu ama sevdiğim annemin bir parçasıydı.

Tıpkı bu bebeğin Phoebe'nin bir parçası olacağı ve ondan geleceği için bu çocuğu sevebileceğim gibi.

"Jonathan'ın bebeği olmayacak. Benim ve onun olacak. Birlikte bir çocukları olduğunu bilmek beni zorlamayacak demiyorum ama Phoebe ve ben o çocuğun hayatının en güzel yanlarını paylaşacağız."

Brynlee elimin üstünü okşuyor. "İşte bu yüzden seni tüm kalbimle seviyorum. Sen iyi bir adamsın, aptal bir adamsın ama en iyisisin."

"Sen de öyle."

Elini kaldırıp parmak eklemlerimdeki mor lekelere bakıyor ve sırtıyor. "Şimdi bana onu gördüğünde neler olduğunu anlat. Umarım burnunu kırmışsındır."

"Biliyor musun, dadıya aşık olman çok klişe." Phoebe'nin Olivia'nın toplanmasına yardım etmesini izlerken Sara omzumu dürtüyor.

"Kapa çeneni."

"Ben ciddiym. Motorcu bir hatun ya da eski bir hapishane gardiyanı gibi birini bulursun diye düşünmüştüm. Kışını tekmeleyebilecek sert bir kıza ihtiyacın olabilir."

İşte bu yüzden onunla hiç çıkmak istemedim, çok sinir bozucu biri. "Senin araba satıcına karşı mı?"

"Hey, Finnegan'la alay etme. O bana hayran olan tatlı bir adam."

"Yani, dengesiz mi? Anladım."

Sara alay ediyor. "Lütfen, eğer sizi çekici buluyorsa Phoebe'de bir sorun olduğu açık."

"Ben çekiciyim, sadece seninle değildim," diye karşılık verdim.

İkimiz de gülüyoruz. "İyi, çünkü eğer bu senin büyüleyici versiyonun olsaydı, senin için kötü hissederdim."

"Yine de işte buradayız, sonsuza dek birbirimize bağlıyız." "Sadece on sekiz yaşına gelene kadar," diye açıklıyor Sara.

"Biliyor musun, aslında bunu özlemişim."

Gülümsüyor. "Ben de öyle Ash. Evde olmak güzel. Liv'den uzak olmaktan gerçekten nefret ediyordum ama seni de özledim."

Ne demek istediğini anlıyorum. Sara ve benim, toplumun iyi geçinmememiz gerektiğini söylediği birine güvenmek üzerine kurulu tuhaf bir arkadaşlığımız var. O ve ben Olivia'yı her zaman ön planda tutacağımıza ve onun söz konusu olduğunda asla oyun oynamayacağımıza söz verdik ve ikimiz de buna sadık kaldık.

Liv tişörtünü yatağın üzerine atar ve Phoebe'ye işaret etmeye başlar, o da gülerek karşılık verir.

Sara dışarı çıkmadan önce, "Hey, hadi koridora çıkıp konuşalım," diyor. "Olivia ne biliyor?"

Ona Phoebe'yle birlikte olduğumuzu ve Phoebe'nin benim yanıma taşınacağını söyledim. Henüz bebekten ya da evlenme teklif etmeyi planladığımdan haberi yok. Her ikisi de yakında gerçekleşecek ama henüz planlama aşamasındayım.

"Yani, gerçekten evlenme teklif edecek misin?"

"İstediğimin o olduğunu biliyorum ve bebeğin aksini bilmesini asla istemiyorum."

"Çok hızlı, Ash."

Omuz silkiyorum. "Tekrar ediyorum, neden bekleyelim? Bir bebeğimiz olacak ve ben hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Sara yavaşça başını sallar. "Mantıklı, yani birkaç yıl içinde bezini değiştirecek birine ihtiyacın olacak. Viagra'ya ihtiyaç duymadan önce onu güvence altına almak en iyisi."

"Benden çok geride değilsin."

"Şaka yapıyorum." Sara elini kolumun üzerine koyuyor. "Dürüst olmak gerekirse, senin adına gerçekten mutluyum. Phoebe'yle teknik olarak yeni tanıştığımı biliyorum ama onu görüyorum. O senin tam zıttın, ihtiyacın olan şey de bu. Sen ve ben çok fazla sidik ve sirkeyiz ve o seni daha az acı yapan bal."

"Ona aşık olmamak gerçekten çok zor," diyorum hüznle.

"Oh Tanrım." Sara kahkahalara boğulur. "Gerçekten o kadar ileri gittin mi?

Vay canına.

Aferin ona."

"Ediyorum. İki hafta içinde evlenme teklif edeceğim. Onu Michigan'daki en iyi arkadaşını ziyarete götüreceğim ve orada yapacağım."

Sara birkaç kez gözlerini kırıştırır, belli ki afallamıştır. "Tamam o zaman. Kızımızı bu hastalıklı ve tatlı aşk festivalinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Ona sahip olmayı çok sevdim Sara. Liv'in bizimle daha fazla zaman geçirmesini gerçekten istiyorum. Phoebe'ye bayılıyor ve bence Phoebe Olivia'yı benden daha çok seviyor olabilir. Çok yakınlaştılar ve onun her gün evde olması özlediğimi hiç fark etmediğim bir şeydi."

Bu konuşmayı farklı bir şekilde yapmak isterdim ama fırsat ayağıma geldi ve Sara ne hissettiğimi biliyor olmalı. Ortak ebeveynlik olayını gerçekten iyi yaptık ama diğer izin günlerimde Olivia'yı burada istiyorum. Şu anda, üç günlük iznimde iki haftada bir kızımı görüyorum. Bu yeterli değil.

"Bu onun için zor olacak."

"O kadar zor olacağını sanmıyorum. Şu anda onu her hafta sonu alıyorum, bu yüzden fazladan bir gün ve hafta ortasında iki gün ona sahip olmak benim için büyük bir değişiklik değil. Bu bana her hafta yerine her hafta zaman kazandıracak."

Duvara yaslanıyor ve çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Önce onu benim yanıma yerleştirebilir miyiz? Sonra onunla konuşabilir ve nasıl olduğunu görebiliriz."

hissediyor mu? Dokuz yaşında ve ben onun yerine evet ya da hayır demek istemiyorum. Buna o karar vermeli ve yaşam koşullarına biraz daha dahil olmalı."

"Katılıyorum, sadece sana haber vermek istedim, sonra karar veririz."

"Ayrıca, bence bu konuyu onunla seninle ilgili olanları öğrendikten sonra konuşmalıyız.

yaklaşan evlilik ve çocuk."

Başımı salladım. "Muhtemelen en iyi hamle."

Odasının kapısına doğru yürüyoruz ve ben hayatımda en çok sevdiğim iki kıza bakıyorum, birbirlerine sıkıca sarılmışlar.

OceanofPDF.com

otuz yedi

OceanofPDF.com

PHOEBE

“N o, tamamen anlıyorum," diyorum teknoloji girişiminin sahibi Bobby'ye.

"Ayda bir kez New York'a gitmek bir sorun olmayacak.

Kasım civarında."

"Tamam. Başka projeleri de olan programcılarla çalıştığımız için saatler esnek olacak. Bu bir sorun olmayacak mı?"

"Hayır," diyorum, umutlu hissederek. İlk görüşmemi iki gün önce yapmıştım ve bu sabah e-posta göndererek bugünkü ikinci görüşmemiz için müsait olup olmadığımı sordular.

Asher işte ve ben de bugün ebeveyn haklarının feshi sürecini başlatmak için Sydney'in ofisine gittim. Orada oturup ağlarken bana çok yardımcı oldu ve nazik davrandı. Neden bu kadar duygusal olduğumu anlamıyorum. Jonathan'ı bebeğin hayatında istemiyorum ve zaten beni ve bebeği seven harika bir erkek arkadaşım var, ancak o anda tüm durumla ilgili çok zor bir şey vardı.

Kabul etmem gereken bir başarısızlık.

Ama o iş bitti, evraklar postalandı ve ben yoluma devam ediyorum.

"Harika. Eğer bizimle çalışmak isterseniz size resmi olarak iş teklifinde bulunmak isterim."

"Çok isterim! Dürüst olmak gerekirse bu konuda çok heyecanlıyım. Sağır toplumunda bundan faydalanabilecek çok fazla kişi olduğunu düşünüyorum."

"O halde Konuşan Eller'e hoş geldiniz diyen ilk kişi ben olayım."

Bağırarak istiyorum ama bu hiç profesyonelce olmaz, o yüzden gülümsemekle yetiniyorum. "Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum Bobby."

"Sen de öyle. Tüm evrakları bu gece ya da yarın göndereceğim. Önümüzdeki birkaç hafta içinde işe başlamak istiyorum."

"İki hafta sonra gidiyorum ama ondan sonra özgürüm."

Asher beni Emmeline'i görmem ve bir hafta sonu geçirmem için Cloverleigh'e götürecektir. Onunla tanışacağı için hem heyecanlıyım hem de çok korkuyorum ama bence çok iyi anlaşırlar.

"Sorun değil, geliştiricilerin bana e-posta göndermesi bile o kadar uzun sürer." Bobby kıkırdar. "İrtibatta olacağız. Teşekkürler, Phoebe."

"Teşekkür ederim, başlamak için sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapatıyoruz ve sonra ciyaklıyorum çünkü çok heyecanlıyım. Önce Emmeline'e bir mesaj gönderdim.

İşi aldım!

EMMELINE

Biliyordum! Bu inanılmaz! İki hafta sonra geldiğinde her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum.

Otelde kalmamızın sorun olmayacağından emin misin? Düşün sezonu olduğunu biliyorum.

EMMELINE

Sahibinin torunu olduğum için bazı avantajlarım var.

Tamam. Asher'a söylemem gerek. Yakında görüşürüz!

Arabaya binip istasyona gidiyorum çünkü babamı da görmek istiyorum. İçeri girdiğimde Joey resepsiyondaydı.

"Bu işi almak için ne yaptın?" diye sordum.

"Danstan beri bok listesindeyim."

Sırıttıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, Asher beni boğazımı yumruklamak istemeyene kadar buraya tıktı, ne kadar sürerse sürsün."

"Ha! Beni terk edip onu yirmi dört saat boyunca dans ettirirsen olacağı budur."

Başını sallıyor ve ben de babamla Asher'ın oturduğu yere dönüyorum. Asher başını eğmiş, okuduğu şeye dalmış gibi görünüyordu.

Beni fark etmesi bir saniyesini aldı.

"Tatlım, iyi misin?" Ayağa kalktı, yanıma geldi, elleri iki dirseğimdeydi.

"Ben harikayım. Babam burada mı?"

"Elbette," diyor babam köşeden dönerken. "Selam, Birdie."

Yanağından öpüyorum. "Baba, ikinize de Konuşan Eller'in proje yöneticisi olduğumu duyurmaktan gurur duyduğumu söylemek istiyorum. İşitme engelli içerik oluşturucuların tüm ASL kayıtlarını koordine etmekten ve ardından uygulamanın uygun şekilde tercüme edilebildiğinden emin olmak için çalışmaktan sorumlu olacağım!"

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Asher, beni kollarına çekip alınımdan öperek.

"Teşekkür ederim."

Babam homurdanıyor. "Bu kadar yeter. İyi iş, tatlım. Bir şey bulacağını biliyordum."

Ben buldum. Hiçbir şeyim yokmuş gibi hissederken her şeyi buldum. Bu benim planım olmasa da, hiç hayal etmediğim bir şekilde işe yarıyor ve daha mutlu olamazdım.

Whitlock ailesinin ateş gecesine gidiyoruz ve bu sefer biraz gerginim. Resmi olarak onun kız arkadaşı olarak gidiyorum, ki buna hala alışmaya çalışıyorum.

Ayrıca Grady eve döndü ve onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Asher ATV'den inmeme yardım ederken kulağıma "Kıpırdanmayı kes," diyor.

"Deniyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve beni evin arkasına doğru götürüyor. Köşeyi döndüğümüzde Brynn'in elinde barbekü için bir tepsi yiyeceklerle ateşe doğru yürüdüğünü ve Rowan'ın da soğutucuyu karıştırdığını görüyoruz.

Grady önce bizi fark etti. "Asher!"

İki adam kucaklaşıyor ve Asher elini sırtıma koyuyor. "Bu Phoebe."

"Aileye hoş geldin, Phoebe."

Gülümsüyorum ve bu adamdan hemen hoşlanıyorum. Asher'dan iki yaş küçük ve ona hiç benzemiyor. Çok daha açık renk saçları var ve neredeyse

Çalışkan bir görünüm. Uzun boylu, düzgün vücutlu ve dimdik ayakta duruyor ve bunu tahmin etmem için kimsenin bana onun asker olduğunu söylemesine gerek yok.

"Teşekkür ederim. Gerçi şu anda ben sadece araya giren biriyim."

"Değil! Seni o pislighin üzerinde tutacağız," diye bağırıyor Rowan ve ben gülüyorum. "Eve nasıl dönüyorsun?"

"Burayı çok seviyor!" Brynn neredeyse bahçenin öbür ucundan cevap veriyor. "Sizi kandırmasına izin vermeyin. Karnını doyuruyor ve babalık görevine ara veriyor."

Grady eğiliyor. "Kulakları acayip derecede iyi işitir. Ne söylediğine dikkat et." "Bunu duydum!"

Kaşlarını kaldırıp başını eğerek "*bak*" der gibi bakıyor. "Geri dönmek garip ama donanmadan ayrıldığım ve Jett'i Lisa'nın istediği gibi yetiştirme şansını elde ettiğim için mutluyum."

"Kaybınız için gerçekten çok zgnm."

"Teşekkür ederim." Kardeşine dönüyor. "Ee, evlilik dışı bir bebek daha mı?"

Asher beni yanına çekiyor ve kolunu omzuma atıyor. "Ne diyebilirim ki? Kadınlar beni seviyor."

"Oh Tanrım."

Brynn elini sallıyor. "Merhaba! Yardım etmek isteyen var mı?"

Asher ve Grady o tarafa yöneliyor ama Rowan oturduğu yerde kalıyor ve onlar geçerken kardeşlerine sırtıyor. Yanında duruyorum ve bana bir soda uzatıyor. "Teşekkrlar. Yardım etmiyor musun?"

"Hayatın sırrını öğrendim, geç Phoebe. Biri sana ihtiyaç olup olmadığını görmek için beklemeli."

"Size ihtiyaç yok mu?"

Rowan kafasını Asher ve Grady'nin tabak için kavga ettiği yere doğru çeviriyor. "Oraya gitmek istiyor musun, çünkü ben istemiyorum."

"Hayır, bence bugün daha zeki olan Whitlock sensin." "Benimle kal, sana yöntemlerimi öğreteyim."

Gülüyorum ve yanındaki sallanan sandalyeye oturuyorum. "iftilik nasıl gidiyor?"

"Güzel. İnekler bğrr, süt yapılır, hepsi bir günlük iş. Yaptığım işi seviyorum ve artık yapamayana kadar da yapacağım."

"Neden yapamayasın ki?"

Rowan birasından uzun bir yudum alıyor. "Çiftçilik zor ve çok az para kazandırıyor. Bunu yapıyorum çünkü büyükbabamın istediği buydu. Bu çiftlik, bu topraklar onun hayaliydi. Burayı benim gibi seven tek kardeş Brynn, ama onun inekleri ezip geçmediğini biliyoruz."

"Hayır, kesinlikle olmaz," diyorum, bunu hayal bile edemiyorum.

"Asher araziye seviyor, ama kesinlikle hayvanların yanına gitmiyor. Bu arada, herhangi bir hayvandan bahsederse, sadece hayır deyin. İnanın bana, bu adamın onların yanına yaklaşmasına izin verilmemeli."

İçinde bir hikâye olduğunu hissediyorum ama sadece başımı sallıyorum.

"Anladım."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Jonathan'la yaşadıkların için üzgünüm."

Bu ailenin onun tarafından derinden yaralandığını bildiğim için sallanmayı bırakıyorum. "Ben iyi olacağım."

"Yapacaksın. Tıpkı onun gibi. Yine de Asher'ın çekip gitmesinin akıllıca olmadığını biliyorum ama yapması gereken buydu. Bana ister domuz deyin ister başka bir şey, ama hiçbir erkeğin sonuçları olmadan bir kadını incitmeye hakkı yoktur. Eğer bu durumu düzeltmek için gitmeseydi Ash'e olan tüm saygımı kaybederdim."

"Asher'ın benimle savaşmasına ihtiyacım yok," diye kendimi savunuyorum.

"Hayır, ama kadını seven bir erkek onun için dünyayla savaşır."

Herkesin aşılmaz olduğunu düşündüğü Rowan'a bakıyorum. "Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

"Hayır, yokluğundan bahsediyorum. Hiçbir zaman bir adamın suratına yumruk atmak için on iki saatlik bir yolculuk yapacak kadar umursamadım."

Asher bize doğru dönüyor, ben de arkasından bakınca Grady'nin elinde tabak ve maşa görüyorum. "Kaybettin mi bebeğim?" diye soruyorum.

"Sikik meme beni büktü."

Rowan kıkırdar. "Bu onun imza hareketi. Bunu sana yapmasına izin verirsen yeteneğini kaybedersin."

"Awww, yaralandın mı?"

Asher sandalyemin yanına çömeliyor ve iki elini de kolçakların üzerine koyuyor. "Evet, belki de beni daha iyi öpmelisin."

Sırıyorum. "Bu gece."

Rowan gülüyor. "Bu arada, Grady'ye yardım edeceğim."

Asher eğilip beni usulca öpüyor. "Sana ailem hakkında endişelenmemeni söylemiştim. Onlar seni seviyor."

"Harikalar. Bu kadar büyük bir aileye sahip olmana bayılıyorum ve nugget'ımız da onlara sahip olacak."

"Seninle evleneceğim, Phoebe Bettencourt," diyor Asher her kelimesini sevgiyle ıslatarak. "Ve sonra onlar bizim ailemiz olacak."

~İki hafta sonra~

"Emmeline!" Bana doğru koşarken çantalarımı yere bırakıyorum.

"Harika görünüyorsun. Tanrım, hamilelik ve seksi bir polis sana çok yakışmış!"

Başımı sallıyorum, ona bakmak için geri çekiliyorum. Saçlarını omuzlarına gelecek şekilde kestirmiş ve düz tutturmuş. "Vay canına, bu görüntüye bayıldım."

Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Sonra Asher'a bakar. "Ve sen de Asher olmalısın."

Elini uzatıyor. "Ben, tanıştığımıza memnun oldum."

Emmy güler ve onu kucaklamak için kendine çeker. "Buraya gel, koca adam. Sarılacağız, tokalaşmayacağız."

Onu bıraktığında, yüzündeki şaşkın ve biraz da korkmuş ifadeyi görünce gülmeme engel olamıyorum. "Ona alışacaksın," diyorum ona.

Çantalarımı aldı ve Cloverleigh Çiftlikleri'nin han bölümüne doğru yürüdük. Tam olarak tarif ettiği gibiydi. Dolambaçlı araba yolundan yukarı çıktığımızda, kalacağımız yer olan eski çiftlik evi karşısında şaşkına döndüm. Evin ötesinde eski ahırları ve diğer binaları da görebiliyorsunuz. Emmeline, burada beş yıldızlı lüks bir tatil köyü, düğün mekânı, şaraphane, tadım odası ve bir restoran bulunduğunu anlatıyor.

Neden buradan ayrılmak istesin ki? Burası muhteşem. Burası tam da evlenmemizi istediğim yer.

Bu da beni çok aşıyor. Tüm eşyalarımı onun odasına taşıyarak, ölüler bile uyandırabilecek çılgın alarmıyla nasıl uyuyacağımızı öğrenerek ve Liv evde olmadığı ve ben de henüz çalışmaya başlamadığım için yapacak bir şeyler bularak harika bir iki hafta geçirdik.

Emmeline, tesiste göz atmamız gereken alanları işaret ediyor ve sonra içeri giriyoruz. "Açıkçası size şarap tadımı yok ama yemekler harika. Ayrıca kız kardeşlerim seninle tanışacakları için çok heyecanlılar."

Sırıyorum. "Ben de bekleyemem. Onlara sarılmalı ve taptığım bir deliyle uğraştıkları için onlara minnettarlığımı sunmalıyım."

Gülüyor. "Bu konuda seninle aynı fikirde olacaklardır. Sanırım tüm ailem katılırdı ve babam gelecek hafta okula gitmem için sabırsızlanıyor."

"Eminim burada olmanız hoşuna gitmiştir."

Emmeline mükemmel kemerli bir kaşını kaldırıyor. "Bundan pek emin değilim ama dürüst olmak gerekirse, okulda öğretmedikleri pek çok şey öğrendim. Babam ve Chloe Teyze, Google'ın bana cevap vermesi için dua edeceğim sorunları çözmek için gerçekten birlikte çalıştılar. Sanırım bunların yarısını benim ne yapacağımı görmek için yarattılar."

Asher sessiz, bizimle birlikte yürüyor ve ben iki elimle onun kolunu kavırıyorum. "Merhaba."

Kıkırdıyor. "Merhaba."

Emmeline öğürür gibi bir ses çıkarır. "Her neyse, işte senin odan, buradaki en sevdiğim oda. Tesisin en iyi manzarasına sahipsiniz. Restoran alt katta ve sizin adınıza yedi kişilik bir rezervasyon var."

"Buraya sizi görmeye geldik," dedim.

"Evet ama yarın düğünümüz olduğu için çalışmak zorundayım. Yani bu gece kendi başınasın ve ne istersen yapabilirsin. Düğün öğleden sonra olacak ve akşam yemeğine kadar işim bitmiş olacak. O zaman eğlenebiliriz ve sen de ailenle tanışabilirsin."

Ailesiyle daha önce tanışmıştım ve görünüşe göre onların izinden gidiyor olmam gerçekten çok komik. Annesi en büyük üç kız kardeşine dadılık yapıyormuş... ve daha da komik olanı, babası büyükbabası için çalışıyormuş. İroni benim için kayıp değil. Ancak, ilişkiniz ne kadar yasak olursa olsun kadere karşı koyamazsınız. Kalp istediğini ister ve çoğu zaman kaybetmez.

"Ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Onlar da seninle tanışacakları için çok heyecanlılar." Bana kocaman sarıldı. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin." Emmeline Asher'a dönüyor. "Ve onu sevdiğin için teşekkür ederim. Dünyada bunu daha fazla hak eden başka kimse yok."

otuz sekiz

OceanofPDF.com

ASHER

Phoebe ipeksi pijamalarıyla pencerenin önünde duruyor ve kristal berraklığındaki gökyüzüne bakıyor. Burada harika bir hafta sonu geçirdik ve

Emmeline ve Phoebe'nin neden çok iyi arkadaş olduklarını. Neredeyse her konuda birbirlerine zıtlar ama yine de birbirlerine çok yaklaşıyorlar.

Ailesi de inanılmazdı. Emmeline'in kayınbiraderleriyle konuşurken iyi vakit geçirdim. Dex bir itfaiyeci, Hutton bir teknoloji milyarderi ve Zach bir donanma komandosuydu, bu yüzden Grady de donanmada olduğu için konuşacak çok şeyimiz vardı.

Yarın akşam eve gitmeye hazır değilim.

Arkasından yaklaşıp onu göğsüme doğru çektim. "Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun."

"Sadece gökyüzünü düşünüyordum." "Ah?"

Başını omzuma yaslıyor. "Uçsuz bucaksız ve görünüşe göre hiç bitmiyor. Dışarıda milyarlarca yıldız var ve bu gece, her ne sebeple olursa olsun, bunu ilk ben buldum." Parmağını kaldırıyor ve hangi yıldızsa onun etrafında daireler çiziyor. O kadar çok yıldız var ki, hangisini seçtiğini bilemiyorum ama o biliyor.

"Yani, bu seni şaşırttı mı?" diye sordum.

Phoebe dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Beni şaşırttın. Aralarından seçim yapabileceğin milyarlarca yıldız vardı ama sen beni seçtin."

"Bence sen beni seçtin, tatlım. Ben hareket etmedim ama sen, sen gecenin içindeki bir kuyruklu yıldızsın. Karanlık gökyüzümde uçarken beni buldun." I gözlerini kaçırmaya başladığında ona gülümsüyorum. "Bu seni utandırıyor mu?"

Kahverengi gözleri ay ışığında benimkileri buluyor. "Bu beni önemli hissettiriyor."

Hiçbir fikri yok. "Tatlım, sen benim kalbim ve ruhumsun ve sensiz yaşayamam."

"Biliyor musun, bu yumuşak, yumuşacık kısmı daha fazla insana göstermelisin."

Muhtemelen sizin ulaşılmaz olduğunuzu düşünmeyi bırakacaklardır." "İnsanların bana yaklaşmasını istediğimi nereden çıkardın?"

Omuz silkiyor. "Biliyor musun? Haklısın, huysuz görünümüne devam et, tüm o huysuzluğun altındaki gerçek adamı tanımak hoşuma gidiyor."

Onu daha yakına çekiyorum, ay ışığı saçlarının etrafında dans ederken biraz sallanıyorum. "Seni çıplak bırakmak ve her santimini öpmek istiyorum."

"Kulağa umut verici geliyor." "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Devam et."

"O muhteşem bacaklarını ayırmak ve seni dilimin üzerine boşaltmak istiyorum."

"Yapılabilir."

Bir kahkahaya karşı koyuyorum. "Edepsiz konuşmayı çok zorlaştırıyorsun."

"Hmm." Aramıza uzanıyor ve ellerini boxer'ımın içine kaydırıyor. Narin parmakları sikimin etrafını sarıyor. "Evet, ne kadar sert olduğunu görebiliyorum. Ama düşünüyordum ki" -okşamaya başlıyor ve beynim bağlantıyı kesiyor- "Bu gece konuşmak istemiyorum."

"Hayır mı?" Bana mastürbasyon yapmaya devam ederken kelimeyi çıkarmayı başarıyorum. "Hayır, ağzımı başka şeyler için kullanmayı tercih ederim."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve boksörlerimi kaydırarak çıkarıyor. Yaramaz bir tarafı olan lanet tanrıçam olmasına bayılıyorum. Parmak uçları karın kaslarımda geziniyor ve sonra tekrar sikimin etrafını sarıyor.

"Ağzını sikime koy, Phoebe," diyorum ona, nasıl itilmekten hoşlandığını bildiğimden. Baskın tarafımı ortaya çıkarıyor ve kontrolü ele almama izin veriyor, bu da ikimizin de hoşuna gidiyor. Ucunu öpüyor, sonra dilini kenarı boyunca gezdiriyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "Aç." Phoebe açıyor, ben de içine giriyorum. "İşte böyle, em."

Başı ileri geri hareket ediyor ve ben kıpırdamadan duruyorum, onu böyle izlemek cennet gibi bir şey. Beni daha derine alıyor ve zevk artıyor. Ağzına boşalmamak için her şeyi düşünüyorum. "Kendine dokun Phoebe," diyorum dişlerimi sıkarak. "Diğer elini bacağımdan çek ve amına dokun." Oraya doğru hareket ettiriyor ama ben göremiyorum. "Pijamalarını yukarı çek."

izlemek istiyorum. Elimin orada olduğunu, klitorisine dokunduğunu, tam istediğin yere bastırıldığını hayal et." İnliyor ve yemin ederim içimdeki her kas geriliyor. Sonra elini benimkinin olmasını dilediğim yerden alıp göğsüme doğru kaldırıyor.

Parmaklarındaki tatlılığı yalayabilmek için onu yukarı çıkmaya ve sikimden inmeye zorluyorum.

Onun tadı çok fazla, daha fazlasını istiyorum.

Onu kollarıma aldım, yatağa taşıdım ve yere bıraktım. Sonra sırt üstü uzanıyorum. "Buraya gel."

Bana doğru sürünüyor, gözlerinde şaşkınlık var. "Yatak başlığını tut ve yüzüme otur." Phoebe pozisyonunu alıyor, başımın üstüne oturuyor ama hâlâ yeterince yakın değil. "İşte böyle, aferin kızıma, şimdi öylece oturma tatlım, boş beni."

Kalçalarını aşağı çekip yalıyorum. Tek tattığım o. Hissettiğim tek şey onun sıcaklığı. Yüzümü hareket ettiriyorum, dilimi onun derinliklerine zorluyorum, elimi klitorisini ovma için hareket ettirirken onu bu şekilde beceriyorum. Phoebe sertçe nefes alıyor ve ağzıma karşı sallanıyor.

Bayıldım. Burada kalmak ve onu parçalara ayırmak istiyorum. "Asher, yapamam," diye inliyor.

"Kendimi tutamıyorum."

Klitorisine daha sert bastırıyorum ve dilimi olabildiğince derine sokuyorum. Bacaklarının yüzümün etrafında gerildiğini hissediyorum ve sonra çığlık atıyor, etrafımda nabız atarken yalıyorum ve emiyorum. Hala devam ederken, aletim girişine çarpana kadar onu vücudumdan aşağı kaydırıyorum ve sonra yukarı ve içine itiyorum.

Adını söylediğim anda "Aman Tanrım!" diye haykırıyor.

Kalçalarını tutuyorum, onunla alttan sevişirken tempoyu ayarlıyorum. Aklım beş para etmiyor ve aklımdan geçen her şeyi söylemeye başlıyorum. "Sen benimsin. Benim için yaratıldın. Tamamen benimsin. Seni seviyorum."

"Evet." Kendini yukarı itiyor, tırnaklarını göğsümde gezdiriyor. "Senin."

"Çok ateşlisin. Üstümde, altımda, üstümdeyken çok güzelsin.

Önümde diz çöküyorsun. Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Arkana yaslan."

Öyle yapıyor, ellerini kalçalarıma koyuyor, sırtı mükemmel bir kavisle eğiliyor. Başparmağımı tekrar klitorisine götürüyorum. "Tekrar, Phoebe. Bu sefer sikime gel."

Saçları bacaklarımı okşuyor ve ben de zevkin onun içinde nasıl titreştiğini izliyorum. Nefes alırken ağzı açık, açığı ona tam isabet ediyor. "Çok iyi hissediyorsun."

"İnanılmaz hissediyorsun," diyorum ona. "Sersemleticisin, sikime biniyorsun, etrafımda zonkluyorsun. Hadi tatlım, kendini tutma."

Phoebe inliyor ve sonra dik oturuyor, gözleri benimkileri buluyor. "Seni seviyorum," diyor. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Orgazmları nefesini kestiği için artık konuşamaz hale gelene kadar tekrar tekrar söylüyor. Nefes nefese göğsüme uzanıyor ve ben de onu takip ederek kendimi onun içinde kaybediyorum.

Uzun dakikalar boyunca kollarımı ona doluyorum ve yavaşça nefesimizi buluyoruz.

Onu sırt üstü çeviriyorum ve burnunu, dudaklarını, boynunu, göğsünü, her bir göğsünü öpüyorum.

"Asher! Ne yapıyorsun?" Phoebe gülüyor. "Bir söz verdim."

"O da neydi?"

Daha aşağıya iniyorum, karnının üzerinde gezinip oraya bir öpücük konduruyorum. "Her santimini öpeceğimi söyledim. Ama burayı öpmek istedim" -tekrar yapıyorum- "çocuğumuzun büyüdüğü yeri."

"Ah, Asher," diyor Phoebe dirseklerinin üzerine kalkarken. "Tam da seni daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda böyle bir şey söylüyorsun." Eli yanağıma doğru hareket ediyor.

Yarın daha fazlasını söylemeyi planlıyorum ve hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Kız kardeşi Phoebe'yi kızlarıyla meşgul ederken Emmeline, "Tamam, ona yardımına ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim, sen de bağdaki yere gidip hazırlanabilirsin," diyor.

"Bir şeylerden şüphelenecektir."

Başını iki yana sallıyor. "Sanırım dün onu giydirdiğimizde bundan şüphelendi."

"Tamam, sence yüzüğü beğenecek mi?" Ona onuncu kez soruyorum. Ben alışveriş yaparken Emmeline çok inatçıydı.

"Yüzde yüz. Şimdi git. Kayınbiraderim etrafa ışıklar astı, onun geldiğini gördüğünüzde ışıkları takın."

Odadan çıktım ve bana söylediği yöne doğru gittim. Sağ tarafta tüm üzüm bağının güzel manzarasını gören bir tepe var ve Emmeline orada olması gerektiğini vurgulamıştı.

Sara ve Olivia'nın buraya gelmek için yeterli zamanı olsun diye akşam dokuz uçağına yer ayırttım. Mükemmel bir şekilde işe yaradı çünkü buradaki gün batımları sihirlidir ve hava şimdi düşmeye başlıyor, gökyüzünü pembeler ve turunculara boyuyor.

"Yakışıklı görünüyorsun," diyor Sara ben oraya vardığımda. "Kızın ve ben tüm bu mumları senin için yaktık."

"Teşekkürler. Harika görünüyor ve saatlerimi alırdı."

Neredeyse zıplayan Liv'e dönüyorum. "*Çok heyecanlıyım!*" "*Ben de.*"

"*Sence biliyor mudur?*" Liv sorar.

"*Hayır. Ya sen?*"

Başını sallıyor.

Derin bir iç geçirdim. "*Phoebe'nin karım olmasından memnun musun?*"

"*Mutluyum. Onu ben de seviyorum.*"

"*Peki ya yeni kardeşin?*"

"*Kesinlikle.*"

Phoebe'nin boşuna endişelendiği ortaya çıktı çünkü Olivia ona bebekten bahsettiğimizde daha mutlu olamazdı. Etrafta zıpladı ve bebeğin Brynn'in uyuduğu üst kattaki odayı alıp alamayacağını sordu. Çok sevimliydi ve harika bir abla olacak.

Şimdi sadece iyi bir koca olmak için endişelenmeliyim. Neden bu konuda biraz endişelendiğimi ya da evet diyip demeyeceğini bile bilmiyorum. Birbirimiz hakkında ne hissettiğimizi biliyorum. Onu seviyorum, o da beni seviyor. Sadece dizlerinin üzerine çöküp sevdiğin kıza hayatını seninle geçirmesini teklif etmenin biraz korkutucu bir yanı var. Belki de ondan bir şey çalıyormuşum gibi hissettirdiği içindir.

Planları var, koca bir hayat planlıyor ve ben bunun bir parçası olmak istesem de ondan tek bir şey bile almak istemiyorum.

"Asher?" Phoebe'nin sesi düşüncelerimi bozuyor. "İyi misin? Asher!" Ne oluyor lan? Sesi paniklemiş gibi geliyor. "Buradayım."

Sesime döndü ve koşmaya başladı. "Asher! Konuşmaya devam et, bebeğim! Seni bulacağım. Merak etme, geliyorum!"

Kafam çok karıştı. "Neden korkuyorsun?"

"Yaralandın!"

Arka planda Emmeline'in sesini duyuyorum. "Özür dilerim! Buradan aldın."

Phoebe tepeye tırmanmaya başlıyor ve ben de onu karşılamak için yürüyüp elimi uzatıyorum. "Yaralı değilim," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak.

"Hayır mı? O zaman neden oradan aceleyle çıkmak zorunda kaldım?"

Tepeye ulaşana kadar onu da yanıma çekiyorum, böylece ip ışıklarının altında ve yerdeki yüzlerce pille çalışan mumun ortasında duruyoruz. Olivia ve Sara kenarda duruyorlar ve Sara tercüme edebilmek için Liv'in önüne geçiyor.

"Ne? Olivia mı?" Phoebe sorar ve sonra etrafına daha çok bakar. "Oh. Oh sen ..."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve elini elime aldım. "Seni işe aldığım da planım ilk fırsatta senden kurtulmaktı. Liv ya da benim için doğru kişi değildin. İlk gün bana yalan söyledikten sonra seni kovacağımı ve bu işin biteceğini düşünmüştüm ama yapamadım. Sanırım o zaman bile sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Sanırım seni Olivia ile gördüğüm an dünyamı alt üst edeceğini biliyordum. Kalbimi ve ruhumu ele geçireceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başlangıç noktam ve bitiş çizgim, nefes alma sebebim, güneşin doğma ve batma sebebim olacağını bilmiyordum. Dediğin gibi, sen benim sürekli bulutlu gökyüzümdeki güneş ışıklarıydın." Phoebe gözyaşları yüzünden aşağı akarken gülüyor. Elini bırakıyorum ve kalanını imzalıyorum. "*Sen benim güneş ışığımsın ve onsuz tek bir gün bile geçirmek istemiyorum. Benimle evlenir misin?*"

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnımızı birleştiriyor. "Evet. Evet, seninle evleneceğim."

Epilog

OceanofPDF.com

PHOEBE

~Beş Ay Sonra~

“Y "Asher arkamdan gelip elini artık inanılmaz derecede şişmiş olan karnımın üzerine koyuyor. Sekiz aylık oldum ve Yemin ederim, Lucy'ye iki ay önce beni tekrar test ettirdim çünkü henüz göstermemiştim bile. Bana bunun olacağını ama küçük olduğum için erken olmayacağını söyleyip durdu.

Sonra, bir hafta sonra, bir şişkinlik oldu.

"Kullanacağım kelimenin çarpıcı olduğundan emin değilim, ama ..." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, zümrüt kesim pırlanta ışıpta parlıyor. "Bu etkinliğe gitmek zorunda mıyız?"

Geleneksel Noel yemeği ve ağaç ışıktandırma töreni. Bu yıl, babamın dehşetine rağmen Asher düğmeye basacak. Babamın Asher'ı küçümsemesini izlerken gülmek istememin dışında, gerçekten gitmek için hiçbir isteğim yok.

"Benimle kaçman ve evlenmen için sana yalvardım," diyor kulağıma karşı.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum, başımı onun göğsüne yaslıyorum. "Evleneceğiz Ash. Sadece şimdi değil. Olivia hayatında yeterince çalkantı yaşadı ve bebek doğmadan önce evlenmemiz için bir neden yok. Eğer genişleyen karnıma bakarsak bu her an olabilir."

Cloverleigh Çiftliği'nden eve döndüğümüzde beni kaçarak evlenmeye ikna etmeye çalıştı ama ben buna yanaşmadım. Gerçek bir düğün istiyorum, hamile olduğum için bir araya getirilmiş bir karmaşa değil. Beyaz bir elbise istiyorum, babamın yürümesini istiyorum.

ve bir sürü farklı türde yemek. Şu anda evlenseydik böyle bir şey yapamazdım çünkü midem bulanmadan zar zor yemek yiyebiliyorum.

Her nasılsa hamileliğim ters gitmeye karar verdi ve tüm bunları erken dönemde yaşamadım. Hayır, üçüncü üç aylık dönemime girdim ve şimdiye kadarki en çılgın yiyecek tiksintilerini geliştirdim.

"Tamam, seni kızdırmayı bırakacağım."

"Şüpheli, ama en azından düğünü durdurabilirsiniz. Babam eğer kaçarsak sizi vuracağını açıkça belirtti."

Asher gülüyor ve takım elbisesini serdiğim yatağa doğru yürümeden önce beni serbest bırakıyor. "Zaten bir sebepten dolayı kaşındığına eminim."

Yüzümü ona dönüyorum, şifonyere yaslanıyorum. "Tekrar taşınmaktan bahsettiğin için mi?"

Başını sallıyor ve sonra soyunmaya başlıyor. "Senin okulu bitirmen için bile olsa torununu götürmeyi düşünerek bencillik ettiğimizi söyledi."

Bunu kimseye söylemedim ama gelecek yıl Vanderbilt veya Texas'a gitmemeye karar verdim. Penn State'e başvurdum ve şimdiden kabul edileceğim söylendi. Talking Hands'in sahibi Bobby dekanı tanıyor ve ona neden ertelediğimi ve onunla nasıl çalıştığımı anlattı. Şimdi sadece kabul mektubumu bekliyorum.

İki saat uzaklıkta ve derslerin çoğunu internetten alabiliyorum ve kampüste olmam gereken dersler için bebeğe bakacak birini bulabileceğimden eminim.

Hayalimdeki okul olmasa da, hayalimdeki hayatı yaşıyorum ve bu her şeyden daha önemli.

"Neye karar verirsek verelim, bunu atlatacaktır."

Gömleğini çıkarıyor ve ben aval aval bakıyorum. Yüce Tanrım, o mükemmel. Onu kaç kez çıplak görmüş olursam olayım, hâlâ ağzımı sulandırıyor. O kıyafetlerin altındaki tüm o nefis kaslar sadece benim gözlerim için ve ben bundan hoşlanıyorum.

"Benimle göz göze gelmeyi kes, yoksa ağaç ışıklandırmasına yetişemeyeceğiz."

İki kaşımı da oynatıyorum. "Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma."

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitiriyor ve bileğini uzatıyor ki ben de onun yerine ilikleyebileyim. "Bunun için sana şaplak atmalıyım."

"Hoşuma gidebilir." İşim bittiğinde eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Biliyorum ama lokantaya gitmeden önce yolumuzu değiştirmemiz gerekiyor." Ceketini almadan önce kıcıma hafif bir şaplak attı.

şimdi meraklandım. "Bu dolambaçlı yol nerede?"

Kolunu uzatıyor, ben de benimkini takıyorum. "Bu bir sürpriz." "Sürprizlerden hiç hoşlanmam."

"Biliyorum, bu yüzden bu kadar sık yapmayı seviyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Göt."

"Hatırladığım kadarıyla, pisliklerden hoşlanıyorsun."

O kadar da haksız değil. şarkı söylerken içeri girdiğinde ona böyle seslendiğim zamanı hatırlıyorum. O gece yaptığım gibi sesimi düşürdüm. "Aman Tanrım, sana nişanlandığım şu adamdan bahsetmeliyim. Beni evlendirmeye çalışıyor ve tam bir pislik."

Asher sırtımı duvara yaslayarak dönüyor ve burnunu boğazıma dayıyor. "Sana aletimle bir şey yapmak istiyorum."

"Ohh, kirli mi?"

Beni itiyor ve kulağımı ısıırıyor. "Çok."

Tüm irademi kullanıyorum, ki söz konusu o olduğunda bu pek de fazla bir şey değil, ve onu geri itiyorum. "Çok kötü, senin için kirli penis zamanı yok, Tatil Ekstravaganza zamanı."

Muhtemelen iki gün önce bu aptal etkinlikten kurtulmak için hasta numarası yapmamız gerektiğini söylediğimde tavsiyemi dinlemiş olmayı dileyerek inliyor. İki gün içinde Konuşan Eller ile çalışmak üzere New York'a gitmem gerekiyor ve hala hazırlamam gereken çok fazla bilgi var. Programın kendisi inanılmaz derecede karmaşık. Çok basit bir grup işaretle başladık... merhaba, nasılsın? Nerelisin? Tuvalet nerede? Ve bu mükemmelleştirildikten sonra daha basit terimler ekledik. Umudumuz, söz dizinini oluşturmaya ve sözlü kelimelere çevirmeye devam ettikçe sistemin öğrenmeye devam etmesi. Geçen gün Bobby'ye bunun bir yıl içinde tamamlanacağını düşünerek aşırı iyimser davrandığını söyledim. Yapmamız gereken iş miktarı bundan çok daha fazla. Ayrıca, bir ay içinde doğum yapacağım ve doğumdan sonraki ilk birkaç hafta pek bir şey yapamayacağım.

Arabaya bindik, kış mevsimine göre son derece sıcak bir günün tadını çıkarıyorduk.

"Bir sonraki bölüm için havanın güzel olmasına sevindim," diyor Asher. "Hangi bölüm?"

"Sürpriz."

Bu konuda benimle alay etmesinden nefret ederek ofluyorum. "Bunu planlamış olman yeterince kötü, ama şimdi de benimle alay mı ediyorsun? Kabalık."

Kıkırdıyor, uzun ve dolambaçlı araba yolunda ilerliyor.

"Kahretsin!" "Ne?"

"Bir şey unuttum." Ana yola çıktığımızda arabayı geri çeviriyor ve durmadan önce garaj yolunun yarısına kadar sürüyor.

"Evin nerede olduğunu unuttun mu?" diye sordum.

"Hayır."

Asher arabadan iniyor ve ben bir *True Crime* bölümüne konu olup olmayacağımı merak etmeye başlıyorum. Nişanlımın beni parçaladığı ve sonra da ceset parçalarını garaj yoluna gömdüğü bölüm.

Kapıyı kilitlemeyi ve babamı aramayı düşünüyorum, böylece son konumumu bilen biri olacak, ama sonra Asher kapımı açıyor ve elini uzatıyor.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. "Seni öldürmeyeceğim ve yatmadan önce şu lanet podcast'i dinlemeyi bırak."

"Beni rahatlatıyor."

"Evet, korkunç bir cinayetle ilgili bir masal gibisi yok."

Omuz silkiyorum. "Hey, kimse beni öldürüp paçayı kurtaramayacak. Her yerde acil durum planlarım ve ipuçlarım var dostum. Devam et ve beni öldür, bakalım hücreye ne kadar hızlı gireceksin."

Asher başını sallar. "Evet, ama ölmüş olacaksın, yani asla bilemeyeceksin." "Halkım beni bulacak," diye hatırlatıyorum ona.

"Yine de ölmüş olacaksın. Hadi ama tatlım, buna ölüm dahil değil. Söz veriyorum. Ayrıca, bunu kendi arazimde yapmazdım, kesinlikle bir yürüyüş yolu seçerdim."

Onaylarcasına başımı salladım. "İyi plan, izleri karıştırmak için bir sürü iz ve DNA var."

Asher beni yanına çekiyor ve kesinlikle takılıp düşeceğim kayalardan birinin etrafından dolaştırıyor.

Sonra giriş tabelasının önündeyiz. Pek çok çiftlikte giriş tabelası yolun sonunda yer alırken, Asher'inki yolun ortalarında. Burası arazinin orijinal girişi ve ailenin ne kadar büyüdüğünün bir hatırlatıcısı olarak burada tutmuşlar.

"Neden buradayız?"

"Çünkü sana bir şey göstermek istedim."

Etrafıma bakınırken içimi bir şaşkınlık kaplıyor, garaj yolunun ortasında bana ne göstermek isteyebileceğinden emin değilim ama ne bilebilirim ki?

"Neymiş o?"

Yukarıya işaret ediyor. "Şuna bak."

Büyükannesi ve büyükbabası astığından beri orada duran metal tabelanın aynısı gibi görünüyor ama değil. Ailesinin o harfi için eski bir kilidi vardı ama bu farklı. Yeni tabelada anahtarın üzerinde arkasında güneş olan bir ev var ve altında Whitlock Farms yazıyor ve o harfi sadece anahtar deliğine sahip.

"Asher . . ."

"Seninle tanışmadan önce, Phoebe, kilitliydim. Sadece kilidi kapalı olan o eski tabela gibiydim. Meğer bana orada ne olduğunu gösterecek bir anahtara ve güneş ışığına ihtiyacım varmış. Sen bunların ikisisin. Kalbimin kilidini açan sensin ve sonra ışığın her şeyi daha parlak hale getiriyor. Eve her geldiğinde, benim için ne kadar önemli olduğunu görmeni istiyorum. Seni her parçamla seviyorum ve bu aile sensiz aynı olmaz."

Gözlerimi akıttığı için ona ve bu hormonlara lanet olsun. "Ben de beni kesip biçeceğini sanıyordum, kalbimi göğsümden çalacağını bilmiyordum."

Gülüyor ve beni güçlü kollarına çekiyor. "Sen benimkini çaldın, ben de seninkini alayım."

"Sadece senin oldu," diyorum ona. "Ve sen de her zaman benimkine sahip olacaksın."

***Whitlock Ailesi'nden daha fazlasını
görmeye hazır mısınız?***

Sıradaki:

Grady & Addison (Sahte Flört/Bekar Baba)

Broken Dreams için ön sipariş verin

***Asher ve Phoebe'ye o kadar derinden aşıktım ki onları bırakmaya hazır
değildim. ÖZEL Bonus Sahneye erişim için bir sonraki sayfaya kaydırın!***

***Sugarloaf'ta biraz daha kalmak ister misiniz? Kindle Unlimited'ta Arrowood
Kardeşleri Ücretsiz Okuyun***

Connor & Ellie (Gizli Çocuk/One Night Stand)

Benim İçin Geri Gel

Declan & Sydney (İkinci Şans)

Benim İçin Savaş

Sean & Devney (Arkadaştan Sevgiliye)

Benim İçin Biri

Jacob & Brenna (Ünlüler/Aşkta İkinci Şans)

Benim için kal

OceanofPDF.com

bonus sahne

Sevgili okuyucu,

Umarım Yasak Kalpler'i beğenmişsinizdir! Asher ve Phoebe'ye veda ederken çok zorlandım. Onların hayatlarına biraz daha göz atmak istedim, bu yüzden ... süper eğlenceli bir sahne yazdım. Tek yapmanız gereken aşağıdaki bağlantıya tıklamak ya da QR kodunu telefonunuzla taramak, bültenime kaydolmak ve size erişim sağlayan bir e-posta almak!

[BURAYA KAYDOLUN](#)

Satışlarımdan ve yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmak isterseniz, beni BookBub'da takip edebilir veya kısa mesaj uyarıları için kaydolabilirsiniz!

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/corinne-michaels>

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

corinne michael's'in kitapları

İndirilebilir bir okuma sırası ister misiniz?

https://geni.us/CM_ReadingGuide

Kurtuluş Serisi

[Sevgililer Günü](#)

[Teselli](#)

[Mahkumiyet](#)

[Savunmasız](#)

[Evermore: Bir 1001 Karanlık Gece Romanı](#)

[Belirsiz](#)

[Sonsuz](#)

Hennington Kardeşler

[Kalacağını Söyle](#)

[Beni İstedğini](#)

[Söyle Senin](#)

[Olduğumu Söyle](#)

[Bırakmayacağını Söyle: Bana Dönüş/Masters and Mercenaries Novella](#)

İkinci Sefer Serisi

[Bu Gecenin](#)

[Sahibi Biziz Son](#)

[Bir Kez Senden](#)

[Önce Değil](#)

[Keşke Bilseydim](#)

Arrowood Kardeşler

[Benim İçin Geri](#)

[Dön Benim İçin](#)

[Savaş](#)

[Benim İçin Biri](#)

[Benim İçin Kal](#)

Willow Creek Vadisi Serisi

[Bize Dönüş Biz](#)

[Olabilirdik](#)

[Bizim İçin Bir An](#)

[Bizim İçin Bir Şans](#)

Rose Canyon Serisi

[Hatırlamama Yardım Et](#)

[Bana Sevgi Ver](#)

[Bu Sözü Tutun](#)

Whitlock Aile Serisi (2023- 2024'te geliyor)

[Yasak Kalpler Kırık](#)

[Hayaller](#) Baştan

Çıkarıcı Vaatler

Unutulmuş Arzular

Melanie Harlow ile birlikte

yazılmıştır [Hold You](#)

[Close Imperfect Match](#)

Bağımsız Romanlar

[Beni Bir Kez Sevmiştin](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TEŞEKKÜRLER

Kocam ve çocuklarım. Hepinizi çok seviyorum. Sevginiz ve desteğiniz sayesinde bir teşekkür bölümüne bile sahip olabiliyorum.

Asistanım Christy Peckham, her zaman arkamı kolluyorsun ve başka biriyle çalışmayı hayal bile edemiyorum. Yüzünü seviyorum.

Melanie Harlow, arkadaşlığımıza ne kadar değer verdiğimi bilemezsin. Sen gerçekten dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan birisin ve sensiz ne yapardım bilmiyorum. Bu kitapta bana Emmeline'i ödünç verdiğin için teşekkür ederim ve insanlar şimdi onun kitabını istiyorlarsa özür dilerim.

Reklamcım Nina Grinstead, bu noktada sonsuza dek benimle kalacaksın. Seni seviyorum. Sen bir reklamcıdan daha fazlasısın, sen bir arkadaş, bir amigo, yaslanılacak bir omuz ve daha fazlasısın.

Valentine PR'da beni destekleyen, arkamda duran ve gülümsememi sağlayan tüm ekip.

Bu kitap için betalarım ve duyarlılık okuyucuları: Logan Chisholm, Kayla Compton, Madison Nankervis ve Lynette Mattiacci. Asher ve Phoebe'yi sevdiğiniz ve her zaman beynimin çözemediği şeyleri çözmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Ayrıca başlangıçta bana yardım eden Kristie Carnevale'e de.

Editörüm Ashley Williams'a teşekkür ederim. Benim çılgınlıklarım ile ilgilenen kapak tasarımcım Sommer Stein. Düzeltmenlerim, Virginia, Julia ve ReGina.

Bu kitabı eline alan, bir paylaşım yapan, video çeken, bir arkadaşını arayan... her ne olursa olsun her influencer. Kitap dünyasını daha iyi bir yer haline getirdiğiniz için teşekkür ederiz.

OceanofPDF.com

yazar hakkında

Corinne Michaels, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan aşk romanları yazarıdır. Hikayeleri duygu, mizah ve amansız aşkla doludur ve karakterlerini yoğun kalp kırıklıklarına maruz bıraktıktan sonra onları mücadeleleriyle iyileştirmenin bir yolunu bulmaktan zevk alır.

Corinne eski bir donanma eşidir ve hayallerindeki adamla mutlu bir evliliği vardır. Yazarlık kariyerine, kocası görevdeyken ondan aylarca uzak kaldıktan sonra başladı; okumak ve yazmak onun yalnızlıktan kaçışıydı. Corinne şimdi kocasıyla birlikte Virginia'da yaşıyor ve iki güzel çocuğun duygusal, esprili, alaycı ve eğlenceyi seven annesi.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.